UN DOLAR DOI DOLARI

CHIRIL TRICOLICI

VALETUL DE TREFLĂ

EDITURA
CARTEA
ROMÂNEASCĂ

CHIRIL TRICOLICI

UN DOLAR, DOI DOLARI

*

VALETUL DE TREFLĂ

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

Coperta de *Vasile Olac*

UN DOLAR, DOI DOLARI

DE LA O CONTRAVENȚIE LA LEGEA CIRCULAȚIEI

Primisem de cîteva zile o carte poștală foarte drăguț tipărită, prin care eram invitat — cîtă amabilitate! — să mă prezint „imediat“ la Inspectoratul de Miliție al Municipiului București, etajul 5, camera 603, cu certificatul de înmatriculare și carnetul de conducere auto. Și cum în dimineața aceea eram foarte bine dispus, atît de bine dispus de parcă m-ar fi decorat cu vreun ordin, m-am hotărît să dau curs preaamabilei invitații acolo unde niciodată nu te cheamă să te felicite sau să te laude. Eu, cel puțin, n-am auzit.

Cu aceste gînduri și cu altele asemănătoare, o dată intrat în vasta și ospitaliera clădire a Miliției de pe Calea Victoriei, în loc să apăs în lift pe butonul ce indica etajul cinci, l-am preferat pe cel din dreptul cifrei trei.

Aici lucra și mai lucrează încă un coleg de școală — nu e cazul să vă spun ce fel de școală — și amic, cu care întrețineam bune relații. Sporadice, din păcate.

Erau de vină cel puțin trei situații.

În primul rînd, constanța relațiilor noastre era grevată de lipsa acută de timp a prietenului meu. Colonel, ocupă o funcție importantă (zvonul care circulă: cu cît salariul e mai mare, cu atît ai mai puțin timp să-l cheltui, fiind în acest caz confirmat) și, de cele mai multe ori, cînd îi telefonam, la celălalt capăt al firului răsuna aproape invariabil: „Nu te supăra, sună-mă mai tîrziu, colega, am o discuție“.

E greu de precizat ce semnifica acest cuvînt, pentru că mereu avea cîte o discuție. Eu însă îl pisam cu telefonul (pînă s-a întîmplat „în al doilea rînd“), colonelul fiind un adevărat sac fără fund cu tot felul de întîmplări adunate în cei peste douăzeci de ani de miliție.

Așa se face că la întîlnirile noastre participa, nu o dată, și un alt coleg de școală, cunoscut actor bucureștean. Atît de cunoscut, încît Jean Marais ținuse cu orice preț să se imortalizeze cu el într-un film, drept care și eu și colonelul primisem — cu dedicație — cîte o fotografie făcută la Buftea în timpul filmărilor, fotografie păstrată și azi cu sfințenie sub sticla bărulețului meu (există o asociație), numai că din ea a dispărut, după o vizită feminină, decupat cu lama, actorul francez.

În al doilea rînd, amicul meu, colonelul Alexandru Banu, este un mare amator de pescuit. Și aceasta nu numai pentru a-și crea relații cu cei ce susțin că, după o săptămînă de muncă intensă, o duminică la pescuit este cît se poate de reconfortantă — te gîndești la peștele care, uite acum, acum o să muște momeala și atît. Pasiunii acesteia și, în egală măsură, faptului că sînt un fericit posesor de autoturism le-am datorat invitația, lansată într-o sîmbătă, de a merge a doua zi la o baltă dintre acelea cu foarte mult pește și pescari mai puțini.

Am acceptat cu nedisimulată bucurie invitația.

Contramandînd programul pe care mi-l aranjasem pentru duminica aceea, m-am culcat mai devreme, la două noaptea am fost în picioare, la cinci dimineața, după treizeci și ceva de kilometri presărați cu hîrtoape, eram pe marginea bălții. Dar cu toată sticla de coniac pe care o luasem pentru a întreține verva colonelului și spumozitatea povestirilor sale, acesta n-a scos pînă seara o vorbă măcar. Să nu sperie peștii.

Au urmat din nou cei treizeci și ceva de kilometri plini cu hîrtoape, și în timp ce mașina trosnea din toate încheieturile, colonelul reconstituia cu minuție cum scosese el fiecare crap în parte și ce a gîndit, și ce a simțit pentru fiecare din ei, iar ei — crapii —, ieșind din găleata ce se răsturnase la o hurducătură a mașinii, îmi căptușeau, zbătîndu-se la gropi, portbagajul cu solzi.

Nu e greu de imaginat deci ce i-am răspuns colonelului cînd mi-a oferit jumătate din prețioasa captură. Eram ca o pompă cu verde de Paris.

Amintirea acestei zile, amintire foarte consistentă, mai ales că a trebuit să schimb cele două amortizoare din față,

a stăruit multă vreme, cam tot atît cît a stăruit și mirosul din interiorul mașinii. Spălasem portbagajul cu „Alba", ținusem noaptea mașina cu ușile deschise în garaj, vărsasem în ea o sticlă de „Krasnaia Moskva", cumpărată special în acest scop, dar mirosul de pește tot nu dispăruse complet.

Nu prea fericit pentru mine s-a soldat și încercarea — aceasta ar fi „în al treilea rînd" — de a cîștiga simpatia soției colonelului, ratînd, nu din vina mea, singura posibilitate care mi se oferise.

Era tot într-o duminică dimineața, colonelul fusese trimis să cumpere pîine, dar, distrat cum e cîteodată, a intrat într-un cafée-bar, în care știa că nu-i exclus să mă găsească duminica. Am fost bucuros să-l invit la măsuța pe care o ocupam, peste cîteva minute a sosit un prieten, am făcut prezentările și, din vorbă în vorbă, fiecare din noi ținînd să-și onoreze rîndul, ne-am trezit că trecuse de două.

Magazinele unde se putea cumpăra pîine se închiseseră de mult ; am intrat, continuînd conversația, într-un restaurant și aici, cumpărînd o franzelă ca cele de ghips din vitrine, colonelul ne-a invitat acasă la el.

Contribuise la aceasta și grija de reproșurile soției care îl aștepta să vină cu pîinea. Dar calculul colonelului s-a dovedit pînă la urmă totalmente greșit.

Este adevărat, văzîndu-ne atît de zîmbitori, doamna Banu ne-a primit ca o adevărată lady, iar cînd a auzit că prietenul meu este și pictor, ea în orele libere fiind o talentată peisagistă, toate bunătățile au început să se reverse pe masă. A apărut și vinul cel mult lăudat.

Aici a fost greșeala mea : am uitat să previn gazda că pictorul, după ce bea de șaisprezece ori la rînd dintr-un pahar, îl sparge. La mine acasă nu s-a întîmplat niciodată — am grijă să nu păstrez pentru musafiri atîta băutură — dar la alte adrese s-a întîmplat și nu o singură dată. Cum reușește să memoreze numărul paharelor băute, nu pot să-mi dau seama — ce să mai vorbim, creierul nostru a rămas pentru știință încă o mare enigmă !

Fapt este că, în timp ce ne sorbeam cafelele, în vizită a sosit și o verișoară de-a soției colonelului, o doctoriță foarte drăguță, și noi am rămas — eu din consi-

derente strategice, pictorul din cele privind-o pe doctoriță — să jucăm tabinet sau șaizeci și șase, atmosfera fiind cît se poate de idilică. Și, deodată, pictorul s-a ridicat cu paharul în mînă, pe jos era un splendid covor persan, cîțiva pași și paharul a zburat pe fereastră, în stradă.

Stupoarea a fost generală.

„Sandule, ce-i asta ?“ a reușit, în cele din urmă, doamna Banu să spună.

„Asta înseamnă, i-a explicat stăpînindu-se colonelul, că în cazul în care paharul a lovit pe cineva, eu o să spun că de aici, din casa colonelului de miliție Banu, a fost aruncat !“

„Eu nu înțeleg, i s-a adresat ea în șoaptă, tu, prieteni ca toți oamenii nu poți să-ți faci ? ! Actorul ăla... acum ai venit cu ăștia !...“ Adică noi.

Dar toate acestea s-au întîmplat atunci, iar acum coboram din lift la etajul trei, preocupat de mobilul preaamabilei invitații care, în nici un caz, nu-mi prevestea o bucurie. În micul antreu ce ducea la biroul colonelului, un milițian mă luă în primire și, cunoscîndu-mă, mă conduse înăuntru.

Colonelul se afla la biroul său, cu tot felul de telefoane în stînga, care-i dădeau, trebuie să recunosc, un aer foarte capabil.

— Nu știu ce vor ăștia de la Circulație cu mine, am intrat eu direct în subiect, fără ipocrizii de genul „Ce mai faci ?“, „Mi-a fost dor de tine“, „De o mie de ani nu te-am văzut“ și așa mai departe.

— Urci două etaje, colega, și afli ce vor ! Ce-i așa o problemă ? !

— O amendă probabil, recompense n-am auzit încă să se-împartă la voi !

— Vezi, colega, nu ești bine informat. Șoferii din rîndul „ajutoarelor voluntare“ ale organelor de circulație, dacă depun o activitate deosebită, primesc recompense cu premii, colega !

— Bine, bine... Dă-le un telefon și întreabă-i de ce m-au chemat.

— Adică să intervin ! ? Eu intervin, colega, dar să știi că te costă ! Mergem diseară undeva și dai două sute,

ușor ! în loc de o sută sus, arătă el cu degetul spre tavan.

— La circiumă nu-mi pare rău...

— Nu, du-te și plătește-ți amenda, iar diseară dau eu. E ca și cum m-ar ruga ei pentru cineva care... Hai, colega... Treci apoi pe la mine să bem o cafea.

Dreptate avea, știam, și neavînd încotro, am urcat două etaje. Locotenentul la care m-am prezentat mi-a luat invitația, a căutat, după numărul înscris pe ea, ceva, într-un dosar și, scoțînd de acolo o hîrtie, mi-a comunicat cu o voce ca o răzătoare de morcovi :

— În ziua de 20 februarie, circulînd cu autoturismul 1—B—2022 pe Calea Victoriei, dinspre Athénée Palace, n-ați semnalat schimbarea direcției de mers.

— Nu-i adevărat ! am protestat eu.

— Nu este mașina dumneavoastră ?

— Ba da, dar din 18 decembrie, cînd a căzut prima zăpadă, și pînă în 4 aprilie, mașina mea n-a ieșit din garaj !

— Îmi pare rău, aici scrie clar : „1—B—2022". Contravenția ne-a fost semnalată de unul din ajutoarele noastre voluntare.

— O fi greșit numărul... Sau e vreo glumă a unui prieten... Cu toate că n-am nici un prieten care să fie cu Circulația în atît de bune relații !...

— Vă rog să plătiți o amendă de cincizeci de lei, a rămas el indiferent ca ziua de ieri la ironia mea gratuită.

— V-am spus doar că mașina n-a părăsit garajul pînă la 4 aprilie !

— Puteți să ne probați acest lucru ?

— Nu, n-am cum.

— Cu martori, să zicem.

— Cine ar putea să depună o asemenea mărturie ? ! N-am încă portar la garaj !...

— Tovarășe, mai așteaptă și alții ! Dacă nu plătiți amenda pe loc, o să fiu nevoit să vă întocmesc un proces-verbal și veți plăti două sute cincizeci !

A fost argumentul care m-a convins imediat că, într-adevăr, eu săvîrșisem în ziua respectivă contravenția imputată. Am vrut să spun ceva de care să-mi pară rău mai tîrziu, dar n-am găsit nimic la îndemînă și atunci am

pus din fondul meu de rezervă o bancnotă de o sută pe masă. Nu știu de ce, dar am avut impresia că bancnota îmi rîde în nas — avusese o altă destinație. A fost doar o impresie probabil.

Cînd m-am întors în biroul colonelului, acesta nu mai era singur. Un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o înfățișare plăcută, explica ceva cu aprindere. Intrarea mea l-a deranjat evident, cînd colonelul a făcut prezentările, căpitanul Pascu mi-a zîmbit așa cum zîmbesc americanii în fața aparatului de fotografiat, pronunțînd în engleză cuvîntul „brînză".

— Îmi permiteți să plec ? se adresă acesta nerăbdător colonelului.

— Nu, stai puțin. Ascultă, colega, se întoarse colonelul spre mine, n-ai vrea să participi la o anchetă pe care o va conduce tovarășul căpitan ? Este vorba de o sinucidere, dar... și colonelul făcu un gest în sensul că la mijloc e ceva dubios. Ei, ce zici ? Mă băteai la cap că vrei să scrii ceva în acest gen...

Predasem nu de mult editurii o carte... Ar fi o idee !...

— O.K. ! am acceptat eu propunerea colonelului.

„VREȚI SĂ VĂ SPUN CE CONȚIN BUZUNARELE DUMNEAVOASTRĂ ?"

Mă și vedeam străbătînd străzile Capitalei în urlete de sirenă, milițienii de circulație grăbindu-se să ne dea „liber", iar eu — stînd în față, lîngă șofer, cu un aer important și enigmatic.

Da' de unde ! Am coborît pe jos scările, pentru că ne „furase" cineva liftul și, parcurgînd tăcuți curtea, am ieșit în stradă unde, chiar lîngă poartă, era cît pe-aci să ne calce o mașină, ca pe niște banali pietoni.

— Poate scot mașina mea din garaj ? i-am propus eu la un moment dat căpitanului.

— Nu-i nevoie, mi-a răspuns el cu indiferență. E destul de aproape... Și apoi, afară e și foarte plăcut.

Într-adevăr, după o iarnă reumatică, veniseră zile de adevărată primăvară, numai că starea mea psihologică reclama dinamism și nu plimbare la aer curat.

După un timp, am rupt din nou tăcerea. Nu știu de ce, dar aveam aceeași senzație pe care o încerc cînd mă aflu cu o necunoscută în lift.

— Dacă tot nu dispare cadavrul, ce-ar fi să bem o cafea ? am arătat eu spre cafée-barul pe lîngă care treceam.

— N-am nimic împotrivă, a acceptat el fără entuziasm, adăugînd : Și așa trebuie să fim acolo abia peste o jumătate de oră.

Evident, nu-l încînta deloc faptul că-i căzusem pe cap.

În local era lume puțină, ne-am așezat la o măsuță și, în timp ce-i comandam chelnerului două cafele scurte, m-am pomenit întrebat :

— Sînteți ulceros ?

— Nu, am negat eu.

— Atunci, dă-ne și două coniacuri mici ! a completat căpitanul comanda. Apoi, întorcîndu-se spre mine, zîmbi cuprins de o bruscă veselie : Vra să zică o să devin, într-un fel, erou de roman ! Nu-i rău. Să încep atunci prin a vă furniza cîteva date : Tata a fost cazangiu... Am cunoscut pe cineva care scrisese în dreptul ocupației tatălui său „de meserie trăgător". „Ce-i aia trăgător ?" a fost el rugat să explice, cu ocazia unei noi promovări. Bun de gură, taică-su fusese „șlepăr" pe Lipscani. Trăgea clienții de pe stradă în prăvălia fratelui său. „Trăgător"... Cum era și normal, am îmbrățișat meseria tatălui meu, însă, la douăzeci de ani, la propunerea organizației U.T.C., am intrat să lucrez la Interne. Mi-am completat studiile, urmînd liceul la fără frecvență, apoi facultatea de Științe juridice... Nu beau, nu fumez, nu-mi plac femeile, ador copiii, am trei și îl aștept cu nerăbdare pe al patrulea, în timpul liber joc șah la clubul ministerului, înainte de a mă culca conspectez bibliografia pentru seminarul următor...

Cînd am ieșit în stradă, un vînzător ambulant îmi oferi o „ocazie".

— Vedeți, mi se adresă căpitanul, cam ăștia sînt clienții noștri. E adevărat, era cît pe-aci să anchetez furtul unor lingouri de aur dintr-un vagon poștal, dar trenul a avut o întîrziere de o oră, iar camionul cu care trebuia

să sosească bandiții în gara Ciulnița, fiind reparat de I.R.A.—2, s-a defectat pe drum.

Nu știu de ce, dar am avut impresia că o să devenim prieteni, eu și căpitanul Pascu.

Un troleibuz ne-a lăsat în Piața Romană, de aici, în cîteva minute, am ajuns în fața unui bloc cu patru etaje, al cărui lift era, după toate aparențele, de multă vreme defect. La etajul doi, pe ușa masivă de nuc a apartamentului din stînga, se găsea încrustat, pe o tăbliță nichelată, numele de Anca Petroveanu și căpitanul a sunat. Ne-a deschis un locotenent major de miliție.

— Sîntem aproape gata, tovarășe căpitan, a raportat el. Vreți s-o aducem pe vecină ? Cea care...

— Nu, lasă. Stăm mai tîrziu de vorbă cu ea. Și m-a prezentat celor doi ofițeri de miliție. Doi, pentru că în cealaltă cameră mai era unul. Își scotea tocmai un halat atît de pătat cu diverse substanțe și, probabil, de atîtea ori spălat, încît nici cel mai mare specialist din lume nu i-ar fi putut determina culoarea inițială.

Ne găseam într-un apartament format din două camere destul de spațioase, despărțite, ca la garsonierele duble, printr-un glasvand larg deschis și, ceea ce izbea în primul rînd, era numărul mare de tablouri de o certă valoare ; felul cum erau așezate pe pereți demonstra nu numai știința folosirii luminii ce venea de la cele două ferestre, dar și un rafinat gust artistic.

— Dumneata vezi ce-i aici ! ? am exclamat eu, adresîndu-mă căpitanului. Pallady, Luchian, Andreescu, Petrașcu...

— Văd, și drept să spun rar mi-a fost dat să privesc un interior mai odihnitor ca acesta !

Într-adevăr, totul era într-o armonie perfectă. Și mobila de autentic stil „Empire“, lucrată probabil la Viena, și statuetele, și vasele, și carpetele, nimic în plus, nimic distonant, totul în cea mai desăvîrșită ordine, ca și cum ar fi fost o casă memorială și doar locul pentru dormit — pentru că era de fapt un loc — din ultima cameră, două saltele mari suprapuse, acoperite cu un persan, contrasta. Aici fusese găsită moartă Anca Petroveanu.

Vizavi se afla un splendid secretaire. Neputînd rezista tentației, am tras de cheie. Interiorul fusese transformat într-un bar, erau în el băuturi și țigări, totul însă fusese pensulat cu un praf alb ce relevase o sumedenie de impresiuni digitale.

— Ați descoperit ceva deosebit ? m-am adresat eu ofițerului de miliție, care se dezbrăcase de halat cînd am intrat noi aici.

— Deosebit, nu. Dar felul cum au rămas impresiunile de la mîna dreaptă a victimei pe un pahar găsit lîngă pat mi-a dat de gîndit.

— Adică ? am vrut eu să știu mai precis.

— Adică, atunci cînd o mînă apucă un pahar, efortul acesteia este distribuit într-un anumit fel. Mă refer la apăsarea falangelor... Or impresiunile relevate de noi indică o așezare oarecum curioasă a mîinii, o distribuire cam neobișnuită a acelui efort.

— Să vedem ce o să spună și autopsia... se adresă locotenentul major căpitanului. Mîine aveți raportul medicului legist.

Căpitanul Pascu și-a scos haina, a așezat-o pe spătarul unui fotoliu și, trăgînd aer în piept, de parcă ar fi adunat puteri, spuse rar, ca pentru sine :

— Ei, acum pot să intru în rol. Adăugă după o clipă de gîndire : Nu știu de ce, dar atmosfera acestui apartament nu-mi vorbește deloc despre o sinucidere. Ba chiar respinge ipoteza unei sinucideri. Atmosfera aceasta însă n-ai cum s-o coși la dosar !... Să începem sistematic.

— N-o chemați pe vecina victimei ? l-am întrerupt eu.

— Nu. Nu sînt încă pregătit să stau de vorbă cu ea. Încerc să aflu singur cîte ceva. Imposibil să nu găsesc aici puncte de sprijin pentru discuția ce va urma. Puncte concrete. Am nevoie întîi de o oarecare, să-i zicem, bază obiectivă. Și de-abia după aceea...

— De ce m-ați întrebat dacă sînt ulceros ?

— Și sînteți.

— Da, sînt, am recunoscut eu. Cum ați dedus ?

— Vreți să vă spun ce conțin buzunarele dumneavoastră ?

Am rîs neîncrezător.

— Pe două sticle de vin! propuse căpitanul, adăugînd: Una n-o să ne ajungă.

— O. K. ! am acceptat eu.

— Să începem cu buzunarele pantalonilor. În cel din stînga aveți cheile de la casă și garaj, într-un port-chei din piele, iar în cel din dreapta — cheile mașinii prinse de un breloc, treizeci și opt de lei — o bancnotă de 25, două de 5 și una de 3 lei, și o cutie de chibrituri, cu cîteva bețe în ea. Actele mașinii sînt în buzunarul de la spate, iar în cel mic pentru ceas — o brichetă cu gaze defectă pe care intenționați s-o dați azi-dimineață la reparat. La haină, în buzunarul din stînga — o pereche de ciorapi, în dreapta — batista și o cutie nouă de chibrituri. În buzunarul de la piept — un pix „Parker“ cu mina „king size“ și, bineînțeles, portofelul. Să ne oprim puțin la acesta. Are cusătura desfăcută acolo unde se îndoaie. Într-o despărțitură — nota de plată a abonamentului telefonic, în alta — cărți de vizită, apoi buletinul de identitate, o legitimație, o agendă telefonică, iar în despărțitura cu capac, patru sau cinci bancnote a cîte o sută de lei. În sfîrșit, în buzunarul pentru batistă — o periuță albă de dinți, cu păr negru de mistreț...

— Ați cîștigat !

În timp ce vorbea, încercasem să-mi dau seama cum aflase toate acestea, dar căpitanul trecuse atît de repede în revistă conținutul buzunarelor mele și cu atîta precizie și siguranță, încît nu avusesem timp decît pentru a verifica exactitatea spuselor sale.

— Și acum, pentru că tot mi-ați numărat banii, am continuat eu, și ați văzut că am cu ce să plătesc cele două sticle de vin, mai pun ceva lîngă ele, ca să-mi spuneți cum ați reușit să aflați toate acestea.

— Secret profesional ! rîse el.

Privindu-l, am avut impresia că mușcase cu poftă dintr-un măr ionatan. Acum știam de ce îmi fusese simpatic de cum îl văzusem în cabinetul colonelului Banu — rîdea, arătînd două șiruri de dinți, ca într-o reclamă străină de asigurare pe viață.

— Nu-i, bineînțeles, nici o scamatorie la mijloc, spuse el serios. Cheile de la casă le-am simțit cu ocazia aglomerației din troleibuz, iar cele de la mașină le-am auzit

zăngănind în celălalt buzunar. Banii nu sună așa și, după cum am văzut, ați dat tot mărunțișul picolului, care nici pe acesta nu-l merita ; diviziunea cea mai mică pe care ați primit-o de la chelner, ca rest, era o bancnotă de 3 lei. Și, pentru că am ajuns la bani, cînd ați plătit cafelele, ați scos portofelul și, deschizînd despărțitura cu capac, v-ați adus aminte că aveți bani schimbați în buzunarul pantalonilor. Într-adevăr, aveați două bancnote de 25 și una de 5. Cafelele au costat, cu bacșiș cu tot, doisprezece lei. Ați cumpărat un pachet mic de „Snagov" și ați primit, în loc de rest la 5 lei, o cutie de chibrituri. Ați acceptat-o, pentru că în cea pe care o aveați mai erau doar cîteva bețe.

— De brichetă cum ați aflat ?

— Simplu. Cînd ați vrut să vă aprindeți țigara, ați dus mîna la buzunarul pentru ceas, o secundă gîndul v-a zburat în altă parte și apoi ați scos din buzunar cutia cu chibrituri.

— Bine, dar de ce cu gaze ? Și de ce defectă ?

— Dacă era una obișnuită, cumpărați în loc de chibrituri o fiolă cu benzină. Apoi, judecînd după felul cum vă îmbrăcați, după obiectele pe care le aveți asupra dumneavoastră — ceas, cureaua lui, pixul Parker — pe acesta l-am observat cînd erați cu haina desfăcută — am dedus că bricheta trebuie să fie din acelea cu gaze, bănuiesc „Ronson".

— Exact !

— Iar defectă, pentru că, de obicei, ele la noi se defectează destul de ușor. Sînt construite pentru butan, iar noi le umplem cu aragaz și duzele se înfundă.

— Și conținutul portofelului ?

— Cînd l-ați deschis, am observat marginea notei de plată a abonamentului telefonic. Și tot astfel buletinul de identitate, agenda telefonică. Iar după bombajul despărțiturii cu capac, de unde ați vrut să scoateți bani, am dedus că sînt cam patru-cinci bancnote de cîte o sută. Acolo se țin de obicei sutele și nu încap decît împăturite.

— Actele mașinii cum de-ați știut unde sînt ?

— Din cele cîteva cuvinte pe care le-ați schimbat cu tovarășul colonel Banu, am aflat că ați fost la Circulație,

unde ați plătit o amendă, iar la ei toți sînt invitați cu carnetul de conducere și certificatul de înmatriculare a mașinii. În portofel am văzut că nu le aveați. Dealtfel, permisul de circulație nici nu începe acolo. Nu știu de ce l-or fi făcut de dimensiuni atît de incomode !... Deci, trebuie să-l aveți în unul din buzunare. De obicei în cel din spate, la pantaloni. Și dumneavoastră, cînd m-ați întrebat dacă n-ar trebui să scoateți mașina din garaj, ați dus mîna la buzunarul din spate, ca pentru a vă încredința că nu le-ați uitat cumva la ofițerul care v-a încasat amenda.

— Acum, periuța de dinți, pentru că ați bătut cu ea toate recordurile !

— Periuța de dinți a constituit într-adevăr o problemă. Ați avut-o întîi în buzunarul din dreapta al hainei și, simțind-o în troleibuz, m-am întrebat ce poate fi obiectul acela ca un creion. Pixul l-am văzut în buzunarul de la piept. Un stilou nu putea fi... Și tocmai pentru că vă era incomod s-o purtați acolo, ați scos-o pe drum și ați pus-o în buzunarul pentru batistă, iar batista și cutia cea nouă de chibrituri le-ați mutat în locul ei. A fost exact momentul cînd am observat că hîrtia de ambalaj poartă marca magazinului „Adam". Am și văzut raionul cu articole de parfumerie, și cum am căutat și eu o periuță străină — din ale noastre îți rămîne tot părul printre dinți — am bănuit că ați cumpărat una din acelea „Carpyr", care au sosit acum cîteva zile.

Am vrut să-mi aprind o țigară.

— Pachetul l-ați lăsat pe măsuța de colo, arătă căpitanul. Tocmai pentru că în buzunare nu mai aveați loc și nu vă place să umblați cu ele umflate.

— Trebuie să recunosc, ați cîștigat într-o notă de perfectă sportivitate cele două sticle de vin !

— Și ceva lîngă ele...

— O. K. ! am exclamat eu.

— Îmi exersez spiritul de observație, nimic altceva. Fără el, în meseria noastră, nu faci doi bani. Și pentru că veni vorba, să vedem ce facem aici. Eu, dacă nu mă înșel, pentru asta sînt plătit !...

Să începem cu începutul. Ultima oară, Anca Petroveanu a fost văzută în viață duminică după-amiază, în

jurul orei nouăsprezece. A sunat la ușa apartamentului vecin, i-a deschis chiar doamna Pleșa și, cum declară aceasta, Anca Petroveanu a întrebat-o ce se întîmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, pentru că de cîteva zile nu l-a mai văzut. Doamna Pleșa i-a răspuns că acesta continuă să vină, dar la ore mai tîrzii și, la propunerea ei, Anca Petroveanu i-a adus șase borcane goale de iaurt și banii respectivi. Dacă după aceea Anca Petroveanu a plecat în oraș sau a rămas acasă, nu mai știe precis. Dar, după cum i s-a părut ei, pe la ora douăzeci și treizeci de minute, a auzit mașina Ancăi Petroveanu oprindu-se în fața blocului.

A doua zi, deoarece vecina ei nu se prezentase să-și ridice borcanele de iaurt, spre seară, a sunat la ușă. Anca Petroveanu nu i-a răspuns. Mirosul de gaz începuse să se simtă pe holul scării, însă doamna Pleșa și-a zis că el vine din stradă.

Abia în dimineața următoare, domnul Pleșa, care-i medic navetist la Buzău, și-a dat seama că mirosul de gaz metan, acum foarte puternic, răzbate din apartamentul Ancăi Petroveanu. Și, într-adevăr, Anca Petroveanu a fost găsită fără viață, acolo, pe divanul acela, arătă căpitanul spre ultima cameră. Alături de ea era o sticluță goală de „Nozinan" — un somnifer franțuzesc — un pahar cu urme de apă și toate robinetele aragazului de la bucătărie deschise la maximum.

— S-ar putea deci presupune că Anca a luat o doză puternică din somniferul acela și, cînd a văzut că acesta începe să-și facă efectul, a deschis robinetele aragazului.

— Să zicem... Dar atunci sticluța cu „Nozinan" și paharul de apă s-ar fi găsit în altă parte! În bucătărie, de pildă. De obicei, sinucigașii își elaborează cît se poate de minuțios planul. Sînt însă cazuri, mai ales dacă hotărîrea este luată în urma unui șoc foarte puternic, cînd se procedează într-o ordine cu totul inversă față de cea logică.

— În primul rînd, cred că ar trebui să aflăm...

— Dumneavoastră vorbiți la plural? m-a întrerupt căpitanul. Și a exclamat: Mare cretin!

În timp ce încercam să mă conving că nu mie îmi fusese adresat cuvîntul acesta drăguț, căpitanul se îndreptă în grabă spre telefon, formă un număr și îl ceru pe locotenentul major Paraschiv. Numărul acesta îl aflase însă consultîndu-și agenda. La naiba, nu era chiar în regulă !...

— Mașina ați cercetat-o ? întrebă căpitanul.

Răspunsul fu negativ și el ceru locotenentului major Paraschiv să facă imediat cale întoarsă.

— Și mie mi-a scăpat din vedere, adăugă căpitanul. Probabil e jos, un moment...

Așezînd receptorul alături, luă poșeta victimei, scoase din ea certificatul de înmatriculare a mașinii și, cu el în mînă, ieși pe balconul ce răspundea în stradă. Curios, ca toți automobiliștii, l-am urmat, să văd ce mașină avea Anca Petroveanu. Era un Fiat-850, de culoare albă.

După ce căpitanul încheie convorbirea cu locotenentul major Paraschiv, intrigat, l-am întrebat prin ce asociație de idei i-a venit mașina în minte.

Rîse.

— Cînd am pus sub semnul întrebării pluralul, m-am gîndit în același timp că autoturismul pe care îl aveți ne-ar putea fi de folos. Și atunci mi-am amintit că victima are și ea o mașină. Mașina despre care doamna Pleșa a declarat că a auzit-o oprindu-se în fața blocului în jurul orei douăzeci și treizeci de minute. Deci, ea trebuie să fi rămas jos, în stradă. Dacă este adevărat ce-a spus soția doctorului, atunci, în această oră și jumătate, s-a întîmplat acel ceva care a determinat-o pe Anca Petroveanu să ia tragica hotărîre. Pentru că nu te aprovizionezi cu șase borcane de iaurt știind că nu vei mai avea nevoie de ele ! Iar în acea, să-i zicem fatidică, oră și jumătate, Anca Petroveanu a fost cu mașina !

— Spuneam că în primul rînd ar trebui să aflăm cauza...

— Și într-o ipoteză și în alta.

— Adică, cealaltă ar fi că avem de-a face cu o crimă ?

— Da. Așa susține și doamna Pleșa. Ea a declarat organelor de miliție, care au venit să deschidă ușa apartamentului cînd soțul ei a dat alarma, că nimic pe lume

n-o va face să creadă, avînd în vedere datele sufletești și modul de viață al victimei, că este vorba de sinucidere.

— Dar asta este o chestiune subiectivă !

— Subiectivă. Subiectivă ca și atmosfera odihnitoare a acestui apartament. Faptul că ea n-a lăsat nici o scrisoare, nici un rînd cel puțin este însă o realitate, nu ?

— Înclinați, deci, spre o crimă ?

— Nu înclin spre nimic. Am remarcat doar.

— Cine-i totuși această Anca Petroveanu ?

— Deocamdată știm doar că profesa avocatura și că provine din familia unui profesor universitar. Să trecem însă la treabă.

Căpitanul Pascu luă poșeta victimei și, scoțînd din ea buletinul de identitate, citi cu voce tare cele cîteva date înscrise acolo.

— O femeie încă tînără! remarcă el și întorcînd pagina exclamă : Și pe deasupra destul de bine ! Dacă în fotografia din buletin arată așa, ce trebuie să fi fost în realitate !

Nu, despre Anca Petroveanu nu se putea spune că fusese o femeie frumoasă, în accepțiunea curentă a acestui cuvînt. În afară doar de gura ei cu buze senzuale, desenate aproape rotund, în rest — o față puțin asimetrică, cu fruntea cam bărbătească, bărbia energică, scoase și mai mult în evidență de o pieptănătură scurtă, cu părul rebel. Totul emana însă un anumit farmec, poate din pricina ochilor nu prea mari, dar vioi și mai ales inteligenți, probabil puțin sașii cînd privea undeva fix. Ceea ce nu era aici cazul.

Scoase, rînd pe rînd, din poșeta Ancăi Petroveanu, pe masă se găseau : un ruj, o pudrieră, un pachet de țigări „Kent", două batiste, dintre care una mai mică, murdare de ruj...

— Scrisoarea lipsește, spuse ca pentru sine căpitanul Pascu, ținînd în mînă un plic de format occidental. Citi ștampila poștală : „Paris, 9 ianuarie". De ce păstra ea de atîta vreme acest plic în poșetă și încă fără scrisoare ? Ia să vedem, figurează vreun nume străin în agenda ei telefonică ? Kandel Fred 140 440, spuse el la un moment dat.

— Numărul de telefon al unui hotel ! am zis eu cu voce sigură, demonstrînd căpitanului o formidabilă intuiție de detectiv sadea.

El însă nu spuse nimic și luînd cartea de telefon găsi acolo, negru pe alb, ceea ce perspicacitatea mea mă făcuse să presupun încă de la bun început. Numărul de telefon era al hotelului „Ambasador".

În rest, poșeta nu conținea nimic interesant și în timp ce căpitanul Pascu începu să cerceteze sistematic sertarele unei comode, la ușă se auzi sunînd.

Era locotenentul major Paraschiv. Căpitanul îi înmînă cheile Fiat-ului și acesta coborî în stradă. Cînd am ieșit ceva mai tîrziu pe balcon, mașina era realmente asaltată de o droaie de copii, pentru care operația efectuată de ofițerul de miliție constituia un spectacol cît se poate de inedit.

În scurt timp, acesta se întoarse în apartament.

— Ei ? îl întrebă nerăbdător căpitanul.

— Lîngă aparatul de radio, cîteva impresiuni digitale mai vechi ale victimei, trei mucuri de țigară în scrumieră, două foarte vechi de țigări „Kent", unul de „Carpați" cu filtru, foarte recent, arătă el cutiuța din material plastic în care se vedeau cele trei mucuri de țigară.

— Le puteți determina vechimea ? am întrebat eu curios.

— Da. Și încă cu o exactitate de pînă la o jumătate de oră. Bineînțeles prin analize de laborator. Continuă, întorcîndu-se spre căpitan : Apoi, cîteva fire de stofă pe spătarul scaunului din dreapta, un bilet de autobuz și două fire de păr șaten închis, cred, bărbătesc. În cutia de bord am găsit carnetul ei de conducere și polița asta de asigurare a mașinii. Le înmînă căpitanului, adăugînd : Își asigură pe încă un trimestru mașina, cînd știe că peste cîteva zile nu va mai fi ? !

— Se pot petrece multe în cîteva zile ! nu fu de acord căpitanul. Da, spuse el examinînd polița, a încheiat asigurarea în 7 martie, iar acum cîteva zile a prelungit-o pe încă un trimestru.

Gîndindu-mă mai de mult să-mi asigur mașina în perioada de vară, și cum depusesem și o cerere de pașaport

pentru Austria, am luat poliţa cu intenţia de a prospecta condiţiile de acordare a despăgubirilor în caz de accident, dar, în aceeaşi clipă, în cameră izbucni soneria telefonului. Am tresărit fără să vreau, ca şi cum Anca Petroveanu ar fi apărut deodată acolo.

— Alo, daaa, îşi modulă căpitanul vocea.

Se auzi destul de clar o voce de bărbat.

— Asasinul ! Am exclamat eu în şoaptă şi, apropiindu-mă în vîrful picioarelor de aparat, am întins urechea la pîndă.

— Nu, n-aţi greşit, casa Petroveanu. Anca este plecată pentru cîteva zile din Bucureşti. Cine să-i spun c-a sunat-o, vă rog ?

— Alexandru, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Alexandru Greceanu ? întrebă căpitanul.

— Nici un Greceanu ! Sînt fostul ei soţ.

— O să-i comunic, făcu căpitanul, dar fostul soţ al Ancăi Petroveanu aşezase receptorul în furcă.

— De ce nu l-aţi chemat aici ? Am fi aflat lucruri cît se poate de interesante !

— Totul la timpul său, spuse Pascu, mutîndu-şi privirea de la persoana mea.

M-am străduit să pricep de ce nu era încă timpul să se stea de vorbă cu fostul soţ al Ancăi Petroveanu.

CÎND SE RIDICĂ PROBLEME DE UMANIZARE

Începuse să-mi fie foame, iar căpitanul nu mai termina odată. Cerceta, metru cu metru, întregul apartament. Era o adevărată percheziţie. „Intra în viaţa victimei", am înţeles eu de data aceasta, însă fără ca el să-mi spună ceva. Şi oricît de interesantă putea fi cotrobăirea unor sertare străine, examinarea fiecărui obiect în parte, a zeci de fotografii, totuşi, ceea ce făcea căpitanul Pascu nu se putea compara cu o urmărire în noapte cu peste 160 de kilometri pe oră, cu schimb de lumini, cu viraje tari, cum văzusem într-un film românesc foarte poliţist şi extraordinar de psihologic totodată.

De fapt, șederea în apartamentul acesta nu era chiar atît de plicticoasă, cîteva „Paris Match"-uri începuseră să-mi țină de urît.

Nu era prea echitabil, dacă ne gîndim că în vremea asta căpitanul Pascu muncea. Dar el — singur spusese — era pentru asta plătit ! M-am dus în baie să-i propun o cafea. L-am găsit ținînd în mînă un atribut nu prea igienic al lenjeriei feminine.

— Ce dracu, dom'le !... am exclamat eu.

— Asta ni-i meseria... dacă vreți. Privim mereu în coșul cu rufe murdare al societății. Ați dori să vedeți lucrurile într-o formă idealizată... Ele nu sînt.

— Chiar am vrut să vă întreb, aveți vreun hobby, vreo pasiune, ceva ?

— Da, cînt la violoncel în orchestra de cameră a Miliției.

— Nu, fără glumă, nu aveți vreo pasiune, cumva ? Altfel nu vă pot umaniza. Riscați, deci, să rămîneți o „simplă schemă", un „clișeu", un „om fără carne și oase"... Iar literatura fără eroi e un non-sens. Chiar asta de aventuri, cu toate particularitățile ei recunoscute de critici ! Eroi cît mai bogați sufletește, înzestrați cu complexitatea reală a oamenilor ! Pentru că, altfel, e literaturizare și nu viață vie !

— Ei, dacă așa stau lucrurile, atunci puteți scrie că de obicei, duminica după-amiaza, mă întîlnesc cu cîțiva prieteni cu care, în timp ce urmărim meciurile de fotbal la televizor, jucăm cîte un poker.

— Nu, poker nu merge pentru un ofițer de miliție. S-ar putea bănui că jucați chiar pe bani. Iar asta este exclus ! Poate creșteți broaște țestoase ? Sau de ce n-ați colecționa căzi de baie, de pildă ? Sau cam așa ceva. Ceva din care să reiasă că aveți o structură sufletească cu totul aparte. Deh !...

— Da, e adevărat... spuse căpitanul cu părere de rău.

— Lăsați, găsesc eu... Ce-ar fi să facem o cafea ? Ține și de foame...

— Nu, cafea nu. Mergem îndată să mîncăm undeva. Priviți acest prosop, mi-l arătă Pascu. L-am găsit pus la „negre", deasupra. După cum se prezintă, nu s-ar putea spune că a fost folosit mai mult de două sau trei ori.

Dungile formate prin împăturire și călcare sînt evidente. Dar iată aici urme de murdărie stranie. O dată aruncat la „negre", altul n-a mai fost scos. Pe porțelanul chiuvetei am găsit cîteva pete mici, maronii, ca niște stropi uscați, proveniți de la spălarea unor cești de cafea. Granulele se văd și cu ochiul liber, însă cu lupa le poți recunoaște mai bine. Și îmi întinse o lupă nu prea mare, într-o îmbrăcăminte de piele.

Erau într-adevăr granule de cafea.

— Este ca și cum cineva ar fi spălat aici două cești de cafea...

— De unde știți că două ?

— Aveți răbdare. Ar fi spălat în grabă două cești de cafea, le-a șters cu prosopul, pe acesta l-a aruncat în coșul cu rufe murdare, iar cestile de cafea... Cestile de cafea nu-s nicăieri.

— Cum nicăieri ?

— Foarte bine. Este, desigur, doar o ipoteză... Uitați-vă ce se întîmplă : aici găsim urme ce provin de la spălarea a două cești de cafea, în timp ce în chiuveta de bucătărie se află o ceașcă de ceai, cu zaț uscat de cafea. Și tot acolo un ibric murdar, plin cu apă, iar în el o linguriță cu care s-a mestecat cafeaua.

— Am înțeles. Aceasta, presupunînd că Anca Petroveanu bea o singură cafea pe zi. Ceea ce nu cred, avînd în vedere porția dublă a cestii de ceai ! Ultima a fost cea al cărei rest se găsește în chiuveta din bucătărie, iar urmele de aici provin de la una precedentă !

— Vra să zică, dumneata încerci să mă convingi, nu fu de acord căpitanul, că Anca Petroveanu, această femeie de o pedanterie evidentă, demonstrată de tot ce ne înconjoară, cu mănuși de menaj lîngă chiuveta bucătăriei, cu două prosoape pentru șters vasele, unul de in, celălalt de bumbac, amîndouă curate, agățate frumos în cuier, s-a dus la baie să-și spele ceașca de cafea, pe care a șters-o apoi cu prosopul ei abia scos din sertarul în care ține săpunuri „Cadum" pentru a parfuma prosoapele ? !...

— Tocmai de aceea l-a aruncat la coș, am spus eu fără să cred.

— Numai că ea nu aruncă — așază rufele murdare în coș !

Avea alonjă, nu glumă, căpitanul.

— Bun. Să auzim mai departe ! am propus eu.

— Mai departe urmează întrebarea : unde sînt cele două cești de cafea ? Două, pentru că două lipsesc din serviciul ei chinezesc de cafea.

— Le-a spart, poate, am zis.

— Praful depus pe cele patru, continuă căpitanul fără a mă lua în seamă, arată că una din ele n-a mai fost folosită de aproape o lună, iar restul de foarte mult timp. Unde sînt însă cele spălate în chiuveta din baie ?

— Presupuneți, deci, că ele au fost folosite cu ocazia unei vizite ?

— Exact ! Cînd ai un musafir, nu-l servești pe el într-o ceașcă dintr-un serviciu chinezesc, iar ție îți pui cafeaua într-o ceașcă de ceai. Anca Petroveanu păstra cele două cești din serviciul chinezesc, cu farfurioarele respective, la îndemînă, în bucătărie, și le folosea cînd avea cîte un musafir. Iar cînd era singură, fiind mare băutoare de cafea — ceașca de ceai.

— Așadar, musafirul a băut cu Anca o cafea și a spălat cestile...

Căpitanul m-a întrerupt și a continuat :

— Cînd a adus cafelele, musafirul a rugat-o să-i dea și un pahar cu apă, ea s-a întors la bucătărie, iar el, în acest timp, i-a turnat un somnifer în cafea.

— E prea roman-roman !

— Să zicem, da. Pentru că în viață lucrurile se petrec, de cele mai multe ori, mult mai simplu. Cînd Anca Petroveanu a adormit, musafirul ei a culcat-o pe divan — trec peste celelalte operațiuni, pe care nu le pot presupune decît foarte aproximativ — a spălat cestile deasupra chiuvetei din baie, pe care a clătit-o apoi bine cu apă... Stropii găsiți de mine sînt foarte mici, nici nu i-a observat probabil, dacă ne gîndim la tensiunea în care se afla. A șters cestile cu prosopul care îi era la îndemînă și s-a dus cu ele la bucătărie. Aici însă, văzînd ceașca din chiuvetă, n-a mai știut unde să le pună. Oriunde le-ar fi așezat, erau stinghere. Două cești alăturate indică totdeauna un musafir. Iar el tocmai acest lucru nu-l dorea. Ceașca din chiuvetă i-a sugerat ideea de-a le lua cu sine.

Am vrut să spun ceva, dar ne-am pomenit cu colonelul Banu sunînd la ușă. A ascultat raportul căpitanului, no-

tîndu-și în două rînduri ceva într-un carnețel, iar cînd acesta a început să se lanseze în presupuneri tot mai complicate, l-a întrerupt :

— Am impresia, tovarășe căpitan, că te-ai molipsit de la colega, spuse colonelul arătînd spre mine. Intuiții, deducții, inducții... Literatură... Pentru început nu-i rău. O crimă însă nu e un tablou abstract, precum pînzele unui pictor care aruncă pahare pe fereastră ! Aici nu poate rămîne nimic neînțeles, neexprimat... Inefabilul ține de artă... La noi însă, lucrurile sînt cît se poate de terre-à-terre, dacă vrei. Totul trebuie explicat, demonstrat, susținut...

Tare deștept colonelul Banu, ca șef !

Continuam să răsfoiesc, neutru, o revistă, prefăcîndu-mă — ca să nu-i dau satisfacție — că nu-l aud, cu toate că tare aș fi vrut să-i spun cîteva în legătură cu teoriile astea „estetice“ care îmi fuseseră de fapt mie adresate. Era însă căpitanul de față, intervenția mea ar fi fost lipsită de tact. Eram ca un buldog în spatele unui gard cu grilaj.

La plecare și-a cerut scuze, invocînd o neprevăzută ședință de lucru — blamatului cuvînt „ședință“ i-a fost lipit termenul „de lucru“ sau „cu un pronunțat caracter de lucru“ și totul a devenit O.K. — deci, o neprevăzută ședință de lucru, datorită căreia va trebui să amîne ieșirea noastră la un restaurant pentru o altă seară, scuze pe care le-am acceptat bucuros, gîndindu-mă la pariul pierdut — două sticle de vin și ceva alături, în favoarea căpitanului.

— Ne-a cam dezumflat colonelul ! am spus, cînd am rămas din nou singuri, aprinzînd un „Kent“.

— Nu ne-a dezumflat deloc ! Vrea probe. Asta vreau și eu. Acum cred că am putea sta de vorbă cu vecina de aici.

— Și de mîncat cînd mai mîncăm ? am întrebat eu, alarmat de uitarea sa de sine. Zelos om, căpitanul !

— Da, aveți dreptate. Poate cumpărăm ceva de la „Alimentara“, ce ziceți ?

— La doi pași avem „Grădinița“. Un „meniu fix“ — nouă lei și cincizeci de bani. În care intră și o prăjitură de casă ! l-am îmbiat eu.

A acceptat. Şi după ce ne-am ghiftuit cu o supă rece — avuseseră grijă să nu aibă ce să se sleiască în ea —, friptură de porc la tavă, ale cărei felii fuseseră tăiate — în vederea unei mai bune masticaţii, desigur — la maşina de tăiat şuncă şi un măr degerat, am trecut vizavi, la „Podgoria", să bem o cafea. Adică, să ne facem siesta.

Astfel, într-o excelentă stare de spirit, ne-am întors în apartamentul Ancăi Petroveanu şi, după ce m-a asigurat că nu-mi va deconspira calitatea în care mă aflam acolo, lăsînd să se înţeleagă că sînt tot de la Miliţie, căpitanul s-a dus s-o cheme pe doamna Pleşa la noi.

A intrat întîi cu buzele, de parcă pînă atunci cîntase la trompetă, o cuconiţă vioaie, foarte plăcută vederii, gătită ca de teatru, numai că în locul unei rochii de seară purta un mini-capot. Ceea ce, de fapt, e totuna.

— Credeam că nu vă mai interesează declaraţiile mele ! spuse ea supărată.

Am înţeles : de azi-dimineaţă aşteaptă s-o tot chemăm şi acum ştie pe de rost tot ce vrea să ne spună.

— Nu, cum s-ar putea ? ! am protestat eu, pentru că mie mi se adresase vecina.

— Luaţi loc, doamnă ! o invită căpitanul.

Ea însă se aşează cu faţa spre mine, ca la un interogatoriu, şi am fost nevoit să pun lucrurile la punct :

— Tovarăşul căpitan conduce ancheta. Cu dumnealui o să staţi de vorbă.

— Da ? se întoarse doamna Pleşa, surîzîndu-i căpitanului.

Nu înţelegeam de ce se bucura atîta şi nici timp n-am avut să înţeleg, pentru că m-am pomenit cu ea întrebîndu-mă :

— Şi dumneavoastră, ce grad aveţi ?

Ce era să-i răspund ?

— N-am nici un grad, am spus eu după o clipă de ezitare.

— Aaa, sînteţi agent secret... zîmbi doamna Pleşa complice, privindu-mă de parcă aş fi fost un pachet cu drojdie de bere expus în galantar înainte de Paşti.

Îmi convenea.

— V-aș ruga să povestiți tot ce știți despre victimă, o invită căpitanul, destul de autoritar, după ce înainte tușise scurt, ca pentru a atrage atenția.

— În primul rînd, aș vrea să spun că nu pot crede în ruptul capului într-o sinucidere. Nu, duduia Petroveanu nu putea să recurgă la un asemenea gest !

— Pe ce vă bazați spunînd asta ?

— Dacă ați fi cunoscut-o, ați fi spus și dumneavoastră același lucru. Era o femeie de viață... Dacă ați ști cît de mult iubea ea viața ! Și o trăia, trecînd peste convenții, prejudecăți și așa mai departe.

De toate acestea ne dădusem și noi seama, examinînd cele cîteva zeci de fotografii găsite într-unul din sertarele scrinului, dar căpitanul vru să știe la ce anume se referise ea.

— Adică ? ceru el precizări.

— Cum să vă spun... Noi ne-am mutat aici acum vreo trei ani și, după ce am făcut schimbul de locuință, cea care a locuit aici înainte m-a prevenit : „Să-ți păzești, doamnă, soțul, pentru că pe cine pune Anca ochii, nu-i scapă !“ Mai tîrziu, cînd am cunoscut-o mai bine, și cred că sînt singura din bloc care i-a intrat în casă — cu locatarii ceilalți se saluta și atît — mi-am dat seama că nu este femeia care să-ți ia bărbatul. Ea făcea pasiuni fulgerătoare și aproape tot atît de fulgerător îi trecea.

— Unul, mai constant, n-ați observat ?

— Ba da, dar am auzit că este fostul ei soț. Un domn distins, cu păr grizonat... Așa ca al dumnealui, arătă ea spre mine.

— Nu, vă rog, am protestat eu, al meu e din „pachet“ !

— Zău ? a exclamat ea admirativ. Aveți pe cineva care primește ? Și se poate comanda să-ți trimeată ce vrei ?

— Glumește, doamnă !... interveni căpitanul, aruncîndu-mi o privire duioasă !

— Da, da, își dădu ea în sfîrșit seama.

— Cît de des o vizita domnul acela, despre care ați auzit că este fostul ei soț ?

— N-aș putea să vă spun cu precizie. Cam o dată sau de două ori pe lună. Sau chiar mai des, vara.

— Cînd l-ați văzut în ultimul timp ?

— Nu l-am văzut de mult. Dacă îmi amintesc bine, era într-o duminică... Da, da, era într-o duminică. Avea un buchet de flori. Noi tocmai ieșeam la plimbare.

— Nu v-ați putut da seama ce fel de relații erau între ei ?

— Nu, asta n-aș putea să vă spun. De cîte ori i-am văzut împreună, el era cît se poate de reținut, iar ea, ca întotdeauna, veselă, turuind și rîzînd într-una.

— Cine v-a spus că este fostul ei soț ?

— Madam Lena. Femeia care face curățenie pe scări și dă focul la calorifer iarna. Mai are trei blocuri, da' stă la noi. Ce, cîte patru sute de lei de bloc pe lună e rău ? Nu tu impozit, nu tu cotizații !...

— Spuneți-mi, n-ați avut niciodată impresia că această veselie debordantă era una nefirească, impusă, pentru a ascunde o traumă sufletească ? Sau pentru a brava, poate ?

Nu l-am înțeles pe căpitan. De ce era nevoie să complice lucrurile cînd ele erau simple, clare, evidente ? ! Și nu era vorba numai de declarațiile doamnei Pleșa, ci de întreaga atmosferă a acestui apartament !

— Niciodată ! spuse ea ferm. Cum venea acasă, punea magnetofonul. De multe ori o auzeam dansînd singură.

— Cînd a sunat la ușa dumneavoastră ca să vă întrebe ce se întîmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, n-ați remarcat la ea ceva deosebit ? Era aceeași din totdeauna ?

— Da. Mi-a spus că seara nu mănîncă decît un borcan de iaurt și doi biscuiți. După ce-a lăsat borcanele goale la mine, a coborît scările. Întotdeauna am văzut-o numai cu bărbați bine ! și în vocea ei se simțea o ușoară invidie.

— Primea des vizite ?

— Destul de des. Era, în fond, o femeie liberă ! Cu toate că uneori...

— Ce vreți să spuneți ?

— Mai multă discreție nu i-ar fi stricat, cred. Prea libertină, cum spune soțul. În blocul de vizavi este un băiat care, în loc să-și facă lecțiile, mereu o pîndea la fereastră, din spatele perdelei. Vara umbla, cred, goală prin casă. „Scuză-mă puțin, sînt goală-goluță", am auzit-o spunînd o dată cînd cineva a sunat la ușă.

— Se aude prin perete din apartamentul vecin ?

— Cum o să se audă ? ! Asta e bloc vechi ! Doar dacă ferestrele sînt deschise, cum avem balcon comun, atunci se aude.

— În seara aceea a primit vreo vizită ? Ați auzit pe cineva vorbind la ea ?

— Nu, n-am auzit. Nu întotdeauna se aude.

— Ne-ați spus că, după ce v-a lăsat borcanele de iaurt, a coborît scările. Bănuiți că a plecat în oraș ?

— Cred că da, pentru că, pe la opt și jumătate, am auzit mașina ei oprindu-se în fața casei.

— De unde știți că la ora aceea și nu mai tîrziu ?

— Se sfîrșise de puțin timp telejurnalul.

— Poate era o altă mașină ?... Sînt o mulțime de autoturisme parcate în stradă și printre ele, trei Fiat-uri 850.

— Da, poate nu era mașina ei... Cu toate că numai ea trîntea ușa așa. Întîi mai încet, a doua oară cu putere, ca și cum prima dată nu s-ar fi închis, și încerca clanța.

— Unde ați auzit că s-a oprit mașina ?

— Chiar sub balconul meu.

— Adică exact unde se găsește acum ?

— Da, acolo.

— Avea obiceiul să circule și pe zăpadă cu mașina ?

— N-a fost zi aproape să nu plece cu ea. O auzeam cum o încălzea dimineața. Cred că și la tutungerie se ducea cu mașina.

— După ce-a coborît scările, n-ați auzit mașina plecînd ?

— Nu. Poate, negăsind loc în fața blocului, o parcase dimineața ceva mai încolo.

— Unde lucrați ?

— Sînt asistentă medicală.

— Anca Petroveanu n-avea un program fix, pleca mai tîrziu de acasă, nu ?

— Da. O auzeam, pentru că lucrez în ture. Acum, fiind suferindă, numai în două.

— Astăzi în ce tură sînteți ?

— Sînt în concediu medical.

— De cînd ?

— De ieri.

— Cine v-a eliberat certificatul medical ?

— Policlinica de care aparţin. Dar de ce întrebaţi ? se neliniști ea.

— Am întrebat... Spuneți-mi, prietene nu veneau la Anca Petroveanu în vizită ?

— Nu, n-am văzut. Și nici nu cred că avea. Niciodată n-am văzut-o în patru, sau în trei, cu încă o pereche...

Se auzi soneria telefonului, căpitanul se îndreptă spre aparat, dar se opri deodată din drum.

— Doamnă Pleșa, i se adresă el, fiți bună și răspundeți dumneavoastră. Spuneți „alo" și-mi predați imediat receptorul. Eu o să vi-l restitui, iar dumneavoastră îi comunicați că Anca este plecată pentru o săptămînă din București. Întrebați cine o caută. Sînteți o prietenă.

Telefonul mai sunase de cîteva ori, dar, de fiecare dată, la auzul vocii căpitanului, legătura fusese întreruptă de la celălalt capăt al firului.

Doamna Pleșa își jucă rolul perfect, numai că bărbatul care telefonase nu vru să-și spună numele, încheind cu un „mulțumesc" sec.

— Ce altceva mai știți despre vecina dumneavoastră ? o întrebă căpitanul așezîndu-se și, nu știu de ce, dar vocea sa sună cam sever.

— Altceva nimic. Am auzit că e dintr-o familie foarte bună... Dealtfel se și vede... arătă ea în jur. Din cîte spune madam Lena, tatăl ei a fost profesor universitar, iar mama ar fi avut o moșie sau așa ceva.

— Mai aveți ceva de adăugat la cele declarate ?

— Nu, spuse ea cu părere de rău.

— Vedeți, dumneavoastră respingeți ideea unei sinucideri...

— Categoric !

— ...Dar nimic nu vine să sprijine pe aceea a unei crime. Noi n-am găsit, cel puțin pînă acum, nici un indiciu care...

— Bine, pentru asta trebuie să te naști ! Să ai fler, cum s-ar spune.

— Indiscutabil, acceptă căpitanul remarca ei cît se poate de măgulitoare. Sinuciderea aceasta pare oarecum paradoxală dacă ne gîndim... Știam că am avut intenţia să vă mai întreb ceva, dar uitasem ce. Spuneți-mi, n-aţi

întîlnit printre foștii sau actualii prieteni ai vecinei dumneavoastră vreun cunoscut ?

— Nu, clătină ea din cap.

— Gîndiți-vă bine ! o invită căpitanul. Ne-ar putea fi eventual de folos informația dumneavoastră.

— Nu, n-am întîlnit.

— De un anume medic, Ion Cărtărescu, ați auzit ?

— A, da... Dar nu erau prieteni... Lucrează la noi la spital, spuse ea cu naturalețe.

— Cînd a cunoscut-o pe Anca Petroveanu ?

— Astă-iarnă. A venit într-o zi la noi în vizită, mașina Ancăi nu pornea din cauza frigului și cum el e un automobilist destul de vechi, a ajutat-o să scoată bujiile, să le încălzească la aragaz... Apoi mașina a pornit. Nu știu însă dacă s-au mai întîlnit după aceea.

— S-a întîmplat dimineața ?

— Nu mai reţin. Cel puțin așa mi-a povestit doctorul Cărtărescu.

— Noi vă mulțumim foarte mult, — se ridică Pascu, în semn că discuția era încheiată — și vă promitem că o să facem tot posibilul să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

După ce o conduse curtenitor pe doamna Pleșa pînă la ușă, căpitanul spuse, revenind în cameră, ceva foarte drăguț la adresa ei și mă luă în primire :

— Ce dracu' vă uitați așa la picioarele ei ? !

M-am apărat :

— Sigur, vă e ușor să vorbiți, erați în partea cealaltă a mesei !...

— Special m-am așezat, piei, satano !

Cînd ne-am oprit din rîs, căpitanul propuse să stăm de vorbă cu madam Lena și adăugă uitîndu-se la ceas :

— Numai dacă nu s-a întors adolescentul de vizavi de la școală.

L-am urmat în cealaltă cameră.

— Toată dimineața ne-a spionat de după perdeaua ferestrei, arătă el spre blocul de pe partea cealaltă a străzii.

Clădirea avea un hoch-parter, etajul era mai ridicat decît al nostru și băiatul putea privi încoace fără ca bal-

conul de la apartamentul Ancăi Petroveanu să-l stînjenească în vreun fel.

— Şi acum, vă rog să-mi spuneţi şi mie cum aţi aflat despre doctorul acela, Cărtărescu, nu m-am mai putut ab ţine.

— Foarte simplu. Cînd domniţa aceasta cu picioare frumoase şi mini-capot mi-a spus că lucrează numai în două ture acum, am înţeles despre ce spital este vorba. Iar în agenda telefonică a Ancăi Petroveanu, în dreptul numărului de telefon al lui Ion Cărtărescu, stă scris : Spitalul de urgenţă. Bineînţeles, ea este convinsă că eu ştiu mult mai multe. Dacă vor fi existînd mai multe. Atuurile acestea nu sînt de neglijat !

Da, mai aveam cîte ceva de învăţat.

Madam Lena era o femeie de vreo cincizeci de ani, nefiresc de slabă, cu părul albit înainte de vreme, îmbrăcată în doliu, cu rochie şi ciorapi negri, dar cu sprîncenele trase cu creionul şi buzele făcute cu ruj. Intrînd în casă, izbucnise deodată în plîns, se stăpînise însă repede şi după ce îşi şterse ochii încercă să se justifice, adresîndu-mi-se :

— Ce femeie era, dom'le şef! Ce suflet de om! oftă ea.

— Staţi jos, madam Lena, o invită căpitanul.

— Nu, lăsaţi, spuse ea respectuos. Cum o să stau jos?!

— Cînd aţi intrat în cîmpul muncii ?

— Păi dumneavoastră nu ştiţi ? !

— V-aţi calificat imediat caloriferistă ?

— Nu, întîi m-au dat la o filatură de bumbac, da' n-am stat decît vreo două luni... Mă tot puneau să le povestesc...

Şi cît de stupidă mi se păruse întrebarea căpitanului referitoare la intrarea ei în cîmpul muncii ! Poate şi pentru faptul că nu mai auzisem expresia de prin '54. Sensul ei a rămas în mintea multora şi tocmai pe el l-a vizat întrebarea. Adusă brusc la trecut, madam Lena spuse firesc ceea ce nimeni nu ştia pe strada aceasta, ceea ce de mult uitase şi ea. Trăgea cu gloanţe oarbe căpitanul, dar nimerea în plin !

— Spuneţi-mi, ce părere aveţi despre sinuciderea asta? o întrerupse el. Care-i numele dumitale ?

— Elena Bocanc. Nici eu nu știu ce să mai spun. Stau și mă-ntreb : de ce era să-și ia viața ? Ce-i lipsea ? Nimic nu-i lipsea ! Tînără era, frumoasă era... Bani avea, iar cînd nu-i ajungeau, mai vindea cîte un tablou... Că le moștenise de la domn' profesor.

— L-aţi cunoscut ?

— Nu. Cînd m-am mutat cu aici era dus la un sanatoriu și aeolo a murit. Să vă spun drept, eu bănuiesc că-i o crimă la mijloc.

— Ce vă face să credeţi ?

— Așa simt eu. A omorît-o cineva ! Altfel nu se poate. Ca mine n-o cunoaște nimeni aici ! Și nici nu avea ea aici cu nimeni nimic. Eu îi făceam curat vinerea, îmi dădea cincizeci de lei, plus cinșpe lei pentru masă, că ea servea prînzu' în oraș, iar dimineaţa — o bucăţică de șuncă cu pîine prăjită și o cafea neagră. Cît despre seară, îi ajungea un borcan de iaurt. Ținea hardughia aia de frigider mai mult pentru apă. Să-ncuie ea vreodată ceva de mine ? Doamne ferește ! Și cum vorbea... Un rău n-a făcut cuiva. Ce nu-i spuneam, ea rîdea. O femeie mai veselă și mai delicată n-am auzit !

— După cum înţeleg, dumneavoastră i-aţi fost foarte atașată...

Madam Lena izbucni din nou în plîns.

— N-aveam amîndouă pe nimeni. O iubeam ca pe fata mea ! spuse ea printre lacrimi.

— Fiind de-a casei, aţi fi putut, deci, să vă daţi seama dacă în ultimul timp a intervenit ceva care să-i determine acest gest.

— Nu, a fost pînă în ultima zi așa cum era întotdeauna.

— Sau, poate, aveţi vreo bănuială în legătură cu cineva ?...

— M-am gîndit și eu... De ce să spun, c-ar fi cu păcat.

— Nu s-a certat cu nimeni ? Sau n-a mai vrut să se întîlnească... ?

— Nu, eu nu știu.

— Pe fostul ei soţ îl cunoașteţi ?

— Pe domnul inginer ? Îl cunosc.

— Care erau relațiile între ei ?

— A, foarte bune. Țineau unul la altul ca doi frați. El, după ce s-a despărțit de duduia Anca, s-a însurat. Are și un băiețel. A venit cu el aici. Nu exista Paște sau Crăciun sau de 3 iulie, cînd era ziua duduii, să nu vină cu flori ! Cam sever așa, da' încolo, om foarte bun și manierat.

— Ce vizite mai primea ?

— Ei, așa, ca oricine... Venea lume în casă. Eu nu știu, nu era treaba mea.

— Bărbați veneau ?

— Lume...

— Eu înțeleg sentimentele dumitale... Se spune că despre morți nu trebuie să vorbești decît de bine...

— Asta doamna doctor Pleșa v-a spus ! Da' c-a venit la mine, acu' vreo trei ani, să-l spionez pe bărbatu-su nu v-a spus, ai ? Îi era frică că-i ia duduia Anca odoru' !

— Cum a venit ?

— Așa, a venit. A venit jos, la mine, să-mi spună că-mi dă două sute, să trag cu ochiul dacă intră domn' doctor Pleșa, cînd ea-i plecată la serviciu, la duduia Anca. Mie îmi trebuiau banii ei ? ! „Fugi, doamnă, de-aici ! Nu mă ocup eu cu murdării de-astea !“ i-am zis.

— Duduii Anca i-ați spus de propunerea pe care v-a făcut-o doamna Pleșa ?

— Nu. Mi-a fost rușine să-i spun. Bărbați veneau. Și ce dacă veneau ? Aduc ele bărbați mironosițele astea măritate !... Lasă că știu eu : sînt cinstite numa' alea care nu pot ! Da' nu-i una să nu-i dea inima ghes ! Și totuna-i !

Am izbucnit în rîs, amuzîndu-mă de teoriile lui madam Lena, ceea ce îl făcu pe căpitan să-mi arunce din nou o privire duioasă.

— Vreți să spuneți de mașina aia care venea dimineața ?

— Ei, văd că știți și singur... Așa că ce să mai vorbim ? !...

— Rude nu avea, spuneți ?

— Nu, n-am auzit-o niciodată.

— Poate în străinătate ?

— Nu știu. Ce să vă spun dacă nu știu ? !

— Dumneavoastră lucrați și la blocul de vizavi ?

— Da, tot eu.

— Nu stă la etajul doi un profesor, Emil Popescu ?

— Nu, la doi e familia Cristescu, arătă ea spre stînga. El e ștab la un minister, că-i face șoferu' piața cucoanei, iar dincolo, în dreapta, domn' arhitect Gheorghiade...

— Are un băiat mare, nu ?

— Da, e în a unșpea, Cornel. Îi scria poezii duduii.

— Ce vorbiți ? se amuză neutru căpitanul. Și duduia Anca ce spunea ?

— Spunea că-s copilării. Că-n liceu a fost și ea îndrăgostită de-un profesor. Într-o zi, l-a chemat aici și a stat de vorbă cu el.

— Cînd făceați curat, vă lăsa duduia Anca cheia ei sau avea două chei ?

— Avea două. Seara i-o dădeam înapoi.

— Nu vi s-a întîmplat niciodată să vedeți pe cineva intrînd singur aici ?

— Nu, nu mi s-a întîmplat.

— Gîndiți-vă bine !

— Nu, nu cred să fi dat duduia Anca cheia de la casă cuiva.

— Nici nu s-a plîns vreodată că a pierdut cheia ?

— Nu.

— Cînd ați făcut ultima dată curățenie aici ?

— Duminica asta.

— De ce tocmai duminica ?

— Vineri duduia Anca a plecat la Brașov...

— V-a spus că pleacă acolo ?

— Da. Mi-a spus că pleacă să stea cîteva zile la Brașov. Chiar m-am mirat cînd am văzut sîmbătă lumină la ea. Am sunat și mi-a spus să vin a doua zi, adică duminică, să fac curat.

— V-a lăsat cheia ?

— Nu, că n-a fost de ce. A stat toată ziua acasă. Acum mi-aduc aminte : a telefonat cineva din oraș și ea a zis : „Azi n-am chef de nimic. Stau în casă". Și chiar nu prea avea chef. A stat tot timpul pe pat și-a citit.

— Madam Lena, fii bună, fă-ne două cafele.

— Vai de mine, cu cea mai mare plăcere ! și se repezi la bucătărie.

După un timp o auzirăm vorbind cu glas tare :

— Asta-i cana duduii, da' unde-s cești?

O găsirăm căutînd prin sertarele bufetului.

— Poate sînt într-altă parte ? interveni căpitanul.

— Nu, aici trebuiau să fie ! Să le fi pus duduia cu celelalte de la serviciu ? Că nici farfurioarele nu sînt, și se îndreptă spre dulapul din sufragerie.

Am rămas pe loc, știind ce va găsi acolo.

Madam Lena se întoarse și mai contrariată :

— Nu pot pricepe deloc : unde a pus duduia cești?

— Le-o fi spart...

— Cum să le spargă ? ! Duminică erau !

— Lăsați, madam Lena, tot sîntem gata de plecare, bem în oraș.

— Se poate ? ! protestă ea. Iau două din bufet.

— Nu, lăsați! o conduse căpitanul din bucătărie. Acum o să vă rog să vă gîndiți bine, continuă el, cînd ați făcut curățenie, n-ați dat peste plicul unei scrisori ? Sau poate chiar peste o scrisoare ruptă, ori mototolită și aruncată în vasul din bucătărie, pe care am văzut că îl aveți pentru gunoi ?

Madam Lena se gîndi cîteva clipe, apoi clătină din cap :

— Nu, nu mi-a căzut sub ochi așa ceva. Nici plic, nici scrisoare.

— Și totuși poștașul zice că i-a adus o scrisoare de la Iași ? Hai să vedem împreună jos la gunoi, o invită el.

Cercetarea vaselor pentru colectarea gunoaielor menajere nu dădu, așa cum și era de așteptat, nici un rezultat. Presupunînd chiar că cele două cești de cafea, împreună cu farfurioarele lor, ar fi ajuns acolo, ceea ce, dată fiind situația de față, era puțin probabil, trecuse destul timp pentru ca ele să dispară în pîntecele mașinilor de salubritate.

Fapt este că afară se întunecase de-a binelea, iar noi mai trebuia să stăm de vorbă și cu adolescentul de vizavi. Spre satisfacția mea, căpitanul fu de altă părere :

— O să se alarmeze părinții... „Ne interoghează copilul !" Și chiar dacă aceasta n-o să se întîmple, inhibat de prezența lor, n-o să putem afla nimic de la el. Eu vreau să am cu el o discuție prietenească, mă înțelegeți ?

Să lăsăm treaba asta pentru mîine dimineaţă. Ce vreţi să faceţi acum ?

— Cum ce ? ! Să bem cele două sticle de vin, să mîncăm o friptură... Ca oameni ai muncii ce ne aflăm. Într-o grădiniţă liniştită, în care, dacă aud un chitarist — îl omor !

— Să spun drept şi eu aş fi amator. Nu, să amînăm pentru altă dată ; eventual pentru mîine.

— Am şi uitat, sînteţi căsătorit probabil ?

— Am fost.

— Ei, asta nu prea merge. Un ofiţer de miliţie divorţat, n-o să ţină în carte, am rîs eu.

— Nu, nu sînt divorţat. Văduv. Dar că am un băiat de şaisprezece ani, merge ?

— De şaisprezece ani ? ! În cazul acesta dumneavoastră cîţi ani aveţi ?

— Împlinesc în curînd treizeci şi cinci, la nouăsprezece ani eram însurat. A fost o mică-mare poveste. Dacă vreţi să rămîneţi în continuare cu mine, eu nu am nimic împotrivă. Numai că va trebui să dormim aici.

— Aici ? Vă gîndiţi la cheia aceea ?

— Nu numai la ea. Cel puţin aici, în apartament, ea nu-i nicăieri. Şi doar a existat o a doua cheie ! Mă gîndesc apoi la apelurile acelea telefonice. Cînd a ridicat doamna Pleşa receptorul, am avut impresia că era din nou vocea fostului soţ al Ancăi Petroveanu... Nu, nu cred că are rost să rămîneţi. Ne vedem mai bine mîine dimineaţă.

— Rămîn. N-am nici un program pentru astă-seară, am minţit eu. Căpitanul ştie el probabil ceva !...

— Bine. Asta mă scuteşte de-a mai chema un om, pentru că eu va trebui să lipsesc cîteva ore.

— Cum adică ? Nu-mi surîdea deloc perspectiva.

— O să procedăm astfel : părăsim împreună în mod vizibil casa ; eu, peste cîteva minute, mă voi întoarce aici, cît mai discret cu putinţă, ceea ce veţi face şi dumneavoastră, după ce veţi cumpăra ceva de mîncare. În acest timp, o să chem o maşină de serviciu, care să mă ia din Piaţa Romană şi aranjez la telefon cîteva treburi pentru mîine. Mîncăm, vă las aici... Vreau să stau de vorbă cu cei de la Salubritate, care ridică gunoiul de aici.

Întorcîndu-mă din oraș, cu brațele încărcate cu pachete, m-am furișat de-a lungul zidurilor, stăpînind cu greu foșnetul hîrtiei de ambalaj. Trecerea prin holul blocului, apoi urcarea scărilor au rămas și ele neobservate ; conform înțelegerii, ușa de la apartamentul Ancăi Petroveanu era descuiată, așa că iată-mă, în sfîrșit, înăuntru.

La „Leonida" însă, fusesem nevoit să stau la cîteva cozi unde poți auzi atîtea lucruri instructive, petrecîndu-ți timpul liber cît se poate de agreabil, și căpitanul nu mai avu timp să înghită decît cîțiva dumicați cu puțin cașcaval, pentru a nu pierde întîlnirea cu mașina care îl aștepta în Piața Romană.

Așadar, iată-mă singur, postat acolo unde mă lăsase căpitanul.

În cele din urmă, ochii mi se obișnuiră cu întunericul ce domnea în apartament, începusem să deosebesc contururile lucrurilor, spatele îmi era acoperit de peretele de care mă lipisem lîngă ușa antreului și totuși o oarecare senzație de teamă încerca să mă domine. Mereu aveam impresia că se mișcă ceva, cînd în dormitor, cînd în bucătărie, cînd de-a dreptul în camera vecină.

„La dracu !" îmi tot spuneam eu, dar senzația continua să rămînă. Se mai adăugau pașii și vocile înăbușite ale celor care urcau sau coborau scările și, peste toate acestea, becul din stradă începu să se legene, bătut de vînt, aruncînd la intervale scurte, odată cu un scîrțîit prelung, cîte un fascicol de lumină chioară în tavan. Oricum, nu era o plăcere !...

La un moment dat, am simțit că înțepenesc și o durere îngrozitoare se lăsă în picioare. În sfîrșit, trecusem eu prin încercări și mai grele. Răbdam. Un singur lucru era de nesuportat — lipsa unei țigări. Nu cumva își bătuse joc căpitanul de mine ? m-am întrebat și făcînd în cele din urmă rabat atașamentului meu la cauza Miliției, am întins întîi piciorul drept, apoi, încet, pe cel stîng și așa, pas cu pas, am ajuns în prima cameră, de acolo în a doua și, profitînd de un nou fascicol de lumină aruncat în tavan, am scos sticla de whisky. „Beamś pin bottle" e o marcă nemaiîntîlnită la noi !

În tovărășia acestei băuturi, față de care — aveam motive temeinice să cred — nu manifestam nici un fel

de idiosincrazie și a unei țigări „Kent", pînda se putea desfășura stînd la masă, în condiții ceva mai prielnice, nealterate de oboseala picioarelor.

Este de înțeles, deci, cum s-a întîmplat că de la ușa intrării, gîndurile mele au început să devieze spre scrierea romanului de față, pe care îl doream un roman-reportaj, cu toate că exegeții, îndeobște, resping un asemenea gen. Mă voi prevala însă de faptul, îmi spuneam eu, că preferințele lor ating sferele cele mai pure și, deci, cartea va trece neobservată de ei.

Și, deodată, zgomotul abia perceptibil al unei chei introduse în broască îmi răsună ca un strigăt de păun în urechi. Din doi pași am ajuns la ușă. Norocul căpitanului a fost că a tușit scurt.

— Ei ? m-a întrebat el în șoaptă.

— Nimic.

— Și la mine nimic.

De data aceasta, căpitanul n-a mai refuzat păhărușul de whisky, am mîncat pe întuneric ce mai rămăsese din pachetele aduse de mine și, cum se făcuse două noaptea, ne-am culcat, asigurîndu-ne reciproc că dormim iepurește.

Groaznică noapte ! Întîi, m-am visat dîndu-mă drept piele roșie într-un trib de indieni Tawu-Taku, ce nu se lăsau deloc convinși de autenticitatea originii mele etnice, drept care mă supuneau la diverse probe, cea cu tălpile pe jar fiind o adevărată desfătare în comparație cu restul. Apoi, nu știu prin ce împrejurări, m-am transformat în ținta unei clase de la cursul inferior de gangsteri a fundației „Cosa Nostra". Primul a început să tragă un tip sfrijit și răpciugos, încît mi se făcuse și milă de el. În loc să nimerească în inimă, glontele a lovit umărul meu drept. S-a repezit instructorul și a înfipt un morcov în gaura făcută de glonte. Să nu iasă sîngele — m-am dumirit eu. Fiecare avea dreptul la trei gloanțe și, învățăcei cum erau, instructorul mă împănase cu morcovi. Dacă în cele din urmă am fost sau nu nimerit în inimă, nu mai știu, pentru că, în împrejurări la fel de necunoscute mie, am început să fug pe o stradă, urmărit de un tanc.

— Ce s-a întîmplat ? De ce strigați ?

— Eu ? Ce să strig ?

— Strigați : „Vin soldații ! Vin soldații!" Aveți obiceiul să vorbiți noaptea în somn ?

— Cîteodată. „Vin soldații" strigam ? Un prieten și-a intitulat o piesă de teatru așa.

ÎN JURUL TINICHELII LEGATE DE COADĂ

Ne aștepta o zi grea, știam, iar capul îmi era un lighean vîrfuit cu cenușă fierbinte, abia scoasă din sobă. Musai să beau o cafea.

Am început prin a sta de vorbă cu adolescentul de vizavi, pe care căpitanul, aflîndu-i numărul din cartea de telefon, l-a invitat cu atîta prietenie, încît aveam impresia că acesta va sări de-a dreptul la noi în balcon.

Slab și deșirat, avea o față ca o coală de hîrtie abia scoasă din raft.

— Să facem cunoștință, Cornel ! Căpitanul Emilian Pascu, s-a prezentat acesta, întinzîndu-i mîna, după care, oferindu-i un scaun, a intrat direct în subiect. Știi ce s-a întîmplat aici și noi vrem să-ți cerem ajutorul. Fumezi ?

Nu era prea pedagogic, dar în sfîrșit... Cornel a luat o țigară din pachetul căpitanului, a aprins-o și, în timp ce se foia pe scaun, pregătindu-se probabil să răspundă, căpitanul a continuat :

— În sensul celor spuse la telefon, aș vrea să te rog chiar de la bun început ca ceea ce vom discuta aici să rămînă strict între noi. Despre relațiile tale cu duduia Anca Petroveanu te-ai cam lăudat la școală !... blufă Pascu.

— Am mințit, mută Cornel țigara dintr-o mînă în alta, privind în jos. Scrisori i-am scris, dar în rest am mințit.

— Nu despre asta e vorba. Sau, mai bine zis, nu în special despre asta. Ce părere ai despre cele petrecute aici ?

Nu eram convins că modalitatea aceasta, conciliant-naivă, pe care o abordase căpitanul în discuția de față, va da vreun rezultat. O găseam în totală contradicție cu ceea ce îmi spusese el cu o zi înainte, după ce stătuse de vorbă cu doamna Pleșa : „Dacă știi să numeri pînă

la zece, oprește-te-întotdeauna la nouă". Cornel Gheorghiade i-a răspuns printr-o întrebare :

— Credeți că a omorît-o cineva ?

— Sînt sigur ! se ridică căpitanul.

Ochii băiatului, cu o anumită moliciune în priviri, sclipiră ca la o acută durere și el scăpă un oftat greu pe care, evident, vrusese să-l rețină. Masca indiferenței căzuse. Începu să povestească rar, cu pauze mari, urcînd și coborînd prin cele văzute și apoi bănuite, aici, în ultimii ani. Tabloul nu era unul nou, ci doar mai complet.

Între timp, sosise locotenentul major Paraschiv pentru a ridica urmele de cafea de pe chiuveta din baie și, după plecarea lui Cornel Gheorghiade, ne-am dus la el să aflăm noutăți.

Erau nefavorabile ipotezei pe care o construise căpitanul. Impresiunile palmare și digitale de pe pahar aparțineau mîinii drepte a Ancăi Petroveanu, iar poziția falangelor, cu toate că la prima vedere păruse curioasă, fusese găsită ca una posibilă. Cît privește sticluța cu „Nozinan", aceasta nu prezenta decît urme lipsite de importanță. Dar, tocmai în legătură cu ea, căpitanul ridică obiecții :

— De ce dîre și nu impresiuni ? E o întrebare la care ar fi trebuit să vă gîndiți.

— Ne-am gîndit, tovarășe căpitan.

— Și ?

— Sigur, ele puteau fi provocate, dar acest lucru nu este evident. Eu vă raportez date obiective... Suprafața mică a sticluței, o suprasecreție a glandelor sudoripare, firească în cazul unei mari emoții sau a stării de tensiune...

— Am înțeles, spuse sec căpitanul.

— I-o fi scăpat din mîini... adăugă locotenentul major Paraschiv. Expertizele, ca și rezultatul autopsiei, sînt la tovarășul colonel Banu. Moarte prin asfixie mecanică cu gaz metan.

— Și somniferul ?

— S-a găsit. Nozinan. Într-o concentrație destul de mare, nu mai reținînd cît, însă nu atît cît să provoace moartea. Să vă spun sincer, cînd am văzut prima oară impresiunile pe pahar, am fost aproape sigur că ele au fost așezate. Mai ales din cauza distribuirii oarecum nefirești a efortului de prindere. În laborator însă...

— Nici n-ar fi fost nevoie. I-a cerut un pahar cu apă şi ea i l-a adus. Apoi, după ce Anca Petroveanu a băut cafeaua şi a adormit...

— Am înţeles ce vreţi să spuneţi, tovarăşe căpitan. Numai că musafirului i se aduce paharul cu apă pe farfurioară !

— Veniţi încoace ! îl trase căpitanul de mînă.

Intrarăm cu toţii în bucătărie. Deschizînd uşa dulapului, căpitanul ridică de pe un teanc de vreo cinci farfurioare pe cea de deasupra, susţinînd-o între degetele ambelor mîini.

— Ei ? o întoarse el spre lumină. Este acest cerc urma unui fund de pahar ud sau nu ? N-a avut apă la frigider, pentru că afară nu e chiar atît de cald, şi ea a lăsat robinetul să curgă. Paharul s-a udat... Luaţi-o, tovarăşe locotenent major, cu toate că sînt sigur că nu veţi găsi decît impresiunile ei digitale. Va fi interesant de ştiut care este vechimea lor... Urma de pe farfurioară nu ne dă nimic concret, dar eu mi-am format o idee despre cele petrecute aici şi nu sînt dispus să renunţ.

După plecarea locotenentului major, căpitanul Pascu deschise cartea de telefon la litera „D". Dobra Alexandru şi îşi notă numărul de telefon.

— Ăsta cine mai e ? am întrebat eu, intrigat.

— Cum cine ? Fostul soţ al Ancăi Petroveanu.

— Şi cum i-aţi aflat numele ? Madam Lena a spus „domnu' inginer" ! M-am şi mirat că n-o întrebaţi cum îl cheamă.

— Pentru că ştiam.

Am vrut să-i spun o răutate, dar n-am fost în stare. A continuat :

— Printre acte am găsit şi certificatul ei de divorţ.

Folosindu-se de o stratagemă comună, căpitanul află de la femeia de serviciu a inginerului numărul de telefon al acestuia de la birou şi, tot printr-o stratagemă de acelaşi fel — că el se găseşte în institut.

— Trebuia să-l fi chemat aici, nu să mergem noi la el ! Pentru că nu este exclus ca un anumit lucru, un obiect oarecare, căruia noi nu i-am acordat importanţă, lui să-i sugereze o legătură, o idee...

— E adevărat, mă aprobă căpitanul.

M-am simțit ca un crocodil făcîndu-și siesta la soare.

— Numai că. mai întîi, aș vrea să-i văd reacția... Or, video-telefon nu avem încă !

— Nu știu ce n-avem, dar dacă după noaptea asta superbă nu beau o cafea !...

A înțeles tot și în cîteva minute am fost în stradă. O vreme am rămas tăcuți, apoi, făcînd probabil o asociație cu groapa din caldarîm pe lîngă care tocmai trecusem, căpitanul mi-a propus să scot mașina, deoarece azi ea ne-ar putea fi de folos.

În sfîrșit, puțin dinamism ! Și după un filtru scurt, băut în picioare, eram în holul unui institut de pe Calea Victoriei, așteptîndu-l pe inginer să coboare.

Apăru, căutîndu-ne cu o privire severă, înalt, cu o ținută distinsă, pe care părul grizonat o completa doar. Căpitanul se înclină, atrăgînd asupra sa atenția și cînd inginerul se apropie, își declină calitatea. Adăugă :

— Eu sînt cunoscutul acela. N-am vrut să se știe cine vă caută.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă calm și oarecum aspru inginerul Dobra.

— Fosta dumneavoastră soție, Anca Petroveanu, a fost găsită ieri fără viață în apartamentul ei.

Ne privi pe rînd, ca și cum n-ar fi realizat dintr-o dată sensul celor spuse de căpitan, apoi, coborînd încet capul, întrebă cu glas stins :

— Anca ? Cine a făcut-o ? Cum de-a fost posibil ? Și căutînd cu mîna pervazul de beton al ferestrei, se sprijini de el.

— Primele indicii vorbesc despre o sinucidere. Prin asfixiere cu gaz metan, spuse căpitanul.

Nu, suferința inginerului nu era o poză.

— O sinucidere ? nu vru el să creadă. Apoi, ca și cum și-ar fi imaginat cauzele, dădu încet din cap : Da... Da, da... Sigur... spuse el după pauze mari și, deodată, respinse cu hotărîre gîndul : Nu ! Imposibil ! Nu cred ! Anca se pregătea să plece în Franța ! A depus cerere pentru pașaport !

— Ați putea lipsi o oră-două de la serviciu ? Aș vrea să stăm puțin de vorbă. E dificil aici...

— Acum nu pot. Și apoi ar trebui să-mi dați puțin răgaz. Dumneavoastră ați răspuns ieri la telefon ?

— Da, eu. Ați mai telefonat după ce am vorbit amîndoi ?

— Da, am telefonat.

— De cîte ori ?

— O singură dată. Mi-a răspuns o voce de femeie. Anca n-ar fi lăsat apartamentul ei unui bărbat. Nici chiar unei femei... Cuiva străin... Nu mi-a venit să cred... Nu știu, dar am presimțit parcă ceva. Că se petrece ceva anormal. Ceva...

— Eu vă înțeleg, totuși, v-aș ruga...

— Nu, îl întrerupse el pe căpitan, pe un ton categoric. Nu pot lipsi acum. Cînd ies de aici, la ora patru, atunci, dacă vreți...

— Bine, vă așteptăm la ea acasă.

De-abia în mașină, în drum spre spital, căpitanul Pascu rupse tăcerea :

— Vra să zică, Anca Petroveanu intenționa să plece în Franța. Eu înțeleg să mori după ce vezi Parisul, dar în nici un caz înainte ! rîse el fără poftă. Adăugă : Nu este exclus ca plicul acela să fi conținut o invitație. Bine, controlăm noi...

— Orice ar fi, asasinul nu este fostul ei soț ! am spus eu axiomatic.

— Domnule, cu o asemenea gîndire profundă puteți deveni oricînd milițian ! exclamă admirativ căpitanul.

Drept care tot restul drumului am tăcut.

Spitalul dispunea de un adevărat parking, am rezolvat repede cu mașina, dar o dată intrați în clădire a trebuit să rătăcim pe coridoare, să coborîm și iar să urcăm scări, pînă cînd l-am găsit pe doctorul Ion Cărtărescu.

Era un bărbat ceea ce se cheamă rasat, cu un zîmbet plin de farmec masculin, care îl făcea simpatic de la prima vedere. Numai că mîna pe care ne-a întins-o am simțit-o moale și umedă.

— Am venit la dumneavoastră în legătură cu moartea Ancăi Petroveanu, îl aviză căpitanul.

Ion Cărtărescu clipi nedumerit din ochi.

— Anca Petroveanu a murit ? Cînd ? Doar... se opri el nehotărît.

— Asta și vroiam să vă întreb. Cînd ați văzut-o ultima oară ? Să mergem undeva. Undeva unde am putea sta de vorbă.

— Da, da, aveți dreptate ! se precipită doctorul, neștiind încotro să se îndrepte.

Ne-a condus la camera de gardă a serviciului respectiv și, rugînd sora ce se găsea acolo să ne lase puțin singuri, ne-a invitat înăuntru. Totul fusese făcut însă cu o anumită grabă, cu o anumită nervozitate pe care el nu o putea, sau poate nu vroia, să și-o ascundă.

— Da, m-ați întrebat parcă ceva... Cînd... am văzut-o ultima oară ?

Reținuse, în condițiile date, perfect întrebarea ! Se gîndise tot timpul la ea. Nu moartea Ancăi Petroveanu îl preocupase deci, ci întrebarea !... Eram curios ce gîndea căpitanul. Spuse ca printre altele :

— Exact.

— Ultima oară... Ultima oară cred că am văzut-o joi, joi la prînz. Ce i s-a putut întîmpla ? Anca era perfect sănătoasă ! Dacă ar fi fost vorba de un accident, ar fi adus-o aici...

— Sînt accidente care nu mai trec pe la dumneavoastră...

— Mortal, înseamnă ?

— Da.

— Atunci, ce legătură am eu ?

— Anca Petroveanu a fost găsită moartă prin asfixiere cu gaz metan, în apartamentul ei.

— Prin asfixiere ? !

— Întocmai.

— O sinucidere, înțeleg. Și acum îl căutați pe autorul moral ?...

— Dacă îmi permiteți, la întrebări v-aș ruga să răspundeți dumneavoastră !

N-am descifrat nici o notă de duritate sau ironie în vocea lui Pascu. Dimpotrivă, fusese politicos, concesiv chiar.

— Mă interogați deci ?

— Nu, de ce ?... Vă întreb. Vă cer unele relații. Iar dumneavoastră sînteți liber să răspundeți sau nu, spuse

căpitanul egal, dar tonul acesta avusese în el ceva ce prevestea un pericol.

— Cunosc eu libertatea asta !

— Vreau să nu înțeleg sensul celor spuse de dumneavoastră.

Era prima dată că îl auzeam vorbind cu atîta asprime.

— Vă rog să mă înțelegeți... Sînt un om... însurat... încercă să se apere medicul.

— Știu.

Pe naiba știa ! Nu știa nimic !

— E o situație delicată...

— Nu infidelitatea dumneavoastră față de soție ne interesează.

Căpitanul făcu o pauză, privindu-l pe Ion Cărtărescu în față și acesta se grăbi să vorbească :

— Joi la prînz, am mîncat împreună la „Moldova".

— Duminică v-ați văzut ?

— Nu. Duminica eu nu pot... Am sunat-o dimineața la telefon. Așa, într-o doară, deoarece știam că plecase de vineri la Poiana Brașov.

— Și n-a fost ?

— Ba da, dar s-a întors sîmbătă.

— Curios, nu ?

— Da, și eu m-am gîndit.

— N-ați întrebat-o ? Nu te întorci dintr-o excursie cînd ai o duminică liberă în față !

— Asta am spus și eu...

— Și ?

— Mi-a răspuns că era aglomerație la Poiana și asta a enervat-o.

— Vineri, aglomerație ?

— Anca avea anumite curiozități... De neînțeles de multe ori. Putea să-i displacă, să zicem, cravata unui bărbat și din pricina aceasta el să-i devină nesuferit.

— V-a spus de ce a plecat la Poiana Brașov ?

— Avea două zile fără procese și vroia să se recreeze puțin.

— Și-ați crezut că acesta este adevărul ?

— Nu, cunoscînd-o pe Anca, m-am îndoit.

— În ce sens ? În legătură cu Anca ?

— Putea face oricînd o pasiune și atunci nu mai exista nimeni și nimic.

— Ați bănuit, deci, că a plecat cu cineva. Aveți vreo presupunere ?

— Nu, nu, negă cu hotărîre medicul. Venea în contact cu o mulțime de lume prin însăși natura profesiei sale.

— Duminică, n-ați remarcat o oarecare schimbare, cînd ați vorbit cu ea ?

— Poate o anumită indispoziție.

— Este termenul cel mai potrivit ? Eu nu vreau să vă influențez... Poate neliniște ?

— Mai curînd nervozitate.

— Despre ce anume ați discutat ?

— Banalități...

— Nu v-a spus cum și-a petrecut timpul la Poiană ? De obicei se povestește, nu ?

— Foarte sumar.

— Și-ați dedus că vă ascunde ceva ?

— Da. Da, am avut impresia că a fost în societatea unui bărbat.

— V-ați exprimat această îndoială ?

— Da.

Ion Cărtărescu se oprea după fiecare răspuns, dar căpitanul, ca la o pregătire de artilerie, bătea metru cu metru pătrat.

— Și ?

— Mi-a spus că nu vede de ce trebuie să-mi răspundă... „În definitiv, eu nu te întreb...“ și s-a referit la soția mea.

— Cum v-ați petrecut seara zilei de duminică ? Să zicem, de la ora optsprezece în sus ?

— Duminică ? întrebă medicul, arătîndu-se nedumerit.

— Da.

— Duminică... Ce-am făcut eu duminică ? A, da, am fost la „Patria“ și am văzut un film cu Elisabeth Taylor și Richard Burton.

— Singur ați fost ?

— Da. Soția este plecată pentru o săptămînă din București, cred că mai am biletul la mine, începu el să se caute prin buzunare.

— Nu-i nevoie, sînteți sigur că ați fost la „Patria“ ?

— Absolut !

— Nu este adevărat !

— Domnule ! Tovarășe căpitan !...

— Nu mă apostrofați, n-o merit. Ce-ați spune dacă eu v-aș povesti că am fost la Sinaia unde am admirat ore în șir, de pe dig, cum se jucau delfinii în apă ?

Medicul rămase tăcut, apoi protestă slab :

— Bine, dar eu am fost !

— Începînd de săptămîna trecută, cinematograful „Patria" a intrat în reparații. Dacă ați fi avut drum pe acolo, ați fi observat lipsa afișului. Filmul l-ați văzut probabil ceva mai înainte.

Medicul tăcea, foindu-se pe scaun.

— Aștept răspunsul dumneavoastră ! îi atrase atenția căpitanul.

— E... o femeie la mijloc.

— Domnule doctor, eu v-am spus, nu tribulațiile dumneavoastră amoroase fac obiectul venirii noastre aici !

Avusese să-i dea un rest căpitanul.

— Bine, am înțeles. Dar... știți... e... e dificil... e măritată.

— Noi, ca și dumneavoastră medicii, avem un așa-numit secret profesional. Mă refer la discreție... Bineînțeles, atunci cînd nu este lezată legea. Nu ce ați făcut, ci în ce limite de timp ați fost cu ea !

— Ne-am întîlnit seara, la șapte fără un sfert, în fața Operei. Are în cartierul acela o prietenă. Am intrat într-un café-bar, care e vizavi... Acolo... Se făcuse aproape unsprezece cînd am plecat de la prietena ei. E corectoare la un ziar care apare luni dimineața.

— Cum se numește și unde o putem găsi pe cunoștința dumneavoastră ?

— Coca o cheamă. E funcționară. Dacă doriți, mă îmbrac imediat. Să nu se creadă că am discutat cu ea între timp.

— Bine, acceptă căpitanul. Să revenim acum la Anca Petroveanu.

Ion Cărtăreseu își caută țigările.

Stînd neutru într-o parte, îmi dădusem seama la un moment dat că, odată cu întrebările puse pe un ton de curiozitate binevoitoare, căpitanul îl supraveghează tot timpul cu minuție profesională, încotro se uită, ce face

cu mîinile, cum se mișcă pe scaun înainte de a da un răspuns, cît timp a trecut de la punerea întrebării...

Să fie aici vorba de anumite „normative“ nescrise ale meseriei sale ? Nu este exclus. Dacă pauza se prelungește, înseamnă că răspunsul este calculat, gîndit, poate chiar inventat „din mers“... O pauză mai scurtă decît cea „cuvenită“ poate indica un răspuns pregătit dinainte, învățat, repetat.

Și toate acestea, probabil, căpitanul Pascu și le fixa în minte în mod automat. Sistemul său de semnalizare subconștientă, elaborat astfel, îi trimitea tot timpul impulsuri și un răspuns care mie mi se părea simplu și sincer trezea în el simptomele unuia complicat și ascuns, o pauză neașteptată, un gest, o mișcare mașinală, că în subteran ceva s-a produs.

Nu, nu-i ușoară meseria asta ! Și totuși, el îmi spusese acum o oră că aș putea deveni oricînd milițian !...

După ce își aprinse țigara, Ion Cărtărescu începu să relateze împrejurările în care o cunoscuse pe Anca Petroveanu, dar cum povestea pe care ne-o spunea el era o pură invenție, căpitanul îl întrerupse politicos :

— Cu vecina ei, Maria Pleșa, a fost înainte — nu mă refer la relațiile de serviciu — sau în timpul cît veneați la Anca Petroveanu ?

— Și pe asta o știți ? desfăcu el brațele.

Căpitanul nu spuse nimic.

— A fost ceea ce este și cu Coca, dealtfel — un simplu *couchage*...

Franțuzismul i se păruse mai puțin obscen.

— Cum a reacționat doamna Pleșa cînd v-a văzut preferîndu-i vecina ?

— Am avut o scurtă explicație și cu asta s-a terminat.

— Credeți ?

— Da.

— Spuneți-mi acum despre neplăcerile pe care le avea Anca Petroveanu ca abonat al unui post telefonic.

— Nu știu dacă... Știți, hoțul e c-un păcat, iar păgubașul cu zece ! În intimitatea mea, eu o bănuiesc pe Maria Pleșa.

— Ancăi Petroveanu i-ați împărtășit această bănuială a dumneavoastră ?

— Nu. Sînt vecine...

— Povestiți, vă rog.

Aruncase iar undița căpitanul. Lui dă-i un cîrlig și el îți prinde o baltă de pește !

— De cîteva luni, cineva o suna zilnic pe soția mea la telefon — și cîteodată chiar de două-trei ori pe zi — proferînd tot felul de invective și trivialități, după care punea jos receptorul. Același lucru și cam din aceeași perioadă de timp a început să i se întîmple Ancăi. Acum, în urmă, persoana respectivă a lăsat să se înțeleagă, printr-o indiscreție voluntară, că cea care telefonează soției mele era Anca, și invers. Ce a ieșit de aici nu vă mai spun !...

Îmi venea să duc batista la nas.

Cînd Ion Cărtărescu termină cu amănuntele acestei povești pestilențiale, căpitanul Pascu se întoarse, ca printr-o asociație de idei, la felul cum își petrecuse Anca Petroveanu timpul la Poiana Brașov.

— Mi-a spus că s-a oprit la hotel „Sport", n-avea însă baie în cameră, iar fereastra răspundea chiar în fața parcării și du-te-vino acela de mașini a enervat-o enorm. A doua zi dimineața a urcat cu telefericul pe Postăvaru, a stat puțin la soare... Lume însă ca pe bulevard. Asta-i tot ce mi-a spus.

— Bine, să mergem, se ridică Pascu.

— Să-i telefonez să coboare... arătă medicul spre aparatul telefonic din cameră. Nu aveți nimic împotrivă ?

— Poftiți, îl invită căpitanul.

Ion Cărtărescu formă numărul unei centrale, ceru un interior, rugă pe cineva s-o cheme pe tovarășa Coca, iar cînd aceasta se prezentă îi spuse să coboare peste un sfert de oră, fixîndu-i o întîlnire la cofetăria de alături.

Drumul pînă la parcare l-am parcurs fără să scoatem o vorbă. Eram tocmai sub impresia sentimentului penibil pe care trebuia să-l încerce Ion Cărtărescu la gîndul confruntării, mai mult decît jenantă, care urma, cînd, în timp ce deschideam portiera, l-am auzit exclamînd :

— O, ce mașină frumoasă aveți ! Și adăugă, arborînd zîmbetul său fermecător : Splendidă culoare !

Era gol ca un dovleac medicul ăsta.

În cofetărie, în întîmpinarea sa, se ridică intrigată o mămăruță — tot de buline aveam parte ! — a cărei voce era tocmai bună să razi o barbă de două zile cu ea.

— Cum îți permiți ? Da' e posibil ? ! Da' e onoarea mea în joc ! Nu-i nimic adevărat, tovarășe ! se întoarse ea spre căpitan.

— Dragă Coca, încercă medicul s-o tempereze, uitîndu-se cu teamă în jur, e vorba de o chestiune foarte serioasă și...

— Nu mă privește! Cu mine n-ai fost! E-o minciună!

— Alo ! bătu căpitanul cu degetul în masă, chemînd-o la ordine.

— Ne-am întîlnit întîmplător la prietena mea. Cu totul întîmplător ! Ea... O s-o chem martoră că n-a fost nimic din ce insinuează dumnealui !

Căpitanul se uită la medic, care îi aștepta cu teamă reacția, și dădu cu compătimire din cap.

— E prea înăbușitor aici, bună ziua ! spuse Pascu ridicîndu-se.

Forfota străzii mă făcu să rămîn pentru o clipă în urmă ; căpitanul se opri așteptîndu-mă și îmi propuse :

— Pînă la patru mai avem destul timp. Ce-ar fi să ne repezim pînă la Colegiul avocaților ? Și-ar mai fi ceva... își privi el ceasul.

— Nu știu ce-ar mai fi... Cred însă că ar trebui să luăm o batistă, să ne adunăm ideile în ea ! Sau poate dumneavoastră...

— Lăsați, ne adună ideile colonelul ! Dacă nu-i aduc ceva concret pînă diseară, să vedeți ce bătaie iau eu la spate !

— Cești cuțele de cafea !...

— Mai trebuie să le și găsesc !... Dușmanul nostru cel mai de temut este timpul ! El spală, spală... Și așa, tot ce există este la trecut !

— Hopaaa ! Reflexii filozofice !...

La biroul de personal al Colegiului ne primi un bărbat cu părul cănit.

— Tovarășu' e cu mine... se aplecă Pascu spre el, coborînd vocea.

— Da-da-da-da, gesticulă acesta în semn că a înțeles tot și se grăbi spre unul din fișetele sale.

Totul era acolo într-o ordine desăvîrșită, dar conținutul dosarului de cadre al Ancăi Petroveanu vorbea cam tot atîta despre ea cît se spune în instrucțiunile de folosire a unei mașini de tocat carne.

— Dumneata ce părere ai, tovarășe Marinescu, despre Anca Petroveanu ? îl întrebă căpitanul.

— Știu eu ce să vă spun ?... stătu el pe gînduri, ținîndu-se probabil să n-o scrîntească în vreun fel.

Nu-i ușor să-ți spui părerea despre o anumită persoană cînd miliția se interesează de ea !

— Adică din ceea ce știi dumneata, îl ajută căpitanul.

— În general e o tovarășă bună... N-a avut abateri de la etica profesională... La învățămîntul politic vine regulat... N-are absențe, ca alții. E prietenoasă. E o tovarășă bună, de ce să zic...

— Dumneata ești de mult aici ? vru să știe căpitanul.

— De vreo șase ani. Înainte am lucrat și eu la Miliție !

— Aaaa, așa ! ?

— Da' ce-a făcut tovarășa ?

— N-aș putea spune c-a făcut ceva, îl imită căpitanul. A fost găsită în stare de deces la ea acasă. Dumneata știi care-i datoria noastră !...

— Uite cum se prăpădesc oamenii ! clătină el din cap cu părere de rău.

Căpitanul își luă rămas bun de la fostul său coleg, ceea ce am făcut și eu fără nici un regret.

N-am aflat mare lucru nici de la colegii Ancăi Petroveanu și am plecat de acolo doar cu constatarea că avocații se laudă unii pe alții ceva mai puțin decît medicii între ei.

Ne mai rămăsese o oră bună la dispoziție. Însemnă că puteam mînca undeva la aer, ceea ce era perfect.

Cu mașina n-a fost o problemă să ajungem „La rața" — restaurantul se numește „Parc", dar e o rață de bronz acolo ce seamănă cu o broască țestoasă, și eu așa îi spun „La rața" — apa lacului, foșnetul frunzelor printre care se strecura o pală de vînt, în general, totul era cît se poate de odihnitor, și căpitanul a început discuția întrebîndu-mă ce am eu de zis de doctorul Cărtărescu. I-am spus părerea

şi, referindu-mă la mîna lui moale şi umedă, am auzit de la căpitan o întreagă teorie despre strîngerile de mînă ca formă de salut.

Şi, într-adevăr, cîte nu spune o strîngere de mînă! Dacă este sinceră, simţi un uşor schimb de curenţi — prin atingere se transmite bunăvoinţa reciprocă, palmele intră în contact dens, plenar, nu încearcă să scape, să se eschiveze printr-o strîngere formală a degetelor. Cel indiferent va întinde o mînă flască, goală, îi dai dezamăgit drumul. Sînt însă mîini care te ţin, întîrzie în a ta, se comportă insinuant, după ce la strîngere au arătat un oarecare dinamism, o oarecare energie, nici prea-prea, nici foarte-foarte, atît cît să demonstreze o mare prietenie, atașament sincer. Sînt interesații. Întîrzie și mîinile iscoditoare, servile, dar ele sînt mai lipicioase, insidioase, n-au parcă astîmpăr. Un tremur ușor și abia perceptibil, o mînă care încearcă să se elibereze „înainte de vreme" îi trădează pe fricoși sau ostili... Chiar mie încă n-am avut ocazia să-mi strîng mîna! Cine știe ce surpriză mă așteaptă cînd o să mi se întîmple odată!

— Ceea ce n-am înţeles, am reluat eu discuţia despre doctorul Ion Cărtărescu, este cum de-a putut Anca Petroveanu să rămînă mai mult decît, să zicem, o noapte cu el? Cu această vată de zahăr! Azi-dimineaţă, cînd am plecat din apartamentul acela, aveam impresia că o cunosc de foarte multă vreme, că am fost în apartamentul ei nu o singură dată. Mi s-a părut mai complicată femeia aceasta.

— Şi nu vă înșelaţi! spuse, privindu-mă gînditor, căpitanul.

— ...Pe cînd doctorul, cu zîmbetul lui plin de farmec, masculin, de care se dezbracă, probabil, acasă, ca de pantofii de stradă, pentru a-și pune papucii, are tot atîta personalitate cît șervețelul ăsta de hîrtie! Şi am despachetat tacîmurile învelite în el; la zăngănitul lor, am simţit o foame teribilă.

Grozav om a fost Ivan Petrovici Pavlov! Incontestabil „cel mai"!

— Mi-a plăcut chestia cu delfinii la Sinaia! i-am spus eu căpitanului după o pauză, în care filozofasem despre reflexele pavloviene.

— Am vrut să văd și eu filmul... Așa am aflat. Doctorul a căzut de pe listă. Cînd ai nevoie de un alibi ți-l pregătești temeinic! El însă l-a inventat pe loc, îndată ce i-am pus întrebarea. L-am simțit în timp ce încerca să cîștige timp. „Duminică... Ce-am făcut duminică seara?...“ Era ultimul film pe care îl văzuse. Așa i-a venit în minte minciuna. Fiind un film de succes, era normal să ruleze și săptămîna următoare! Cînd a început să caute biletele prin buzunare, am fost sigur că blufează.

— Apropo, nu m-aș da în lături de la o partidă de poker. Sînt tare curios cum jucați!

— N-am mai jucat de aproape un an. În orice caz, este un exercițiu de atenție, de studiere a fizionomiei jucătorilor...

— La al doilea alibi al doctorului, ați fost convins că este unul real? l-am întrebat eu, aducîndu-mi aminte.

— Da. Eu însă n-am dreptul să nu verific totul pînă la ultimul amănunt. Orice faptă are zeci de nuanțe. De multe ori din cele mai neașteptate.

Cînd am intrat în apartamentul Ancăi Petroveanu, spre surprinderea noastră totală, l-am găsit într-un fotoliu pe inginerul Alexandru Dobra. Se ridică încet, ca și cum mișcarea aceasta i-ar fi cerut un mare efort și, văzîndu-i fața, am înțeles tot.

— Iar noi ne întrebam unde putea fi cea de-a doua cheie a apartamentului! încercă Pascu să creeze o atmosferă mai degajată, în timp ce îi strîngea mîna inginerului.

— Era la mine, răspunse acesta, reașezîndu-se în fotoliu. Mi-a dat-o Anca acum cîteva zile. Miercuri sau joi, mi se pare. O să vă rog să-mi spuneți și mie ce s-a petrecut aici? Ce? Anume ce?

— Este ceea ce vrem și noi să aflăm. Și în acest sens vă solicit sprijinul.

— Sprijinul meu... Eu cum să vă ajut?

— Povestiți-ne tot ce știți despre fosta dumneavoastră soție.

— Tot?... E foarte greu tot, se accentuă evident tremurul vocii sale. E foarte greu de povestit tot. O să vă povestesc... Ce să vă povestesc?... Ne-am cunoscut cînd

eram încă studenți, eu în ultimul an, ea în primul... Apoi ne-am despărțit... Mai bine zis, eu m-am retras. Nu puteam face față rivalilor mei... Erau prea mulți și, mai ales, abili, pricepuți... N-aveam nici timp ca ei.... M-am retras și, după aproape patru ani... Am găsit-o în ultimul an de facultate, la Drept... Devenisem asistent... O mai căutasem, dar, de fiecare dată, teama de ea mă făcuse să fug. Anca era după o puternică decepție. În două săptămîni ne-am căsătorit. Totul a mers perfect. Cultă, inteligentă, de o rară spontaneitate... Eu sînt ceva mai greoi. Duelurile cu ea mă oboseau cîteodată. Dar tocmai de aceea îmi făceau plăcere ; erau dueluri ale spiritului... Și mai ales veselă. De o uimitoare vitalitate. Am avut impresia că mă iubește. Îmi spunea de multe ori că sînt echilibrul ei. Pînă într-o zi...

Trăsăturile feței sale, spălate tot timpul de gînduri, cum spală valurile mării stîncile ieșite din apă, se înăspriră deodată. Continuă după o pauză :

— Am trecut cu vederea. Am rugat-o să se întoarcă. Aveam certitudinea că locul ei e lîngă mine. Că numai acest loc o poate apăra de ceea ce era în ea. Știa și Anca acest lucru. Totul se desfășura ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat... De cîteva zile, simțeam că se petrece ceva și într-o seară mi-a spus că trebuie să divorțăm. Că a săvîrșit o enormă greșeală căsătorindu-se, că nu are dreptul să se căsătorească vreodată... Am divorțat. Nu putem găsi întotdeauna suficientă putere, destulă tărie pentru a lupta cu noi înșine. Cu slăbiciunile noastre... Mi-a fost teamă și m-am recăsătorit în scurt timp. Am rămas prieteni. Prieteni foarte buni. Numai că eu, poate părea straniu, am continuat s-o iubesc în tot acest timp.

— Vă rog să mă iertați...

— Nu, de ce, îl întrerupse inginerul, înțelegînd cu totul altceva decît vrusese căpitanul să zică, scuzîndu-se. Vedeți, este curios, dar mi-a făcut bine spunîndu-vă dumneavoastră, doi necunoscuți pentru mine, aici, în apartamentul ei, ceea ce am purtat în mine ascuns atîția ani.

— Soția dumneavoastră a intuit aceste sentimente ?

— Poate, undeva, da. Știa că sîntem prieteni, că vin aici... Soția mea e de o rară delicatețe. Și apoi ea mă

iubește foarte temeinic. Generos, aș spune. Avem un copil de șapte ani...

— Nu i s-a întîmplat soției să primească telefoane anonime care să denatureze caracterul vizitelor pe care i le făceați fostei dumneavoastră soții ?

— Nu. De ce o asemenea murdărie ?! Chiar dacă, prin absurd, ar fi primit, nu mi-ar fi spus niciodată nimic. S-ar fi jenat pur și simplu. De ce mă întrebați ? se arătă deodată intrigat inginerul.

— Iago n-a murit încă. În locul batistei, el are astăzi ceva mult mai la îndemînă — telefonul !

— Tovarășe căpitan, Anca nu s-a sinucis ! Nu, eu nu pot crede într-o asemenea versiune ! spuse deodată Dobra pe un ton categoric.

— Ce vă face să credeți aceasta ?

— Cuiva care n-a cunoscut-o, e greu să-i explici. Era atît de îndrăgostită de viață !...

— Poate o nouă decepție ? O decepție foarte puternică... Pe un anumit moment... Pe conștiința risipirii, deodată foarte evidentă...

— Anca avea această conștiință. Era însă prea dornică de dragoste. Desigur, într-un anumit sens, spuse el ca și cum ar fi scuzat-o. Nu, Anca nu s-a sinucis. Un asemenea gest era dincolo de puterile ei sufletești.

— Deci, nu puteți presupune că o nouă decepție...

— Poate părea paradoxal... Și este. Ea a plîns nu o dată, de la divorțul nostru, pe umărul meu. Și nu pentru că era părăsită... Dimpotrivă, era cerută în căsătorie... Anca se iubea foarte mult pe sine.

— În cazul acesta, ați auzit probabil cîte ceva despre unii din cunoscuții ei. V-a pomenit de un anume doctor Ion Cărtărescu ?

— Da, mi-a spus. Îi era milă de el.

— Milă ? ! În ce sens ?

— Mi s-a plîns că o sîcîie, că vine mereu pe capul ei, îi cerșește întîlniri... Cam așa ceva... Nu-i cercam amănunte... Ascultam, clătină el trist capul.

— Spuneați că Anca v-a dat cheia de la apartament...

— Da, exact ! îl întrerupse el pe căpitan, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte. Este ceva despre care eu trebuie... Nu, eu nu am dreptul să ascund. Anca voia să

plece cu mașina la Paris. Nu știu prin ce împrejurări a cunoscut un străin, de la care putea să ia o sută de dolari, cu douăzeci de lei dolarul. Am sfătuit-o să nu facă o asemenea prostie și i-am spus că ea, ca avocat, trebuie să știe mai bine că legile noastre nu admit asemenea tranzacții. În sfîrșit, am discutat pe această temă și ea mi-a promis că va renunța la dolarii respectivi. După cîteva zile, mi-a telefonat la birou. Aveam foarte mult de lucru, la institut tocmai se zugrăvea, iar acasă nu dispun de condiții prea strălucite. S-a oferit să-mi dea cheia. I-am mulțumit și ea mi-a adus-o la institut, pe la prînz. Aveam o vagă bănuială că pleca pentru banii aceia, am întrebat-o, dar ea a negat.

— V-a dat ceva amănunte în legătură cu străinul despre care ați pomenit ?

— Nu.

— Nu v-a spus nici cu ce ocazie se găsea în țară ? Ca turist sau...

— Nu. Spunea că e un om foarte cumsecade și așezat.

— Unde l-a cunoscut ?

— Nu știu.

— Și nici în ce împrejurări ?

— Nu.

— Era o relație mai veche ?

— Nici asta nu știu.

— Am găsit aici un plic expediat din Paris...

— Dacă nu mă înșel, spunea că era francez. Da, da, francez.

— Despre o invitație pe care o așteaptă din Franța sau despre primirea ei nu v-a spus nimic ?

— Nu, nu mi-a pomenit nimic despre așa ceva.

— În ce zi a venit să vă aducă cheia ?

— Joi. Vineri a plecat la Brașov.

— Ați profitat de cheie ?

— Nu, pentru că a trebuit să plec în provincie, pe un șantier, unde aveam o lucrare.

— Ați plecat singur ?

— Cu încă un coleg.

— Înseamnă că de atunci n-ați mai vorbit cu fosta dumneavoastră soție ?

— Ea a murit duminică, iar eu m-am întors luni seara în București. Soacră-mea mi-a spus că am fost căutat de Anca. Am sunat-o, dar nu mi s-a răspuns. I-am telefonat a doua zi și ați răspuns dumneavoastră.

— După cîte știu, nu are nici o rudă în București. Probabil la Cluj să fie cineva, nu ?

— O verișoară după mamă, mi se pare, în orice caz nu primară. Am auzit-o o dată că ar fi la Turda. Nu s-a văzut niciodată cu ea.

— Cine moștenește atunci toate acestea ? Apartamentul e proprietatea ei !...

— N-ați găsit nici un act de succesiune printre hîrtii ?

— Nu. Sau poate nu m-am uitat atent. Vă dați seama, nu actele mă interesau !...

Eram de-a dreptul surprins. Cum nu s-a uitat atent, cînd numele inginerului îl reținuse din certificatul de divorț ? ! Atacă deci ?

— E destul de penibilă situația, dar dacă Anca n-a glumit... Acum vreo doi ani, m-am pomenit cu un telefon de la ea : „Să știi că am fost azi la notar și ți-am testat tot ce am : casa, tablourile, mașina, lucrurile...“ „Ce s-a întîmplat ? Ce-i cu tine ?“ am întrebat-o eu. „Nu, nimic, mi-a răspuns. Ai uitat că mi-am cumpărat mașină ? !“ și-a izbucnit în rîs. Asta a fost tot.

— Să ne mai uităm o dată prin actele ei, propuse căpitanul.

— V-aș ruga să lăsați pe altă dată... Cînd aș putea s-o aduc pe Anca aici ? Aș vrea s-o înmormîntez alături de tatăl ei.

— Cînd doriți. Poftiți și cheia aceasta, i-o înmînă căpitanul. Dacă o să mai avem nevoie de ceva în plus față de cele relatate, o să vă telefonăm.

— Da, sigur.

Coborînd pe scări, l-am tras pe căpitan de haină spre mine :

— De unde știe că Anca a murit duminică ? Dumneavoastră nu i-ați spus, iar el s-a întors luni seara !

— Sssst ! duse căpitanul degetul la gură. Vedeți că ne aude ! și porni mai departe.

Face pe deșteptul !... mi-am spus eu în gînd. I-a fost rușine să recunoască deschis că n-a sesizat povestea cu diminica, a început să dea în gropi căpitanul !

— Alo, domnu' ! l-am strigat eu, văzînd că, în loc să iasă în stradă, continuă să coboare pe scări, la subsol.

M-a chemat cu degetul după el, ca pe un țînc. Cînd l-am ajuns, intra la madam Lena în cameră.

Pe masă, sprijinită de perete, se găsea o icoană lîngă care ardea o lumînare, iar alături, madam Lena orna cu bomboane o colivă enormă.

— Ești bisericoasă, madam Lena ! glumi căpitanul.

— Nu, eu nu cred. Da' duduia Anca credea.

— Poate ar fi bine să-l ajuți pe domnu' inginer. A venit, e sus.

— Știu, a fost pe la mine...

— I-ai povestit cum s-a întîmplat ! spuse neutru căpitanul.

Madam Lena confirmă din cap și izbucni în plîns.

Nu mai aveam ce căuta. I-am spus, cum se obișnuiește, cîteva cuvinte și am ieșit afară.

— Era normal ca inginerul s-o caute mai întîi pe madam Lena, pe care o știa atît de aproape de Anca ! Nu v-ați gîndit la asta în legătură cu „duminica" ?

— Și acum ce mai avem de făcut ? l-am întrebat eu pentru că, evident, n-aveam un răspuns pregătit.

— Aveți impresia că nu mai avem nimic de făcut ?

— Am întrebat... am spus eu în doi peri.

— Am aici agenda ei telefonică...

— Ce ? ! O să alergăm acum prin tot Bucureștiul după o mie și unu de cunoscuți ai Ancăi ? ! Mă întorc la viața civilă !

— Cum vreți...

— Ce înseamnă cum vreau ?

— Eu v-am propus să vă dau la sfîrșitul anchetei dosarul !... Ați vrut să vă documentați pe viu. Ce-ați crezut ? Stați o zi-două cu mine, fîț cu mașina încolo, fîț cu mașina încoace, îl prindem pe „cremenal", stați cu el la o cafea, îl puneți să vă povestească viața, cum a omorît-o pe Anca, încercați să vă băgați în sufletul lui și să-l priviți acolo, și deveniți Truman Capote !

— Haida-de ! Vra să zică, după o noapte petrecută în apartamentul Ancăi Petroveanu, din care jumătate am stat în picioare la pîndă, iar cealaltă jumătate am fost și piele roșie în travesti, și țintă vie împănată cu morcovi, și urmărit de tancuri pe străzi, apoi, la capătul unei zile cu adevărat cerebrale... Și, în definitiv, de ce-am rămas aici și nu mergem o dată ?

— Poate încercați, în continuare, un efort de gîndire ?

Creierul meu reacționă cît se poate de prompt :

— Îl așteptăm pe inginerul Dobra pentru a-l lua în filaj !

— De ce n-am fila-o mai curînd pe madam Lena ?

L-am privit să văd dacă vorbește serios și, avînd oarecari dubii, i-am adoptat tactica, răspunzîndu-i printr-o întrebare :

— Unde ar putea să se ducă madam Lena ?

— De pildă, să vorbească cu preotul pentru slujbă. Pe Cornel Gheorghiade îl așteptăm de la școală ! Ieri, pe la ora asta, se întorsese. Întîrzie, dracu' să-l ia ! Parcă-l aud pe colonel diseară : „Am impresia, colega, că o să-ți aprob cererea de transfer la Paza contractuală !... Îți dă un magazin în primire... N-o să fie nevoie să judeci prea mult !“

— Da, Cornel o să vă dea imediat cheia ! „Era cam zece dimineața, cînd, deodată, văd un bărbat strecurîndu-se, cu o mutră fioroasă, în bloc. Pîndesc în spatele perdelei și-l zăresc cotrobăind la Anca prin cameră. Sar în balconul de vizavi, așa cum aș fi sărit cînd o vedeam pe ea dezbrăcîndu-se, dar tipul reușește să fugă. Nu înainte însă de a lăsa în mîinile mele haina, cu toate actele în ea !“ Vă și văd avansat la excepțional.

— Asta-i pentru Truman Capote ? Nu sîntem chit. Băiatul... Uite-l !

După felul cum venea, nu se putea spune că luase în ziua aceea un „zece“.

— A, foarte bine că te-am întîlnit, îi întinse căpitanul prietenos mîna. Ceva nou ?

— Nu, clătină el din cap. După ce-ați plecat, a venit un tip, s-a plimbat vreo oră pe stradă și s-a instalat dincolo, în colțul celălalt al străzii. Cînd m-am dus la școală — special am luat-o pe acolo — l-am văzut spu-

nînd ceva unui miliţian care venise c-o maşină şi-am înţeles că-i omul dumneavoastră.

Aş fi dat şi zece mese numai să pot izbucni liber în rîs. Prefăcîndu-se că se sprijină pe umărul meu, căpitanul se aplecă spre Cornel şi atunci am simţit cît de delicate erau degetele sale prelungi. Nici în sinea mea n-aveam voie să rîd, ce dracu' ? !

— Spune-mi, Cornel, n-ai văzut vreodată un străin venind la Anca Petroveanu ?

— Cum o să spuneţi aşa ceva ? Ce, duduia Anca era din alea ? !

— Nu, nu m-ai înţeles. O cunoştinţă... Într-o vizită... Sau poate a condus-o pînă acasă cu maşina...

— La domnul Herţeg a venit acum o săptămînă un neamţ, cu o „Alfa Romeo". Era o „Giulia sprint". La duduia Anca n-am văzut venind pe nimeni străin.

— Bine, Cornele. Şi rămîne ca şi pînă acum, totul între noi.

Cornel dădu din cap în semn că a înţeles, sau cam aşa ceva, ne ferici pe fiecare cu cîte o strîngere de mînă transpirată, iar noi, plini se satisfacţie, ne văzurăm de drum.

— Dacă izbucneaţi în rîs, vă ucideam ! spuse căpitanul în timp ce ne urcam în maşină.

Am rîs cîteva minute în voie şi cînd, în sfîrşit, ne-am oprit, căpitanul continuă :

— Calculul meu a fost corect. Aţi văzut cum a reţinut băiatul maşina neamţului ? Un capăt de fir măcar ! Cît de mic ! Nu vrea să iasă şi pace !

— Nu ne-am agăţat noi singuri o tinichea de coadă şi acum ne învîrtim în jurul ei ?

— Nu ! spuse el cu convingere.

— Să dea Domnul !

CĂPITANUL NUMĂRĂ MEREU PÎNĂ LA NOUĂ...

Cu toate că era o zi „scurtă", în cabinetul colonelului Banu găsirăm doi subalterni şi, după felul cum reacţionară ei la intrarea noastră în birou, am înţeles că i-am salvat

dintr-o săpuneală în lege. Rostiră un „Să trăiți !“ scurt, dispărînd ca la comandă din birou.

— Erau să se calce pe picioare băieții ! am rîs eu, dar colonelul se făcu că n-aude.

— Pe mine să mă ierți, colega, spuse el, în timp ce scotea un rețou din fișet, pregătind de cafea, o să stau la birou, nu-i vorba de o vizită amicală. Dă-i drumu', Pascule ! Scurt și fără să te pierzi în amănunte !

Ascultam tăcut raportul căpitanului Pascu, făcîndu-mi unele însemnări în carnet, cînd, deodată, cuvintele sale căpătară contur distinct, ca și cum ar fi fost desenate special pentru mine.

— ...Iar între rufe, am găsit această anonimă de amenințare, expediată acum unsprezece zile.

— Ce anonimă ? m-am ridicat eu, aproape să ies din pantofi, în direcția plicului pe care Pascu îl întindea colonelului Banu. Vra să zică trișăm ! m-am uitat eu, dînd în clocot, la căpitan.

— Totul la timpul său, spuse el neutru și colonelul îl susținu, în timp ce desfăcea scrisoarea.

— Da, da, foarte bine !

— Englezii ăștia-s niște fraieri, dom'le ! Ce Scotland Yard !... Trebuia să vă cheme pe voi cînd cu vagonul poștal !...

— Tovarășe căpitan, mă întrerupse colonelul, vrei să-i spui prietenului meu să se ducă puțin pînă la dracu! Și-mi întinse scrisoarea. Citește ! Poate creierului tău n-o să-i fie prea greu să înțeleagă cam în ce direcție se îndreaptă povestea !

Am vrut să-i zic ceva de care apoi să-mi pară rău, dar n-am găsit nimic pe moment, cu toate că, de obicei, sînt foarte spontan, un tip de replică, cu alte cuvinte. M-am abținut. Scrisoarea era la mine în mînă.

O scrisoare ca o porție dublă de ulei de ricin. Plină de invective și murdării la adresa Ancăi Petroveanu, cel sau cea care îi scrisese îi cerea să rupă de îndată legătura cu doctorul Ion Cărtărescu, pentru că altfel „va face cunoștință cu morga“.

— E clar ! am spus. Așadar, o crimă. Totul e acum să aflați cine-i autorul scrisorii. Sfîrșit. Pentru mine...

— Eu ți-am servit, mă întrerupse colonelul, varianta cea mai puțin probabilă și tu ai și digerat-o !

— E totuși o scrisoare de amenințare cu moartea !... În condițiile date...

— Mă ierți ! mă întrerupse din nou colonelul. Și tu crezi că cineva, cît de cît întreg la minte, poate să săvîrșească o asemenea prostie încît să trimită o scrisoare, scrisă de propria-i mînă, cuiva pe care intenționează într-adevăr să-l omoare ?! Înseamnă că, de la bun început, se dă pe mîna organelor de anchetă ! Sigur, noi vom cerceta... În situația în care ne găsim, n-avem voie să neglijăm nimic. Ar fi ghinionul tău să se termine atît de repede și, mai ales, atît de stupid. Nu cred că o să ai acest ghinion. Dacă este într-adevăr vorba de o crimă și nu de o sinucidere, atunci autorul nu poate fi în nici un caz un amator ! Un amator de genul aceluia care se pretează la asemenea scrisori ! sublinie colonelul Banu și se adresă căpitanului : Încearcă întîi pista scrisorii, apoi pleci la Poiana Brașov. O să-l trimit pe Voicu pe șantier să verifice ce-a făcut inginerul Dobra acolo. Să nu fi fost construit alibiul. Să verifice cît se poate de discret. Mai ales ce timp liber a avut la dispoziție inginerul. Cu o mașină nu durează prea mult să vii la București și după o jumătate de oră să te întorci înapoi. Anca Petroveanu a murit în jurul orei douăzeci !...

— Cu inginerul poate să fie ceva, dar în cu totul alt sens... spuse căpitanul și adăugă : Tovarășului colonel Dumitru îi raportați dumneavoastră ?

— Da. Am vorbit cu el chiar înainte de a veni voi aici.

După o noapte fără vise cu indieni și școli de gangsteri — seara, achitasem căpitanului pariul pierdut — dimineața intram amîndoi pe poarta instituției în care lucra soția doctorului Cărtărescu. La biroul de personal ne întîmpină un bărbat între două vîrste, surprinzător de vioi la minte, tocmai bun pentru o treabă ca asta, deloc ușoară dacă e făcută ca lumea.

— Da, cu plăcere, se apropie el de un seif. dosarul cui vă interesează ?

— Vedeți, eu aș dori mai multe dosare..

— În regulă ! rîse șeful biroului personal.

— Nu-i o notă bună pentru cineva de care se interesează miliția, nu ? De obicei, așa judecăm... Și atunci, pînă nu este stabilită vinovăția cuiva, de ce să facem publice simple bănuieli ?! dădu explicații căpitanul.

— Aveți perfectă dreptate. Aici sînt dosarele, deschise ușa fișetului șeful biroului personal. Poftiți și opisul lor.

Căpitanul scoase cîteva dosare, printre care și cel al Elenei Cărtăreseu, în cele din urmă compară scrisul acesteia din autobiografie cu cel din scrisoarea anonimă și constată o deosebire totală între ele.

Surpriza veni o oră mai tîrziu, prin folosirea aceleiași metode. Chiar și fără o expertiză grafologică se putea vedea că autoarea scrisorii de amenințare era de fapt puțin naiva, puțin prostuța cu picioare frumoase și minicapot. Scrisul doamnei Pleșa semăna izbitor cu cel din scrisoare.

— Bine, dar asta schimbă total datele problemei ! am exclamat eu, cînd căpitanul mi-a făcut cunoscută concluzia sa. O înhățăm, nu ?

— Stimate maestre, a devenit dintr-o dată reverențios căpitanul, în capodopera pe care aveți de gînd s-o scrieți...

— Gata, gata ! l-am oprit eu.

Nu sînt eu omul care se lasă flatat !

— Și dacă găsim ceșcuțele la ea ? Atunci ce-o să ziceți ? am insistat eu.

— O să zic că i le-a împrumutat Anca.

— Adică ea o să zică !

— Vă rog să vă aduceți aminte cu cîtă hotărîre respingea Maria Pleșa ideea unei sinucideri.

— Deșteaptă foc !

Căpitanul se uită la mine ca la un schelet de meduză :

— Ei, asta-i bună ! Dacă și pe intriganta asta murdară o considerați deșteaptă, înseamnă că sînteți foarte mărinimos cu prostia !

N-am spus nimic și, făcînd pe supăratul, m-am îndreptat spre mașină. Meditam în acest timp, încercînd să mă conving că, eventual, ar fi fost mai bine să fi tăcut,

păstrîndu-mi astfel forțele intacte. Natura te înzestrează cu inteligență nu ca să faci risipă de ea !

Maria Pleșa ne-a deschis surîzînd :

— V-am văzut de la fereastră. Ei, ce se aude ? întrebă ea curioasă. Intrați, vă rog !

— Cîte ceva se aude... Nimic surprinzător însă, spuse indiferent căpitanul. Am venit să vă rugăm să puneți pe hîrtie cele declarate ieri.

— Înseamnă că încheiați cercetările. Sigur, e mai ușor să clasezi o sinucidere decît să descoperi o crimă !

Vroiam tocmai să-mi aprind o țigară, am stins repede chibritul ca să nu sară cumva căpitanul în aer.

— Aveți aici un formular, spuse el, ca și cum n-ar fi auzit-o, completați cele cîteva date, apoi așterneți mai jos tot ce credeți de cuviință în legătură cu acest caz. O să vă rog să menționați ora cînd ați vorbit cu Anca Petroveanu și apoi ora cînd vi s-a părut că ați auzit mașina ei oprindu-se în fața blocului.

Doamna Pleșa luă loc la masa din mijlocul camerei, la aceeași masă la care ne așezasem și noi, și începu cu preocupare să scrie. Cu atîta preocupare încît, strivindu-și sînii de masă, ne oferea cu dărnicie priveliștea lor. Am început, și eu și căpitanul, să examinăm camera, oprindu-ne la fiecare mobilă în parte, iar în cele din urmă, la volutele unei muște prea grațioase și doar din cînd în cînd ne întorceam pentru a vedea dacă n-a terminat madam Pleșa de scris.

— Semnez și pun data ? o auzirăm deodată întrebînd.

— Da, da, puneți și data.

Căpitanul luă declarația, o parcurse în tăcere, întîrziind ici, colo, asupra cîte unui cuvînt și doamna Pleșa remarcă transparent :

— Știam că am un scris destul de citeț !... La caligrafie luam numai zece !

— Tocmai de aceea o să vă rog să mai scrieți ceva.

— Ce să mai scriu ? se arătă ea nedumerită.

— O scrisoare, doamnă. O mică scrisoare, îi zîmbi căpitanul ca un cotoi în noaptea nunții — pisicii. Dacă știți cum zîmbesc cotoii în asemenea ocazii festive.

— Bine, acceptă doamna Pleșa. Dacă țineți să vă aflu intimitățile...

— Poate aveți cumva un plic cu hîrtie ? V-aș ruga...

— Da, cred că am. Și madam Pleșa dispăru în cealaltă cameră, de unde se întoarse în scurt timp cu un plic asemănător aceluia în care fusese expediată scrisoarea anonimă. Ce să scriu ? sună cam rigid vocea ei.

— Sus : „tîrfă", virgulă.

— Domnule ! se ridică Maria Pleșa de pe scaun. Cum vă permiteți ? !

— De ce ? Nu fac altceva decît să reproduc o scrisoare adresată de către o doamnă, soție de medic, unei alte doamne. Nu credeți ? Iat-o în original. Și căpitanul Pascu scoase din buzunar scrisoarea anonimă.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți !

— Ba înțelegeți foarte bine. Luați loc, luați loc ! o invită căpitanul cu convingere, aducînd în fața sa plicul și hîrtia pe care Maria Pleșa urma să scrie proba de comparare. De ce i-ați trimis Ancăi Petroveanu această anonimă ?

— Nu i-am trimis nici o anonimă. Nu este adevărat ! Minciuni !

— Uitați-vă : am aici autobiografia dumneavoastră, apoi o cerere de concediu fără plată și, în sfîrșit, declarația pe care ați semnat-o acum cîteva minute.

— Și ce-i cu asta ? De unde le-ați luat ?

— Dacă le comparăm pe cele trei cu scrisoarea anonimă, reiese că toate au fost scrise de aceeași mînă. De mîna dumneavoastră !

Nemaiputînd rezista, Maria Pleșa își îngropă fața în palme, izbucnind în hohote de plîns. Căpitanul interveni după un timp :

— Vedeți, dumneavoastră ne-ați vorbit de fler și așa mai departe, iar noi v-am promis că o să încercăm să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

— Cum, credeți că eu am omorît-o ? își ridică Maria Pleșa fața răvășită de plîns, așteptînd cu privirea îngrozită răspunsul căpitanului.

— Aceasta și încercăm să lămurim. Ați amenințat-o că o să facă cunoștință cu morga !...

— A fost o prostie ! O tîmpenie ! Îi strica doctorului Cărtărescu casa ! Am vrut s-o împiedic ! S-o sperii !

— Minţiţi în continuare. Şi eu sînt obligat să vă atrag atenţia asupra gravităţii situaţiei în care vă aflaţi !

Maria Pleşa stătu o clipă în cumpănă.

— Dacă aude soţul, vă daţi seama ce se întîmplă ?

Căpitanul rămase tăcut.

— Da, eu am scris-o. Nu din gelozie, de ciudă. Sigur, Anca Petroveanu era mai comodă ! Divorţată, cu apartament... Doctorul Cărtărescu mi-a făcut numai curte ; n-a fost nimic între noi ! Am vrut să-l scap de umilinţele penibile la care ajunsese. Anca nici nu se uita la el. Era încurcată cu un străin în ultimul timp, iar Cărtărescu îi cerşea întîlniri în genunchi !

— Iar minţiţi ! o apostrofă cu asprime căpitanul. De unde aţi mai născocit şi povestea asta cu străinul ?

— Nu mint ! Este aşa cum vă spun. Un belgian. A fost săptămîna trecută cu el la Poiana Braşov. I-a văzut o prietenă de-a mea împreună.

— Şi asta înseamnă că trăia cu străinul acela ?

Iar pescuia în ape tulburi căpitanul.

— Dovezi, sigur, n-am, da'... De ce îl aducea acasă atunci ?

— Aţi văzut-o dumneavoastră aducîndu-l sus ?

— L-am văzut o dată plecînd de la ea.

— Numai o dată ?

— O dată l-am văzut eu...

— Cînd s-a întîmplat ? Amintiţi-vă cu exactitate. Este în interesul dumneavoastră.

— Eram în stradă cînd l-am văzut ieşind.

— Repet : este în interesul dumneavoastră să ne furnizaţi cît mai multe amănunte. Să zicem că doctorul Cărtărescu v-a făcut numai curte... Aţi bănuit că se află la Anca şi l-aţi aşteptat jos ?

— Ştiam că se duce la ea. Nu mai era de mult o noutate pentru mine. În situaţia mea, nici nu puteam fi geloasă. Şi nici nu eram. Pur şi simplu... La un moment dat, am auzit vorbindu-se franţuzeşte la Anca şi mi-am închipuit ce ar putea fi.

— Aţi reuşit să vă daţi seama despre ce vorbeau ?

— Belgianul exclama ceva admirativ la adresa interiorului Ancăi... „Este o piesă excepțională“, spunea. Anca a închis ușa balconului și n-am mai auzit nimic. După vreo oră, stăteam de vorbă cu doamna Grama în stradă, cînd l-am văzut ieșind din bloc.

— Venise cu mașina ?

— Nu, a plecat pe jos.

— Ați reținut cum arăta ?

— Era un tip destul de oarecare, așa... nimic deosebit, se strîmbă madam Pleșa. Chiar m-am mirat...

— De unde știți că el era cel care fusese la Anca Petroveanu ?

— Avea un aer de străin.

— Ce înțelegeți prin aceasta ?

— Nu, n-aș putea spune că era un tip elegant. Destul de comun îmbrăcat... I-am văzut pantofii. Aveau o tăietură deosebită de cea a pantofilor noștri.

— Ce culoare ?

— Negri.

— Și costumul ?

— Costumul era gris-închis. Cămașă albă, așa, nimic deosebit.

— Cam ce vîrstă avea ?

— În jur de 38—40 de ani.

— Ați putea să mi-l descrieți ? Înalt, solid, subțire...

— Destul de înalt, cam un metru optzeci, subțire pentru înălțimea lui... încerca madam Pleșa să-și amintească. Șaten închis, parcă. O mutră oarecare, nimic deosebit.

Mă exasperase cu „nimic deosebit“-ul ei, pe care-l rostea țuguindu-și buzele cărnoase și roșii.

— De unde știați că era belgian ? am intervenit eu, întrebînd-o. Căpitanului îi scăpase desigur acest amănunt. Prea pe neașteptate a căzut povestea asta cu străinul ! La naiba, trebuia s-o întrebe de mult !

— Să vedeți, prietena mea... Dacă vreți, o chem ; stă foarte aproape. E nebună după mașini. Ce n-a făcut, ce n-a dres și tot și-a luat un „850-Coupé“. Sîntem și noi înscriși la „Dacia-1300“. E abonată la revista „Autoturism“. Știe toate tipurile de mașini, cîți cai are fiecare... A vrut să alerge și-n raliuri ! Unul nu-i scapă. Microbiști și ea și bărbatu-su.

Trăgînd cu coada ochiului spre căpitan, nu știu de ce, dar am avut impresia că-mi strecoară ceva printre dinți. Mie ? Nu, mie n-avea de ce. Cel puțin așa am încercat să cred.

— Săptămina trecută, continuă doamna Pleșa, au fost la Brașov — le rămăsese un rest de concediu — și cum era nu știu ce cursă acolo duminică, au plecat de joi. Sonia se uita la o mașină parcată în fața hotelului „Carpați", cînd a văzut-o pe Anca urcîndu-se cu un bărbat într-o mașină cu număr de Belgia. După cum mi l-a descris, era tipul care fusese la ea. Îl aduci în casă, te duci cu el la Brașov — acolo au stat probabil într-o cameră ! — și nu era nimic între ei ? !

— Spuneți că o putem găsi acasă ? îmi luă căpitanul vorba din gură.

— Aproape sigur. N-are serviciu. Dă meditații. O sun imediat, se îndreptă madam Pleșa spre telefon.

Sonia Precup locuia, într-adevăr, numai la cîteva sute de metri depărtare, și ea ne primi, expediind cele două eleve care se aflau tocmai la ea.

— Vă spun îndată. Era vineri. Vinerea trecută, pe la ora șase după-amiază. Soțul meu vroia să întrebe de cineva la hotel... Am rămas afară să mă uit la un Porsche-914 — o bijuterie de mașină ! Porsche-urile acestea sînt ceva formidabil ! Alături era un „Fiat-124" de care, chiar în momentul acela, se apropia Anca, vecină cu Mia, însoțită de un domn.

— Ieșiseră din hotel ?

— Nu, nu cred. Mai curînd veneau din oraș.

— Ați recunoscut-o imediat ?

— Bineînțeles ! O știam foarte bine.

— N-ați observat cumva vreun gest sau o comportare din care să vă dați seama ce relații existau între ei ?

— Nu. Anca pășea apăsat... Cînd o vedeai pe stradă îți dădeai imediat seama că-i o doamnă. S-a urcat alături de el în mașină. La plecare, am observat că mașina avea număr de Belgia.

— Altfel nu v-ați fi dat seama că el e un străin ?

— Nu, nimic nu arăta la el a fi un străin.

Și Sonia Precup îl descrise tot atît de sumar ca și prietena ei. Cu astfel de „semne particulare" la dispoziție,

aveam toate șansele să nu-l confundăm c-o femeie. Și asta se cheamă „portretul vorbit“ !...

— Ce culoare avea mașina ?

— Albă.

— Ați reținut cumva vreo cifră sau vreo literă din număr ?

— Nu. Au niște numere tare curioase. Stați puțin ! Avea — acum îmi amintesc — două proiectoare de ceață, din acelea cu iod. După format, „Bosch“ cred că erau.

Ne-am luat rămas bun de la gazdă și, ieșind în stradă, nu m-am putut abține să nu mai fiu pentru o clipă modest :

— Ei, ce ziceți, căpitane, ce întrebare i-am pus ? Cu ricoșeu ! Pac : „De unde știați că-i belgian ?“ Și ea ne-a dat poanta cu Brașovul ! Degeaba îmi strecurați vorbe dulci printre dinți ! Acum știm ce-a făcut la Brașov.

Mă privi ca pe un pachet gol de țigări și nu spuse nimic.

— Cel puțin știm ce-a făcut la Brașov ! am repetat eu după un timp.

— Știm pe dracu ! Raportăm colonelului și o întindem urgent la Brașov.

Așa am și făcut. Pe la Comarnic am intrat într-o ploaie măruntă și deasă, ca dintr-o agonie de toamnă, dar subsemnatul învățase pe o pistă unsă cu ulei ce înseamnă un derapaj controlat, cauciucurile erau o ultimă producție a uzinelor „Victoria“ din Florești, gheară de tigru, nu alta, pe șosea, și n-am slăbit mașina deloc. Ce acvaplanare ? !... Totul era să sosim înainte de schimbul de ture al chelnerilor, așa că, o dată ieșiți din serpentinele Timișului, am înfipt pedala de accelerație pînă în podea.

Ajunși sus, în fața hotelului „Sport“ din Poiana Brașov, căpitanul, care stătuse tot timpul drumului de parcă înghițise un mat de tubaj, spuse ceva dîndu-se jos din mașină. Bineînțeles, ceva foarte măgulitor la adresa-mi și, cu toate că eram curios să știu exact ce anume își mormăise în barbă, m-am abținut să-l întreb. Cerberul de la parcare se și înfipsese în fața Renault-ului meu, iar pînă să-i spun că sîntem în interes de serviciu, el și notase numărul, tăindu-mi chitanța.

— Trei lei !

Nu pot să-i sufăr pe tipii ăștia de la parcare, care îți iau banii înainte pentru un serviciu pe care nu-l prestează defel !

— Mie cine-mi plătește toate cheltuielile astea ? m-am întors eu spre căpitan.

— Cînd ați făcut plinul cu benzină, nu v-ați gîndit ? mă întrebă el izbucnind în rîs. Mai adăugați o masă, jos, la „Carpați"... Spaghete milaneze mănînc eu. Nu le face nimeni ca la „Carpați" în Brașov ! își frecă Pascu palmele cu satisfacție. Cu atîta satisfacție, încît sucul gastric mi se zbuciumă în stomac. Haideți, că-i pierdem pe chelneri !

Am propus să luăm loc la o masă, sus pe terasă, la soare și, oferindu-ne cîte o cafea, să stăm acolo de vorbă cu chelnerii, dar căpitanul nu împărtăși propunerea mea. Lucrurile cereau o anumită discreție, așa că am intrat în biroul directorului, din spatele recepției. Și, într-adevăr, unul din chelneri, uitîndu-se la fotografia pe care i-o înmînase căpitanul, o recunoscu pe Anca Petroveanu.

— Am servit-o acum cîteva zile la prînz. Stătea la noi — pentru că avea la dumneaei cheia de la cameră. O pusese pe masă.

— Era singură ?

— La masa mea a fost singură. O tot fila unul de vizavi ; nu i-a dat nici o atenție. Cred că aștepta pe cineva. Se tot uita spre ușă.

În registrul recepției am găsit numele Ancăi Petroveanu, trecut în dreptul camerei „single" 130, ocupată de ea doar o singură noapte, în noaptea de vineri spre sîmbătă, și același registru ne dezvălui că nici un bărbat de cetățenie belgiană nu locuise de mai bine de două săptămîni în hotel.

— La noi e sezon mort acu', ținu să ne explice tînăra de la recepție.

— Sîmbătă însă ați avut lume multă, nu ?

— Da' de unde ! Sîmbătă am fost de serviciu toată ziua. Am primit un grup de turiști din Ploiești și ce ne-a trimis, de jos, „Carpați"-ul, cîțiva pasageri.

— Pe doamna aceasta o recunoașteți ? o întrebă căpitanul, arătîndu-i fotografia Ancăi Petroveanu.

— Este doamna care a stat la 130, spuse tînăra după ce aruncă o scurtă privire asupra fotografiei. Eu am primit-o. Vineri a fost tura mea, iar sîmbătă am ținut locul unui coleg care a plecat la părinți. Tot nu-i sezon...

— V-a spus cumva cîte zile intenționează să stea ?

— Știți, noi întrebăm întotdeauna : „Rămîneți numai o singură noapte ?“ Mi-a spus că vrea să stea două-trei zile. Sîmbătă se vede că s-a răzgîndit, pentru că mi-a cerut să-i fac nota. Am avut și o mică discuție. Pasagerii trebuie să ne anunțe, în cazul în care pleacă, cel tîrziu pînă la ora douăsprezece. „Vedeți, i-am zis eu, scrie și aici pe afiș. Acum nu mai am pe nimeni ca să dau la schimbat așternutul !“ „Asta înseamnă că trebuie să plătesc două zile ? a întrebat ea. Din moment ce-i vina mea...“ De obicei, pasagerii protestează, unii spun că n-o să le deconteze ziua... l-am tăiat nota numai pentru o singură zi.

— În ce parte se găsește camera 130 ? Geamurile ei răspund cumva spre parcare ?

— Nu, e tocmai în partea cealaltă a hotelului. Ultima cameră pe coridor.

— N-a căutat-o nimeni, n-a întrebat nimeni de ea ?

— Nu. Și camera 130 n-are telefon.

Ieșind de la hotelul „Sport“, am luat la rînd celelalte restaurante : „Capra Neagră“, „Șura Dacilor“... Surpriza avea să se producă abia la hotelul „Teleferic“. Chelnerii restaurantului clătinară din cap fără excepție, în schimb, cel care servea pe terasa cafée-barului ne umplu de uimire :

— Păi asta-i duduia cu care a stat străinul ăla, de care ne-a întrebat ieri tovarășu' !... Ea e !

— Ce tovarăș a stat de vorbă cu dumneata ? îl cercetă căpitanul.

— Cum, un tovarăș de la dumneavoastră !... Mi-a arătat poza ăluia mergînd pe stradă și eu i-am spus cum arăta duduia asta cu care a stat acolo la masă, arătă chelnerul spre colțul dinspre piscină al terasei.

— Bine, adu-ne două cafele.

— Se încurcă rău treburile, hm ? l-am întrebat eu, fără să fie nevoie. Lucrurile erau evidente !

— Să fie „belgianul“ ăsta o simplă coincidență în toată povestea ? spuse căpitanul ca pentru sine.

— Și totuși, aici, la Brașov, s-a întîmplat acel ceva atît de hotărîtor pentru viața Ancăi Petroveanu ! Sonia Precup i-a văzut vineri, în jurul orei șase, urcîndu-se în Fiat-ul 124, în fața hotelului „Carpați“. Sîmbătă la prînz Anca l-a așteptat pe „belgian“ în restaurantul hotelului „Sport“, acesta n-a venit și întîlnirea a avut loc ceva mai tîrziu. A intrat aici să bea o cafea și cele discutate cu „belgianul“ au determinat-o să părăsească brusc Poiana Brașov și să se întoarcă acasă.

— Pînă aici raționamentul ar fi corect, aprecie căpitanul. Cu unele mici observații. Ce s-a întîmplat însă mai departe ?

Chelnerul ne aduse cafelele și căpitanul îl reținu lîngă masă.

— În ce limbă vorbeau cei doi ? îl întrebă el.

— În franceză. N-aș putea spune că tipul îi făcea curte. Au stat destul de tăcuți și, după ce și-au băut cafelele, au plecat în scurt timp.

— Cam ce oră era ?

— Să fi fost trei, trei și ceva.

Se făcuse întuneric de-a binelea cînd am coborît în Brașov. Căpitanul s-a dus să afle cine și mai ales de ce se interesase de „belgianul“ nostru, iar eu am rămas să-l aștept în hol la „Carpați“.

Numai că aici atmosfera fiind prea academică — un grup de englezoaice între 70 și 80 de ani ocupaseră toate fotoliile, făcîndu-și siesta — am trecut dincolo, în barul de zi și, oferindu-mi o citronadă, am preferat să respir fum de țigară, aruncînd priviri păgîne încolo și-ncoace.

Încercam tocmai să mă conving, uitîndu-mă chiorîș la pahar, că-mi era într-adevăr foame, cînd în ușă apăru căpitanul. M-am ridicat ca aruncat de un resort. După felul cum rămăsese în prag, mi-am dat seama că avea noutăți grandioase.

— Cei care s-au interesat sus la Poiană de Anca sînt tovarășii de la Securitate. Omul nostru a luat legătură, aici în Brașov, cu un obiectiv de-al lor, tot un străin, acesta din urmă a părăsit marți țara, iar „belgianul“ a rămas încă două zile în oraș. Reconstituind ce-a făcut

de joi seara pînă marți dimineața, cînd a plecat din Brașov spre București, au aflat că s-a întîlnit cu una, așa și așa, deci cu Anca Petroveanu.

— Și în tot timpul acesta „belgianul" a rămas în Brașov ?

— Așa se pare. A stat aici la „Carpați". Comportare normală sau aproape normală, este reprezentantul unei firme...

— Ce înseamnă „aproape normală" ?

— În afară de faptul că a intrat în contact cu obiectivul lor... Lucrurile s-au petrecut cam așa : „Belgianul" stătea pe o banchetă în hol, străinul s-a așezat lîngă el, un timp au rămas tăcuți, comportîndu-se ca doi necunoscuți, apoi „belgianul" a deschis vorba, au discutat cîteva banalități, care foarte bine puteau conține și o parolă și, în cele din urmă, cînd „belgianul" a dat să plece, străinul l-a rugat să-i lase lui ziarul — era un „Die Welt" și „belgianul" i l-a lăsat. Interesant este însă altceva. Luîndu-l în filaj pe „belgian", au constatat că el își controla — e adevărat, cît se poate de discret — din cînd în cînd, spatele.

— Ei, Țîcă, am spus, lucrurile se complică !

Chelnerul aduse spaghetele milaneze și căpitanul preferă să nu-mi răspundă. Iar eu, cu gîndul la ce va urma, încercam să mă conving că nu aveam nici un motiv să fiu bucuros.

În aceeași noapte ne-am întors la București, eu cu ochii lipiți de parbriz, căpitanul sforăind dulce în spate, cu toate că radioul zbierase tot timpul, să sară din cutie, nu alta.

La nouă fix eram la colonel în birou. Știa tot. Și chiar mai mult decît tot. Căpitanul Pascu își va continua cercetările pe celelalte piste posibile, iar în legătură cu „belgianul" și cu tot ce avea să ducă spre el urma să se ocupe Securitatea.

— Și cu mine cum rămîne ? l-am întrebat eu, simțind că ceva nu este în regulă.

— Cu tine, colega, rămîne să-ți dăm date după încheierea cercetărilor. Bineînțeles, depinde și în ce direcție vor evolua ele.

— Așa s-a hotărît sau așa crezi tu? am vrut eu să știu. Căpitanul lipsea, ceea ce nu-mi plăcea deloc.

— Așa s-a hotărît, colega. Lucrurile au luat o turnură foarte delicată... Dealtfel, pînă bem noi o cafea, o să vină un tovarăș colonel, care te-a citit și vrea să te cunoască.

— Haida-de! Nu mă lua pe mine pe chestii din astea! Înțeleg și singur, nu trebuie să mă lămurească nimeni, am spus eu resemnat.

De fapt, aveam o poftă grozavă să-i zic prietenului meu tot felul de tîmpenii, dar asta ar fi însemnat să mă cert cu oglinda, așa că m-am mulțumit doar să-i spun, în timp ce pregătea cafeaua, că arăta în dimineața asta ca un pește congelat. Se întoarse spre mine, zîmbi leneș și de-abea atunci am înțeles că își petrecuse noaptea aici, în birou. La naiba, cum de nu-mi dădusem seama, scrumiera era plină de mucuri!

— Căpitanul Pascu nu vine? l-am întrebat eu, ca să spun ceva.

— Pascu a plecat în provincie.

Cineva bătu în ușă și un bărbat înalt, îmbrăcat într-un sacou bleumarin, cu nasturi metalici și pantaloni gri deschis, din stofă cașa, intră în birou.

— Colonelul Dumitru, făcu prietenul meu prezentările.

Fiecare din noi spuse „Îmi pare bine", cu toate că nici el și nici eu nu știam dacă, pînă la urmă, o să ne pară bine sau nu. În sfîrșit, colonelul arăta ceva între reprezentantul unei firme — îi lipsea doar servieta impozantă — și un profesor de greacă. Dacă mai știți cum arată un profesor de greacă. Ochii lui albaștri zîmbeau cald și odihnitor.

Spuse la un moment dat:

— V-ați montat probabil... Îmi pare rău.

— Montat, ăsta-i cuvîntul. Și, deodată, cînd devenise mai interesant... ies din joc.

— Da, pentru că e un alt joc de fapt. Cu alți parteneri... Și miza e alta... Iar regulile noului joc nu mai admit — iertați-mi expresia — chibiți. La noi, știți, cercetările sînt minuțioase, îndelungi, una din armele noastre este răbdarea. Va exista o legătură între moartea

Ancăi Petroveanu și „belgian“ ?... Iar dumneavoastră veți dori să scrieți o carte despre munca noastră... ? Sigur, veți primi la timpul potrivit datele care v-ar putea fi necesare. Specificul activității noastre... Tocmai de aceea o să vă rog să păstrați tot ce știți despre acest caz numai pentru dumneavoastră. Dar numai pentru dumneavoastră.

— Da, bineînțeles !

Colonelul Dumitru a divagat imediat subtil, povestindu-ne o excelentă anecdotă franțuzească despre secretul militar, am rîs, s-a trecut la șansele reprezentativei noastre de fotbal de a cîștiga meciul de duminică pentru nu știu ce calificare și, în cele din urmă, ne-am luat toți trei rămas bun.

PE CONT PROPRIU

Cîteva zile n-am ieșit din casă decît după ziare și țigări, pentru că un teanc de cărți își așteptau cam de mult rîndul la citit, apoi m-am hotărît să plec pentru vreo două-trei zile la Sinaia, unde se dusese să lucreze un prieten de-al meu. Și, deodată, în timp ce schimbam batista din buzunarul de sus al sacoului, m-am trezit cu o poliță de asigurare în mînă. Era cea de la mașina Ancăi Petroveanu. Cum de ajunsese la mine ?

Ne găseam încă în prima zi a cercetărilor, locotenentul major Paraschiv descoperise polița de asigurare în cutia de bord a Fiat-ului 850, după ce a avut loc discuția aceea, în sensul că nu închei o asigurare pentru încă trei luni cînd știi că nu vei mai fi, am luat polița, a intervenit telefonul acela, cu un gest mecanic am pus polița în buzunar și acolo a rămas uitată. Vrusesem să prospectez condițiile în care se acordă despăgubiri în caz de accident, pentru că venea vara cu traficul ei intens și, în plus, depusesem de aproape o lună cerere de pașaport pentru Austria. În special călătoria asta o avusesem cu în vedere pentru asigurarea mașinii, luat însă de cercetările căpitanului Pascu, uitasem și de poliță, și de excursia în Austria.

Reamintindu-mi toate acestea, și cum în curînd trebuia să primesc răspuns la cererea mea de pașaport,

am început să parcurg tot ce era inserat în poliță la capitolul clauze. Apropiindu-mă însă de sfîrșitul paginii a doua, am remarcat, pe porțiunea albă de jos, scris subțire cu creionul „D-nul Aralian, 15.09.77“. Era probabil numărul agentului cu care Anca Petroveanu încheiase asigurarea, mi-am zis eu, și care îmi putea da explicații mult mai complete.

Am ridicat receptorul și am format numărul. Mi-a răspuns o voce dogită.

— Da, la telefon.

I-am spus că m-ar interesa o asigurare pentru mașina mea, deoarece intenționez să plec afară din țară, dar el m-a întrerupt :

— V-a dat numărul meu de telefon cineva ?

Întrebarea m-a găsit total nepregătit.

— Da, duduia Petroveanu. Și temîndu-mă de o gafă, am precizat : Sînt un bun prieten al fostului ei soț, inginerul Dobra.

— Sigur, vă stau la dispoziție, a devenit cît se poate de politicoasă vocea lui Aralian. Cînd doriți ? Astăzi, de pildă, v-aș putea aștepta între unsprezece și douăsprezece, în fața restaurantului „Dunărea“. Mai am o întîlnire cu cineva, spuneți-mi cum v-aș putea recunoaște.

I-am dat ca reper culoarea gri-argintie a Renault-ului meu și, în plus, numărul de circulație. Peste aproape trei ore îmi ieșea în față, în timp ce coboram din mașină, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cam plinuț, îmbrăcat corect, chiar pedant. Îmi întinse o mînă moale și puhavă. L-am invitat la una din mesele scoase pe trotuar și, așezîndu-ne, am intrat în subiect.

Mi-a spus că este remizier la A.C.R. cu încheierea de asigurări, mi-a relatat fără grabă ce înseamnă o asigurare pentru avarii, expunîndu-mi avantajele ei, de ce este obligatorie „Cartea verde“ la ieșirea cu autoturismul peste hotare. Și în tot acest timp, m-a cercetat cu ochii lui de știucă, spălăciți și inexpresivi, ca niște vizoare prin care se uita fără să fie văzut.

A sărit apoi de la un subiect la altul, a condus de așa manieră discuția încît să afle cît mai mult despre mine, m-a pipăit pe teme politice și eu am făcut tot posibilul să-i inspir încredere. Se vede că am reușit,

pentru că, la un moment dat, după ce i-am cerut chelnerului să ne mai aducă două halbe cu bere, m-a întrebat :

— Aveți vreo rudă în Austria ?

— Nu, din păcate n-am rude afară.

A tăcut, degetele sale, ca niște cîrnăciori, se agitară pe fața de masă, măturînd închipuite fărîmituri de pe ea.

— O să vă fie greu cu banii... Sînt atîtea tentații !...

— Da, e adevărat...

— V-a ieșit pașaportul ? vru el să știe.

— Ieri am primit înștiințarea să-l ridic, am mințit eu. Dacă aș găsi pe cineva să-i dau aici și să primesc dincolo... Nu poți să te dai pe mîna oricui !...

— Vreți să faceți asigurarea acum sau după ce aveți pașaportul ?

— Asta, pentru țară, aș face-o imediat, așa cum m-ați sfătuit, pe un trimestru, iar înainte de plecare, achit pentru o lună „Cartea verde". Ca să nu expire înainte de a termina șederea în Austria. Așa e cel mai bine, după cîte am înțeles, nu ?

— Da, da. Să vin în cazul acesta mîine la dumneavoastră. Între ce ore vă este mai comod ?

I-am spus că o să-l aștept în jurul orei zece dimineața și după ce și-a notat adresa și numărul de telefon într-un carnețel jerpelit și soios, cu jumătate din București trecut acolo, mi-a întins mîna sa flască, ce s-a retras la prima atingere.

A fost punctual. L-am invitat să ia loc pe canapea, în timp ce turnam în *shaker* cîteva băuturi, scoțînd special la vedere sticle cu etichete străine, simțeam cum examinează totul cu ochi de expert. Mama ne-a adus cafelele, i-am prezentat-o, am vărsat conținutul din *shaker* în pahare, l-am servit cu țigări Dunhill și, o dată punerea în scenă terminată, m-am așezat într-un fotoliu, alături.

— Aveți o colecție de icoane foarte frumoasă ! nu s-a putut el abține.

— Da, am acceptat eu.

— Cu o icoană din asta nu e o problemă să faci rost de bani dincolo !...

— Dacă mi-aș dori ceva la drumul ăsta, este un magnetofon Uher. O piesă excepțională ! Dar și prețu-i tot excepțional ! În jur de 800 de mărci vest-germane.

— Oho ! Aproape 270 de dolari ! exclamă el și degetele sale dolofane alergară pe stofa pantalonilor. Gründig știam că sînt cele mai bune... Și nu costă mai mult de 300 de mărci !

— Nu pentru muzică mă interesează... Sigur, se poate asculta și muzica... Este de tipul reporter. Un magnetofon, cum s-ar spune, profesional. Și, după cîte știu, cel mai bun în materie.

— Plus vreo două sute și ceva de dolari, cît v-ar trebui pentru drum și cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumușică !... Ziceți să facem întîi o asigurare pe un trimestru, pentru avarii, nu ? Iar mai tîrziu o încheiem și pe cealaltă. Foarte bine, spuse și începu să scoată din servietă tot felul de hîrtii.

Aralian termina tocmai completarea polițelor de asigurare, cînd a sunat telefonul. Am ridicat și vocea căpitanului Pascu răsună plină de bună dispoziție :

— Maestre ? Căpitanul Pascu, încărcat de noutăți, are de gînd să vă facă o vizită peste un minut-două ! Dormeați ?

Îngrozit că vocea căpitanului se revarsă în întreaga cameră, ca dintr-o pîlnie acustică, primul gînd mi-a fost la Aralian și, supraveghindu-l discret, am alunecat cu palma în sus, ca să acopăr receptorul, gîndindu-mă în același timp ce dracu să-i răspund căpitanului. Cîte operațiuni într-un singur minut ! Ce minut ? Într-un sfert de minut !

— Emilia dragă, am fost eu prompt, nu te supăra, sună-mă peste o jumătate de oră, ieșeam tocmai pe ușă. Bine, Emilia, te sărut.

Am pus receptorul în furcă și, ridicînd a disperare mîinile, am exclamat cu năduf :

— Asta-i crampon, nu femeie ! Nu, azi nu mă mai prinde !

Aralian a rămas neutru, scriind ceva în carnetul acela cu polițe și am răsuflat ușurat. Ieșisem din încurcătură într-un mod grandios !

Asigurarea încheiată se ridica la 640 lei, i-am numărat șapte hîrtii de cîte o sută, spunîndu-i că restul este pentru deplasarea pe care a făcut-o pînă la mine, am împăturit polițele, punîndu-le deoparte, dar Aralian con-

tinua să povestească, rar și fără grabă, cum se accidentase un client de-al lui cu mașina. Apoi, deodată, degetele sale alergară pe servieta care îi rămăsese pe genunchi, făcînd să sclipească piatra inelului său :

— Ei, și cu problema aceea cu magnetofonul... Dacă n-o să reușiți să găsiți... Cînd aveți pașaportul, sunați-mă. Poate vă pot ajuta... Bineînțeles, nu vă referiți direct. O să știu despre ce este vorba. Discutăm în oraș.

Conducîndu-l spre ușă, i-am spus că e foarte amabil și că într-adevăr mi-ar face un mare serviciu, cît despre discreție, cel interesat sînt în primul rînd eu.

„Mare vulpoi !“ mi-am zis și, întorcîndu-mă în cameră, am început s-o măsor în lung și-n lat. Nu, pentru respectarea întregului adevăr, numai în lung. Mare vulpoi ! „Două sute șaptezeci de dolari, plus vreo două sute și ceva, cît v-ar trebui pentru drum și cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumoasă !...“ De unde face rost de dolari vulpoiul ăsta bătrîn ? Nu, promisiunile lui nu erau doar vorbe de clacă !... În spatele lor simțeam posibilități certe !

Am făcut tot felul de supoziții, pînă cînd a sunat din nou telefonul. Era căpitanul Pascu, spunîndu-mi că e la doi pași de mine, m-am grăbit să prepar o băutură după o rețetă proprie, rezultată din lungi și chinuitoare experiențe. Cînd mi-a dat de știre la ușă, totul era pregătit : cafele și țigări pe măsuță, *shakerul* aburit, pahare sondă, într-un vas cuburi de gheață... Și, mai ales, nici urmă din vizita lui Aralian.

— Cu ce domn erați, maestre, cînd v-am sunat ? făcu el trăgînd aer pe nări.

— Cam indiscretă întrebarea pentru un bărbat neînsurat !... Și de ce neapărat „domn“ ?

— Dacă erați cu vreo divă, nu spuneați Emilia, îmi făcu el strengărește cu ochiul. Adică : „degeaba vrei să mă duci tu pe mine“.

— Parol ! Pe canapea sau pe fotoliu, unde doriți, i-am oferit eu să ia loc, la alegere.

Căpitanul se așeză pe fotoliu și nu mă lăsă :

— ...Apoi, nu ieșeați pe ușă, cum ați spus, pentru că ați ridicat receptorul imediat !

— Nu luați *ad litteram*; în clipa aceea intenționam să ies.

— ...Și ați închis telefonul cu „Te sărut, Emilia", ca nu cumva vocea mea de bărbat să răzbată pînă la vizitatorul dumneavoastră ! Excepțională cafea !

— Vizitatoare ! am precizat eu.

— Ha ! Ha ! Ha ! Nu încercați să mă întoarceți cu acul, maestre ! Și ați fost într-adevăr plecat ?

— Bineînțeles !

— Balonul l-am văzut în vestiar, dar nu-i nici o picătură de ploaie pe el. Și afară burează de mai bine de o jumătate de oră. În bani mărunți, continuă el, scoțîndu-mă din încurcătură, dar băgîndu-mă în alta, ați vrut să evitați un carambol. Acum vorbesc serios : pe cuvînt că n-a fost doctorul Cărtărescu ?

— Doctorul Cărtărescu ? Ce să caute doctorul Cărtărescu la mine ? ! Și de ce tocmai el ?

— În orice caz, n-ați vrut ca vizitatorul dumneavoastră să știe că aveți legături cu ofițeri de miliție și așa mai departe...

Dacă îl păcălisem și pe Aralian tot atît de grandios...

— ...Lucru care pe mine nu mă interesează, din moment ce ați afirmat că nu doctorul Cărtărescu a fost la dumneavoastră aici.

— Aveți probabil motive să-l bănuiți anume pe doctorul Cărtărescu !

— Asta face parte din noutățile cu care am venit.

— Un moment, să pun pentru sufletelele noastre ceva în pahare.

În timp ce turnam, a sunat telefonul. Am dus în mod involuntar mîna la receptor, dar în aceeași clipă m-am oprit ; am strigat-o pe maică-mea și am rugat-o să răspundă.

— Spune că am plecat în oraș și întreabă cine m-a căutat, ca să-mi comunici cînd vin, am instruit-o eu.

Cînd a ridicat receptorul, am apropiat urechea să aud vocea de la celălat capăt al firului. Era bărbătească și, după cum mi s-a părut, cam dogită. „Inginerul Stănescu, a răspuns vocea la întrebarea mamei. O să revin mai tîrziu".

Nu cunoșteam nici un inginer cu numele ăsta.

M-am întors spre căpitan, așteptîndu-mă să-l văd zîmbind ca un țipar, dar el era total impasibil. Probabil din pricina situației jenante în care o pusesem pe maică-mea și am făcut prezentările, adăugînd :

— Așa-i cînd ai un băiat neînsurat !...

— V-au folosit la ceva cele cîteva zile pe care le-am petrecut împreună !... remarcă Pascu, după ce am rămas din nou singuri.

Aluzia era transparentă, nu mi-a convenit un răspuns mai direct.

— Eram, ca să fiu sincer, de-a dreptul contrariat că nu dați nici un semn de viață.

— Credeți-mă, am fost peste poate de ocupat. Știți ce-am făcut de la cinci dimineața ? Am desfăcut canale. Și nu fără rezultat. În ordine cronologică, ar fi a treia noutate.

— Sînt foc și pară, ard de nerăbdare, vă ascult !

— Mi-am spus că nu se poate, ceșcuțele de cafea nu puteau intra în pămînt. Am căutat prin curți, am stat din nou de vorbă cu cei de la Salubritate, arătîndu-le o ceșcuță din serviciul Ancăi Petroveanu, în sfîrșit, azi dimineață am luat la rînd recipientele canalelor de rigolă.

— Și ați găsit ceșcuțele ?

— Din ceșcuțe doar cîteva spărturi, în schimb farfurioarele le-am găsit intacte. Ce se întîmplă... Surpriza a venit la al treilea colț de stradă de la casa Ancăi Petroveanu. Strada coboară acolo puțin și în canal se adună tot felul de mîl... Așa am găsit cele două farfurioare intacte. Înfipte pe muchie, cum li s-a dat drumul prin grătarul recipientului. Ceșcuțele n-au încăput însă. Le-a spart, strivindu-le cu piciorul, și a avut grijă să nu rămînă urme la suprafață. Cîteva cioburi mai grele s-au înfipt în mîl. Noroc că n-a venit între timp o ploaie mai puternică, pentru că nu mai găseam nimic.

— Clar ! Cît se poate de clar ! Ipoteza sinuciderii cade definitiv ! O crimă, un asasinat deci ! Da, ați sesizat perfect povestea asta cu ceșcuțele... Întregul raționament pe marginea lor... Drept să spun, nu prea credeam în el. Vă felicit, căpitane !

— Nu v-am spus încă tot. Duse la laborator, spălate cu grijă, uscate, pudrate, pe farfurioare s-au găsit cîteva impresiuni digitale, cît se poate de clare. Ei asta, de-abia asta-i o treabă ! Ce se întîmplă : în apartament, după cum știți, n-am găsit nici o urmă bună de valorificat — pe sticluță șterșături doar, pe pahar impresiunile Ancăi — autorul a avut grijă să pună lucrurile în ordine. A plecat de la Anca Petroveanu ca după o treabă bine făcută și tocmai de aceea ceșcuțele îl ardeau în buzunar. Și-a zis că trebuie să scape de ele și văzînd grătarul canalului a avut imaginea acestei dispariții. Mai ales că urma să le sfarme cu piciorul. Mișcarea cred că a fost asta : după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, s-a aplecat repede, a pus amîndouă ceșcuțele printre grilele recipientului, apoi, ridicîndu-se și uitîndu-se jur-împrejur, le-a zdrobit cu talpa pantofului. Venind rîndul farfurioarelor, a fost fericit să scape de ele atît de ușor. El își luase precauțiuni, dar de altă natură !...

— Și credeți că doctorul Cărtărescu... ?

— Acum, în momentul în care cred ceva, iau și compar. Nu, doctorului Cărtărescu nu i-am dat încă apă să bea.

— Cum adică ? n-am priceput eu. Căpitanul a început să facă pe deșteptu' sau mi se părea mie ?

— Dacă bănuiești pe cineva, nu-l chemi la miliție și-i iei impresiunile digitale ca orișicărui borfaș !... Ar fi jignitor, nu ? Faci de așa manieră încît cel vizat să lase impresiunile pe ceva... De obicei, se folosesc pahare. Impresiunile digitale rămîn foarte bine pe suprafața paharelor, mai ales a celor de apă. Sau pe sonde, dar fără pai și în special fără amestecuri din astea, care-s tare bune și se termină repede.

— Iertați-mă ! am sărit eu după *shaker*.

— Iertați-mă pe mine pentru o aluzie atît de discretă ! rîse zgomotos căpitanul. Nu știu ce-ați băgat înăuntru, dar e fainâ de tot băutura ! plescăi el din limbă.

— Sînteți omul meu ! Nu-i pot suferi pe cei care zic „Merci, nu, vă rog, lăsați !" și așa mai departe, cu toate că în ei crapă inima și ar vrea al dracului... De ce ați presupus că doctorul Cărtărescu a fost la mine ? Zău dacă pot să fac vreo legătură !

— Și nici nu este vreo legătură. L-am vizat pe Cărtărescu pentru că, în cazul nostru, el este singurul care a acționat recent. M-am gîndit că a aflat cine m-a însoțit la spital și, fiindu-i teamă de publicitate, a venit să vă roage ca nu cumva numele lui să apară în vreun articol de ziar.

— Înțeleg.

— Cărtărescu ne-a adus a doua noutate. Omul s-a frămîntat cîteva zile, și-a dat seama că nu ne-a spus tot ce știa și s-a hotărît să vină la noi. Cu aproximativ două săptămîni înainte de a fi omorîtă, Anca a făcut rost de 250 de dolari.

Am fluierat.

— Ce înseamnă „a făcut rost" ? am vrut eu să știu.

— Este expresia Ancăi. O colegă de-a ei se întorsese cu nu știu ce mantou dintr-o excursie făcută în străinătate, discutau cu doctorul Cărtărescu pe această temă și Anca i-a spus la un moment dat : „Știi, am făcut rost de două sute cincizeci de dolari și încă foarte convenabil". Apoi, doctorul Cărtărescu a avut impresia că Ancăi i-a părut rău că fusese indiscretă. La despărțire, parcă aducîndu-și aminte, l-a rugat ca nu cumva să scape vreo vorbă cuiva.

— Bine, dar unde sînt banii ? În apartamentul ei n-ați găsit nimic. Atunci ?

— Cu permisiunea inginerului Dobra — bineînțeles lui nu i-am spus nimic — ieri, doi oameni, specialiști în asemenea treburi, au căutat din nou. Nici un rezultat.

— Să fie furtul mobilul acestui asasinat ?

— Omori un om pentru 250 de dolari ? ! Și apoi, trebuie să știi că-i are !...

— Știa doctorul Cărtărescu.

— Nu vorbiți copilării! N-ar fi venit să ne spună. Afemeiat... În sfîrșit, oamenii nu sînt perfecți. Dîndu-și seama că în legătură cu moartea Ancăi ceva nu este în regulă, a venit la noi. El putea foarte bine să tacă. Nu din teamă a venit. La discuția lui cu Anca nu asistase nimeni !...

— Dacă vă amintiți, inginerul ne-a pomenit ceva despre o intenție a fostei sale soții de a trata cu un „francez" pentru niște dolari. O sută sau așa ceva. Iar el a averti-

zat-o că asemenea tranzacții sînt pedepsite de lege, ea, ca avocat, trebuie să știe...

Și spunînd toate acestea mi-a venit în minte discuția mea cu Aralian. Să-i spun căpitanului Pascu sau nu ?

— Se pare că această sută de dolari era o chestiune mai recentă, fu de părere căpitanul. Inginerul Dobra nu excludea, după cum știți, posibilitatea ca Anca să se fi dus la Poiana Brașov pentru ei. Este un punct care trebuie lămurit.

— Poate că francezul nu era francez, ci belgian !... Belgianul nostru. Vorbea franceza și Anca a spus „francez" referindu-se la limbă.

— Iată-l pe „belgianul nostru", spuse căpitanul scoțînd din buzunarul de sus al hainei o fotografie.

Era un brunet, în jur de patruzeci de ani, destul de inexpresiv, într-o ținută de stradă foarte oarecare.

— Și doamna Pleșa și prietena ei, Sonia Precup, au recunoscut în el pe bărbatul care a fost cu Anca și cu care ea s-a urcat în mașină, în fața hotelului „Carpați" din Brașov.

— Atunci ?

— Este treaba celor de la Securitate. Eu am avut doar sarcina asta.

— Și dacă firele se întîlnesc ?

— Dacă se întîlnesc, tot ei vor duce cercetările mai departe. E și normal...

— Credeți într-o asemenea posibilitate ?

— Nimic nu este exclus.

— Înseamnă că lucrurile sînt de o deosebită gravitate ! Nu suprimi un om...

— Aici este totul... mobilul. În șifonier, între rufe, am găsit trei mii patru sute de lei. Să fi avut ea o sumă mai mare și pentru a disimula... ? Sinuciderea a fost totuși perfect înscenată ! Sigur, sînt încă multe puncte neclare...

— „Belgianul" a fost la ea acasă, a aflat anumite lucruri...

— Oamenii colonelului Dumitru... L-ați cunoscut. E un tip formidabil ! Știți ce-i aia un detectiv înăscut ? Ăsta-i colonelul. Untu' scoate din băieții lui, da' unul n-am auzit să se plîngă. Am fost într-o acțiune la el și într-o zi i-am spus că mi-ar place să lucrez în Securitate...

A rămas moartă. O fi uitat, nici eu nu i-am amintit. M-a întîlnit acum : „Ei, Pascule, mai vrei să vii la noi ?“, „Și mîine aș veni“ am zis. Dumitru a rîs și asta a fost tot.

Căpitanul sorbi cu paiul urmele cam spălăcite ale băuturii din pahar, înăuntru nu rămăsese decît o bucățică din cubul de gheață. „Secetos rău, căpitanul!“ mi-am spus și m-am ridicat pentru a umple din nou *shakerul*, dar el m-a oprit :

— Nu, de data asta nu. Mulțumesc, nu. Mai am o mulțime de treburi și băutura asta e a dracului de tare ! Bună, dar tare.

— La cele optzeci de kilograme ale dumneavoastră !...

— La cele optzeci și două de kilograme ale mele, ajunge. O cafea, în schimb, zău că aș mai bea. Nu vă supărați, nu ?

Am protestat „Cum aș putea să mă supăr ? !“, am rugat-o pe mama să ne mai facă un rînd de cafele, am aprins cîte o țigară și, aducîndu-i aminte că spusese ceva de „belgian“, căpitanul a reluat :

— Cei de la Securitate încearcă să reconstituie, pas cu pas, tot ce-a făcut Mark Dominic la Brașov.

— Ăsta-i numele belgianului ?

— Al așa-zisului belgian... După cîte se pare, el n-a părăsit Brașovul.

— Adică ce trebuie să înțeleg prin asta ?

— Vreau să spun că el n-a putut să facă drumul la București și înapoi. Iar Anca Petroveanu a fost omorîtă aici, la București, nu ?

— Înțeleg. Da, lucrurile sînt încurcate.

Aducînd cafelele de la bucătărie, mi-a venit în minte o idee uriașă. Am așezat cafelele pe masă și, ridicînd picioarele pe brațul fotoliului, am spus :

— L-ați omis pe străinul care a luat contact cu „belgianul“ în hol la „Carpați“ ! Tipul, din București venea ! Ce ?

— De unde știți ?

— Mda... am zis eu după un timp nedefinit și am încercat să evit să mai cuget ceva.

— Venea din București, dar cu coadă !

Toată după-amiaza nu m-am gîndit decît la Aralian, noaptea în vise l-am visat, așa că dimineața la șase știam cu precizie ce aveam de făcut. Adresa i-o depistasem în cartea de telefon — ce lucru mare sînt pentru detectivi cărțile astea ! — am luat un sandviș în buzunar și... la treabă.

Fir-ar să fie, casa în care locuia omul meu era un bloc masiv, cu vreo opt etaje și fiind construit chiar pe colț, cu un fel de curte-pasaj în fața intrării, se putea ieși din el și pe o stradă și pe cealaltă. Trebuia să-mi aleg locul în așa fel, încît să pot supraveghea amîndouă ieșirile.

N-a fost ușor să găsesc ceva potrivit. Pentru că, făcînd post fix prea aproape, riscam să dea peste mine, iar dacă mă instalam pe trotuar vizavi, puteam să intru în cîmpul ferestrelor sale, care nu știam în ce parte răspund.

Detectivii, în asemenea împrejurări, fac pe măturătorii, se cațără pe stîlpi în chip de instalatori, vînd ziare, covrigi, mai știu eu ce vînd... Eu, e adevărat, mă îmbrăcasem cu hainele cu care meșteresc în garaj, la mașină... Mi-am zis la un moment dat să mă așez pe bordura trotuarului, la cerșit. Un zdrahon ca mine cerșind ? ! Mă luau femeile la bătaie !...

Și în timp ce mă mutam de colo-colo, locuitorii ieșeau, unul după altul, din bloc. Am sărit în curtea bisericii de vizavi, pitindu-mă printre bălăriile ei. M-am gîndit la clopotniță, ar fi fost locul ideal, dar pînă să cobor de sus, mi-ar fi dispărut omul.

Era bine și aici unde mă găseam, excluzînd doar faptul că bălăriile erau ude de ploaia de aseară. Așa că am rămas. O oră, două, în care timp a trebuit să-mi schimb de zece ori poziția, adică variantele uneia și aceleași poziții — pe brînci, altfel riscam să mă vadă trecătorii de pe stradă și cine știe ce să-și închipuie despre treburile mele acolo. Din pricina asta nici să fumez nu puteam. Eram numai oase și dor de tutun.

Ce-o fi făcînd în tot acest timp Aralian, naiba să-l știe ! S-a sculat pe la nouă, pesemne, și-a băut tacticos cafeaua cu lapte, ascultînd-o pe Pîslărița și alte Pavone la cererea ascultătorilor, bîr un telefon, bîr altul, puf, puf din țigară, hî... M-am adunat din bălării și am ieșit.

Vitrina unui magazin cu electrice era în plin soare, am dat să trec dincolo și, deodată, în cîmpul meu vizual a intrat Aralian, urcînd strada. De la început, drept să spun, am crezut că-i doar o nălucire de atîta așteptare, de-o prea mare încordare a vederii. Nu, era Aralian în carne și oase, ducînd în fiecare mînă cîte o plasă încărcată cu cumpărături de la piață.

Acum, dacă ăsta se apucă sus de gătit, mă duc peste el și-l omor ! mi-am zis eu, înveninat de frigul pe care îl îndurasem în bălării, în timp ce el se tocmea cu țăranii în piață. Nu, n-a stat în casă decît vreo douăzeci de minute și, apărînd în stradă, m-am luat după el.

Purta sub braț un pachet care, după toate aparențele, era un tablou. A cotit la dreapta, l-am lăsat să se îndepărteze puțin, am traversat și eu ceva mai tîrziu strada, ca să nu simtă aceeași mișcare, apoi, deodată, Aralian s-a întors, privind înapoi. Aha, își controlează spatele, să n-aibă vreo coadă ! mi-am zis. Din prima clipă mi-a trezit bănuieli tipul !

N-am rezistat și m-am întors și eu după picioarele mai mult dezbrăcate de fustă, decît îmbrăcate în ea. Cînd am revenit, Aralian dădea colțul. Grăbise pasul ca să prindă troleibuzul care tocmai intra în stație. Avînd tabloul sub braț, a urcat ultimul și troleibuzul a plecat cu Aralian pe scară.

Și totuși ziua n-a fost irosită în zadar. Cu experiența acumulată, în dimineața următoare ședeam instalat comod în fotoliul Renault-ului meu, parcat în așa fel încît puteam supraveghea cu ușurință, prin oglinda retrovizoare, ambele ieșiri ale pasajului din fața blocului lui Aralian. Și radio cînta melodia preferată, și eu fumam și mă gîndeam la Aralian care acum, acum trebuie să apară.

Oricum, era altceva decît pe brînci în bălăriile din curtea bisericii, ud și înghețat, iar pe deasupra, trei ceasuri fără pic de țigară ! Ce să mai vorbim, fiind acum motorizat, nu mai îmi scapă.

Ca și în dimineața precedentă, primul drum Aralian l-a făcut îngrijindu-se de ale gurii. Alimentara în care a intrat nu era prea departe, l-am urmărit, mergînd în ralanti, în spatele său. A ieșit cu două sticle de lapte

în plasă, un pachet de unt și nu mai știu ce cumpărături, în cealaltă mînă avea o pîine, și a făcut calea întoarsă pe drumul pe care venise.

L-am lăsat să se îndepărteze puțin și am întors mașina. După al doilea colț am virat la dreapta și am crezut că-mi cade tabla indicatoare în cap. Era sens interzis. Dacă-i pentru mașini, să fie și pentru pietoni sens interzis, dracu să ia ! Am vrut să risc, dar un trecător a ridicat mîna, oprindu-mă :

— Alo ! E sens unic aici !

— Ce țipi așa ? Am văzut... am zis eu mai mult pentru mine și, temîndu-mă că alte avertizări ar putea atrage atenția lui Aralian, am pornit în viteză să ocolesc întreg pătratul de străzi. Și, bineînțeles, în tot acest timp am avut cele mai cuvioase gînduri la adresa acelor care plantaseră semnul.

Nu l-am mai văzut pe Aralian intrînd în bloc. A ieșit din nou după vreo jumătate de oră și, spre satisfacția mea, a luat-o pe traseul străbătut ieri. Urmărindu-l, nu întîlnisem în dimineața precedentă nici un semn de sens interzis și, după cîte știam, nici troleibuzele nu circulă pe sens interzis. Am așteptat calm să se urce omul, ca și ieri, în 84 și, lăsînd o mașină să se intercaleze între mine și troleibuz, am luat-o pe urma acestuia.

Nu era o plăcere să tot oprești la stații și încă în așa fel încît să fii ascuns vederii, să te tot maschezi în mers după alt troleibuz sau mașină... Plăcere sau nu, asta era.

Pe bulevard, lucrurile s-au complicat și mai mult. Într-o stație, un troleibuz defect crease un fel de dop ; temîndu-mă să nu coboare Aralian cumva și astfel să-mi scape, am tras mai aproape, nedezlipind ochii de pe ușile troleibuzului 84. Numai că ușile, fir-ar să fie, erau exact pe partea opusă volanului meu, trebuia să mă întind pînă la geamul din dreapta.

— Bună ziua. Actele dumneavoastră !

N-a fost nevoie să mă întorc ca să văd cine era. Am scos repede cincizeci de lei și i-am întins milițianului care apăruse, el știe de unde, lîngă portiera mașinii.

— Chitanțele le rupi dumneata, și am dat să pornesc.

— Stați ! mă opri el, adăugînd sever : Eu v-am cerut actele !

— Tovarășe, urmăresc pe cineva în troleibuzul acela, am arătat cu.

— Ce faceți ?

N-am mai apucat să-i spun ce fac. Aralian traversa strada prin fața mașinii, văzîndu-mă înhățat de milițian, îmi zîmbi cu compătimire în priviri. M-am uitat, eram chiar pe „zebră".

I-am înmînat milițianului actele, acesta le cercetă cu atenție, se duse în spate să vadă numărul mașinii și, revenind, mă întrebă :

— Pe cine urmăriți, ziceați ?

— Nevastă-mea, dom'le, era în troleibuz cu unu' !...

— Ooo, fir-ar al dracului ! Zău că-mi pare rău ! Mi-a întins unu' banii o dată să plătească repede contravenția și, cînd colo, era c-o mașină furată. Vă rog să nu mai staționați altă dată pe trecerea de pietoni. Puteți pleca !

Scăpasem de contravenție, dar și Aralian scăpase de mine.

M-am oprit drept pe platoul din curtea Miliției și, cu cel mai important aer din lume, am trecut pe lîngă plutonierul care controla bonurile de intrare, trăgînd un colț dintr-o legitimație oarecare, pe care o pregătisem în buzunarul de sus al sacoului.

— Serviciu ! i-am spus eu cu o gură neglijentă și strîmbă, grăbindu-mă cum nu se poate mai tare.

— Alo ! Tovarășu' ! m-a strigat cu insistență milițianul din urmă.

Știam că nu-și poate părăsi postul și, cotind la dreapta, am urcat scările, plin de persoana mea importantă. Mai era un cerber la ușa colonelului Banu, dar el mă cunoștea foarte bine.

— Cum ai intrat, colega, că nu m-a anunțat nimeni ? se miră colonelul, văzîndu-mă.

— Cum ? Eu intru acum la voi în interes de serviciu!... E și normal, nu ?

— Uite, colega...

— Uite, colega, l-am întrerupt eu, sună-l te rog pe colonelul Dumitru, am de discutat cu el ceva important !

— Tu vorbești serios ? mă cercetă colonelul, nevenindu-i a crede.

E adevărat, pînă acum nu-i dădusem ocazia.

— Foarte serios ! Te rog sună-l și roagă-l să vină aici sau să mă primească la el. Și telefonează la intrare că sînt la tine în birou. Ăla e în stare să mă înhațe la plecare, c-am vrut să arunc Miliția în aer.

— Să te-nhațe, să te-nveți minte o dată, colega !

— Hai, sună-l pe colonelul Dumitru !

— În definitiv, ce ai atît de important că nu poți discuta și cu mine ?

— E de competența lor.

— Bine, îmi spui mie și eu îi transmit lui Dumitru.

— Sandule, zău că nu vreau să-ți joc nici un renghi !

— Mă, tu ai făcut vreo trăsnaie !...

Începuse să mă exaspereze și cum la mine totul, sau aproape totul se citește pe față, arăt înfricoșător cînd mă supăr, Banu ridică receptorul și, murmurînd ceva foarte drăguț la adresa-mi, formă numărul lui Dumitru.

— Sună-l și pe milițianul de la intrare, i-am adus eu aminte, de teama paparei care mă aștepta la plecare.

Colonelul Dumitru își făcu apariția în scurt timp și am intrat direct în subiect, povestind tot ce discutasem cu Aralian, minus, bineînțeles, încercările mele de a deveni un Mannix autohton. Să fi avut și eu o Peggy, poate ar fi fost o altă poveste !...

— Deci, dumneavoastră presupuneți că cei două sute cincizeci de dolari, despre care ne-a vorbit doctorul Cărtărescu, provin de la Aralian ?

— Exact ! am confirmat eu.

— Cînd l-ați sunat, v-a întrebat cine v-a dat numărul de telefon, iar dumneavoastră i-ați spus că Anca Petroveanu. A adus vreodată vorba despre ea ?

— Nu, și nu mi-a plăcut acest lucru.

— De ce ?

— Nu știu cum să vă spun... Aparține de întregul context. Ar fi putut să mă întrebe : „Ce mai face duduia Petroveanu ? N-am mai văzut-o de mult“. Să fiu sincer, mi-era teamă de o asemenea întrebare, cu toate că aveam pregătit un răspuns : „Nici eu n-am mai vorbit cu ea în ultimul timp“. Nu cumva i-a fost și lui teamă de o asemenea întrebare ?

— Posibil, acceptă colonelul Dumitru. Sau, mai degrabă, ceva în subconștient l-a îndemnat să se abțină...

Asta, dacă ar fi să bănuim că Aralian are vreo legătură cu moartea Ancăi Petroveanu. Din cîte am înțeles, referindu-vă la Anca Petroveanu, ați precizat că sînteți prieten cu fostul ei soț. N-a încercat să afle care este gradul acestei prietenii ?

— Nu în mod direct. Vrînd să-i inspir încredere, m-am arătat deschis și, la un moment dat, el l-a lăudat pe inginerul Dobra, spunînd că-i un om foarte capabil. Am fost nevoit să inventez o poveste cum l-am cunoscut cu ocazia unui reportaj și că am rămas de-atunci foarte buni prieteni. „Da, păcat că a divorțat duduia Petroveanu de el", a zis Aralian și am trecut la altceva.

— N-a plasat rău remarca... Dumneavoastră ne propuneți deci o versiune ? Versiunea Aralian ?

— Eu vă propun și un mod concret de verificare a acestei versiuni : iau dolarii de la Aralian și o să vedem ce se întîmplă.

— Interesant... ciocăni cu degetul în cristalul măsuței colonelul Dumitru. Făcîndu-ne această propunere, vă asumați un anumit risc !... Senzațiile tari, aventura au o anumită...

— Nu-mi plac senzațiile tari. Dar nici cuvintele mari nu-mi plac, am spus eu sec, întrerupîndu-l.

— Am înțeles. Sigur, o să avem noi grijă să nu vi se întîmple nimic... Trebuie însă și singur să fiți foarte atent ! Gesturile fără acoperire, aparent decisive și eroice, pot strica nu numai foarte mult sau chiar totul, dar să vă pună într-o anumită situație, foarte periculoasă !...

— Colega dragă, uite, îți promit aici, în fața tovarășului Dumitru, că eu, personal, dar eu personal, înțelegi — se împunse cu degetul în piept colonelul Banu — voi ancheta dacă tu sau altul te-a sinucis prin asfixiere cu gaz ! Ha, ha, ha !... rîse el, de parcă bătea clopotul mare al Mitropoliei.

— Tovarășe colonel, m-am adresat eu lui Dumitru, spuneți-i să-și vadă de treburile lui !

Colonelul Banu îmi spuse cîteva și cînd terminarăm de rîs, colonelul Dumitru îl rugă să se intereseze ce se aude cu pașaportul meu pentru Austria. De la celălalt capăt al firului i se răspunse că cererea fusese aprobată

de comisie și că în două zile puteam să mă prezint să-l ridic.

— Cam la vreo cinci sute de dolari se ridica „necesarul“ pe care vi l-a făcut Aralian, nu ? Aveți suficienți bani pentru suma aceasta ?

— Da, cred că da.

— Spuneți-i că, după calculele dumneavoastră, vă ajung patru sute.

— Așa aveam și eu de gînd.

— Intenționați, desigur, să plecați ?

— Evident.

— Pentru cînd v-ați gîndit ?

— În două-trei zile de la ridicarea pașaportului. Sînt într-o pauză de lucru.

— Foarte bine ! Este ceea ce ne convine și nouă. O să stăm de vorbă pentru unele detalii, să le spunem, tehnice, dar încă de la tranșarea afacerii cu dolarii s-ar putea ivi situații în care va trebui să hotărîți singur „da“ sau „nu“. Să luați, cu alte cuvinte, decizii. Consemnul general este să acceptați tot ce vi se propune ! Bineînțeles, nu înainte de a juca oarecari frămîntări, îndoieli și așa mai departe. Notați-vă un număr de telefon, mi-l dictă colonelul. Este bine să-l memorați. Mă veți găsi pe mine sau, dacă nu, îmi puteți lăsa orice mesaj. Sub nici un motiv nu trebuie să mai veniți aici !

— În sfîrșit, colega, am scăpat de tine !

Nici eu și, probabil, nici colonelul Dumitru nu spuseserăm tot ce știam. El, legat de circumstanțe profesionale, eu, de teamă că nu va accepta propunerea mea, asupra căreia meditasem în după-amiaza zilei de ieri, după ce urmărirea lui Aralian se soldase cu un eșec atît de stupid.

Știam foarte bine, colonelul Dumitru putea să-i pregătească lui Aralian o momeală în așa fel, încît acesta să muște fără teamă din ea. Dar o asemenea punere în scenă, ca să fie o reușită deplină, necesita timp, iar timpul era, în acest caz, deosebit de prețios. Este, cred, ceea ce l-a determinat pe colonel să accepte propunerea mea. Prezentam dezavantajul lipsei unei pregătiri de specialitate, dar și avantajul siguranței lui Aralian că nu fusesem confecționat special pentru el.

Ziua următoare am petrecut-o pînă seara tîrziu la mecanicul meu, un tînăr deosebit de talentat, singurul în care am încredere să-i dau mașina pe mînă și, sosind acasă zdrobit, ca și cum eu aș fi pregătit-o de drum, am zis să mă culc ; a doua zi urma să fac cumpărăturile, venea deci ziua cea mai grea.

Lîngă telefon mă aștepta însă un bilețel de la mama. „Te-a căutat fotbalistul Dumitru și te-a rugat să-l suni îndată ce vii". M-am uitat la ceas — era aproape zece, nu mai credeam că-l găsesc. Am format totuși numărul, gîndindu-mă că mi-a lăsat un mesaj. A răspuns colonelul. Subliniind că ar fi indicat să ne vedem chiar astă-seară, a fixat un loc de întîlnire și după o jumătate de oră eram împreună.

— Versiunea dumneavoastră se confirmă, a intrat el direct în subiect. Impresiunile digitale relevate pe farfurioare aparțin lui Aralian. Bănuiați o asemenea posibilitate ?

— Da.

— Și totuși, cînd am discutat ieri dimineață la colonelul Banu în birou, nu v-ați referit la ea.

— Mi-era teamă că n-o să acceptați propunerea mea.

— Am știut că acesta este motivul. Și nu este singurul lucru pe care l-ați omis în discuția noastră.

— Nu. Am învățat de la căpitanul Pascu că atunci cînd știi să numeri pînă la zece, să te oprești întotdeauna la nouă. Dealtfel, natura ne-a înzestrat cu două urechi, dar cu o singură gură...

— Perfect adevărat. Și mai este ceva. Aralian s-a întîlnit azi, ca din întîmplare, cu inginerul Dobra, după ce l-a așteptat să iasă din institut și s-a referit, printre altele, la dumneavoastră.

— Ei, aici am încurcat-o !...

— ...Nu este exclus, și probabil așa s-a întîmplat, Aralian a încercat să-l întîlnească și în celelalte zile, dar inginerul a fost plecat din București. S-a întors abia aseară. Numai că noi i-am luat-o înainte lui Aralian, prevenindu-l pe inginer despre ce este vorba. Îi sînteți prieten de cînd ați scris un reportaj despre el...

Am rîs și mi-am adus aminte cum încercasem să-l urmăresc pe Aralian și, pentru că peripețiile erau suculente, i le-am povestit colonelului.

— Autoturismul, într-o treabă ca a noastră, este astăzi egal cu a încerca să ajungi cu trotineta pe lună. Sigur, în momentul de față, datele problemei sînt oarecum mai certe, față de ce știam noi la discuția precedentă, a revenit colonelul la subiect. Poate renunțați. Cred că este mai cuminte pentru dumneavoastră să vă opriți aici.

— Nici nu mă gîndesc !

— Eu sînt obligat să vă atrag atenția asupra unor posibile pericole la care vă expuneți !

— Considerați că v-ați făcut datoria.

— Discutăm cam rigid, cam oficial... spuse colonelul și ochii săi zîmbiră cald.

— Ce-ar fi să vină și căpitanul Pascu cu mine ? l-am întrebat eu, deodată, fără să stau pe gînduri prea mult. Plec cu mașina, n-ar fi o problemă...

— Nu ! Stricăm totul. Poate sînteți așteptat... Așteptat singur. Li se comunică unul și vin doi. V-ați gîndit la o mai mare siguranță ?...

— Nu, nu în acest sens am propus. Am spus așa...

— Este o simpatie reciprocă, Pascu mi-a vorbit cu foarte multă căldură despre dumneavoastră. Aveți în perspectivă un anumit itinerariu al călătoriei în Austria ?

— În linii generale, da.

Discuția a mai continuat un timp aproximativ, axîndu-se pe anumite detalii nu lipsite de importanță. Am stabilit împreună o întîlnire cu maiorul Alexiu, care urma să-mi facă o vizită în legătură cu unele chestiuni tehnice, cum s-a exprimat colonelul, și ne-am luat rămas bun.

Revederea cu cel care deschisese robinetele cu gaz din apartamentul Ancăi Petroveanu nu constituia o plăcere. L-am sunat chiar în ziua în care am ridicat pașaportul sau, mai bine zis, îndată ce-am sosit acasă și, întrebîndu-mă de unde vorbesc, s-a oferit să vină la mine.

L-am primit cu aceleași onoruri de gazdă atentă : cafele, un vas cu gheață, amestec de băuturi în pahare, ca să aibă în ce să-mi toarne un somnifer cînd o să mă ridic după ceva, dar eu n-am să mă ridic, alături, lîngă telefon — pașaportul, chitanțele de schimb valutar, șilingi și forinți ; prin cameră, cumpărături de drum, alte obiecte mai puțin la vedere, dar ținînd tot de regia întîlnirii cu Aralian.

— Mă bucur că plecați, o să faceți o excursie foarte frumoasă, spuse el, așezîndu-se pe canapea. Am adus „Cartea verde“ s-o completăm. Vă doresc să n-aveți însă nevoie de ea.

— Bineînțeles ! am rîs eu.

— Aaa, ăsta-i pașaportul ? se prefăcu Aralian că de-abia atunci dăduse cu ochii de el. E voie ?

— Sigur ! am gesticulat eu... ..E voie, nu mai încape îndoială. Uită-te, nene, în el, de aia l-am pus, convinge-te, totul este în ordine.“

— Am cerut și eu unul pentru Turcia, anul trecut, dar mi-a venit „respins“, spuse el desfăcînd pașaportul. Cum, pentru fiecare țară îți pune cîte o ștampilă ?

— Nu, sînt vizele de tranzit cînd am fost în Franța.

— Tot așa, ca turist ?

— Da.

— Ei, unii se plimbă pe buzunarul statului !...

— Eu nu prea reușesc. Sînt prea puține locuri și prea mulți amatori...

Un timp discuția a continuat pe această temă și, la un moment dat, Aralian a remarcat, privindu-mă prin vizoarele lui :

— Sînteți un om prudent...

— Azi trebuie să fii prudent !... am nuanțat eu în sensul celor spuse de Aralian.

— Foarte bine ! mă aprobă el. Lumea a devenit rea, invidioasă, fiecare, în loc să-și vadă de treburile lui, se îngrijește de-ale altuia ! Dumneavoastră, în sfîrșit, aveți posibilitatea unor cîștiguri legale, da'... Nu vedeți, nu poți scoate un ban lateral !...

Discuția a alunecat pe tema cîștigurilor realizate pe diverse profesiuni în unele țări vest-europene și Aralian

a dirijat lucrurile în așa fel încît să mă poată sonda în fel și chip. Nu l-am dezamăgit.

A scos apoi numita „Carte verde", i-a completat rubricile, vorbind de una, de alta, dar nici un cuvînt sau vreo aluzie măcar despre dolari. Am înțeles că în calculele lui trebuia să fac eu pasul. Am scos din portofel cinci hîrtii de cîte o sută — plusul de asigurare pentru străinătate se ridica în total la vreo patru sute cincizeci de lei — i-am pus împăturiți pe măsuță, alături de ceșcuța lui cu cafea, și am relansat :

— Știți, eu m-am agățat ca de un pai de promisiunea dumneavoastră cu banii... Credeți că m-ați putea ajuta cu ceva ? am continuat eu după o pauză, văzînd că el nu reacționează deloc.

— N-ați reușit nimic ?

— Să vă spun sincer, mi-a fost teamă. Era vorba de un chelner... Lucrează vara pe litoral... E-n combinație cu niște dame care se lasă agățate de străini... chestii din acestea, dubioase, nu poți să știi... Te nenorocești pe toată viața !...

— La graniță trebuie să fiți foarte atent !...

— Cînd mergi cu mașina, nu-i o problemă... N-au cum să desfacă fiecare mașină în bucăți !

— Cît spuneți că v-ar costa magnetofonul acela ? se prefăcu el a nu-și aduce aminte.

— În jur de opt sute cincizeci de mărci. Plus cîteva cumpărături... Cheltuielile cu drumul... Într-o seară mai intri și într-un bar, că doar nu ești popă adventist !... Mici atenții prietenilor... Cînd află că pleci, fiecare găsește să te roage ceva. Vine apoi partea feminină și, aici, nu scapi cu una-cu două !

— Cam la ce sumă v-ați gîndit ?

— Depinde la cît mi-ar reveni. Dolari, parcă spuneați, nu ?

— Ca modalitate de a calcula... Nu sînt, bineînțeles, ai mei. De unde să iau eu dolari ? ! Servesc pe cineva. Persoana lucrează la recepția unui hotel, noaptea se ivesc tot felul de situații. Se grăbesc... Străinii nu prea cer chitanțe în schimb. Așa-i cursul, îți dă bani — îi dai bani. Între douăzeci și cinci și treizeci de lei dolarul,

n-aș putea să vă spun precis. Trebuie să vorbesc cu persoana. V-am întrebat ca să știu ce sumă îi comunic.

— Cam în jur de patru sute de dolari. Dacă e la douăzeci și cinci, aș lua chiar patru sute cincizeci.

— Plecați în oraș ?

— Nu în mod obligatoriu. Pot rămîne și acasă. Mai am de cumpărat săpun, pastă de dinți și cîteva mărunțișuri din astea. Lame...

— Atunci, vă sun pe la prînz. Să zicem, între două și trei.

Am spus că o să fiu acasă, conducîndu-l la ușă i-am mulțumit pentru serviciul pe care mi-l face și i-am promis — de data aceasta cu sinceritate — că voi încerca să mă revanșez.

După aproximativ o jumătate de oră, am ieșit în oraș ; tare aș fi vrut să știu dacă, în timp ce făceam cumpărăturile în magazinele din apropierea casei, nu mi se agățase o coadă. A verifica înseamnă însă să atrag bănuieli. Mi-am văzut fără grabă de treburi, amuzîndu-mă că în spatele meu ar putea fi o adevărată morișcă.

M-am trezit cu Aralian la ușă cînd nu se făcuse încă două.

— N-am avut cum să vă sun. Cu telefoanele astea publice e o nenorocire ! se explică el, în timp ce intram în cameră și, așezîndu-se pe canapea, se șterse cu batista pe față, adică alergătură — nu glumă.

— S-a rezolvat, mă liniști Aralian. A fost o problemă pînă m-am întîlnit cu persoana. Aveți aici, a început el să scoată din servietă, două sute cincizeci de dolari, patru sute patru zeci și două de mărci și o sută cincizeci de franci elvețieni. Așezase banii pe categorii, acolo, lîngă el, pe măsuță. Ridicîndu-se de pe canapea, mă invită printr-un gest să trec în locul lui și să-i număr.

M-am gîndit că puteam face operațiunea rămînînd în fotoliu, dar se vede că toate acestea făceau parte din planul lui și, neavînd încotro, m-am conformat. Sumele erau exacte.

— Acum, o să vă rog să-mi spuneți cîți bani trebuie să vă dau, am ridicat eu privirea spre el.

Stătea în picioare, își aprinsese o țigară și mă urmărise cu privirea în timp ce număram banii. Spuse, luînd loc în fotoliu :

— După calculele făcute cu persoana în cauză, douăsprezece mii și trei sute de lei. La treizeci de lei dolarul.

— Dacă ar fi fost cu douăzeci și opt era și mai bine... Să vă aduc banii, m-am ridicat eu. Șapte mii trei sute o să vă dau pe loc, iar pentru restul de cinci mii, cînd plecați, mergem împreună la C.E.C. E la doi pași.

Aralian mă privi prin vizoarele lui și degetele sale alergară pe genunchi. Am avut impresia că i-a plăcut povestea cu C.E.C.-ul. Nu știa că fusese pregătită special pentru el. Mă întrebă neutru :

— E din acela cu cîștiguri în autoturisme ?

— Da, de cinci mii. Nu sînt eu norocosul ăla...

Ne-am despărțit în fața C.E.C.-ului și, întinzîndu-mi mîna lui flască, Aralian mi-a urat „drum bun". Știa el ce știa !...

UN DOLAR, DOI DOLARI

Calculasem în așa fel drumul încît să pătrund în Viena între zece și unsprezece dimineața, cînd circulația nu este prea intensă și cum era doar nouă și un sfert, iar pînă la capitala Austriei nu rămăseseră decît vreo patruzeci și cinci de kilometri, îmi puteam permite un „nes". Am virat așadar la dreapta, în primul refugiu, și, deschizînd portbagajul, am scos cele necesare din el.

Mestecam tocmai „nes"-ul să iasă cremă, nu alta, cînd, venind din urma mea, un Fiat-500, trăsnet de galben, viră și el în refugiu, oprindu-se în spatele Renault-ului meu. Pe mașină, litere mari înscriau „ÖAMTC", iar mai jos : „Österreichischer Automobil Motorand Touring Club". Tînărul de la volan coborî și veni drept la mine.

— Credeam că sînteți în pană, spuse el arătînd spre capota ridicată a motorului.

Mă descurc în germană, am încercat să-i explic că aveam de gînd să controlez nivelul uleiului ; grăbindu-mă dimineața, uitasem s-o fac.

— Dacă sînteți membru al A.C.R.-ului, să știți, insistă el, mașinile noastre de asistență rutieră vă acordă serviciile lor în mod gratuit.

— Sigur că sînt ! am zis și, pentru că omul fusese așa de amabil, am scos o sticluță de coniac, invitîndu-l să ciocnim un păhărel amîndoi.

Parcă l-a văzut pe dracu' :

— Cinci mii de șilingi amendă ! și îmi arătă cele cinci degete ale mîinii, ca să nu fie nici un dubiu la mijloc.

Am fluierat lung.

— 200 de dolari pentru un pahar de coniac ?

— Dolari, dolari ! rîse el.

Cu aceste informații, care nu-s de neglijat, pentru că 200 de dolari nu-s o bagatelă, m-am despărțit de prima mea cunoștință din Austria și, după o jumătate de oră, intram în Viena, poleită de un soare generos.

Cazarea la un hotel curățel și destul de central n-a fost o problemă și zău dacă știu cînd au trecut șapte zile. Una la Hofburg, cealaltă la Prater...

Mă întîlnisem cu Mozart și Beethoven, Haydn și Schubert, cu Lehar și, peste tot, cu Strauss și, desigur, găsindu-mă în capitala muzicii, petrecusem o seară la Staatsoper, contemplasem catedrala Sf. Ștefan cu a sa săgeată aruncată spre cer dintr-un acoperiș cu țigle colorate, mă urcasem pe Donauturn, înalt de 252 metri, admirînd de sus feeria de splendori, egală viselor de basm, iar la Schönbrunn visele fuseseră acorduri de clavecin și vioară, răsucite aievea în piatră, mă întorsesem în dulcea lume a copilăriei, zăbovind prin mirificul, inegalabilul, unicul Prater ; căscasem ore în șir ochii — de ce n-aș recunoaște — în vitrinele de pe Mariahilferstrasse... Și, ca să fiu sincer, aproape uitasem de Aralian.

Mi-am amintit brusc de el cînd mi-am oprit privirile asupra unei vitrine cu aparate de radio și magnetofoane. Era și un „Uher“ acolo, dar nu i-am găsit nicăieri prețul. Cel aflat în magazin m-a cutremurat : aproape 6 000 de șilingi. Mi s-a explicat că este inegalabil din punct de vedere al perfecției tehnice, că în Austria este mai scump decît în R. F. Germania, mi s-a spus ceva despre taxele la produsele de import. Am zis că voi reveni a doua zi și am început să caut alte magazine.

Era singurul lucru pe care trebuia să-l fac în afara programului meu turistic — să cumpăr un magnetofon „Uher". Îi cunoșteam calitățile, dar nu eram deloc dispus să cheltuiesc o sumă atît de mare ; un magnetofon japonez, tot tip „reporter", mai plat, mai mic și mult mai ușor, ar fi fost cît se poate de potrivit scopului meu și, în același timp, mult mai ieftin. Lui Aralian îi spusesem însă de „Uher", acum trebuia să dau o groază de bani.

La un moment dat, după ce cumpărasem de la un chioșc un kilogram de banane, am făcut cîțiva pași pentru a-mi continua drumul, dar, cum pe stradă se zice că nu-i frumos să mănînci, m-am băgat în spatele chioșcului. În clipa următoare a trecut pe lîngă mine un tip, într-un sacou sport, a cărui figură mi s-a părut cunoscută. Oprindu-se la intersecție, se uita în dreapta și în stînga, ca și cum ar fi pierdut pe cineva în aglomerația străzii. M-am întors cu spatele și am început să cojesc preocupat o banană.

Magazinele universale de pe Mariahilferstrasse mi-au oferit prilejul să stabilesc dacă eram într-adevăr urmărit. Majoritatea aveau mai multe intrări și ieșiri și, cum era o oră de aglomerație, eventualul meu înger păzitor trebuia, pentru a nu mă pierde din ochi, să mă secondeze mai îndeaproape aici.

Un timp am rătăcit prin diverse raioane, am întrebat de una, de alta, mi-am cumpărat o cămașă, iar mai încolo — o atenție pentru un amic și, elaborîndu-mi un plan, am urcat pe una din treptele scării rulante. Ajuns la etaj, ca și cum mi-aș fi adus aminte de ceva, am cotit după stîlp și am făcut cale întoarsă la parter, cu cealaltă bandă a scării rulante, care cobora paralel cu prima. Tipul meu urca la etaj. Era un bărbat între două vîrste, cu un nas mare, ce predomina fața. A fost tot ce am observat la el, în timp ce desfăceam hîrtia în care fusese împachetată cămașa.

Aveam, deci, o coadă. Să-mi fie de bine ! Și am jucat mai departe rolul cumpărătorului nehotărît : m-am oprit la capătul scării, am examinat cu atenție ceva la gulerul cămășii, m-am dus apoi la raionul respectiv și am rugat-o pe vînzătoare să-mi schimbe cămașa cu un număr mai mare la gît. Așa-mi place mie : gulerul cămășii să fie

lejer. Iar pentru ca îngerul meu păzitor să nu-și dea seama că de o stratagemă a fost vorba, am urcat din nou la etaj, uitîndu-mă la una, la alta. Nu spun nu, aveai și la ce.

Mașina o parcasem pe o stradă laterală, am băgat în portbagaj cumpărăturile făcute — așa fusesem sfătuit la recepția hotelului meu, să nu las în mașină nimic la vedere — și am pornit din nou, hotărît să rezolv pînă seara cu magnetofonul, care avea să mă ușureze de atîția bănuți buni, în loc să-i folosesc pe altceva, știam eu pe ce.

N-am constatat diferențe prea substanțiale de preț, în jurul a două sute de șilingi. Într-o vitrină scria mare : 5 000. Oho ! am zis eu, de aici îl cumpăr, în magazin însă, cînd au început să adauge husa de piele, microfonul, cordoanele și celelalte accesorii, totalul s-a ridicat la peste 6 000. În cele din urmă, vînzătorul unui magazin în care n-am găsit ce căutam — și n-au fost puține din acestea — m-a informat că, nu departe, a treia stradă pe stînga, se află reprezentanța firmei, iar magazinul se numește chiar „Uher".

Mai rămăsese o jumătate de oră pînă la închiderea magazinelor, m-am tocmit, clienți pentru Uhere nu sînt pe toate drumurile, și am convenit la 5 800 de șilingi, dar cu două microfoane, unul foarte mic, patru role, dintre care trei pline, și o husă de piele, mult mai frumoasă decît tot ce văzusem, cu un sistem foarte comod de curea pentru purtarea magnetofonului agățat după umăr.

A doua zi dimineața mi-am luat rămas bun de la Viena, stropind renumiții „Heisse Würstchen mit Senf" cu o bere și, pentru a duce cu mine atmosfera specific vieneză, am sorbit o cafea la binecunoscuta „Opern Cafe".

Etapa următoare era Graz-ul. În locul drumului drept și mai scurt, am preferat pe cel de la poalele Alpilor. După Graz a venit Klagenfurt-ul, de aici m-am îndreptat spre masivul Grossglockner, căci, vizitînd Austria cu mașina, este inadmisibil să nu urci pe una din cele mai impunătoare izbucniri bazaltice din Europa. Să urci, pentru că o excelentă șosea te ridică pînă la aproape 2 400 metri, îngemănînd contururi semețe cu odihnitoare poieni, șerpuind pe lîngă lacuri cu sclipiri de smarald.

Urcam fără sfîrșit pe această stalagmită uriașă, ce-și sprijină fruntea pe un cer coborît pînă la aproape 3 800 de metri. spre acest cer urcam, oprindu-mă din cînd în cînd în locurile de refugiu, ce oferă ochilor unice peisaje. Apoi din nou la drum, pînă la un alt loc de refugiu unde, ca și dincolo, un indicator reamintește că prioritatea aparține celui care urcă, iar la coborîre, cuplarea într-o viteză inferioară este singura garanție a unei securități depline. Și, la sfîrșitul fiecărei inscripții, obișnuitul „Gute Fahrt !“, același „Gute Fahrt“ ce era înscris pe biletul de 220 de șilingi, adică „intrarea“ pe șoseaua ce duce spre Grossglockner.

Am înnoptat la un „Zimmer frei“, într-o mică localitate la 30 de kilometri de Salzburg, așa că dimineața intram în orașul lui Mozart.

Un ghid tipărit îndrumă turiștii spre fortăreața Hohensalzburg, construită încă din secolul al XII-lea, pe înălțimea muntelui Münch. Și, într-adevăr, de sus, de pe meterezele sale, aglomerarea urbană se prosternă la picioare, înconjurată de pereți abrupți și creste ascuțite, de păduri și poiene de basm, ce înaintează spre înălțimi adînci și albastre. De jur-împrejur, amenajări turistice — cabane, funiculare, pîrtii de schi, hoteluri — iar jos, o priveliște de carte poștală frumos colorată.

Am vizitat Salzburgul cu minuție, căci, oraș de veche cultură, el se oferă cu muzeele și casele sale memoriale, printre care locuința — un modest apartament de la etajul trei al unei bătrîne clădiri — unde s-a născut Mozart, cu monumentele și fîntînile sale arteziene... Dar farmecul inefabil al Salzburgului stă mai mult în vechile străzi ca, de pildă, Steingasse, măsurînd în unele locuri doar doi metri lățime, sau Getreidegasse, cu case construite cu secole în urmă, purtînd pe pereți embleme din lemn și fier forjat, ale breslelor meșteșugărești din care făceau parte proprietarii lor.

Vizitînd, stradă cu stradă, orașul, remarcasem cîteva localuri de noapte și unul din ele, după fotografiile afișate la intrare — cu toate că nu tot ce se strigă afară e viu și natural înăuntru — mi s-a părut a avea un program care ar merita să fie văzut.

Cum intrarea costa două sute cincizeci de șilingi, am încercat să iau informații de la Frau Gerda, proprietara hotelului-pensiune în care locuiam — ceva între papanaș și femeie, dar simpatică și vorbăreață, mereu îndatoritoare și atentă să nu-ți lipsească ceva. Auzise și ea că programul era foarte bun, toți pasagerii care îl văzuseră fuseseră cît se poate de mulțumiți.

Așa stînd lucrurile, după o porție respectabilă de wiener-șnițel cu piure de cartofi și două felii de strudel — opera lui Frau Gerda, pe care am lăudat-o pe merit, cît mi-a permis bagajul meu de limba germană și, astfel, a aterizat în farfurie și a doua felie — m-am dus să văd un film despre care, cu un an în urmă, se vorbise și se scrisese mult în Occident, ca apoi să-mi completez programul de cultură generală al serii cu dansul strip-tease-lor de la „Palace Girls". Cum se chema, ca să înțeleagă toată lumea și să nu fie vreun dubiu, localul de noapte.

Pelicula îmi plăcuse, era ceea ce se cheamă un film de regizor, fără actori cu nume de primă mărime, dar cu un joc subtil și nuanțat, făcîndu-te să meditezi mult timp încă, după ieșirea din sală, la cele întîmplate pe ecran. Poate tocmai de aceea întîlnirea cu luminile de neon, ce desenau pe întregul frontispiciu al clădirii o dansatoare, ridicînd cînd un picior, cînd celălalt, m-a găsit nepregătit.

Intrarea localului era și ea mult mai fastuoasă decît mi se arătase ziua, dar nimic strident și aș spune chiar că jocul și culoarea luminilor degajau o anumită discreție. Un *boy* în livrea stătea la marginea trotuarului, pentru a deschide portierele mașinilor, iar cînd acestea opreau, un portar supergalonat acționa un dispozitiv cu arc și o mochetă se derula pînă la bordură.

Înăuntru era însă lume puțină, doar cîteva mese ocupate. Șeful de sală mă luă în primire chiar de la ușă. Conducîndu-mă, îmi spuse că am fost foarte inspirat venind ceva mai devreme, o să-mi poată alege o masă de la care să văd mai bine programul și mă întrebă dacă mai aștept pe cineva. I-am răspuns că nu mai aștept pe nimeni, sînt singur.

— La noi n-o să vă plictisiți, mă asigură șeful de sală cu subînțeles și îmi oferi o masă, nu prea mare, foarte bine poziționată. Sînteți italian ? se interesă el, înmînîndu-mi o evanghelie cu băuturi.

— De ce credeți că sînt italian ?

— Aveți un accent specific latinilor.

— Sînt român.

— Vedeți, aprecierea mea a fost corectă, spuse el într-o franceză perfectă. Vorbiți franceza, nu ?

I-am confirmat și am încercat să mă descurc în zecile de denumiri înscrise pe listă sau, mai bine zis, cu prețurile lor peste poate de piperate. Și pentru că îmi trebuia timp, iar șeful ăsta de sală stătea drepți, chiar prea drepți, lîngă masă, i-am întins biletul de intrare pe baza căruia aveam dreptul la un pahar cu băutură înăuntru.

— Dacă îmi permiteți, v-aș recomanda să preferați altceva decît servim noi în mod curent în contul tichetului, se arătă el tot atît de ceremonios. Avem și o șampanie care nu este prea scumpă, dar nu mai rea decît celelalte.

— Un vin sec poate..., am încercat eu să cobor pe scara Richter cutremurul ce mă aștepta la nota de plată.

— Da, sigur, și începu să-mi înșire tot felul de nume de vinuri și aproape toate marile podgorii ale Europei defilară prin fața mea. Și, totuși, spuse el îndatoritor, șampania pe care v-am recomandat-o eu nu v-ar dezamăgi...

Își cunoștea meseria șeful ăsta de sală ! Și aveam să mă conving mai tîrziu că o cunoștea excelent.

— M-ați convins, i-am zîmbit eu ca și cum i-aș fi făcut o favoare.

Aduse chiar el șampania, oficie desfacerea sticlei și cum aceasta era înfășurată în șervet, nu mi-am putut da seama ce marcă era. A stat lîngă mine pînă cînd am gustat din pahar.

— Este într-adevăr bună, am spus.

Era chiar foarte bună șampania. Cam prea bună...

— Sînt încîntat că vă place ! și, urîndu-mi petrecere frumoasă, s-a retras discret.

Aș fi vrut să iau lista de băuturi, să mai trec o dată prețurile în revistă, dar coperțile din piele bătută în cuie

de alamă erau atît de respectabile încît aș fi atras atenția și n-am vrut să se vadă că îndată ce am rămas singur m-am și repezit să văd lista. Acum nu mai avea nici o importanță — eram bun de plată.

Mi-am adus aminte de ea ceva mai tîrziu, dar lista cu băuturi dispăruse. Fusesem atent la orchestră, al cărei organist mă cucerise — și în general întreaga formație, doar cinci instrumentiști, cînta ireproșabil, doi dintre ei făcînd și acompaniament vocal. M-am uitat în jur, localul era plin și, în scurt timp, începu programul.

Pe scenă își susținea numărul o cîntăreață de culoare, care făcea de toate, cînd răsună lîngă mine, abia auzită, vocea șefului de sală :

— Îmi cer scuze că vă deranjez. V-ar incomoda prea mult dacă ar mai lua loc cineva la masa dumneavoastră ? și se întoarse, arătînd în spate. Localul este plin, nu mai avem nici un loc liber.

Am dat aprobator din cap, fără să mă uit despre cine era vorba, pentru că de fapt nici n-aș fi putut refuza, la masă era loc suficient pentru încă două persoane. M-am sculat pentru a primi pe noii veniți și abia atunci am văzut că erau două doamne, însoțite de un domn. Femeile mi se părură foarte drăguțe. Așezîndu-mă, n-am mai revenit în direcția lor, urmărind în continuare programul. După verva cu care discutau am înțeles însă că erau în continuarea unei alte petreceri.

Odată cu sfîrșitul primei părți a programului, în sală s-a aprins lumina și bărbatul mi se adresă, mulțumindu-mi pentru că-i acceptasem la masă. Și el și femeile erau în ținută de seară, specialitățile care fuseseră aduse la masă arătau că nu se prea uitau la bani. I-am răspuns ceva în genul că mi-a făcut plăcere și am încercat să mă arăt preocupat de cei de pe ring, dar el continuă :

— A fost ceva interesant înainte de a veni noi ?

Era un tip de vreo patruzeci de ani, nu mai mult, cu o piele lustruită și netedă pe obrajii plinuți, numai că barba-i și nasul se ascuțeau brusc și, în general, avea el ceva dintr-un bursuc, chiar și aerul inofensiv al acestuia. Fața emana o anumită bonomie, iar începutul de burtică, gesturile săltărețe îl recomandau ca pe un pro-

prietar prosper și nu prea frămîntat de griji al unei făbricuțe de bomboane și dulciuri.

— Programul e destul de reușit, i-am spus eu.

— Vezi, Otto, și te-am rugat să ne grăbim ! îi reproșă, alintîndu-se, cea din stînga lui — o brunetă de vreo treizeci de ani, cu o gură cărnoasă și roșie ce se desena pe un ten măsliniu, neted, albăstrindu-se ușor în jurul unor ochi mari, rotunzi, cu acel luciu pe care îl dă un pahar-două de vin.

Cealaltă, mai roșcată la păr, părea mai distinsă, cu un oval al feței mai prelung, nasul subțire, nările frumos arcuite și cred că era și mai tînără.

Bruneta avea însă ceva de porumbiță guroșă și naivă, dacă ați văzut vreodată o porumbiță Schurlock. Etola de blană îi alunecase de pe umeri și toate rotunjimile ei erau ca la carte. Cu care din ele o fi tipul ? mă întrebam eu.

— Venim de la „Zigler", mi se adresă bărbatul, explicîndu-se. Dacă n-ați fost la „Zigler" și mai rămîneți cîteva zile în Salzburg, să vă duceți neapărat ! Se mănîncă excepțional ! Cînd să plecăm, a venit un cunoscut la masă...

— Nu dansăm ? îl întrerupse roșcata.

— Hellen dragă, sîntem musafiri ! Gazda, arătă el spre mine, este cea care...

— Gazdă, e un fel de a spune, m-am scuzat eu, zîmbind. Sînteți cu doamnele, ar fi nepoliticos din partea mea...

— Să nu ne formalizăm, propuse el și, ridicîndu-se, o invită pe brunetă la dans.

I-am urmat, însoțind roșcata pe ring și, în timp ce dansam, încercam să găsesc ceva potrivit pentru a afla care din ele este soția sau combinația tipului ; din felul cum se comportase pînă acum, și el dansa cît se poate de decent cu bruneta, nu reieșise nimic. Am deschis discuția, lăudînd orchestra, a urmat un schimb de banalități despre dansurile la modă și am atacat direct :

— Soțul prietenei dumneavoastră este un dansator excelent !

— Da, Otto dansează foarte bine. Dar nu-i soțul ei. Suzanne e divorțată.

Am chibzuit cam ce trebuie să înțeleg din cele spuse de ea și am preferat să cred că tot nu aflasem ce mă interesa să știu cu precizie.

Dezlegarea enigmei mi-a dat-o chiar Otto. Ajungînd lîngă noi, cînd orchestra începu o nouă melodie, propuse schimbarea partenerelor și îndată ce roșcata ajunse în brațele sale, o mîngîie cu tandrețe pe față, dar și cu o anumită intimitate inechivocă.

De bucurie că Suzanne era cea liberă și, probabil, și din cauză de șampanie, am adus-o mai aproape de mine și ea se lipi ca un scotch-band. Urmă un dans mai dinamic, dar slow-ul în timpul căruia nu scosesem amîndoi un singur cuvînt fusese suficient ca să ajungem la „tu".

— Vorbești franceza, mi se pare ?

— Da, mă descurc mai bine decît în germană.

— Ești de mult la Salzburg ? mă întrebă ea de data aceasta în limba lui Voltaire, aproape fără să se simtă accentul străin.

— Doar de cîteva zile. Orașul e un giuvaier ! Căruia în astă seară i s-a adăugat încă o piatră. Cea mai frumoasă ! Tu.

Şi așa mai departe etc., etc., astfel că la sfîrșitul dansului, cînd am condus-o la masă, timp în care am remarcat din nou, mergînd în spatele ei, că avea cu ea tot ce-i trebuie, Suzanne a schimbat cu Otto locurile, venind lîngă mine. Iar acesta, deoarece urma să înceapă partea a doua a programului, a mai cerut șampanie, cu toate că abia se desfăcuse o sticlă.

Şi cum băutura asta, pișcătoare la limbă și la buzunare, se bea rece, am ciocnit cu toții paharele, într-o dispoziție generală cum nu se poate mai bună. Şi știu eu la sănătatea cui m-am gîndit, avînd în vedere cele ce aveau să urmeze.

Cînd s-a aprins lumina, marcînd sfîrșitul ultimei părți a programului, Suzannei i se făcu din nou sete, paharul era însă gol și ea exclamă plină de exuberanță :

— Mergem cu toții la mine să bem „Napoleon" !

— Bravooo ! a ridicat Otto mîinile în sus, manifestîndu-și bucuria, și a început să aplaude.

A aplaudat și Hellen, am aplaudat și eu, cu toate că nu eram deloc sigur că-i chiar atît de „bravo".

Am ieșit de la „Palace Girls“ și, îndreptîndu-ne cu toții spre locul de parcare al mașinilor, Suzanne s-a oprit lîngă portiera unei splendide Lamborghini Espada. Am crezut că o să stau alături de ea, în față, dar Otto a ridicat scaunul, invitîndu-mă înăuntru, ca apoi să ia loc lîngă mine. Mașina fiind un coupé, bancheta din spate nu era prea comodă și am dedus că aceasta era cauza pentru care i-a lăsat Hellenei locul din față.

Am demarat așa cum numai Lamborghini Espada poate să demareze și pentru că Suzanne continua să meargă în fluierat de cauciucuri, Otto îi atrase atenția :

— O să ne oprească poliția ! Nu goni așa, într-un sfert de oră am ajuns. Suzanne locuiește la Tils, mi se adresă el, o stațiune foarte cochetă. Sînt în total vreo patruzeci și cinci de kilometri, ce rost are să gonim nebunește ? !

Suzanne se cuminți reducînd viteza, dădu drumul la radio.

Da, o Lamborghini Espada nu-și poate permite oricine! Panteră, nu mașină ! Este ca și cum ai înhăma patru sute de cai la o trăsurică de trap. Băgați în doisprezece cilindri, hrăniți din șase carburatoare orizontale, caii aceștia scot două sute optzeci de kliometri pe oră ca nimic !

În mașină toți cîntau o melodie tiroleză. Și Otto, și Suzanne, și Hellen. Suzanne făcea și pe dirijorul, cu mîna. Ce naiba, adormisem ? Oare observaseră ? Mă făcusem de rîs ! Nu, probabil că ațipisem doar pentru o clipă, deoarece Otto mă invită, fără să se întoarcă spre mine, să cînt împreună cu ei. Am vrut să spun că mă călcase, cînd fusesem mic, un elefant pe ureche și nu era recomandabil să dau drumul la voce, dar ei erau atît de plini de elan muzical, încît mi-am zis că i-aș putea acompania, făcînd pe basul.

Intervenția mea vocală s-a produs fără incidente, pentru că mașina a intrat într-o localitate de vile și în scurt timp s-a oprit în fața unui garaj.

— Uraaa ! începu Otto să strige, îndreptîndu-se spre portița grilajului.

În spatele acestuia se desena pe orizontal o vilă din piatră de calcar și, descuind garajul ce făcea corp comun cu clădirea, Suzanne îl rugă pe Otto să nu țipe așa :

— Vecinii, Otto ! îl făcu ea atent. O să trezești copilul!

După ce mașina fu introdusă în garaj, am intrat și noi înăuntru, iar de aici, printr-o ușă de comunicație, în casă.

— Veniți încoace ! ne făcu Suzanne semn.

Am urmat-o pe un coridor, apoi într-o cameră plină cu tot felul de jucării mecanice și ea întredeschise cu grijă ușa.

— Ăsta-i băiețelul meu. Vedeți ce drăguț e ? ne invită Suzanne să privim prin crăpătura ușii.

Am spus că într-adevăr este foarte drăguț, cu toate că în întunericul camerei nu distinsesem decît niște bucle blonde pe perna unui pat de copil. Întorcîndu-ne pe același drum, Suzanne îmi spuse că îl cheamă Hans și că în vară împlinește cinci ani.

Holul în care pătrunseserăm era enorm, în extremitatea sa dinspre răsărit se deschidea o terasă cum mi s-a părut mie întîi, dar era o piscină acoperită în întregime cu geamuri mari, în rame metalice, pentru a fi folosită și iarna.

Cuplînd magnetofonul, Otto și Hellen începură să danseze și Suzanne aduse coniacul. Am băut un păhărel, al doilea, cînd am zis că o să trecem la dans, Otto s-a scuzat :

— Noi trebuie să mergem. S-a făcut patru, iar mîine am o mulțime de treburi.

— Vă întoarceți la Salzburg ? am întrebat eu.

— Nu, spuse Otto, locuim la numai zece kilometri de aici. Mașina noastră e afară în stradă. N-avea sens să mergem cu două mașini. Și, luîndu-și rămas bun, o conduse pe Hellen spre ușă.

Reîntorcîndu-se în hol, Suzanne veni spre mine, am crezut că vrea să dansăm. Mă dezamăgi cu glas mlădios :

— Și noi ne culcăm, nu ?

În definitiv, colonelul Dumitru grăise clar : „Consemnul general este să acceptați tot ce vi se propune". La dracu', ce eram să fac ? !

Era aproape de prînz cînd, urcîndu-ne în mașină, am plecat să vizităm nu știu ce grotă din apropiere, dar aflîndu-ne încă în Tils și trecînd pe lîngă un restaurant nu prea mare, Suzanne opri, spunînd că aici se pot mînca niște lucruri grozave și, în special, păstrăvi copți în nisip — o specialitate de-a casei.

Am urmat-o. Localul era curățel și cochet și, într-adevăr, păstrăvii s-au dovedit excelenți. Am achitat nota, destul de picantă și ea, și ne-am văzut mai departe de drum.

Grota se dovedi ceva în genul Peșterii Dîmbovicioarei, mai mult istorie cu bandiți decît grotă, plus cîteva stalagmite jegoase și boante. Cînd am ajuns acasă, am găsit un polițist în uniformă, așteptîndu-ne în fața intrării.

Ne salută respectuos — prestanța mea neputînd scăpa ochiului său exersat — și se adresă zîmbind Suzannei, ca și cum și-ar fi cerut scuze :

— Ați luat masa acum o oră la restaurantul domnului Kramer ?

— Da, răspunse Suzanne, ce s-a întîmplat ?

— Asta-i nota dumneavoastră de plată ? îi prezentă el hîrtia pe care proprietarul restaurantului făcuse socotelile. Iar aceștia — banii cu care domnul a achitat nota ? întrebă polițistul arătînd spre mine.

— Nu înțeleg despre ce este vorba ? ! ridică Suzanne tonul.

Polițistul rămase calm, continuînd cu aceeași voce puțin tărăgănată :

— Domnul este străin, întrebați-l, vă rog, dacă acestea sînt bancnotele cu care a plătit. Și desfăcîndu-le în evantai, ca să le pot vedea, le inventarie : patru de cinci mărci, trei de două mărci și una de o marcă.

— Vorbesc puțin germana, am intervenit eu. Cred că sînt banii cu care am plătit. Una din bancnotele de cinci mărci era pătată cu cerneală. E în mîna dumneavoastră...

— Atunci este perfect. Bancnotele sînt false. V-aș ruga să mergem pînă la postul de poliție, ne pofti el, arătînd cu mîna spre mașina Suzannei.

Tot ce îmi lipsea în momentul acela era o oglindă, ca să mă văd ce mutră aveam. Și nu o dată mi s-a întîmplat să-mi trebuiască o oglindă și tot nu m-am învățat minte să port una cu mine ! Așa că, ce să vă spun, că arătam de parcă țineam în gură un arici... În orice caz, eu cam asta simțeam.

— Nu, e o neînțelegere la mijloc ! interveni Suzanne. În primul rînd... Poftiți ! Să intrăm ! îl invită ea în casă pe polițist, pornind repede înainte. Vă explic îndată...

N-a mai apucat să-i explice ceva pentru că, odată instalați pe canapea, în hol, polițistul mi-a cerut pașaportul. I l-am dat, a început să-l răsfoiască atent și iar l-a luat de la capăt.

„Mă, dacă ăsta zice acum că și pașaportul e fals, îi spun una pe românește, de-l trec toate sudorile !“ N-a zis că-i fals, m-a întrebat numai :

— Cînd ați trecut frontiera ?

— Scrie acolo ! am răspuns eu înțepat. Aveți în pașaport ștampila punctului de graniță !

— Am căutat-o și eu. N-am găsit-o. Poate reușiți dumneavoastră.

Moacă ! i-am zis eu în gînd. Proști peste tot, n-am nici o grijă ! I-am luat pașaportul din mînă, paginile erau pictate, e adevărat, cu tot felul de vize din trecutele călătorii, dar nu era mare lucru, și încă pentru un polițist, să se descurce în ele. Am găsit ștampila în cauză și i-am adus-o sub ochi :

— Probabil că n-ați observat-o, cu toate că are stema țării dumneavoastră pe ea...

A luat pașaportul din mînă, s-a uitat la ștampilă, apoi din nou la mine și a spus calm :

— Eu v-am întrebat cînd ați trecut frontiera Republicii Federale Germania.

— Cum Germania ? am întrebat eu stupefiat.

— Da, am trecut-o azi-noapte, interveni Suzanne. Veneam de la Salzburg. Petrecusem pînă tîrziu într-un local de noapte și domnul ațipise puțin. N-am oprit mașina, am încetinit doar... Mai erau cu noi doi prieteni din Klutz. Am arătat numai eu pașaportul. Nu-i o problemă !...

— Pentru dumneavoastră nu-i nici o problemă... Dar în cazul domnului, lucrurile se schimbă !...

Cine dracu mă pusese să-l iau pe polițist în căruță ?! mă înjuram eu în gînd. Știam doar de la milițienii noștri de circulație : cum ești puțin bățos, cum te ard de te zvîntă ! Dacă le vorbești însă frumos și-i ici cu binișorul... Învățăm mereu fără învățare de minte ! vorba lui Tudor Arghezi.

— Nu ne-am gîndit. Eram după o petrecere... insistă Suzanne.

— Este o trecere frauduloasă de frontieră ! spuse înțepat polițistul.

— Scuză-mă, te rog, se apropie Suzanne de mine, luîndu-mă cu tandrețe de braț, mă duc după Otto. Să vină aici să se descurce cum știe !

Am vrut să-i spun să mai rămînă puțin, dar ea și dispăruse.

— Dumneavoastră cunoașteți, probabil, mă luă în primire din nou polițistul, că pentru trecerea frontierei Republicii Federale Germania aveți nevoie de o viză de intrare !

— Da, cunosc, însă...

— Mai mult chiar ! mă întrerupse el și continuă : Fiind cetățean al unei țări din Europa Răsăriteană, nu puteți intra decît prin anumite puncte de frontieră, care sînt comunicate odată cu acordarea vizei !

— Doamna v-a spus doar în ce împrejurări am trecut frontiera ! Adormisem... Eram pe bancheta din spate... Adormisem. Ghinionul meu a fost că tocmai atunci am trecut prin fața postului de frontieră.

— Bine, să zicem că ați adormit, acceptă el. Dar cînd ați plecat din Salzburg ați știut că veniți în Tils !

— Nu, n-am știut. Am cunoscut-o pe doamna și pe prietenii ei la un local de noapte — negăsind loc, s-au așezat la masa la care stăteam eu — și, după terminarea programului, doamna ne-a invitat pe toți la ea, să bem un coniac. Ne-am urcat în mașina pe care ați văzut-o și am ajuns aici într-o jumătate de oră. Era noapte...

— Și azi-dimineață ?

— Nu mi-am dat seama nici azi-dimineață. Am ieșit din casă aproape de unu, ne-am urcat în mașină, la restaurant se vorbea aceeași limbă... La patruzeci și cinci de kilometri de Salzburg... Salzburgul e într-adevăr la

frontiera cu Germania Occidentală, dar de unde să știu încotro s-a îndreptat mașina azi-noapte ? Spre vest și nu spre nord sau spre est ? Toate bagajele mele, mașina sînt la Salzburg !...

— Vă rog să dați o declarație, scoase el dintr-un fel de porthart cîteva formulare tipărite.

— În limba română...

— În limba în care vă puteți exprima mai bine.

Am scris declarația, arătînd cele întîmplate și, nu știu de ce, dar în timp ce scriam, am avut impresia că îmi tot umblă ceva pe spinare. I-am întins-o polițistului.

— Să lămurim acum lucrurile cu bancnotele false, spuse el punînd deoparte declarația mea.

— Nu înțeleg ce s-a putut întîmpla...

— Mai aveți la dumneavoastră mărci vest-germane?

— Am.

— Vă rog să depuneți aici — arătă el spre măsuța din fața canapelei — toți banii pe care îi aveți la dumneavoastră.

Am numărat două sute șaisprezece mărci și i le-am dat polițistului să le numere și el.

Schimbasem în prima zi francii elvețieni, la cumpărarea magnetofonului plătisem în dolari, iar restul îl transformasem în șilingi la plecarea din Viena, păstrînd mărcile ; se bucurau de un curs mereu în creștere față de dolar și erau peste tot căutate. La „Palace Girls", șeful de sală fusese de-a dreptul încîntat cînd, neajungîndu-mi șilingii, completasem în mărci.

Polițistul scoase din porthart o listă dactilografiată cu coloane de cifre și începu să verifice seriile bancnotelor mele.

Pe toate le pune ăsta deoparte ? Nu, înseamnă că toate sînt bune ! Mai plătisem în mărci la Klagenfurt, schimbasem mărci și la o bancă din Salzburg... S-ar fi sesizat în primul rînd cei de la bancă, sînt experți doar în treburi din astea ! M-ar fi înhățat pe loc, n-am nici o grijă !

— În afară de două bancnote de trei mărci, restul sînt false ! îmi puse polițistul în vedere.

— Imposibil ! am spus eu. Toate mărcile le-am primit odată. Am mai făcut plăți în mărci, am schimbat

și la o bancă din Salzburg, cum de au rămas asupra mea numai mărcile false ? ! am făcut eu apel la logica lui.

— La dumneavoastră circulația mijloacelor de plată străine este controlată de stat. Înseamnă că ați primit bancnote false de la bancă !

Mă, da' pe toate le știe ăsta !

— Nu, mărcile vest-germane le-am primit de la o persoană particulară.

— Îi cunoașteți numele ?

— Mi-a făcut cineva cunoștință cu ea.

— Vă atrag atenția că este vorba de punerea în circulație a unor bancnote falsificate ! Este o faptă pedepsită penal !

— Bine, dar eu n-am avut cum să știu... De unde să știu că mărcile sînt false ? ! După cum vedeți și dumneavoastră, bancnotele nu sînt noi !...

— Cine anume v-a pus în legătură cu persoana de la care ați primit mărcile ?

— Nu-i cunosc numele.

— Vedeți !...

— Este vorba de o femeie care trăiește cu un străin...

— Da, da, da, făcu el a pricepe. Bine, dați o declarație în acest sens.

Altă declarație ? m-am întrebat eu. Mi-am zis că totul este de fapt o înscenare prin care trecuseră la compromiterea mea. Am scris declarația, polițistul a prins mărcile cu o agrafă de ea.

— Am rămas fără bani ! am spus eu cu desperare.

Mi-a întins cele două bancnote de trei mărci :

— Pe acestea vi le pot înapoia.

— Am de plătit hotelul, pensiunea...

A intrat ca o vijelie Otto și, imediat după el, Suzanne.

— Ce chestie ! mi se adresă el. Fiți liniștit ! Și l-a luat deoparte pe polițist, ieșind amîndoi pe terasa piscinei.

Am rămas singuri, Suzanne mă sărută în semn că mă iubește și este gata să facă orice pentru mine.

— Sînt singura vinovată ! Cine se putea gîndi însă la una ca asta ? !

N-am spus nimic. Și ce aș fi putut spune ? !

— Nu știai că sînt român ? am întrebat-o eu încet.

— Da, parcă șeful de sală ne spusese ceva... Ce importanță avea ? ! La fel cum ar fi spus : italian, elvețian...

Polițistul și Otto se întoarseră în hol, acesta din urmă îmi făcu un semn să fiu liniștit.

— Veți locui aici, la Suzanne, mi se adresă Otto, și pînă mîine lămurim lucrurile. Nu ? se întoarse el spre polițist.

— Dacă primesc ordin... Am fost sesizat de domnul Kramer !... Trebuie să dau curs cercetărilor, n-am încotro !

— Bine, mai discutăm noi, spuse Otto, conducîndu-l spre ușă și se întoarse spre noi : Plec direct la München, poate îl mai prind pe Kurt la birou. Diseară vin cu Hellen să vă informez ce-am făcut.

Pe la șapte, a telefonat că nu poate veni deoarece trebuie să rămînă în interesul problemei la München, să fim liniștiți, are promisiuni ferme.

— Crezi că Otto o să reușească ceva ? am întrebat-o eu cu teamă în glas pe Suzanne, în timp ce ne întorceam la piscină. Telefonul ne surprinsese înotînd, exercițiu foarte necesar, spunea Suzanne, după două ore de somn.

— Fii fără grijă !

Eram. Un tip colosal Otto ! Așa că, înainte de a plonja în apa încălzită la 26°, mi-am clătit gura cu un păhărel din sticla de „Napoleon“, rămasă de aseară.

Ne-am jucat cu o minge multicoloră, Suzanne făcînd pe portarul, ne-am pus labe de gîscă, scufundîndu-ne sub apă și așa mai departe, am constituit două flotile adverse din vaporașele fiului ei... În cele din urmă am ieșit afară și, punîndu-ne halatele, ne-am așezat în șezlonguri.

— Păcat, dacă nu s-ar fi întîmplat toate acestea, mai stăteai o vreme la mine, spuse ea ca și cum ar fi dat niște gînduri pe față, gînduri care o frămîntau mai de mult.

— Mi-ar fi făcut și mie plăcere, am zis.

Se ridică, reduse din volumul muzicii pe care magnetofonul din hol o transmitea în difuzoarele instalate stereofonic pe terasa piscinei și, aducînd sticla de coniac și paharele, hotărî :

— Te duc mîine la Salzburg și rămîn cu tine acolo.

Parcă mi-ar fi dat cu sticla în moalele capului. Mă gîndisem, în micile pauze în care fusesem numai al meu, că,

după ce Otto va definitiva compromiterea mea și voi fi liber să plec, mă voi duce cu Uherul la diverse magazine din Salzburg și, cum era absolut nou, nu se putea să nu găsesc un patron amator să cîștige o mie-două de șilingi la el. Altfel nu aveam cum să plătesc pensiunea la Frau Gerda, iar rezervorul mașinii era și el gol. Cu Suzanne pe cap la Salzburg, chiar dacă vînd mașina n-o scot la capăt cu banii ! Dar dacă propunerea ei făcea parte din plan ? Nu este exclus.

— Crezi că dacă Otto aranjează lucrurile, polițistul o să-mi dea înapoi banii ?

— Ce să faci cu ei ? Să dai din nou de bucluc ?

— Și totuși, el m-a lăsat lefter ! Toată averea mea sînt acum șase mărci.

— Aaa, asta ai avut în vedere ?... Nu-ți face probleme, îți împrumut eu.

— Îți mulțumesc. Din păcate însă trebuie să mă întorc în țară. De azi-dimineață încă. Seara de la „Palace Girls" era de adio. Pentru că luni... Azi e miercuri ? O zi drumul pînă la Viena, apoi Viena-Budapesta și restul de două sute cincizeci de kilometri pînă la graniță, altă zi. De la graniță, șase sute și ceva de kilometri pînă la București, încă o zi... Deci, trei zile drumul : vineri, sîmbătă, duminică, am numărat eu pe degete. Mîine e joi și nu se știe la ce oră o să se întoarcă Otto de la München.

— Nu mi-ai spus însă de ce trebuie să fii luni în București ! ? puse ea un botic năzuros, care îi stătea cît se poate de bine.

Știam, la ei cînd e vorba de afaceri totul cade pe planul al doilea și eu pregătisem ceva în acest sens :

— Luni, la ora 9, am o discuție la editură, în legătură cu o carte de-a mea, îți dai seama, nu pot lipsi.

Îi spusesem, în timp ce înotam în piscină, cam ce învîrt eu pe lumea asta, iar ea, întrebîndu-mă dacă sînt însurat, îmi povestise cum divorțase de Alex, fostul ei soț, că acesta se trage dintr-o familie de industriași, la căsătorie avusese și ea o dotă destul de substanțială, care fusese investită în industriile lui, era acum deținătoarea unei cote-părți însemnate, ce mai încolo-încoace, nu-i plîngeam eu de milă.

— În definitiv, eu de ce n-aș pleca pentru o lună-două cu tine, în România ? ! spuse ea, ca și cum atunci îi trecuse prin cap. Am intrat aproape în vară... Îmi fac vacanța în România ! Plec odată cu tine. Excepțional !

— Ar fi colosal ! am spus, dar nu m-am arătat prea încîntat. Era probabil una din scenele-cheie.

— Tu nu te bucuri ?

— Ba da, pf, pf, pf, tocmai încercam să realizez cît o să fie de bine !

— Ești căsătorit și m-ai mințit !... simți ea că bucuria mea nu era sută la sută deplină.

— Suzanne dragă, nu fi copilă ! Ți-am spus doar că nu sînt căsătorit. Și am adăugat : Mama locuiește cu mine și nu poate suferi nici o femeie străină în casă. „Săraca mama !“...

— Foarte bine face ! îi dădu ea mamei dreptate. Fostul meu soț a fost o dată sau de două ori în București pentru niște afaceri... A, exact, Mamaia !... Perfect ! Stai să aduc o hartă.

Suzanne se întoarse cu o hartă ; arzînd de nerăbdare, i-am luat-o din mînă.

— Să-ți arăt.

Era o hartă a României. În timp ce-o desfăceam, pregătindu-mă să-i fac loc pe măsuța dintre cele două șezlonguri, Suzanne scoase din buzunarul halatului un pachet de bancnote.

— Ai aici o mie de mărci, și puse banii lîngă paharul meu de coniac. E dificil să te știi fără bani.

Am vrut să spun ceva, dar ea mă opri :

— Nu-ți face probleme !... În fond, din vina mea ai rămas fără bani. Și apoi, n-are rost să existe între noi asemenea lucruri !

— Nu, nu este în regulă !

— Bine, ai să mi-i restitui în țară. Și cu asta punem punct !

Am întins harta pe măsuță, am băut coniacul să nu se răstoarne paharul cumva, și plin de exuberanță am început să-i arăt pe unde vom călători și ce vom vizita noi.

A doua zi, Otto își făcu apariția cînd se făcuse aproape douăsprezece, întîrzierea lui începuse s-o impacienteze pe Suzanne. Nu, Otto nu venise cu brațele goale.

— Totul e-n regulă ! strigă el de la ușă. Hai, dați ceva de băut !

— Cum, ați aranjat chiar tot ? am întrebat, în timp ce Suzanne, sărindu-i de gît, îl săruta pe amîndoi obrajii.

— Totul a fost înmormîntat aici, în Tils. Definitiv și irevocabil !

— N-am vrut să-i arăt Suzannei, am fost însă tare îngrijorat că n-o să puteți reuși.

— De asta erai tu uneori absent ?... veni Suzanne lîngă mine, mîngîindu-mă drăgăstos.

— Cel mai complicat a fost cu bancnotele false. E o faptă penală... dacă o iei așa !

— Tipul ăsta de aici nu v-a făcut greutăți ? l-am întrebat, referindu-mă la polițist și mi-am spus că acesta fusese probabil trucat.

— N-a făcut, pentru că am dat o declarație că aveți bancnotele de la mine. V-am împrumutat eu trei sute de mărci, pînă schimbați cecul la bancă.

Am spus eu că Otto e un tip colosal !

— Și nu v-au întrebat de proveniența mărcilor false ?

— Ba da. De la cumnatul meu, care are un magazin la München, iar într-un magazin intră tot felul de oameni. Casieriței nu i s-au părut false, nu le-a confruntat seriile cu lista pe care o avea...

— Excepțional gîndit ! am spus eu cu sinceritate.

— Tot ei m-au învățat... fu modest Otto.

— Bine că s-a rezolvat ! Știi unde plec, Otto ? îl întrebă Suzanne veselă și vru să-l apuce de nas.

— Cu el, pe coasta Italiei ! răspunse prompt Otto, ferindu-se.

— Nu, n-ai ghicit. În România. Mamaia !... căută ea să-i sugereze. O să stăm în munți la...

— Brașov, am completat eu, văzînd că ea nu putea să-și aducă aminte.

— Află că nu-i rea ideea ! o aprobă Otto. Ce-ar fi să venim și noi cu Hellen ?

— Ar fi extraordinar ! bătu Suzanne din palme.

— Nu, acum, imediat, n-aş putea. Mai am cîteva treburi... O să-i spun Hellenei, să văd ce zice şi ea.

— Auzi, au nişte mănăstiri extraordinare !

— Ne facem şi cura de mare... spuse Otto, rămînînd pasiv în ceea ce priveşte mănăstirile. Cred că Hellen va fi de acord.

— Sînt sigură ! Vom petrece splendid, ai să vezi ! Uite, o sun pe Hellen să-i spun.

Şi, în timp ce Suzanne se duse la telefon, Otto mă rugă să-i telegrafiem, îndată ce ajungem în Bucureşti, numele hotelului în care se va opri Suzanne, pentru a ne găsi mai uşor. Era cazul să-i dau cartea mea de vizită, ceea ce am şi făcut.

— Mama e mai tot timpul acasă, o să-i las vorbă în cazul în care voi fi plecat din Bucureşti. Şi acum vreau să vă mulţumesc încă o dată pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Zău dacă ştiu cum ieşeam din încurcătura asta fără dumneavoastră !

A răspuns ceva în sensul că e bucuros că s-a putut aranja şi a intrat Suzanne :

— Hellen nu numai că-i de acord, dar e de-a dreptul încîntată ! A spus c-o să te bată la cap să-ţi rezolvi mai repede treburile, ca săptămîna viitoare s-o porniţi după noi.

După ce Otto şi-a luat rămas bun, Suzanne telefonă părinţilor şi, făcîndu-mi cu ochiul, le spuse că trebuie să plece urgent în România, o să le scrie ea despre ce este vorba, îi roagă să-l ia pe Hans la ei acasă. Apoi începu să împacheteze cu febrilitate lucrurile şi cînd trei geamantane şi două sac-voiaje fură umplute, îmi dădu cheile de la maşină să le aranjez eu înăuntru, pentru ca ea, în acest timp, să-i lase tot ce trebuie femeii de serviciu.

Întîrzie mai mult decît cerea o asemenea treabă, mai ales că ea se grăbise grozav pînă atunci. Neavînd ce face, am deschis uşa garajului, m-am instalat în scaunul anatomic, care îţi cuprindea perfect spatele, şi pornind motorul, am scos Lamborghini Espada în stradă. Schimbătorul de viteză glisa de parcă ar fi fost băgat într-o pernă cu puf !

Cînd veni la mașină, îmi spuse să conduc eu, dar, amintindu-și că urma să trecem prin postul de frontieră, se urcă la volan. După mai puțin de o jumătate de oră de drum, aveam să constat cu cîtă ușurință fusesem introdus în R.F. Germania.

Aproape de postul de frontieră, îmi dădu un ziar, spunîndu-mi să mă prefac cufundat în lectură, nu reduse viteza decît în momentul în care intrarăm pe teritoriul postului, lăsă mașina să înainteze la ralanti și, ridicînd pașaportul, îl arătă prin parbriz vameșului. Acesta duse mîna la chipiu și ea acceleră.

Nu știu dacă am oftat sau nu de ușurare sau ce sunete am scos văzîndu-mă pe teritoriul Austriei, fapt este că belelele rămăseseră dincolo, în urmă și, inundat din cap pînă în picioare de bună dispoziție, am început să turui și să rîd și zău dacă nu-mi venea chiar să cînt.

Ajungînd la hotelul-pensiune în care locuiam, i-am spus Suzannei să manevreze mașina cu spatele pe străduța cu sens unic, unde era parcat și Renault-ul meu ; pînă îmi fac bagajele, Frau Gerda ne va pregăti ceva bun de mîncare.

Dar, coborînd pentru a ajuta-o pe Suzanne să-și găsească un loc și uitîndu-mă după Janette, cum îmi alinț eu mașina, am simțit că mă lovește apoplexia : Renault-ul nicăieri.

Nu, imposibil !

Am luat mașinile una după alta, la rînd. Opel, alt Opel, Volkswagen, Citroën, Ford Capri, mașina Suzannei, iar un Opel, un Fiat 850 și atît.

— Ce s-a întîmplat ? mă întrebă Suzanne cu îngrijorare, venind lîngă mine. Nu te simți bine ?

— Am lăsat mașina aici, dar nu-i nicăieri !

— Cum se poate ? Spuneai că ai un Renault 16, și se uită de-a lungul șirului de mașini.

Am pornit pe străduță ca și cum aș fi vrut să examinez îndeaproape sau chiar să pipăi fiecare mașină. Suzanne mă urmă :

— Ești sigur că ai parcat-o aici ?

— Aici am parcat-o din prima zi și n-am mai mișcat-o din loc. Am umblat tot timpul pe jos.

— Să facem un tur jur-împrejur, propuse ea, zicîndu-și probabil că nu țin eu minte unde am lăsat mașina.

— Facem, însă eu, uite aici, în locul ăsta, unde-i Citroën-ul, am lăsat-o. Mai mult decît atît. În seara în care ne-am cunoscut, cînd am plecat de la hotel, am descuiat mașina și am luat din ea un pachet de țigări, pentru că sus nu mai aveam.

— Ai controlat portiera ?

— Bineînțeles ! Și apoi, Renault-ul are antivol la volan.

— Ia vezi, ai cheile de la mașină la tine ? Mi s-a întîmplat nu o dată să las cheile în broasca portierei.

M-am căutat în buzunare și am scos cheile. Era tot ce-mi rămăsese de la mașina mea. Zău dacă îmi venea să cred. Umblînd pe străzi, ziceam că nu, nu se poate, în clipa următoare o să-mi văd mașina apărînd de după o alta și de fapt acolo o parcasem și uitasem eu. În cele din urmă, am ajuns iar în fața hotelului. Nu, era prea de tot !

— Trebuie să anunțăm imediat poliția ! rupse Suzanne tăcerea și-mi dădu o speranță : Poate că au pus mîna pe hoț și așteaptă să mergi la ei să reclami !

— Ai dreptate ! m-am înviorat eu puțin. S-o întrebăm mai întîi pe doamna Gerda, proprietara hotelului, o știi ea ceva...

Nu știa nimic și făcu sî, sî, sî, cînd i-am spus că mi se furase mașina. Ne-am dus la poliție, dar rezultatul fu și aici negativ. Am depus o reclamație în care am specificat numărul de circulație, seria motorului, șasiul, am descris mașina și mi s-a promis că o să se întreprindă cercetări de rigoare.

— Sînteți asigurat, nu ? am fost eu întrebat, ca și cum mi-ar fi spus : ce tot fac atîta caz că mi s-a furat mașina.

— Sînt, am răspuns.

— N-o găsim, încasați asigurarea și vă cumpărați alta.

Polițaiul ăsta avea în fiecare buzunar cîte un sfat genial ! I-am zis în gînd ceva pe românește.

Numai că el, polițaiul, a înțeles se vede ce se petrecuse în scoarța mea cerebrală, căci, în clipa următoare, a zîmbit cu încîntare :

— Ați pierdut mașina, în schimb însă ați găsit-o pe doamna !...

Eram ca o damigeană cu nitroglicerină transportată pe Calea Victoriei, norocul polițaiului a fost că s-a întors la treburile lui, lăsîndu-mă baltă, altfel nu garantez ce se putea petrece cu mine.

La propunerea Suzannei, am început să colindăm cu Lamborghini Espada întregul oraș. Luînd la rînd străzile, am trecut în revistă mașinile parcate de-a lungul trotuarelor, am fost pe la service-uri, la filiala Automobil Clubului Austriac, unde mi s-a promis că se vor întreprinde toate diligențele pe lîngă organele de poliție, am cercetat parcurile cu mașini de ocazie...

Am rămas încă două zile în Salzburg, timp în care Suzanne a fost trup și suflet alături de mine — mai ales suflet... — am făcut formalitățile de rigoare și, bineînțeles, am căutat în continuare mașina. Nici urmă de ea. Înainte de a pleca, am trecut din nou pe la poliție cu speranța că fusese poate găsită în cursul nopții, nu, nu fusese găsită ; am primit asigurări că voi fi ținut la curent cu rezultatul cercetărilor, chemat telegrafic dacă acest rezultat va fi pozitiv. Și pe la zece dimineața am părăsit atît de simpaticul Salzburg, unde avusesem fericirea s-o cunosc pe Suzanne.

A condus ea pînă la Viena, iar eu, tot sporovăind vesel și umblînd la radio în căutare de muzică, urmăream discret oglinda retrovizoare de pe aripa din dreapta. Pierdusem eu mașina, dar, în schimb, toți cei o sută de ochi ai lui Argus erau cu mine prezenți. Făceau cu schimbul la somn, cincizeci și cincizeci.

Cine să se țină însă după o Lamborghini Espada ?! Trecusem la volan în Ungaria și rar cînd o scoteam din 140 km pe oră, pe care îi înghițea doar cu o treime din puterea motorului. Ce mai, doisprezece cilindri în „V", aproape patru sute de C.P. la șase mii cinci sute de ture, diferențial autoblocant, cinci trepte la cutia de viteze, schimbător la podea, băgat parcă într-o pernă de puf, stătea pe șosea — lipită, nu alta !

Janette nu le avea pe toate acestea, era însă a mea ! Gri-argintie, îi pusesem și radio ca să fie primitoare și veselă, să se simtă bine lumea în ea, avea și o sticluță

plată de whisky „Queen Ann" un pachet-două de țigări bune... Deh !...

Nu se făcuse încă douăsprezece cînd intram în Budapesta, după o jumătate de oră îngurgitam tot felul de bunătăți la „Mathias Pince", iar la cinci fără cîteva minute intram în punctul de frontieră Borș.

Am coborît de la volan și am întins grănicerului pașaportul ; am crezut că o să-i adun ochii de pe paginile lui.

— Da' procopsită mașină ați adus ! spuse el cînd se convinse că totul este în regulă.

— Nu-i a mea, e a duduii, i-am explicat.

— Dumneavoastră ați ieșit cu mașina din țară, nu ?

I-am înmînat adeverința eliberată de către poliția din Salzburg.

— Clar, spuse el. Mai bine o vindeați acasă...

Am zîmbit leneș, ca să nu sară afară toți aricii pe care îi înghițisem la Salzburg.

— Ai ceva neplăceri ? veni Suzanne lîngă mine, luîndu-mă cu tandrețe de braț.

— Nuuu ! am contestat eu. „Eu și neplăceri, auziți ? !" Totul este O.K.

— O.K., zise și ea.

Controlul vamal se încheie în scurt timp, după cîteva minute ne îndreptam spre Oradea.

O NOUĂ PARTE INTERESANTĂ

Așteptam cu atîta nerăbdare să mă întîlnesc cu colonelul Dumitru încît, dacă aș fi știut că îl mai pot găsi la birou, aș fi făcut și restul de șase sute și ceva de kilometri. Schimbîndu-ne la volan, cu Espada n-ar fi fost o problemă, cu toate că aveam în picioare și mai ales în priviri drumul de la Salzburg la Borș.

Nu, n-avea nici un sens. Era sîmbătă, șoselele aglomerate, prindeam și porțiunea de timp cînd se retrag camioanele de la lucru și oricît aș fi tras, în mai puțin de șase ore nu puteam face drumul. Aceasta fiind situația, intrînd în Oradea, singurul meu gînd a fost să găsesc undeva fasole cu ciolan afumat, nici cu costiță nu era rău, numai fasole să fie !

Am avut noroc. Și pentru că Suzanne a rămas încîntată de gustul fasolei cu ciolan afumat, am ținut să-i demonstrez ce pot însemna niște mici suculenți, iar cînd ne-a adus mici, am aflat că era tocmai gata saramura de crap. N-am rezistat, chiar dacă ordinea era inversă, și n-a rezistat, văzîndu-mă cum mănînc, nici Suzanne.

Acestea toate o dată încheiate, am stabilit că n-ar mai avea rost să rămînem la Oradea ; puteam ajunge încă pe lumină la Cluj, reducînd astfel din drumul de mîine. Am condus tot eu, pentru ca Suzanne să poată admira în voie peisajele cu poiene de vis, pe lîngă care se strecura șerpuind șoseaua.

Ne-am oprit la hotel, camera era excelentă, cu vederea spre parc. un duș rece a făcut minuni și, refrișați de parcă n-am fi făcut în ziua aceea aproape nouă sute de kilometri, am hotărît să ieșim la un local unde am putea să dansăm.

Scăpasem cu totul din vedere că era sîmbătă seara : la „Continental“ nici un loc liber.

— Sînteți numai două persoane ? apăru ca din pămînt lîngă noi șeful de sală.

— Da, am confirmat eu.

— Imediat, numai un moment așteptați... și dispăru după o perdea, de unde scoase o măsuță pe care o instală lîngă ringul de dans. În orice caz, de șefi de sală drăguți și amabili nu mă puteam plînge !

Ne-am așezat unul lîngă celălalt, cu fața spre orchestră și zău dacă nu păream ca doi porumbei.

A doua zi, cu Lamborghini Espada, făcută lună de un băiat al hotelului, care o spălase chiar acolo, la parcare, încă înainte de a ne scula noi, am pornit spre București, preferînd, de la Sibiu, varianta Brașovului.

— Mi-ai vorbit atîta de Brașov... Celălalt drum, se referise Suzanne la Valea Oltului, îl facem altă dată și virase la stînga, spre Făgăraș.

Am urcat sus în Poiana, am mîncat la „Șura Dacilor“, ne-am băut cafeaua în bărulețul de zi din holul hotelului „Carpați“, și Suzanne mereu exclama că totul este excepțional, nu se așteptase să avem munți atît de frumoși și hoteluri atît de luxoase, neapărat trebuie să stăm o săptămînă-două la Poiana Brașov.

Iar eu, fericit de încîntarea ei, mă întrebam cînd va înceta Suzanne jocul și mai ales cum o va face. Se vor stinge artificiile brusc, cu un pocnet, sau vor lăsa, în cădere, o cometă ? Cu un pocnet, probabil.

Nu se făcuse nici cinci cînd am intrat în București, peste un sfert de oră opream Espada în fața la „Intercontinental". Pentru așa porumbiță, așa porumbar. Funcționara de la recepție ne comunică însă că hotelul era în întregime ocupat de către delegații nu știu cărui congres internațional, ceva cu apicultura mi se pare, pînă și apartamentul princiar fusese dat.

Mi-am adus aminte că la „Athénée Palace" cunoșteam pe unul din directori. Spre norocul meu, acesta era în birou și lucrurile se rezolvară destul de rapid. Mai mult, Suzanne găsi „Athénée Palace"-ul mai intim, mai cald, mai primitor în comparație cu „Intercontinentalul" — acesta mai sobru și mai rece, hotel pentru oameni de afaceri, cum spunea ea.

Mie îmi era însă perfect indiferent, tot ce vroiam era s-o șterg cît mai repede acasă, să fiu între lucrușoarele mele, să rămîn singur între ele pe gînduri, să mi le adun — cîte ori fi — și nu erau puține deloc, iar apoi să încerc să dau de colonelul Dumitru.

Liftul ne-a depus la etajul al treilea din noua aripă, pe ușa a patra din dreapta scria 306. Din antreu se pătrundea într-un fel de salonaș, cu televizor și radio, iar de aici într-o cameră spațioasă, cu geamuri mari spre Calea Victoriei.

— Într-o oră revii, nu ? mă întrebă Suzanne după ce am rămas singuri și am dat semn că sînt gata să plec.

— Nu, azi o să fie dificil... Mama... Pînă îi povestesc cum a fost, ce-am făcut...

— Îi povestești și vii !... Nu mă lăsa singură!... Te rog!... se alintă ea, punînd botișorul acela cu care știa să roage atît de frumos.

— Nu, zău, Suzanne, azi nu se poate. Trebuie să fii rezonabilă...

— Bine, atunci viu cu tine și-i explic mamei tale, iar ea o să înțeleagă că nu poți lăsa singură o femeie într-un oraș cu totul străin ! O femeie pe care tu o condamni astfel să se bage de la ora șase seara în pat !

— Tu știi foarte bine că mîine dimineață la nouă trebuie să fiu la editură !...

— Știu foarte bine, m-a întrerupt ea, n-am uitat. Mîncăm într-un local liniștit, ne plimbăm puțin... Să-ți pui haina de antilopă, îți stă foarte bine. Și mai ales mie îmi place cum îți vine. N-o să cobor, te aștept în cameră. Despachetez, fac o baie...

— Iau mașina cu mine, am spus eu, văzînd că nu pot să scap.

— Bineînțeles ! Doar n-o să te cari cu bagajele în mînă ! Și te rog să nu-ți mai faci probleme cu mașina. O iei cînd ai nevoie, mîine sau oricînd vrei... Sînt complexe de bărbat, îmi dau seama, dar între noi asemenea lucruri n-au nici un rost ! îmi spuse ea, pe un ton ce nu admitea replică.

Acasă toate erau bune, dar mama mă luă aproape de la ușă :

— Ce-i cu mașina asta cu care ai venit ? Ți-ai schimbat mașina ?

— Nu, e mașina unei tipe cu care am călătorit împreună, de la Viena încoace. Pe a mea am dus-o la garaj. Am trecut întîi pe acolo, i-am explicat eu, ca să nu-i fac sînge rău mamei.

Mama spuse ceva în genul părerilor generale ale mamelor despre tipe care abia așteaptă să pună mîna pe un băiat bun, o fată cuminte n-are noroc, dar eu am întrerupt-o :

— Mă așteptai la fereastră ? De unde ai știut că sosesc azi ? De unde ai știut că sosesc azi după-amiază ?

— A sunat, acum o jumătate de oră, un domn Pascu. A spus că-i un coleg de-al tău, te roagă să-i dai un telefon.

Coleg ? Acum îi sînt coleg ! ? !

— Și ți-a zis c-am sosit în București ?

— Da, mi-a spus că te-a văzut în oraș. Însemna că trebuia să vii dintr-o clipă în alta. Ai numărul lui, acolo, pe măsuță.

Ca să nu-i pun curiozitatea la grea încercare — era doar femeie — am scos repede din geamantan cadoul pe care i-l cumpărasem și, sărutînd-o, m-am repezit la telefon.

— Și cu Jaguar și cu o pasageră de rasă, nu-i rău ! rîse căpitanul, după ce mi-a urat bun sosit.

— Nu-i nici un Jaguar, ci o Lamborghini Espada ! Mai învățați, tovarășe căpitan, mai învățați !

— Am vrut să vă salut în holul hotelului „Carpați" din Brașov, dar nu aveați ochi...

— La Brașov ? În hol la „Carpați" ? Cum dracu. am fost peste tot cu ochii-n patru ! Mă așteptam eu...

— Mai învățați, tovarășe, mai învățați !... Bănuiesc că n-ați cărat-o degeaba încoace...

— Nu, degeaba nu. Tot ce m-a costat e doar un Renault 16 !... Și apoi, încoace m-a cărat ea și nu eu. Încolo, totul e cum ați zis dumneavoastră.

— Ce i-ați spus că vreți să faceți mîine ? mă întrebă căpitanul pe un ton aproape oficial. Este important de știut, ca să putem lua măsurile necesare.

— I-am spus că la ora nouă trebuie să fiu la editură, în legătură cu o carte de-a mea, și atît.

— Foarte bine. Pe ce stradă și la ce număr este editura de care vorbiți ?

— Primăverii, patruzeci.

— Acum, vă rog să fiți atent și să respectați întocmai indicațiile mele. Vă duceți într-adevăr direct la editură, căutați să discutați acolo ceva, o să găsiți dumneavoastră ce, astfel ca să rămîneți în clădire în jur de o jumătate de oră. Cînd ieșiți în stradă, luați-o la stînga și mergeți drept înainte. O să treacă un taxi. O Dacia 1300, roșie. Opriți-o. Urcați-vă în mașină și întrebați : „Puteți întoarce aici ?" Șoferul o să vă răspundă : „Întorc oriunde, dacă clientul plătește amenda". Răspunsul acesta vă va confirma că totul este în regulă. Șoferul o să știe unde trebuie să vă aducă. De rest avem grijă noi. Este foarte important ca totul să se desfășoare exact cum v-am spus. Nu vă supărați, o să repet.

Eram ca un cartuș, de-abia așteptam să mă percuteze cineva ca să pot exploda. Dar acest „nu vă supărați", și mai ales tonul cu care fusese rostit, m-a făcut să tac și să ascult din nou instrucțiunile sale, pe care și un copil din leagăn le-ar fi putut memora dintr-o dată. Păcat de acest „nu vă supărați", i-aș fi spus în fel și chip, nu-i

chiar o glumă să pierzi peste noapte un Renault 16 ! Și odată necazul vărsat, zău că-mi trecea !

— ...Astă-seară ce faceți ?

— De ce, am putea să ne vedem ? am întrebat repede, cu gîndul la năduful meu.

— Nu, am treabă. Am vrut să știu dacă vă întîlniți astă-seară cu ea.

— Mă întîlnesc, și mă întreb cît timp o să mai facă pe dulceața de cireșe negre cu mine.

— De ce de cireșe negre ? fu curios Pascu să știe.

— Pentru că asta-i dulceața care îmi place mie ! am spus eu, creadă ce-o vrea căpitanul. Și am adăugat : Numai dacă e produsă de Fabrica de conserve din Buftea !

Suzanne nu era femeia care să-și continue somnul sau să lenevească pur și simplu în pat, gîndindu-se la cîte toate, în timp ce bărbatul se pregătește de plecare. Ca întotdeauna, se sculase odată cu mine, sunase chelnerul și-i comandase micul dejun ; cînd eram încă în baie, sub duș, așezase în salonaș masa, iar alături, pe măsuța din fața canapelei, îmi pregătise cafeaua fierbinte, țigările și bricheta.

Văzuse din primele zile că, înainte de a mînca, îmi place să beau o cafea și să fumez o țigară, cam invers față de ceea ce se cheamă normal, dar asta-i treaba mea ce fac eu cu propria-mi sănătate, și-mi respecta acest, să-i zicem, tabiet.

Ce mai, avea toate calitățile celei mai ideale soții ! Și chiar unele în plus. Îmi încheie. să nu mă consum cumva în activități auxiliare, nasturii cămășii, îmi potrivi cravata, o prinse cu o agrafă splendidă — cadoul ei — în cele din urmă îmi ținu haina de antilopă bej, în care îi plăcea atît de mult să mă vadă.

Într-adevăr, croită impecabil, dintr-o piele subțire și moale ca de mănușă, haina nu-mi venea rău, asortîndu-se perfect cu maronul închis al pantalonilor, cu pantofii bej, din antilopă și ei.

Dichisit astfel, parfumat de Suzanne cu „Bambus Mousson“ dintr-un spray în formă de oală de noapte, pe care scria mare „For men“, am traversat cu pași măsurați holul hotelului și am ieșit, sigur de mine, în

stradă. Espada era parcată în față, m-am apropiat de ea ca un stăpîn grijuliu, i-am încercat ușile, da, erau încuiate. Continuîndu-mi drumul, m-am uitat la ceas : nouă fără un sfert. Perfect ! Aveam tocmai timpul necesar pentru a fi punctual.

Pe străzi, lume puțină, eram tare curios să știu ce se petrece în spatele meu. Nu, nu avea nici un sens să verific, aveau alții grijă să nu le scape nimic. Așadar, alegîndu-mi drumul cel mai scurt, am intrat în clădirea editurii, mi-am căutat cunoscuții, două-trei vorbe cu unul, două-trei vorbe cu altul și era cît pe-aci să depășesc jumătatea de oră stabilită cu Pascu.

Dacia 1300, de culoare roșie, cu „șah"-ul pe ea, nu întîrzie să apară, i-am făcut semn șoferului să oprească. Am spus parola odată urcat în mașină, mi s-a dat răspunsul exact și pentru că omul meu nu făcea nimic ca să scape de eventuala coadă, nu m-am putut abține să nu-l întreb pe șofer :

— Vreți neapărat să mă convingeți...

— Da, e foarte frumos azi. Cu toate că Topor zicea c-o să plouă. Ei, o mai greșește și el... În primăvara asta a nimerit-o însă !...

Am tăcut, ce era să mai spun.

La următorul semafor, a sosit în intersecție exact în momentul în care galbenul se schimbase cu roșu ; printr-o manevră scurtă a volanului, a evitat mașinile care porniseră din stînga. Milițianul a fluierat lung. „De speriat, a comentat lumea, sînt șoferii ăștia de taxi !"

A urmat o scurtă, dar edificatoare demonstrație cum se poate scăpa de cineva nedorit și după vreo zece minute ne opream pe o străduță liniștită, în fața unui bloc nu prea mare.

— Etajul doi, apartamentul patru, îmi comunică șoferul, deschizîndu-mi politicos portiera mașinii.

Am sunat la ușa apartamentului indicat și aceasta se deschise, lăsînd să apară în cadrul ei o tînără foarte plăcută vederii. Mi-a sărit de gît, transparentă și caldă :

— Bine-ai venit ! Te-așteptam, spuse ea sărutîndu-mă.

Am intuit imediat că scena este montată, simțind parcă o prezență străină, am jucat cît mai natural cu putință pe tema revederii cu o prietenă, pe care o lăsasem singură

aproape trei săptămîni. Doamne, prin multe îi este dat omului să treacă în viață ! Strădaniile mi-au fost răsplătite :

— Să-ți fac o cafea, spuse tînăra. Dezbracă-te. Ai fost la editură ? Trebuie să te duci la editură, nu ?

— Da, am confirmat eu. Discuția n-a avut însă loc, pentru că redactorul de carte s-a îmbolnăvit, e internat în spital.

O dată zise acestea, mi-am scos haina, cravata mi-a desfăcut-o ea, apoi nasturii cămășii, cu restul am continuat eu și în cameră izbucni o muzică „pop".

— Îmbrăcați-vă în astea ! apăru căpitanul cu o cămașă și un costum de haine pe brațe.

În aceeași clipă, dintr-o cameră alăturată ieșiră doi bărbați în civil, mă salutară printr-o mișcare a capului, unul din ei ducea un geamantan, celălalt o bucată de pînză neagră, cît un cearceaf, înveliră hainele mele în ea. Totul fu executat cu mișcări precise și sigure, de experți.

Apăru și tînăra, avea prinsă de umăr o geantă din lac maroniu, trecînd pe lîngă noi, spuse un scurt „bună ziua", ca și cum n-ar fi fost ea cea care mă sărutase cu atîta sîrguință, doar cu cinci minute în urmă.

— Sărut mîinile ! am zis eu respectuos în urmă-i.

S-a întors rîzînd :

— La revedere !

Rămași singuri, l-am întrebat pe căpitan :

— Așteptăm să-mi aducă hainele de la etuvă sau mergem ?

— Nu, „deparazitarea" asta durează ceva !... rîse el, oferindu-mi o țigară și abia atunci mi-am dat seama că toate lucrurile mele îmi fuseseră luate odată cu hainele.

După o jumătate de oră eram la colonelul Dumitru în birou, cu un coniac și o cafea dublă în față. S-a glumit și s-a rîs pe tema primirii ce-mi fusese rezervată în apartamentul numărul patru, după care am început să povestesc cum se desfășurase călătoria mea în Austria.

— ...Și trebuie să recunosc că lucrurile au fost regizate cît se poate de bine pentru că, la un moment dat, mi-a fost teamă că intrasem într-un bucluc veritabil. Tocmai de aceea, cînd polițistul din Tils mi-a spus să dau o declarație despre trecerea frauduloasă a frontierei,

primul meu gînd a fost să-i cer să mă pună în legătură cu Ambasada română. Am rezistat. Dar dacă erau cei care mă așteptau în Austria ? Dădeam peste cap totul, adresîndu-mă ambasadei. A venit apoi povestea cu mărcile false. Nu era o glumă, lucrurile puteau să se sfîrșească cît se poate de prost. Mai ales că polițistul îmi pusese în vedere că este vorba de o faptă penală. N-a fost ușor să mă hotărăsc ce să fac. Scrisesem a doua declarație și încă nu eram decis s-o mototolesc în pumn și s-o rup sau să i-o dau, dîndu-mă astfel legat în mîinile lui. Mi-am zis că polițistul este trucat și i-am întins-o. Dar nu sînt deloc sigur că nu mi-a tremurat mîna.

— Metodele nu sînt noi, interveni colonelul Dumitru. Și chiar procedeul cu bancnotele false. Nu mai vorbesc despre trecerea frontierei !... De multe ori, lucrurile sînt împinse și mai departe, pentru ca cel care s-a înfruptat de la început dintr-o aparent nevinovată tentație să nu mai poată scăpa. Compromit, șantajează, cumpără... Bineînțeles, polițistul din Tils era un fals polițist !... N-au încercat să vă sondeze dacă n-ați înclina, într-o anumită situație, să rămîneți acolo ?

— Ba da. Nu în sens de a-mi sugera — eu le trebuiam aici ! — m-au sondat doar. Probabil în virtutea unei viitoare oferte, m-am gîndit. Tipii nu sînt răi psihologi... În special Otto. Sau cum i-o fi spunînd. Dar, deformați de societatea în care trăiesc, de propria lor meserie... M-au sondat și politic... Le-am dat de înțeles că mama-i suferindă, țin foarte mult la ea, dar am lăsat lucrurile în coadă de pește.

— Nu înțeleg de ce-au avut ei nevoie să vă fure mașina ? se întrebă colonelul și desfăcu mîinile într-un gest semnificativ. Uite, asta nu pot pricepe. Care este sensul ? Care este mobilul ?

— Ați lipsit din Salzburg aproape două zile, nu ? mi se adresă căpitanul Pascu. Dacă ar fi vrut să prepare Renault-ul, aveau suficient timp ! Fără ca nimeni să bănuiască ceva !

— Nu, trebuie să fie altceva la mijloc !... Ceva care nouă ne scapă acum ! nuanță colonelul. Și pentru că sîntem la acest capitol, aș vrea să fie examinată astăzi sau cel tîrziu mîine mașina acestei doamne Suzanne, îi

ceru colonelul lui Pascu şi se întoarse spre mine : O să vă rog să fiţi atît de amabil să-i daţi concursul tovarăşului căpitan ; o să aibă nevoie de maşina ei pentru două-trei ore.

— Nu-i o problemă. O să pretextez ceva... Mîine dimineaţă ar fi cel mai bine, am spus eu, gîndindu-mă ce i-aş putea zice Suzannei.

— Nu este exclus, continuă colonelul, să fie dotată cu instalaţie de semnalizare prin radio a poziţiei, pentru a fi mai uşor reperată, şi am dori să ştim de ce tip este, S-o bruiem cînd situaţia o va cere sau, dimpotrivă, să ne ghidăm după ea. Şi s-ar putea să aibă şi alte drăcii... În afară de haine de antilopă, ce cadouri v-a mai făcut Suzanne ?

— Bricheta, stiloul... Bricheta mi-a dat-o chiar în prima zi, dimineaţa, acasă la ea. Sau la aşa-zisa ei casă. Am un Ronson defect şi, de deştept ce sînt, nu l-am luat cu mine, dincolo, să-l repar. Aici am încercat, imposibil. Îmi cumpăram chibrituri şi, bineînţeles, mă trezeam mereu fără beţe. Aşa s-a întîmplat şi în dimineaţa aceea şi am apelat la bricheta ei. A dispărut în casă, după cîteva minute s-a întors cu o brichetă Dunhill nouă-nouţă, spunîndu-mi : „Cînd ai să-ţi aprinzi ţigara, ai să-ţi aduci poate aminte de mine".

— Atentă femeie !... Drăguţ gestul !... remarcă zîmbind colonelul.

— Cu stiloul s-a întîmplat a doua zi. Eram în piscină cînd a aflat, — adică i-am spus eu — cu ce mă ocup. Am remarcat o concentrare a privirii, ca şi cum s-ar fi gîndit ceva. După un timp a ieşit din piscină şi, cînd s-a întors, a zis că mi-a pus în buzunarul hainei un stilou, pe care l-a primit cadou mai demult. Stiloul este mai mult bărbătesc şi, în general, ea n-are ce face cu el. În schimb, mie o să-mi prindă foarte bine. „De fapt, tot din egoism ţi l-am dat, a adăugat ea cînd am protestat, spunîndu-i că scriu direct la maşină. Vreau să fiu cu tine chiar şi după ce ai să pleci acasă, în ţară".

— Nu-i „venise" încă ideea să vă însoţească în carne şi oase !... rîse colonelul.

— Nu, asta s-a întîmplat ceva mai tîrziu. Apoi s-a produs cutremurul de la Salzburg. Întîi nu mi-a venit

să cred, cînd am văzut însă că mașina nu-i și nu-i nicăieri... „Calm, băiete, calm !“ îmi spuneam eu mereu, simțind cum devin combustibil solid, tocmai bun de trimis o rachetă în Marte.

În timp ce străbăteam în lung și-n lat orașul, trecînd în revistă mașinile parcate pe străzi, Suzanne a oprit la un moment dat și m-a rugat să cobor. Am bănuit că intenționează să-și cumpere ceva, pentru că ne găseam în cartierul comercial al orașului. M-a condus într-un magazin de care trecusem și m-a pus să probez — nu mai intru în amănunte — cîteva sacouri de antilopă.

— Cîteva, ați spus ?

— Da, am probat două-trei... În cele din urmă, proprietarul magazinului a scos sacoul din vitrină și acesta mi-a venit de parcă fusese croit pentru mine. Era și un model mai aparte. Într-adevăr, sacoul era foarte frumos, pielea de o calitate ireproșabilă... Antilopă de Nigeria... Din același magazin i-am cumpărat ei o pereche de mănuși de automobilist. În orice caz, e o bună actriță. Și dacă n-aș fi bănuit ce bănuiam, cred că nu m-aș fi îndoit o clipă de sinceritatea ei. De-abia aștept să dea cărțile pe față, să vedem cum o să facă.

— N-aveți nici o grijă !... Totul e gîndit pînă la cel mai mic amănunt.

— Să fie între ea și „belgian“ vreo legătură ?

— După toate probabilitățile, da. În orice caz, așa cum era și de așteptat, între „belgian“ și Aralian există una precisă. Tovarășe căpitan !... îl invită colonelul la cuvînt.

— Mark Dominic este reprezentantul unei firme de la care am cumpărat o serie de utilaje și cîțiva din specialiștii ei sînt de mai multe luni în țara noastră pentru montaj. Aparent, totul este în ordine și nu se poate spune că Mark Dominic nu-și vede de treabă. Ba, dimpotrivă, conlucrarea dintre firmă și reprezentanții noștri este perfectă. Au fost unele greutăți pe parcurs, dar Mark Dominic a intervenit prompt pe lîngă firmă și lucrurile s-au rezolvat în scurt timp. Întîlnirea de la Brașov, în holul hotelului „Carpați“, putea fi o coincidență...

— O coincidență, interveni colonelul, dacă oamenii noștri, urmărindu-l pe Steen, s-ar fi gîndit că nu din

întîmplare s-a rostogolit pachetul lui gol de țigări sub mașina lui Mark Dominic. Steen ne fusese semnalat cînd acesta a trecut granița românească. Îl cunoșteam și noi, știam ce hram poartă și cu ce se ocupă. Normal, ne interesa în cel mai înalt grad pentru ce venise la noi. Nu ca să-și petreacă vacanța se afla el în România!... Fiecare mișcare, fiecare gest era important pentru noi. E adevărat, Fiatul lui Mark Dominic nu ne era cunoscut pe atunci... Întîlnirea între Mark Dominic și Anca Petroveanu la Brașov... Să revenim la Aralian și Mark Dominic, tovarășe căpitan!

— Fiecare își vedea de treburile lui, străini totalmente unul de altul. Aralian nu se ocupă numai cu asigurări de mașini, cumpără și vinde tablouri, obiecte de artă, bijuterii, intră în fiecare zi în tot felul de case, primește și dă zeci de telefoane... Ia și verifică — dacă poți — toate adresele acestea, pe toți cei cu care intră el în legătură!... Iată însă că, acum cîteva zile, itinerariile lui Mark Dominic și ale lui Aralian s-au intersectat. Este vorba de un restaurant frecventat curent de străini. Nu, nu s-au întîlnit ca din întîmplare la aceeași masă. Ba, dimpotrivă, Mark Dominic a venit la ora cincisprezece și douăzeci de minute, iar Aralian în jurul orei douăzeci și unu. Mesele la care au stat au fost diferite, dar în raionul aceluiași chelner. O coincidență și asta? O să vedem îndată. Lipsindu-i chibriturile, Mark Dominic i-a cerut chelnerului un foc și acesta i-a aprins țigara, lăsîndu-i cutia cu chibrituri pe masă. Dominic și-a luat tacticos prînzul, și-a aprins din nou o țigară, apoi alta, iar cînd chelnerul i-a făcut nota de plată, i-a înapoiat cutia cu chibrituri. Șase ore mai tîrziu, s-a așezat la o masă Aralian și n-a avut nici el cu ce să-și aprindă țigara. I-a aprins-o același chelner și, din nou atent, i-a lăsat cutia cu chibrituri pe masă. Numai că, la plecare, Aralian nu i-a mai înapoiat-o, ci a luat cutia cu el.

— Avem deci o dublă coincidență... zîmbi colonelul Dumitru.

— Am înțeles, am spus eu. Deci a fost stabilit triunghiul Aralian — Anca Petroveanu — Mark Dominic.

— Nu, dacă este să ne referim la figuri geometrice... atunci va reieși una cu laturi mai numeroase, spuse colonelul.

Am continuat :

— Prudența profesională, aș zice, a lui Mark Dominic a ieșit foarte bine în evidență din cele relatate de tovarășul Pascu. Cum de s-a hotărît el atunci să se întîlnească cu Anca Petroveanu ? Cum de nu i-a fost teamă că cercetările pe marginea asasinării ei ar putea da de un fir care să ducă pînă la el ?

Cel care îmi răspunse a fost colonelul :

— De unde știți cînd a fost hotărîtă suprimarea Ancăi Petroveanu ? Nu credeți că necesitatea unei asemenea măsuri a apărut abia după întîlnirea de la Brașov ?

— Îmi permiteți, tovarășe colonel, interveni căpitanul Pascu. Plecarea ei neașteptată și oarecum precipitată de la Poiana Brașov, indispoziția evidentă de a doua zi, „Azi n-am chef să ies nicăieri"... Toate acestea s-au întîmplat după întîlnirea cu Mark Dominic ! Sau — de ce nu ? — din pricina acestei întîlniri !

— Înlăturarea prin asasinat a unui om, continuă colonelul Dumitru, este o decizie care se ia în asemenea cazuri doar in extremis. Ce-a făcut sau, mai bine zis, ce-a refuzat să facă Anca Petroveanu, ca ei să ia o asemenea hotărîre ? Cred că am putea construi următorul tablou. Prin fostul ei soț, Anca a devenit...

— Vă referiți la inginerul Dobra ? l-am întrerupt eu.

— Da, la inginerul Dobra, confirmă colonelul și reluă : Prin fostul ei soț și mai ales prin relațiile de prietenie cu acesta — nu este exclus să se fi știut că inginerul Dobra continua să-și iubească fosta soție —, Anca a devenit, în împrejurări pe care nu le cunoaștem încă, o figură de un deosebit interes pentru Mark Dominic. Ce rol a jucat Aralian, nu este greu de priceput.

— Cum s-au găsit ei ? Cum a fost realizat acest cuplu ? am vrut eu să știu.

— Este o chestiune care se va lămuri pe parcurs. Nu ea ne interesează acum și nu în primul rînd. Fapt este că acest cuplu există. Așadar, cunoscînd anumite lucruri de la Aralian, Mark Dominic a vrut să se convingă personal că Anca se pretează la rolul în care el a vrut s-o

distribuie. Și-i face o vizită. Prudent, vine pe jos. Și chiar dacă ar fi sosit cu mașina, un Fiat 124 nu stîrnește la noi curiozitatea nimănui, nu atrage atenția. În virtutea aceloraşi considerente, Mark Dominic se îmbracă cît mai comun cu putință, adoptă o ținută ștearsă, cenușie... Întîlnirea a fost mijlocită, după toate probabilitățile, de Aralian. „Are un străin niște dolari... Și-i dă convenabil. Mie nu-mi trebuie, așa că nu m-au interesat. Îi spun să vă facă o vizită într-o seară. Un om foarte serios, reprezentantul unei firme... Decît să vă întîlniți pe stradă, mai bine acasă". Sau ceva în genul ăsta. În sfîrșit, nu contează. Prima întîlnire cu Anca nu l-a dezamăgit pe Mark Dominic. Firea ei libertină, frivolitatea, nu i-a fost greu să le descifreze. Dacă a fost ceva de descifrat... Și, în general, femeile sînt mai ușor de tentat, gradul de naivitate, de credulitate al unora supefiază de-a dreptul. Un exemplu cît se poate de concludent urmează îndată. Dar să revenim. E greu de spus dacă dolarii au constituit singurul lor atu sau au mai avut și altele. Totul ne îndreptățește să credem că Mark Dominic a trecut la șantaj, dar a dat greș. Anca nu s-a arătat deloc dispusă să-și trădeze țara. Ea avea tarele ei... Poate tocmai pe aceste tare au scontat cei doi, cînd au hotărît că înscenarea unei sinucideri este cea mai bună modalitate de a o suprima !

— Mark Dominic n-a părăsit însă Brașovul ! am obiectat eu.

— Asemenea lucruri se stabilesc dinainte, spuse colonelul. Se iau întotdeauna în considerație ambele variante : dacă acceptă — e foarte bine, dacă nu — atunci ce facem ? Iar de la Brașov se poate vorbi cu Bucureștiul prin telefonul automat !...

— Îmi permiteți, tovarășe colonel ? vru căpitanul Pascu să spună ceva.

— Te rog.

— Mai mult, se poate presupune că Brașovul a fost ales special ca loc de întîlnire în scopul șantajului. Punîndu-și alternativa nereușitei, Mark Dominic a avut în vedere cîteva lucruri. El își dădea seama că în cazul în care Anca Petroveanu se va hotărî să vină la noi, ea o va face la București și nu la Brașov. Întîi, pentru că

Brașovul era un oraș străin pentru ea, în al doilea rînd, pentru că în asemenea cazuri omul simte nevoia să rămînă un timp singur cu el. Apoi, punînd tot răul în față, Brașovul îi oferea lui Mark Dominic cel mai bun alibi.

— Da, remarcă Dumitru, Anca a plecat sîmbătă după-amiază din Brașov. Iar sîmbătă după-amiază și duminică, în reprezentarea tuturor, instituțiile nu lucrează !...

— Tovarășe Pascu, am intervenit eu, vă aduceți aminte, inginerul Dobra ne-a declarat că ea l-a căutat sîmbătă cu insistență la telefon și a rugat-o pe soacra inginerului ca acesta s-o sune imediat ce sosește acasă !

Pascu nu mi-a răspuns direct, însă în timp ce vorbeam a confirmat printr-o mișcare a capului spusele mele. Nu știu de ce, poate a fost doar o impresie, dar în privirile lui am citit un fel de aplauze la scenă deschisă. E adevărat, era și o anumită șarjă în aplauzele astea.

— Cele spuse de dumneavoastră nu vin decît să întregească tabloul, mă aprecie colonelul. Sigur, continuă el, lipsesc încă o serie de detalii... Spuneam că Anca Petroveanu prezenta un interes deosebit pentru Mark Dominic, prin fostul ei soț. Inginerul Dobra a proiectat o instalație bazată pe un produs chimic, fabricat în Occident. Cît de valoroasă este această instalație, puteți deduce din faptul că, aplicată la sistemul de fabricație, deținut și acesta doar de două firme străine, ea îmbunătățește radical calitățile produsului amintit sau, mai bine zis, îi schimbă radical structura. Mark Dominic este tocmai reprezentantul firmei de la care noi am cumpărat și licența produsului și o parte din utilaje.

— Și vor instalația inginerului Dobra.

— O vor cu orice preț. N-am putut stabili cum au aflat de ea... Concomitent cu lucrările de montaj a utilajelor străine, se execută într-o hală — este vorba de un flux tehnologic care se cere respectat — montarea instalației inginerului Dobra. A fost nevoie să aducem pupitre de comandă, aparatură electronică pentru măsurarea unor amestecuri, a temperaturii... Au aflat și s-au oferit să cumpere licența.

— Deci, Mark Dominic a lucrat întîi pe față ! am dedus eu.

— Mark Dominic este doar un executant. Pentru tratative au venit directorii firmei. Au fost refuzați politicos, dar ferm. Au ridicat în trei rînduri prețul inițial... În cele din urmă, și-au dat seama că instalația nu este de vînzare.

— Dar n-au renunțat la ea.

— Iar noi sîntem hotărîți s-o păstrăm, cum s-ar spune, pentru uz propriu, rîse colonelul. Pe un șantier, întins pe zeci de hectare, cu mii de salariați, în majoritate flotanți, cu zeci de specialiști străini la montaj, nu-i deloc simplu să rezolvi o asemenea problemă. Nu-i o casă de fier sau un transport... Se aduc piese, ansambluri, instalații... E adevărat, cei care lucrează în hala respectivă poartă salopete de culoare distinctă, pentru a nu se strecura cineva, din nebăgare de seamă ; intrările sînt păzite, reprezentarea legitimațiilor este obligatorie. Dar... Tovarășe căpitan, vă rog ! îl invită colonelul să vorbească.

— Acum nouă zile, mai precis în zorii zilei de sîmbătă, mașina inginerului Claude Stymson, un „Peugeot—504", a fost găsită la kilometrul 38 al șoselei Rîmnicu Vîlcea — Sibiu, răsturnată într-o vale, iar inginerul, unul din specialiștii firmei de la care am cumpărat instalațiile electronice, mort la volan. Mașina era aproape în întregime distrusă — se dăduse de vreo opt-zece ori peste cap — și a fost lăsată pe loc. Era nevoie de o macara ca să fie scoasă sus pe șosea. Dimineața, cînd s-au făcut cercetări, s-a stabilit că accidentul s-a datorat vitezei cu care se intrase în curbă.

Ceea ce a intrigat organele de miliție a fost faptul că cineva umblase la mașină după accident. Capacul portbagajului și una din uși fuseseră forțate, probabil cu un levier, în mașină totul arăta că se scotocise prin ea, portofelul inginerului francez căzuse lîngă mașină, pe iarbă. Actele erau la locul lor, aproape opt sute de franci francezi se găseau într-o altă despărțitură, însă nici un leu românesc. Nici în portofel și nici în buzunarele inginerului.

S-a presupus deci că a existat un martor ocular al accidentului sau poate chiar doi. Fie un șofer, fie cineva

care se găsea în momentul acela pe șosea. Din păcate, cîinele nu putea fi folosit, între timp plouase și încă destul de puternic. În mașină, în afară de impresiunile digitale ale inginerului, nici o altă urmă.

Căpitanului de la circulație nu i-a plăcut toată povestea asta, s-a trecut la examinarea atentă a Peugeot-ului, stabilindu-se că fusese desfăcută piulița de la capătul de bară din dreapta sau a fost scos șplintul de siguranță, iar piulița s-a desfăcut singură, pînă a căzut. Avîndu-se în vedere că fusese străbătut un drum de peste două sute cincizeci de kilometri, s-a luat drept posibilă a doua variantă. Pentru o mînă criminală este o operațiune simplă și ea nu durează mai mult de un minut-două. Ne-am îndreptat atenția spre specialiștii străini și în special spre colegii lui Claude Stymson.

— „Atenția" este bine spus, zîmbi colonelul. Vă dați seama, nu aveam nici o probă. Cercetări directe nu puteam face... Se punea întrebarea : de ce a fost trimis Stymson pe lumea cealaltă ? Nu cumva cel care a scos șplintul de siguranță este una și aceeași persoană cu cea care i-a scotocit atît de minuțios mașina ? Și ne-am răspuns că nu este exclus. Iar pentru a crea aparențele unui furt săvîrșit de un român, a luat toți leii pe care îi avea asupra sa inginerul. Înainte de a afla „cine", trebuia să aflăm „pentru ce".

Întrucîtva, munca noastră se aseamănă cu cea a grănicerilor. Dar ei au o linie precisă, borne de demarcație, un pămînt al „ciorii"... Noi ne instalăm bornele singuri, iar pămîntul îl arăm tot noi. Între prieteni și dușmani. Ei bine, delimitarea aceasta... Privim nu o dată în cele mai întunecoase colțuri ale sufletului omenesc, descoperim slăbiciuni, tare, vicii... Ochii trebuie să ne rămînă întotdeauna limpezi, în stare să iubească și să creadă în oameni. Bănuiala și vigilența sînt două noțiuni distincte. Vrei, nu vrei, în munca noastră ele se interferează. Le separăm. Și trebuie să le separăm !

Deci, nu „cine", ci „care a fost mobilul" asasinării lui Stymson. Au fost lansate vorbe printre străini, întîi cum a fost provocat accidentul, apoi că poliția deține unele date... cîinii au luat o urmă... Iar printre românii care lucrează sau au tangență cu instalația inginerului Do-

bra — zvonul că Securitatea a descoperit în mașina lui Stymson, care pleca pentru cîteva zile din țară, anumite date secrete despre instalație.

Am zîmbit întrucîtva sceptic și colonelul a sesizat :

— Dezaprobați metoda ? Sau vi se pare pueril procedeul ? Dumneavoastră, a continuat colonelul nemaiașteptîndu-mi răspunsul, de ce l-ați jucat pe Aralian pe tema dolarilor, în loc să-l preveniți că traficul cu valută este o faptă penală ? Pentru că ați intuit că este vorba de o chestiune care privește securitatea statului ! Noi, în plus, sîntem prin jurămînt, prin munca noastră obligați s-o apărăm ! M-a încălzit puțin zîmbetul dumneavoastră.

— Am zîmbit, deoarece mi se pare ineficientă metoda.

— O să vă dezamăgesc ! Pe străini să-i lăsăm pentru moment deoparte. Tovarășe căpitan !... îl invită colonelul să vorbească.

— Sîmbătă dimineața s-a prezentat la noi, învoindu-se de la serviciu, Adriana Costin, o desenatoare tehnică ce fusese detașată pe șantier pînă la terminarea lucrării. „Am venit să mă predau, eu sînt complicea lui Stymson", a spus ea cu o voce încărcată de emoție și a izbucnit în plîns. Tovarășii au încercat s-o calmeze, dar n-au reușit. Plîngînd, a scos dintr-un buzunar al taiorului trei mii de lei și, punîndu-i pe masă, a spus printre sughițuri că i-a primit de la Stymson. Apoi au început să apară dintr-o servietă o pudrieră, o pereche de sandale, două sticluțe de parfum franțuzesc, o brățară și alte obiecte din astea.

— Stymson a fost omul lui Mark Dominic ? m-am întors eu spre colonel, nerăbdător să aflu răspuns.

— Cred că avem de-a face cu o nouă parte interesantă... Există mai multe variante. Una din ele, cea mai probabilă, ar fi că Stymson a acționat pe cont propriu. Atît cît l-au ținut puterile. Ce se întîmplă...

Adriana Costin a dat examen la arhitectură și n-a reușit. S-a pregătit, a dat din nou și iar n-a reușit. Posibilitățile materiale ale mamei sale nu i-au mai permis să rămînă acasă. Taică-su e undeva pe la Iași, divorțat de mult, recăsătorit... A intrat în serviciu ca desenatoare și, cum n-avea greutăți familiare, a fost printre primii

pe lista celor detașați pe șantier. Făcea naveta cu trenul, de multe ori aștepta pe șosea o ocazie.... Așa a cunoscut-o Stymson.

Fata este drăguță, cu un anumit farmec aparte și poate că Stymson a privit-o de la început numai cu interes bărbătesc. Apoi a aflat unde și ce lucrează ; omul și-a spus că n-ar trebui să-i scape ocazia unei asemenea lovituri. Specialiștii străini discută între ei... Și Stymson a început să facă investiții : azi un restaurant, mîine un cadou, poimîine altul, promisiuni de căsătorie...

N-aș putea spune că Adriana Costin face parte din categoria gîsculițelor naive și proaste... Dimpotrivă, fata este destul de inteligentă. Și totuși ea a crezut toate balivernele servite de Stymson.

După ce-a făcut-o să creadă c-o ia de soție, Stymson a pus punctul pe „i". I-a prezentat apoi realitățile din Occident fără fard și prin sinceritate a mai cîștigat un atu. I-a povestit ce înseamnă să ai sau să n-ai bani acolo, i-a spus că primul lucru pe care ar trebui să-l facă, întorcîndu-se în Franța cu ea, este să-și cumpere o casă, deoarece chiriile sînt exorbitante, iar pentru casă trebuie bani și încă bani foarte mulți. Și, bineînțeles, i-a stimulat tot felul de vise. Așa a început Adriana Costin...

Se auzi o bătaie la ușă și în clipa următoare în cameră intră unul din ofițerii de securitate care îmi împachetaseră hainele în geamantan.

— Îmi permiteți să raportez ? i se adresă el colonelului, rămînînd în poziția de „drepți" lîngă ușă.

— Te chem eu, tovarășe căpitan. Lucruri interesante ?

— Da, tovarășe colonel.

— Bine. Într-o jumătate de oră te chem.

Adică hainele mele prezentau lucruri interesante ? m-am întrebat eu și am înclinat să cred că da.

— Cum se obișnuiește în lucrări de asemenea proporții, montajul se execută pe baza unor schițe de detaliu, extrase din proiectul general al instalației. Proiectul este păstrat într-o casă de fier prevăzută cu două sisteme de închidere, pentru fiecare sistem există cîte o cheie... Dimineața, dosarul este scos din casa de fier, planșele după care urmează să se lucreze sînt împărțite pe desenatori, pentru copiere în trei, patru, cinci sau șase

exemplare, în dependență de situațiile respective, pe detalii de ansambluri. Apoi, copiile sînt predate sub semnătură inginerilor care conduc lucrările în hală, la terminarea schimbului aceștia aduc înapoi schițele și ele sînt încuiate cu număr în casa de fier.

— Numai că Adriana Costin, am luat-o eu înaintea colonelului, a început să facă și cîte o copie în plus!

Nu știu, poate m-am înșelat sau căpitanul Pascu mi-a tras într-adevăr un picior pe sub masă? Nu, a fost doar o impresie. Probabil un cîrcel.

— O copie în plus? Știți, o asemenea operație nu numai că ar fi deosebit de riscantă... Practic, i-ar fi fost imposibil să scoată o schiță afară. Este cît o planșetă de desen. Unde s-o ascundă? Astăzi, spionajul — o să vă convingeți în scurt timp — se bazează în special pe aparatură. Adriana a acceptat propunerea lui Stymson, acesta a plecat în Occident și i-a adus un ceas de mînă care avea montat un aparat fotografic în el, cu obiectivul plasat în ferestruica marginală, prin care se poate citi data. Ceasul se acordă prin mișcarea mîinii, țumburușul — cum îi spunem noi — servind astfel pentru rularea filmului și declanșare.

Nu-i o noutate... Și nu-i nici o problemă să cumperi așa ceva în Occident. Sigur, costă enorm... Sînt firme specializate... Au magazine proprii... Spionajul industrial a luat astăzi asemenea proporții în lume încît, de cele mai multe ori, descoperirile și perfecționările de aparatură sînt folosite mai întîi în acest domeniu și abia mai tîrziu și în cel militar. Sînt firme a căror poliție secretă, destinată numai să anihileze acțiuni adverse, se ridică la sute de oameni! Este și aceasta o fațetă a revoluției tehnico-științifice pe care o trăim. Dar să revenim la Adriana Costin. Așa a reușit ea să execute optsprezece fotografii de pe planșele pe care le primea pentru copiat la o scară mai mare.

L-am întrebat pe colonel, nevenindu-mi a crede:

— Și i-a dat lui Stymson clișeele?

— I le-a dat, spuse cu năduf colonelul Dumitru.

— Clișeele astea le-o fi căutat cel care a scotocit mașina lui Stymson!...

— Aproape fără îndoială, confirmă colonelul.

— ... Cel care a scotocit mașina, care a scos șplintul de siguranță... mă completă Pascu și continuă : Accidentul a avut loc în noaptea de vineri spre sîmbătă. Joi după-amiază, Stymson i-a cerut ceasul, a scos filmul din el și l-a înlocuit cu altul. Iar Adrianei i-a spus că pleacă pentru cîteva zile ca să trateze afacerea pe baza clișeelor făcute de ea.

— Adriana nu știe, mai cunoștea cineva dintre colegii lui Stymson despre intenția acestuia de-a pleca din țară? am întrebat eu.

— Nu, nu știe. Întîlnirile lor luaseră un caracter foarte discret. Stymson locuia într-o cameră cu intrare separată, închiriată prin O.N.T., la cineva într-un bloc, Adriana se strecura întotdeauna cu băgare de seamă... Încercarea aceasta de a ascunde legătura lor nu era în regulă !... Și noi aveam de-acum, cînd s-a prezentat Adriana la noi, portretul ei vorbit. Cu o zi înainte, graficul nostru ne desenase, după datele pe care le obținusem, imaginea unei fete care este aproape identică cu cea a Adrianei Costin. Așa că ea s-a prezentat aproape în ceasul al doisprezecelea !...

— Și asta va avea o oarecare influență asupra... ?

— Nu o oarecare, ci una categorică ! Faptul că a venit singură, autodenunțîndu-se, o absolvă de pedeapsă. Care, în alte condiții, nu era deloc una ușoară !...

Am vrut să spun că gestul Adrianei Costin a fost determinat întrucîtva și de teama de a nu fi descoperită ; zvonul lansat că în mașina lui Stymson fuseseră găsite anumite date secrete privind instalația ajunsese doar și la urechile ei ! Mi-am adus însă aminte de zîmbetul meu sceptic cu privire la eficacitatea metodei.

— Înseamnă că unul dintre colegii inginerului știa că Stymson a acționat prin intermediul fetei — și nu fără rezultat — în direcția instalației noastre ! am preferat eu să spun.

— Bineînțeles, mă aprobă colonelul Dumitru. Aflase despre clișee, pentru că altfel provocarea accidentului, scotocirea mașinii ar fi lipsite de sens ! Dacă știa însă și despre fată este un semn de întrebare. Posibil că da, posibil că nu. Am luat măsurile necesare pentru a obține un răspuns. În cazul în care știa de Adriana Costin, el va

încerca, mai devreme sau mai tîrziu, să intre în legătură cu ea. Şi intrînd în legătură cu ea, va intra în legătură cu noi...

— Am înţeles, am spus eu. Aşadar, Adriana îşi vede în continuare de serviciu ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Exact.

— Şi ceasul ?

— Îl poartă pe mînă, pentru ca cel care l-a trimis pe lumea cealaltă pe Stymson să vadă că totul este în regulă.

— Aţi remarcat că asemenea ceasuri costă enorm. N-ar fi exclus ca Stymson să se fi împrumutat de bani... Sau şi-a luat chiar un asociat pentru lovitura asta di granda !

— Ne-am gîndit şi noi la o asemenea posibilitate. Atunci... respectivul va căuta cu atît mai mult să intre în legătură cu Adriana ! Şi să dea Domnul să intre ! Cît mai curînd. A ne limita doar la aşteptarea ca el să facă acest pas ar fi însă o mare greşeală ! Tovarăşe căpitan, să vină tovarăşul Vlad. Ne promisese lucruri interesante.

Ardeam de curiozitate, şi cum terminasem ţigările colonelului, m-am servit din pachetul căpitanului Pascu.

Căpitanul Vlad intră în birou, colonelul Dumitru îi făcu semn să ia loc la masă şi el îşi începu raportul :

— Tovarăşul, arătă căpitanul Vlad în direcţia mea, poate să-şi deschidă — pe cuvînt de onoare — o casă de filme !

Ce tot zice ăsta ? !... m-am mirat eu, şi cum pe faţă mi se pot citi toate gîndurile, colonelul m-a rugat să mai am puţină răbdare.

— Îmi pare rău că nu pot face demonstraţii decît în laborator, mi se adresă căpitanul Vlad, o să vă convingeţi pe parcurs. În brichetă este încorporat un aparat fotografic de tipul „KW", modificat. Se declanşează la aprindere. Stiloul are un emiţător de reperare în corpul central ; sistemul, după cum se ştie, nu-i nou... O adevărată bogăţie sînt însă nasturii... Haina de antilopă are patru nasturi din piele împletită. Unul, cel de jos, conţine un magnetofon, iar ceilalţi trei — aparate de filmat. Sincronizate între ele, tovarăşe colonel. Fiecare lucrează

pe alt principiu. Unul pe bază de unde magnetice, celălalt pe variații de intensitate a luminii, iar al treilea este de tipul „Eins-drei".

— De aia mă dichisea Suzanne așa !... mi-am adus eu aminte.

— Ce făcea ? întrebă colonelul.

— Mă dichisește în fiecare dimineață. Îmi aranjează cravata, are grijă dacă mi-am luat portofelul, bricheta, stiloul, ochelarii de soare...

— La fel se comporta și dincolo ?

— Aproape din prima sau a doua zi.

— Ca să nu vi se pară curios că o face aici !

— Da, și îi place grozav cum îmi stă haina de antilopă ! Cred și eu !...

— Vor să vă verifice... Să le fie de bine !... Nu, Vlade ?

— Da, tovarășe colonel ! Am prelucrat și pelicula și banda magnetică... Le-am sincronizat...

— Abia acum înțeleg de ce-a insistat atîta Suzanne să dorm cu ea la hotel ! „Cum o să mă lași singură ? !" Mititica !... Problema era ca nu cumva, plecînd dimineața de acasă, să îmbrac un alt costum și nu sacoul ăsta splendid ! Bună actriță ! Nu se poate să nu dea azi-mîine cărțile pe față ! Să vedem cum o s-o facă.

— O s-o facă perfect. V-am mai spus, totul e gîndit pînă la cel mai mic amănunt. Și pentru că sîntem la acest capitol... Și nu numai pentru asta, eu oricum vroiam să vă vorbesc. Este de datoria mea să vă previn că ajutorul pe care ni-l acordați nu este lipsit de pericole. Ba, dimpotrivă... Cele petrecute...

— Tovarășe colonel, s-o părăsesc pe Suzanne tocmai acum ? !...

— Nu, eu...

— ...Ce-o să zică fata ? O aduc în țară și o abandonez ? !

— Eu știu că vă place să glumiți...

— ...N-a putut ea să rămînă o singură noapte la hotel fără mine... Și-apoi, trebuie să vină Otto, Hellen... Oamenii au fost atît de amabili, m-au scos din bucluc, să nu mă revanșez ? !

— Da, făcu colonelul, dîndu-și seama că e inutil să mai insiste. Bine, atunci să stabilim măsurile ce se impun.

Am părăsit cu un „taxi“ clădirea și am făcut calea întoarsă la apartamentul nr. 4. În timp ce mă îmbrăcam în hainele mele, Pascu apăru din cealaltă cameră cu un pahar și o sticlă de bere aburită, de parcă fusese scoasă atunci de la gheață.

— Și cîrciumă aveți aici ? ! nu m-am putut eu abține.

— După ce ne arătăm gazde atît de atente, ne luați și peste picior ! ?

— Văd că sînteți „de-al casei“ acum !... Parcă erați căpitan de miliție ?... Ori v-ați pus bine pe lîngă colonelul Dumitru și...

— De unde știți că n-am fost „de-al casei“ de la bun început ?

— Haida-de !

— Haida ! și îmi turnă bere în pahar, asigurîndu-mă : O să mirosiți ca un butoi de vin ! Anca Petroveanu era fosta soție a inginerului Dobra !... Iar sinuciderile sînt de competența Miliției, stimate tovarășe !...

— De aia nu știați pe dinafară numărul de telefon al locotenentului major Paraschiv !... mi-am adus eu aminte cum a căutat Pascu într-un carnețel cînd a trebuit să-l cheme urgent înapoi pentru a examina Fiat-ul Ancăi Petroveanu.

— Ați început să vă exersați spiritul de observație? Nu uitați să numărați însă doar pînă la 9 ! mă preveni căpitanul și îmi turnă în pahar și restul de bere.

— Mai sînt unele puncte care se cer lămurite...

— Le descîntăm noi, vine ea vremea !... La „Rața“...

— Și ce, nu era bine ? ! Acum nu poți scoate o vorbă!...

— Aveți de dat trei sticle de vin, pe puțin !...

— Tot eu să dau ? ! Și mi-am adus aminte că-i cumpărasem la Viena o mică atenție, semnificativă într-ucîtva pentru circumstanțele în care ne cunoscusem.

La plecare nu știu dacă am ieșit din bloc pe aceeași ușă pe care intrasem, dar era fără îndoială că mă aflam pe altă stradă. Sau poate mă înșelam și eram pe aceeași? În orice caz, aflasem și văzusem astăzi atîtea încît, dacă mi-ar fi spus cineva că am devenit mașină de cusut, termo-

metru sau port-chei, gîndindu-mă la căpitanul Vlad, nici n-aș fi încercat să mă pipăi. De un singur lucru eram totalmente convins — ceea ce mă liniștea întrucîtva cu privire la identitatea mea — că-mi era foame. Și arzînd de nerăbdare să mă întîlnesc cu Suzanne, am grăbit pașii.

Mă aștepta sus în cameră, privind pe fereastră.

— Am întîrziat cam mult, te rog să mă ierți! m-am scuzat eu și am sărutat-o pe obrazul pe care mi-l întinsese. M-am întîlnit la editură cu niște amici și fiind plecat atîta vreme din țară, n-a fost lipsit de interes pentru mine să aflu ce noutăți mai umblă prin tîrg.

— Dacă amicii tăi folosesc colonie feminină, atunci „noutățile" au avut darul să te pună în temă!

Avusese grijă căpitanul Pascu să miros a de toate.

— Nu fi copilă! Nu pot mirosi decît a cîrciumă, asta nu neg.

— Ce-ai rezolvat la editură? schimbă ea demonstrativ vorba.

— Redactorul de carte a fost internat în spital acum cîteva zile, așa că discuția n-a mai avut loc. Dacă știam, nu ne mai grăbeam așa. Ai mîncat?

— Fără tine?!

Mișcat de atîta dăruire, am sărutat-o și pe celălalt obraz și în scurt timp am coborît în restaurant.

— Miroase a ciuperci, i-am spus eu în șoaptă. Toată lumea vorbea aici în șoaptă, ca la biserică, și tot ca la biserică bărbații ridicau privirile îndată ce intra o femeie pe ușă. Mă dau în vînt după tot felul de bunătăți cu ciuperci, n-am acordat nici o atenție celor din jur, nu de mine li se lipiseră ochii, și am condus-o ceva mai grăbit pe Suzanne spre una din mesele libere.

— Uite-l pe Alex! exclamă ea deodată, îndreptîndu-se în direcția lui. Fostul meu soț.

„Au început să se adune!" mi-am spus eu și am urmat-o, neștiind ce să fac, avîndu-se în vedere relațiile care existau între mine și ea. Era totuși fostul ei soț!... Am preferat să adopt o expresie candidă. Cum nu m-am văzut însă niciodată așa în oglindă, am înlocuit-o cu una distrată. Nu, nici aceasta nu mă prinde prea bine. Așa că, ajungînd la masă, nu mai știu ce mutră am făcut. Nu-i exclus să fi făcut mai multe.

— Ce-i cu tine, Alex, aici ? i se adresă ea în germană. Apoi, schimbînd germana cu franceza, mă prezentă fostului ei soț.

Se înclină rece în direcția mea, eu — de circumstanță, a trebuit să zîmbesc.

— Cu treburi. Azi-dimineață am sosit. Ești ultimul om pe care m-aș fi așteptat să-l întîlnesc în București ! spuse Alex cu o voce tocmai bună să-ți razi călcîiele după baie cu ea.

— De ce însă singur ? se miră Suzanne.

— Edwiga trebuie să nască. Probabil că n-ați luat masa, se uită el pe rînd la amîndoi, în sensul că, dacă nu avem nimic împotrivă, putem mînca împreună cu el.

— Nu, acum am intrat. Da, sigur !... se animă Suzanne.

Ne așezarăm, chelnerul trecea pe lîngă noi, l-am oprit nelăsîndu-l să-mi scape. În timp ce discutam cu chelnerul cam ce și cum să-mi pregătească cu ciuperci, l-am simțit pe Alex studiindu-mă cu atenție.

— Cîte zile rămîi ? Ai venit pentru mai mult timp ? îl întrebă Suzanne pe fostul ei soț, cînd chelnerul se îndepărtă de la masă.

— Încă nu știu. Depinde... Și tu ?

— A, eu îmi petrec vacanța. Mîine plecăm la Brașov, nu, Ol ?

Așa îmi zicea ea mie, „Ol“.

— Îmi pare rău, mîine n-o să putem. Am de rezolvat unele formalități în legătură cu mașina, i-am explicat eu.

— Închipuie-ți, Alex, i-au furat mașina la Salzburg !

— Da, se fură o mulțime de mașini, spuse el și începu să povestească cum a fost descoperită o contrabandă de mașini furate, care erau expediate sub numere false, din Hamburg.

Vorbea rar, fără să se grăbească, chiar enervant de rar, cuvintele însă ieșeau repezite ca și cum, o dată rumegate, ar fi fost aruncate afară. Nu-mi plăcea mutra lui de ascet și mai ales cum i se zbăteau pleoapele, des, acoperind și descoperind o privire rece, ironică.

— ...Numerele de circulație erau luate din parcurile cu mașini de ocazie, încheie el, așa că n-a fost ușor pînă s-a descoperit cum dispăreau fără urmă mașinile furate.

Să nu fi avut nevoie de mașină ca să dea vreo lovitură !... mi se adresă direct Alex.

Vru să continue, dar Suzanne îl întrerupse :

— L-am rugat pe Otto să se intereseze din nou la poliție. Otto și Hellen vin și ei în România. Am vorbit azi cu Hellen.

Mie nu-mi spusese. E adevărat, nici nu avusese timp. În orice caz, era o noutate care trebuie comunicată colonelului Dumitru.

— Da ? Nu i-am mai văzut de mult, spuse Alex egal și continuă : După-amiază am treabă, seara sînt invitat la o masă, mîine dimineață însă, dacă ai să fii liberă, domnul spunea că are cîteva treburi de rezolvat, ne-am putea întîlni. La ce cameră stai ?

— La 306. În jurul orei unsprezece îți convine ? întrebă Suzanne.

— Aș prefera înainte de zece treizeci.

— Perfect !

— Ai venit cu mașina ?

— Da, e parcată în fața hotelului. Dacă ai să ai nevoie de ea, spune-mi.

— Nu, îți mulțumesc, am întrebat doar așa.

Am răsuflat ușurat. Stabilisem în principiu pentru a doua zi examinarea mașinii, de aceea mă și eliberasem de Suzanne, spunîndu-i că aș avea de rezolvat unele formalități cu Renault-ul. Dacă Alex ar fi zis „da, mi-ar trebui mîine dimineață mașina", nu știu cum aș fi scos-o la capăt.

M-am ridicat odată cu el, ne-am luat rămas bun, dîndu-ne mîna, am simțit un tremur ușor, abia perceptibil, al degetelor sale osoase și mari. În timp ce se îndepărta, l-am urmărit fără să vreau cu privirea.

— Ai încercat să-ți imaginezi căsnicia mea cu el ? mă întrebă Suzanne.

— Ca să nu mint, prefer să nu-ți răspund.

— Am înțeles. Într-adevăr, Alex nu este nici frumos și nici foarte plăcut. În majoritatea cazurilor însă, nu acestea sînt considerentele care duc la un mariaj. O căsnicie este o problemă prea serioasă, ca să ții seama de lucruri atît de exterioare ! Dacă ai cunoaște-o pe actuala lui soție... Se spune despre mine că sînt o femeie fru-

moasă. Edwiga este un cadru. Era una din cele mai conștiincioase funcționare ale lui și, mai ales, de o purtare ireproșabilă. S-au căsătorit, îi face al doilea copil, dar în privința purtării, lucrurile s-au cam schimbat.

— Probabil e prea frumoasă pentru a nu greși. Unei femei frumoase, bărbații nu-i permit un asemenea lux! Să bem pentru frumusețea ta! și am ridicat paharul.

— Și pentru interdicția unui asemenea lux! zîmbi Suzanne, urmîndu-mi gestul.

— De acord!

Am golit fiecare paharul și fiecare ne-am gîndit, probabil, la altceva.

— Ce propui pentru azi? mă întrebă ea.

— Aș vrea să te duc la Muzeul Satului și, cît mai este lumină, să facem o plimbare prin București cu mașina. Pentru seara, hotărăști tu.

— Nu te muți la mine?

Avea nevoie de sacou, știam.

— Nu sîntem și așa împreună?

— Ba da, dar... Poți să-i spui mamei că pleci chiar în după-amiaza asta la Brașov... De ce n-am pleca chiar mîine? Îți rezolvi treburile și plecăm imediat după prînz. Ce zici?

— N-am nimic împotrivă.

— Diseară o să ieșim undeva... O să vrei să te schimbi... Mîine dimineață o să fie aceeași situație...

— Da, ai dreptate, am acceptat eu.

— Ia mașina și după ce-ți aduci bagajul, plecăm direct în oraș.

Cînd m-a văzut făcîndu-mi din nou geamantanele și a auzit că plec la Brașov, mama, care mă ține și la vîrsta asta din scurt, nu m-a iertat:

— Parcă spuneai că te apuci de lucru îndată ce vii din Austria?

— Ehe, eu m-am apucat de lucru încă înainte de a pleca în Austria!

— Ce fel de lucru? Văd că n-ai scris de două luni nici un rînd!

— Mă documentez, mamă.

— La Brașov?! Cu tipa asta, cu care ai venit de-acolo?! Te-ai întors cu ea din Austria... Acu' pleci

cu ea la Braşov... Umbli cu maşina ei... Zău dacă faci bine !...

Am izbucnit în rîs.

— Uite, habar n-aveam că am o mamă atît de vigilentă !

— Rîzi tu, rîzi !... Nu poţi să ştii ce zace în sufletul omului !...

Trebuia să-l sun pe căpitanul Pascu şi am rugat-o să-mi facă o cafea. Lăsîndu-mi sacoul în cealaltă cameră, îi mai telefonasem o dată, curios, nimeni nu ridicase receptorul. Să fi format eu greşit numărul ? Am încercat din nou.

— Aneta la telefon, s-a auzit la celălalt capăt al firului.

— Cu domnul doctor Ionaşcu s-ar putea vorbi ? am început eu parola.

— În chestiunea reţetei de Seduxen ?

— Nu, am ceva să-i comunic din partea fratelui său din provincie, Sandu.

— Comunicaţi-mi mie, doctorul Ionaşcu este la masă.

Şi doar îi spusesem lui Pascu că-l sun ! El, gata, se şi grăbise să se ducă la masă ! M-am uitat la ceas — se făcuse cinci. I-am comunicat „Anetei" ceea ce aveam să-i spun căpitanului Pascu, dar ar fi fost altceva dacă aş fi putut sta de vorbă cu el.

A doua zi dimineaţă, aşa cum îmi ceruse colonelul Dumitru, am preferat sacoului costumul meu gri. Suzanne s-a prefăcut că nu observă şi am răsuflat uşurat. Dacă m-ar fi rugat să îmbrac astăzi sacoul, cedam imediat, dar asta însemna, după cum mi se explicase, anumite complicaţii cu neutralizarea înregistrărilor, era de dorit să duc maşina la „puricat" fără să fiu îmbrăcat în sacou. Luasem însă stiloul şi bricheta la mine, asta o liniştise probabil pe Suzanne, numai că ele urmau să-mi servească mie, şi nu lor.

După ce am coborît în holul hotelului, m-am îndreptat fără grabă în direcţia restaurantului, unde nu prea ştiam ce aveam de făcut, deoarece micul dejun îl luasem în cameră, şi m-am oprit lîngă standul cu ziare. Îmi zîmbea politicos o fată în uniformă bej, cu un năsuc răzgîiat şi cu breton.

— Nu știți, „România liberă“ de astăzi are caricatura lui Matty ? am întrebat-o eu. Dacă nu, dați-mi „Scînteia“.

— Are. Și eu urmăresc caricaturile lui Matty, îmi răspunse fătuca, întinzîndu-mi ziarul.

— O.K. ! am spus, am luat ziarul și mi-am continuat drumul spre restaurant.

M-am așezat la o masă și am comandat cafea.

— Dacă nu vii îndată cu ea, o beau la toamnă, cînd am de gînd să mai stau o lună aici ! i-am spus unui chelner tinerel, care mă primise cu „Good morning, sir“.

Nu știu ce-a înțeles, dar a șters-o repede în direcția bucătăriei.

Rămas singur, m-am uitat peste pagina întîi a ziarului, apoi l-am desfăcut și, într-adevăr, pe coloana a doua a paginii cu „Mica publicitate“, o serie de litere erau înțepate cu acul. Era în regulă, am închis ziarul și m-am întors la pagina întîi, unde văzusem un articol despre prașila întîi la porumb.

În scurt timp, chelnerul m-a întrerupt din lectură, am băut cafeaua și, după cîteva minute, citeam în mașina Suzannei, așteptînd, vezi doamne, să se încălzească motorul, mesajul ce-mi fusese adresat :

„Început. La nouă și jumătate Aura Moraru în Piața Cosmonauților. Sfîrșit“.

M-am uitat la ceas, era nouă și cinci. Aveam destul timp, deschizînd capota motorului, am accelerat de cîteva ori brusc, apoi am trecut în spate să ascult ralantiul la țeava de eșapament. Fiat-ul 124 a lui Mark Dominic îl văzusem în extremitatea cealaltă a parcării, dar m-am abținut să mă uit în direcția lui.

În cele din urmă, am demarat fără grabă, m-am oprit în stația de benzină de la „Lido“, am făcut plinul și am pornit încet spre Piața Cosmonauților, care se găsea la doi pași. Singurele locuri libere erau cele rezervate stației de taxiuri și cu toate că unul din șoferi îmi făcuse semn spre tăbliță, am tras fără să-mi pese, cu spatele la bordură.

Cînd am coborît din mașină, șoferul m-a luat în primire :

— La dumneavoastră acasă tot așa faceți ? „Rezervat“ ! „Taxi“ ! spuse el în germană, după ce se uită la numărul meu.

Am dat din cap în semn că am înțeles și mi-am văzut în continuare de drum pînă la scuarul de vizavi, pentru a fi reperat mai ușor de tînăra care mă primise ieri în apartamentul nr. 4 și mai lesne de ținut sub observație de către cei care aveau interes să mă vadă la această întîlnire cu ea.

A apărut după vreo zece minute. Era grandioasă tovarășa asta Moraru, cu ochii ei mari, puțin migdalați, de un verde închis, catifelat, aproape negru, ce luceau dens de sub gene prelungi, de o copilăroasă vioiciune. Mă învălui cu o privire tandră și-mi zîmbi afectuos :

— M-ați așteptat de mult ? mă întrebă ea și, întinzîndu-mi mîna la sărutat, îmi examină haina cu o privire discretă.

Radia toată de fericire și eu radiam la fel.

— Nu, doar de vreo zece minute. Ești de-o eleganță tulburătoare, iar bluza e de-a dreptul superbă ! am exclamat eu și, luînd-o cu intimitate de braț, am adăugat : Am făcut rost de o mașină, ți-aș propune să ieșim undeva. Uite-o, aceea citron. E o Lamborghini Espada.

— Vai, ce mașină splendidă ! Lamborghini Espada ? Cîtă suplețe ! În materie de mașini, italienii sînt niște stiliști desăvîrșiți !

— Da, e carosată de Bertone. Este a unui prieten... Un străin. În dimineața aceasta ne stă la dispoziție, am spus eu conducînd-o atent la mașină.

— Uite cum îi vînează pe străini putorile astea ! făcu unul din șoferi în așa fel încît să audă și tovarășa Moraru, care aștepta să-i deschid portiera.

— Drăguț compliment ! am remarcat eu zîmbindu-i, în timp ce o pofteam în mașină. Apoi, tacticos și fără grabă, am trecut la portiera mea, așezîndu-mă la volan, am dat drumul la radio.

— Cît rafinament ! exclamă Aura, examinînd tabloul de bord și deodată, întorcîndu-se spre mine, mă admonestă sever cu privirile :

— Ce te uiți așa la picioarele mele ? mă întrebă ea alintîndu-se.

La naiba cu mini-fustele astea, mă năuciseră picioarele ei ! Mi-am dezlipit în grabă ochii de pe rotunjimile lor și am dat să mă mir :

— Eu ? Vocea îmi răsună fals și pițigăiat în urechi, ca să scap din încurcătură, am adăugat repede, rîzînd oarecum mirat : De ce, nu e voie ? ! Și pentru că trebuia să-mi joc perfect rolul — în treburile astea nici un amănunt nu poate fi neglijat ! — am adus-o drăgăstos lîngă mine. Neavînd încotro, tovarășa Moraru îmi oferi gura ei rotundă și roșie ca un semn de sens interzis. Atît doar că semnul n-are buze calde și moi.

— Mergem ? am întrebat-o, grăbindu-mă deodată, în timp ce Aura mă fulgera cu ochii ei mari, puțin migdalați... Verdele lor închis devenise negru, și nici catifelat nu mai era.

— Dacă zici că ai mașina la dispoziție pentru întreaga dimineață, hai la Snagov. La Snagov-sat. O prietenă de-a mea... Mara, pictorița, ți-am mai povestit eu despre ea, a închiriat o vilă pentru întreaga perioadă de vară ; ai să vezi ce frumos stă !

— O.K. ! am exclamat eu și am dat drumul motorului.

— Fii drăguț, ia-o prin Piața Romană. E un atelier de tricotaje puțin înainte... Era în inventar, vreau să văd dacă mai este afișul pe ușă.

— Așa mă gîndeam și eu, pe Dorobanți circulația a devenit o calamitate !

Ieșind pe Magheru, am încercat să reperez ce se întîmpla în spatele meu. În afară de oglinda centrală, Lamborghini Espada are două retrovizoare pe aripi, le puteam urmări cu discreție ; pînă la Casa Scînteii n-am observat nimic deosebit.

După ce am trecut de monumentala clădire, ce ne evocă amintiri cît se poate de dragi, tovarășa Moraru mi-a făcut un semn discret să accelerez energic. Discutasem despre calitățile mașinii, am înțeles că tema aceasta fusese anume abordată de Aura. I-am demonstrat ce repriză putea să aibă o Lamborghini Espada, am condus tot timpul în trombă, pe unele porțiuni ale autostrăzii acul kilometrajului a urcat la o sută optzeci. La o ase-

mența viteză e destul de periculos să-ți ridici ochii de pe parbriz, aruncînd din cînd în cînd priviri de o clipă asupra oglinzilor retrovizoare de pe aripi ; n-am remarcat nici o mașină care să se țină după noi.

— Să nu intrăm în vreun pom ! spuse Aura cu teama în voce după ce luasem în fluierat de cauciucuri o curbă de pe șoseaua Snagovului. Conduci prea tare, te rog frumos, nu mai goni așa ! și îmi făcu semn să reduc.

M-am conformat, în scurt timp pe șosea apărură o „portocală" a depanării și un Renault 16, bej, staționat în „pană", alături. Aura schimbă o privire fugitivă cu cei care se găseau lîngă mașină și îmi spuse :

— Se face un drum asfaltat la stînga, a patra vilă pe dreapta. Formidabil ce repede am sosit ! Colosală mașină !

— Ai văzut, ca lipită stă pe viraje ? !

Ajunsesem în apropierea vilei în cauză, cineva ne deschise poarta, mașina „depanării" intră în curte imediat după noi.

— Ooo, dar e splendid aici ! am exclamat eu și l-am văzut pe căpitanul Vlad coborînd de la volanul „portocalei".

Dezbrăcîndu-mi haina și lăsînd-o în mașină, am ieșit în întîmpinarea căpitanului.

— A fost cineva în spatele nostru ? l-am întrebat eu cu vădită curiozitate.

— Nu. Au renunțat cînd au văzut că vă continuați drumul dincolo de pădurea Băneasa.

— Ce mașină era ?

— Un Mercedes—300 SE. alb, cu număr olandez.

— Oho !...

— Fiat-ul lui Mark Dominic îl seconda din spate. Aveau de gînd să meargă în scară probabil. Le-a fost suficient cît au văzut. O ieșire amoroasă, și-au spus... ! Acum vă puteți plimba o oră—două cu tovarășa Moraru prin parc. Vă anunțăm noi cînd sîntem gata.

— Să mergem ! am invitat-o eu pe Aura, dar n-am mai luat-o de braț.

Am mers un timp tăcuți, îndreptîndu-ne în direcția lacului, am atacat din nou :

— Spuneți-mi... Sînt curios să aflu, cînd m-ați sărutat cu atîta conștiinciozitate în apartamentul nr. 4, aveați buzele de rezervă ?

A rîs și n-am mai mers tăcuți. Așa că, la sfîrșitul ședерii noastre în parc, Aura, ca o măslină, nu atît de neagră, cît atît de alunecoasă, cu — ca o scobitoare de Piatra Neamț, nu atît de subțire, cît atît de bont, ne-am îndreptat spre mașină, prieteni, subsemnatul fiind foarte în clar pînă unde pot merge lucrurile cînd te afli în serviciu comandat. Ceea ce, să recunoaștem, nu era deloc puțin pentru mine !...

Căpitanul Vlad ne aștepta lîngă vilă :

— În afară de un magnetofon minuscul, aveți în mașină și un microemițător, ne informă el și continuă : Erau acordați pe recepție, urmărindu-vă pînă la Băneasa, au ascultat tot ce-ați discutat în mașină și s-au convins că lucrurile sînt în regulă. Spuneți-mi, după remarca referitoare la picioare a urmat un sărut, nu ? mă întrebă Vlad și adăugă : Așa ar reieși...

— Exact, am confirmat eu și am considerat necesar să-i explic : Pentru a crea aparențele respective.

— Este perfect, nu sînt probleme. O lăsați pe tovarășa Moraru în fața magazinului „Muzica" de pe Calea Victoriei, iar pe drum bîrfiți-o puțin pe prietena Aurei. Pictorița s-a mutat aici nu atît să lucreze, cît să se întîlnească cu un prieten din București... care o vizitează mereu... Și așa mai departe.

Eram cu Suzanne la Brașov de trei zile. Întorcîndu-ne spre seară de la cheile Oituzului, i-am găsit pe Hellen și Otto așteptîndu-ne în hol la „Carpați". Fusesem înștiințat de dimineață — aici, în locul „Românici libere" ceream ziarul local, folosind o altă parolă — că Otto intrase în țară.

— Ați sosit de mult ? l-am întrebat eu după ce ne-am manifestat reciproc bucuria revederii.

— De o jumătate sau trei sferturi de oră...

— Ce facem, Oi ? interveni Hellen. La recepție ni s-a spus că nu mai au nici o cameră liberă.

— Vedem noi îndată, am spus și m-am uitat în direcția recepției, căutînd din ochi o doamnă Mia, pe care — așa cum știa Suzanne — o cunoșteam mai de mult.

Era într-adevăr de serviciu. M-am scuzat, desprinzîndu-mă de grup. Mi-a spus că-i este imposibil să facă ceva pentru prietenii mei :

— Așteptăm dintr-o clipă în alta două autocare cu turiști englezi, cărora li s-au rezervat de alaltăieri camere, credeți-mă, nu știu cum o să mă pot descurca.

— Nici în Poiana ?

— Nu v-aș fi spus ? !... Să încerc totuși la hotelul „Teleferic", și intră în birou să telefoneze la Poiana.

Otto mă urmase la recepție, asistase la discuție. Întorcîndu-mă spre el, am adoptat o mină plină de îngrijorare, cu toate că eram sigur că n-am de ce să fiu îngrijorat : camera 218 de la hotelul „Teleferic" le fusese special rezervată. Doar erau amicii mei, ce Dumnezeu ? !

— În cazul în care rezultatul va fi negativ, zău dacă știu ce-i de făcut ! am spus. Nu știu cum ne-a scăpat din vedere să vă reținem o cameră ? !

— Da, trebuia reținut... Nu m-am gîndit. Și doar am vorbit cu Suzanne la telefon !...

— În noaptea asta dormiți cu noi, am propus eu, iar mîine vedem noi ce facem. Trebuie să se elibereze mîine o cameră !...

— Totul este în regulă ! mi se adresă doamna Mia, întorcîndu-se din birou și îi spuse lui Otto în germană : Cereți camera 218, sînteți așteptați la hotelul „Teleferic", în Poiana Brașov. E un hotel modern, cu piscină, la doisprezece kilometri de aici. O să vă simțiți chiar mai bine decît la noi, în Poiana e foarte frumos.

Otto îi mulțumi pentru amabilitate ; ne-am întors veseli la Hellen și Suzanne.

— Ol a fost de-a dreptul formidabil ! S-a rezolvat, ar fi cazul să beau ceva tare !

— Să vă instalați întîi, am propus eu. Să nu ne sufle cineva camera, alta nu mai găsim !

— Da, da ! se grăbi Hellen să mă aprobe. Ol are dreptate !

Am făcut semn unui băiat să ducă bagajele la mașină ; după cîteva minute plecam spre Poiana Brașov, eu cu Suzanne în față pentru a le arăta drumul.

— Sînt sigură că o să le placă foarte mult sus, se arătă ea bucuroasă de sosirea lui Hellen și Otto. Îi ducem la „Șura Dacilor“ diseară, ce zici ?

— Diseară sînteți invitații mei ! am spus eu sentențios.

Otto nu avea să-mi lase însă această plăcere.

Bănuiam ce urma să se întîmple. Suzanne nu trecuse la propuneri, comportîndu-se neschimbat, cu toate că ei trebuie să fi fost mulțumiți de rezultatele verificărilor la care fusesem supus. Înseamnă că fusese așteptat Otto. Acum se punea doar problema zilei cînd va trece el la ofensivă. Încă astăzi sau mîine ? Mai mult nu avea de ce să amîne. Era sîmbătă, sîmbătă avusese loc și discuția dintre Anca Petroveanu și Mark Dominic...

Și Hellen și Otto se arătară cît se poate de încîntați de Poiana Brașov ; le plăcu și hotelul. Primind de la recepție cheia, ne invitară sus în camera lor.

— Nu, se opuse Suzanne, instalați-vă în liniște, pînă vă schimbați, bem o cafea. Ne găsiți la bar.

Am ieșit pe terasa piscinei și, în timp ce căutam o masă, l-am văzut pe căpitanul Pascu în mare amor cu o tînără pe care, eram absolut sigur, nu mi-ar fi displăcut s-o cunosc. M-am așezat în așa fel, încît masa noastră să fie în raza privirii lui Pascu.

— Cred că am făcut o imprudență că nu mi-am luat o jachetă cu mine, spuse la un moment dat Suzanne, sorbindu-și cafeaua.

— Să-ți dau haina mea, m-am precipitat eu.

V-ați dat seama și singuri, sînt un bărbat cît se poate de atent cu femeile !

— Ca să răcești tu în schimb ? ! Urc la Hellen, se ridică Suzanne, și iau ceva de la ea. Ce cameră au ? încercă ea să-și aducă aminte.

— Dacă nu mă înșel, două sute optsprezece. Da, da, ăsta-i numărul ! am spus eu ferm. Să te conduc ?

— Nu, de ce ? și se îndepărtă de la masă.

Afară se făcuse destul de răcoare, Suzanne era îmbrăcată însă în pantaloni și pulover, bineînțeles nu acesta

fusese motivul pentru care plecase. Am crezut că fata de la masa lui Pascu se va ridica și ea. Nu, rămase pe loc, rîzînd mereu la tot ce-i spunea îngerul meu păzitor. Nu era singurul, bănuiam.

Suzanne se întoarse împreună cu Hellen și Otto și toți trei arătau cît se poate de veseli.

— O să mîncăm friptură de urs, friptură de mistreț, friptură de berbec... Ce fripturi am mai mîncat noi ? mă întrebă Suzanne.

— De căprioară, am spus eu.

— De căprioară... Și am mai mîncat ceva, dar Oi e afurisit și nu spune, ca să vă facă vouă surpriză. Și-o să bem vin roșu, „Puterea ursului" !...

— Fain ! exclamă Otto, frecîndu-și cu satisfacție mîinile.

— Chiar așa îi spune ? se miră Hellen.

— Chiar așa este ! o asigură Suzanne. Și-o să mîncăm clătite cu foc ! Pufff ! suflă ea în direcția mea, ca într-o flacără.

Am mîncat la „Șura Dacilor", în aceeași atmosferă gălăgioasă și veselă, susținută mai cu seamă de Suzanne. Făceam tot posibilul să fiu în ton cu ea, în aer însă simțeam că plutește ceva. Rîsul lui Otto era cîteodată forțat sau absent, încerca discret să nu întreacă măsura la băutură, Hellen devenise stridentă și doar Suzanne era total degajată, ca și cum ar fi fost complet străină de ceea ce avea să se întîmple, vorbea și rîdea într-una.

Se făcuse aproape unsprezece cînd am ieșit din restaurant, îndreptîndu-ne spre hotel.

— Splendidă noapte ! exclamă Suzanne. Nici un pic de vînt.

— Chiar, ce liniște ! Numai brazii foșnesc ! Auziți ! se opri Hellen.

— Oi, tu știi cîte stele sînt pe bolta cerească ? mă întrebă Suzanne venind lîngă mine.

— Cîte stele ? Zău dacă am idee !

— Un milion trei sute optzeci ! Dacă nu mă crezi, numără-le ! izbucni ea în rîs.

— Cred că iarna aici e și mai frumos ! remarcă Otto, adresîndu-mi-se.

l-am explicat unde sînt pîrtiile de schi, ce se preconizează să se construiască. Ajungînd la scările hotelului, Otto se opri și se adresă celor două femei :

— Duceți-vă sus, noi ne mai plimbăm la aer puțin, și mă strînse complice de braț.

— Bine, spuse Hellen și începu să urce pe scări.

— Să nu vă duceți undeva singuri ! ne amenință Suzanne cu degetul, pornind după Hellen.

„Urmează deci atacul !" mi-am zis eu, încordat ca un odgon, de teamă să nu calc în cratițe tocmai acum.

— Aș vrea să discutăm ceva în liniște... mă anunță Otto și se uită în jur, ca și cum ar fi căutat locul care s-ar fi pretat pentru o asemenea discuție.

— Să bem aici un coniac, am propus eu, arătînd în direcția restaurantului de la parterul hotelului „Teleferic".

— Nu, nu... Haideți ! făcu el, ca și cum s-ar fi hotărît deodată.

Mercedesul său era parcat chiar acolo, în față ; îmi deschise portiera.

— Mi-a făcut necazuri pe drum, se referi el la mașină. Ori a intrat o murdărie în carburator, ori este ceva la aprindere. La turație mare nu se simte, însă cînd reduc gazele, întrerupe...

— Cu rateuri în eșapament ? am întrebat eu, lăsîndu-mă antrenat în discuție. Și pentru că, trecînd de intersecția care duce spre hotel „Sport" Otto virase la stînga, spre Brașov, am crezut că este bine să remarc : Dacă mergem la bar în Brașov, o să se supere și Suzanne și Hellen. Și nici nu sîntem îmbrăcați pentru bar !

— Nu, la bar n-are rost să mergem. Rateurile în eșapament mi-ar fi spus că am lipsă de benzină. Mai curînd platinele. Tot de la aprindere să nu fie ceva... M-am uitat la delco... Între München și Budapesta ne-a plouat tot timpul. Și încă ce ploaie ! De-abia reușeau ștergătoarele să mături apa de pe parbriz. Mi-am spus că, trecînd prin băltoacele de la marginea șoselei, cîțiva stropi au ajuns pe ebonita încinsă a delcoului...

— Așa se putea întîmpla și cu „pipele" bujiilor. Nu-i exclus să fie și o întrerupere de bujie !

— Da, la asta nu m-am gîndit. Am schimbat bujiile, dar la „pipe" nu m-am uitat. Și una din ele este foarte

aproape de filtrul de aer, mi-a mai făcut o dată un necaz. Să oprim acolo, arătă el spre un refugiu, care apăruse după un viraj.

Am înțeles că locul fusese stabilit dinainte, probabil cînd Otto se ridicase de la masă, pentru că la extremitatea de jos a refugiului era parcat, cu luminile de poziție stinse, un Mercedes alb cu un bărbat la volan.

— Mai e o mașină, arătă el spre Mercedes, oprind chiar la intrare. Nu sîntem nici singuri și în același timp putem discuta în deplină siguranță. Fără să ne temem de urechi indiscrete.

„Asta s-o crezi tu !“

— Înseamnă că aveți să-mi spuneți ceva cu totul ieșit din comun...

— Nu știu dacă este chiar așa de ieșit din comun... nuanță Otto, îmi oferi o țigară și își aprinse și el una. Este vorba de o chestiune de afaceri. Dar să intrăm în subiect ! Firma mea vă propune, prin mine, o ofertă cît se poate de avantajoasă și eu...

L-am întrerupt :

— Ce legătură pot avea eu cu firma dumneavoastră ? ! Știți foarte bine că profesiunea mea...

— Vă rog să mă ascultați cu răbdare ! Lăsați-mă întîi...

— Îmi pare rău, trebuie să fiu dur : nu vreau să ascult nimic ! Afacerile nu sînt de competența mea. Și, în general, ele se discută într-un alt cadru !...

— Este în interesul dumneavoastră întîi să ascultați ! schimbă el germana cu o franceză curgătoare.

— Știam că nu cunoașteți franceza ! Interesant...

— Eu cunosc mult mai multe lucruri decît vă închipuiți dumneavoastră ! Repet : este în primul rînd interesul dumneavoastră să mă ascultați !

— Lăsați-mă să apreciez eu care sînt interesele mele ! Sînt în stare să-mi port singur de grijă !

— Bine. Poftiți ! spuse el, întinzîndu-mi o fotografie. Apreciați ! Și deschise cutia de la bordul mașinii ca să pot privi fotografia la lumina ce se revărsa dinăuntru.

Stăteam pe canapea, în camera mea, numărînd mărci vest-germane. Pe măsuța din față se vedeau cele două pachete cu franci elvețieni și dolari.

— Dumneavoastră aţi primit oficial şilingi, dacă nu mă înşel ? ! sublinie el cuvîntul „oficial“.

— De unde ştiţi ce-am primit eu oficial ? am întrebat eu mecanic şi am vrut să continui, dar Otto mi-o luă înainte :

— V-am spus : ştiu mult mai multe lucruri decît vă închipuiţi dumneavoastră !

— Şi ce-i cu fotografia asta ? De unde aveţi o asemenea fotografie ? Cine a făcut-o ?

— Cam multe întrebări ! Este bine să mă ascultaţi cu răbdare şi în linişte...

— Bine, dar... am zis eu cu derută în glas.

— Repet : este în interesul dumneavoastră să mă ascultaţi !

— Mă şantajaţi ?

— Nu recurgeţi la asemenea expresii...

— Astea sînt faptele !

— Dacă este să fie aşa, v-aş arăta şi această fotografie, şi îmi întinse încă una.

Eram în magazinul reprezentanţei „Uher“, tipul cu sacoul sport care mă urmărise în Viena surprinsese prin vitrină exact momentul în care întindeam banii şefului de magazin.

— Aveţi şi acestea două. În prima — mi-o oferi el — ieşeaţi cu magnetofonul în stradă, iar în astălaltă, aşezaţi magnetofonul în maşină.

— Aşadar, Aralian...

— Tranzacţia valutară, după cît ştiu eu — ilegală — aţi făcut-o cu un scop precis ! Un „Uher“ costă peste şase mii de şilingi în Austria !... Este mai bine ca aceste fotografii să nu ajungă la autorităţile româneşti !...

Examinasem fotografiile cu mîinile străbătute de un tremur nervos, cu greu stăpînit. Arătam copleşit.

— Firma mea, continuă Otto sigur de el, a vîndut României o licenţă pentru fabricarea unui anumit produs, al cărui secret de fabricaţie îl deţine în exclusivitate, şi ea livrează ţării dumneavoastră o serie de utilaje complexe. Cînd au fost încheiate tratativele, nu se ştia că partea românească are de gînd să perfecţioneze instalaţiile noastre şi să obţină un produs nou, pe baza aceluia

pe care îl fabricăm noi. Această perfecționare interesează firma în cel mai înalt grad.

— De ce n-ați încercat să duceți tratative ?

— Am oferit de opt ori valoarea întregului contract, inclusiv valoarea instalațiilor. Ni s-a cerut însă o sumă exorbitantă. Noi doi am putea rezolva lucrurile mult mai simplu.

— Bine, dar în cercul meu de cunoștințe nu se află nimeni care ar putea influența asemenea tratative !

— În stadiul actual problema tratativelor a căzut definitiv ! Dumneavoastră ați putea cîștiga într-o singură oră cincizeci de mii de dolari ! Înțelegeți, desigur, ce înseamnă o asemenea sumă !

— Vorbiți copilării !

— Deloc. Perfecționarea despre care am vorbit a fost realizată de inginerul Dobra. Iar pe inginerul Dobra dumneavoastră îl cunoașteți cît se poate de bine.

— Vă înșelați ! Eu îl cunosc într-adevăr foarte bine pe inginerul Dobra... Dar tocmai de aceea vă pot spune că el nu va accepta niciodată o asemenea tranzacție.

— Știu.

— Că-l cunosc pe inginerul Dobra tot Aralian v-a spus ?

— N-are importanță. Este vorba de un efort de o jumătate de oră. De fapt, nici chiar atît. N-o să fie o problemă pentru dumneavoastră să-l invitați pe inginer undeva. Se deplasează foarte des pe șantier... Îl căutați acolo spre sfîrșitul programului, îi propuneți o ieșire... Sau vă oferiți să-l aduceți cu mașina la București... Pe drum îl serviți cu o țigară dintr-un pachet pe care o să vi-l dau eu și inginerul o să adoarmă bruse pentru cinci-zece minute. Este mai mult decît timpul necesar pentru a-i fotografia cu un aparat minuscul cheile de la casa de fier.

— Vă dați seama ce înseamnă asta ?

— Inginerul, continuă Otto fără să dea atenție remarcii mele, se va trezi cînd veți fi din nou în mers cu mașina și va avea senzația că a ațipit o secundă. Nici atît. Senzația este că pentru o clipă a fost absent. La oameni ca el, asemenea momente de absență, de oboseală sînt destul de des întîlnite. Somnul este superfi-

cial, creierul continuă să lucreze... Şi el, în nici un caz, nu va bănui ceva. Pentru clişeele acestea încasaţi cincizeci de mii de dolari !

— Nu, asta se cheamă trădare !...

— Folosiţi expresii depăşite, rudimentare...

— O acţiune într-o afacere de spionaj. Or fi ele rudimentare expresiile, dar faptele sînt exact de această categorie. Nu rise o asemenea implicaţie ! am spus eu cu hotărîre în glas.

— Bine, dar dumneavoastră sînteţi de pe-acum implicat în lucruri tot atît de grave !

— Eu ?

— Da, dumneavoastră. O să încerc să vă ajut memoria.

— Nu vă supăraţi, a cumpăra, chiar ilegal, patru sute de dolari nu este acelaşi lucru cu o acţiune de trădare !

— Să recurgem din nou la fotografii. Examinaţi-o pe aceasta, şi îmi întinse o nouă fotografie.

Era fotocopia declaraţiei mele în legătură cu trecerea ilegală a frontierei R. F. Germania.

— Şi asta, făcu Otto schimb de fotografii.

Imaginea reprezenta declaraţia despre punerea în circulaţie a mărcilor false.

— Ambele declaraţii sînt păstrate în original la poliţie şi cercetările pot fi oricînd redeschise. Este suficient un singur semn !

— Deci, totul mi-a fost înscenat !

— Iarăşi expresii... nepotrivite.

— Bine, dar e o înscenare !

— Trebuie să şi dovediţi !...

— Peste graniţă... Înseamnă că Suzanne e amestecată şi ea în toate acestea !

— Nu, Suzanne nu ştie nimic. Absolut nimic ! Eu am fost acela care a îndemnat-o să ne invite la ea, inclusiv pe dumneavoastră, revanşîndu-se astfel pentru masă. Iar ea a fost imediat de acord. Am sesizat că vă plăcuse, ştiam că-i va surîde ideea.

— Peste graniţă, am reluat eu, m-aţi transportat cu maşina ! N-am făcut-o din proprie voinţă ! Da, acum îmi amintesc perfect, la un moment dat mi-aţi oferit o ţigară. Era, bineînţeles, o ţigară de genul acelora pe care le-aţi pregătit pentru inginerul Dobra !

— Puteți proba ? Nota de plată la restaurantul domnului Kramer din Tils ați achitat-o cu propria mînă ! Scoțînd bancnotele din propriul dumneavoastră portofel ! Domnul Kramer poate depune oricînd mărturie !...

— Pentru că bancnotele mele au fost schimbate cu unele false în timpul primei nopți petrecute acasă la Suzanne ! Și cine putea s-o facă decît ea ? !

— V-am spus, Suzanne n-are nici un amestec. Așa puteți s-o bănuiți și pe femeia de serviciu !... Dovediți !

— Banii i-am primit de la Aralian. Și printre ei erau și mărci.

— Ce sumă ?

— N-are importanță !

— Ba da.

— Aș fi putut să primesc mărcile false cînd am schimbat dolarii sau francii elvețieni !...

— Vă rog ! Otto îmi întinse cîteva fotografii.

Le scotea pe întuneric, nu știu de unde, cum scot prestidigitatorii iepurii din joben.

În toate cele trei fotografii fusesem surprins în timp ce schimbam banii la ghișeele diferitelor bănci din Austria.

— Cine v-ar putea crede, spuse Otto luîndu-mi fotografiile din mînă, că un casier de bancă, ce trece pe sub lumina unei lămpi speciale fiecare bancnotă cît de puțin suspectă, v-a dat mărci false în schimbul dolarilor sau francilor elvețieni ? ! Nu vorbiți copilării !

— Ați avut totul în vedere, am spus eu încet.

— V-am întrebat ce sumă ați primit de la Aralian. În total, ați avut la dumneavoastră aproape cinci sute de dolari, nu ?

— Cu banii schimbați oficial...

— Circa trei sute de dolari magnetofonul... Celelalte cumpărături... Am fotografii aproape pentru fiecare în parte ! Cheltuielile de drum... Atunci de unde ați avut patru sute douăzeci de mărci, aproape o sută treizeci de dolari, ca să plătiți întreaga consumație la „Palace Girls" ? Bețiile în localuri de noapte ca „Palace Girls" costă, nu glumă !

— Exagerați ! În primul rînd, n-am plătit întreaga...

— Mai întîi uitați-vă la fotografiile astea !

Într-una eram la masă, ciocnind toți patru cupele de șampanie, și masa arăta că ocupanții ei nu se limitaseră doar la o sticlă sau două. În alta, dansam pe ring cu Suzanne și felul cum își sprijinea ea buzele de gîtul meu nu lăsa nici o îndoială cam ce relații se stabiliseră între mine și ea. În a treia, achitam șefului de sală partea mea de consumație. Era tocmai amănuntul pe care vroiam să-l ridic în fața lui Otto ; colonelul Dumitru îmi spusese să mă zbat pînă la ultimele puteri și numai atunci cînd voi vedea că sînt definitiv „înfrînt" și nu mai am nici o scăpare, să mă dau în mîinile lui.

— Știți foarte bine, am insistat să plătesc partea mea de consumație și așa am și făcut ! De unde ați luat ?...

— Șeful de sală este gata să declare că ați achitat întreaga consumație !

— Dar nu este adevărat !

— ...Că ați achitat-o în mărci vest-germane. Faptul că la închiderea casei au fost găsite aproape patru sute de mărci false nu a îndreptat atunci bănuielile spre un român, deoarece mai bine de jumătate din clienții sălii au fost vest-germani. Dar puse în relație, cazul acesta cu cele petrecute la Tils, lucrurile ar putea lua proporții !... Iar cercetările să treacă în mîinile Interpolului. În lume circulă sume impresionante de mărci vest-germane false — este moneda cea mai stabilă astăzi — și Interpolul se află într-o continuă alertă. Dă-le oamenilor lui un asemenea fir și ei sînt în stare să răzbească și în jungla braziliană pentru a vă da de urmă. Nu sînteți greu de găsit !...

— Exagerați, am spus eu fără convingere.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu dur, dar, practic, n-aveți de ales ! Trebuie să acceptați propunerea mea, o a doua alternativă nu există !

Am rămas tăcut și, sprijinindu-mi coatele pe genunchi, am început să-mi masez fruntea cu palmele. Arătam ca un om încovoiat, distrus.

— V-am făcut o ofertă cît se poate de avantajoasă : o întîlnire, care nu poate să dea nimănui de bănuit, cu inginerul Dobra și ați cîștigat cincizeci de mii de dolari !

— Și ce să fac eu cu ei ?

— Ne-am gîndit și la asta. La două sau trei zile după ce ne predați clișeele, poliția românească va fi anunțată telegrafic că într-o localitate oarecare, din apropiere de Salzburg, a fost găsit abandonat un Renault 16...

— Deci și mașina este tot opera dumneavoastră !

— ...Fără numere de circulație, trecu Otto peste remarca mea, cu seria motorului ștearsă și că sînteți rugat să veniți la Salzburg pentru a vă recunoaște mașina, deoarece se bănuiește că este Renault-ul care v-a fost furat acum două săptămîni. În condițiile acestea veți primi imediat un pașaport...

Deci, acesta era scopul pentru care mi-au furat ei mașina ! Și noi nu găseam mobilul... Bine gîndit !

— ...Și veți avea ce face cu cincizeci de mii de dolari ! Cu banii aceștia se poate trăi aproape numai din dobîndă, dacă-i depuneți la bancă !

— Nu mă pot hotărî, am zis eu cu voce spartă, chinuit de îndoieli. Trebuie să-mi dați un timp... Să zicem... pînă mîine la prînz. Ca să vă pot da un răspuns.

— V-am spus, aveți o singură alternativă ! Noaptea este într-adevăr un sfetnic bun, dar... Să nu încercați gesturi necugetate, pentru că ele vor fi numai în defavoarea dumneavoastră ! O să vorbesc deschis, așa cum am făcut și pînă acum. Ați putea fi tentat să vă faceți un calcul... El se va dovedi în întregime greșit ! Să zicem că ați încerca să luați legătura cu Securitatea. Înainte de toate, o asemenea încercare nu va avea sorți de izbîndă. Sînteți tînăr, e păcat să vă pierdeți viața prostește. Noi sîntem oameni hotărîți !... Ați văzut, știm să lucrăm și, în plus, avem și cu ce ! Deocamdată — vă spun iar deschis — nu putem avea nici o încredere și, în consecință, veți fi supravegheat pas cu pas. Nu faceți nici un gest necugetat, veți fi suprimat !

„Cunosc, nene, cunosc !... Mercedesul din față era pregătit pentru mine doar !...“

— Dar să zicem — prin absurd — că veți ajunge la ei. Sigur, noi vom rata afacerea... Ce cîștigați dumneavoastră ? Vă spun îndată. Renault-ul va fi găsit într-adevăr abandonat, dar cu numerele lui de circulație și cu seria de la motor intactă. Iar în ușile mașinii vor fi des-

coperite cîteva pachete cu mărci false. Vor începe cercetările, ziarele din Austria vor fi pline de relatări. Șeful de sală de la „Palace Girls“ va face o declarație la poliție în sensul că acum este evident de la cine proveneau cele patru sute de mărci false. Poliția vest-germană se va sesiza și ea, scoțînd cazul la iveală. Interpolul va prelua cercetările, ziarele vor fi servite cu fotografiile dumneavoastră în timpul chefului de la „Palace Girls“, apoi înotînd în piscină, la Suzanne acasă, stînd în șezlong într-un halat de baie, cu o sticlă de coniac „Napoleon“ și un pachet de o mie de mărci pe măsuță, alături ; la volanul lui Lamborghini Espada, petrecînd cu Suzanne în localurile de lux din România... Pentru ziarele din Occident asemenea fotografii, ținînd de o afacere cu bancnote false, vor fi o adevărată mană cerească ! Postul de radio „Europa Liberă“, în emisiunea lui pentru România, va relata, bineînțeles cu lux de amănunte, întregul scandal ! Poate nu veți fi tras la răspundere penală, ținîndu-se seamă că v-ați prezentat singur la Securitate, dar veți fi un om definitiv compromis ! Ca să nu muriți de foame vi se va da undeva un post de contopist, cu o mie de lei pe lună ! Trafic de valută, desfrîu, chefuri, viață imorală cu o străină implicată într-o afacere de spionaj nu sînt iertate într-o societate puritană ca cea din România !

Am rămas tăcut, cu fața îngropată în palme, copleșit cu adevărat de ura care se adunase în mine. De-abia acuma îmi dădeam seama cîtă dreptate avusese colonelul Dumitru cînd îmi spusese că va trebui să fiu foarte tare, aproape dincolo de puteri, în timp ce Otto va trece la recrutarea mea.

— Din cîte mi-am dat seama — și am pretenția că mă pricep la oameni — continuă Otto pe cu totul alt ton, Suzanne a început să vă iubească și încă foarte serios. Ea poate nu vă arată, continuînd să pară aceeași femeie care trece cu ușurință prin viață, nerefuzîndu-și plăcerile pe care și le poate oferi. Priviți-o mai atent. Și apoi, ea nu este numai o femeie frumoasă, dar, din punct de vedere material, și o partidă pe care e păcat s-o scăpați !...

— Ce știe Suzanne despre toate acestea ?

— Suzanne nu știe nimic. Am folosit-o fără ca ea să știe ceva. Noi nu ținem seama de scrupule. Veți spune că sînt cinic... Viața nu-i cinică ?! Dealtfel, rolul pe care l-am făcut ca Suzanne să-l joace a fost cu totul neînsemnat. Mai mult o întîmplare mi-a scos-o în cale. I-am făcut o vizită cu Hellen și deodată mi-am dat seama că ea mi-ar putea foarte bine servi și mai ales casa se potrivea intențiilor mele. Vedeți, eu sînt cît se poate de deschis. Partida e jucată... Putem da cărțile pe față.

— Nu, nu este încă jucată !...

— Poftim ? rămase el suprins.

— Suma este prea mică față de riscul la care mă expun !

— Ce vreți să spuneți ?

— Eu credeam că am fost clar. Cincizeci de mii de dolari este prea puțin pentru ceea ce risc !

— Nu vă fie teamă, nu riscați prea mult ! Eu...

— Știți ce pedeapsă mă așteaptă în cazul în care vom fi prinși ?

— Nu vom fi prinși ! Metodele și mai ales mijloacele tehnice cu care lucrăm înlătură categoric o asemenea posibilitate !

— Totuși, un anumit procent de nereușită există ! Pun înainte răul... Și dacă e să mă vînd diavolului, vreau să știu pentru ce-o fac ! Adică...

— Diavolul fiind eu ? Nu-mi displace. Dumneavoastră fotografiați cheile inginerului și odată cu înapoierea aparatului v-ați încheiat misiunea ! Unde vedeți riscul ?

— În ceea ce se va întîmpla după aceea !

— După aceea, este de la sine înțeles ce se va întîmpla. Vor fi executate chei pe baza clișeelor, iar cu cheile respective va fi deschisă casa de fier în care inginerul Dobra ține dosarul cu proiectul lucrării.

— Și credeți că pe șantier veți putea pătrunde atît de ușor ?

— Nu-i vorba de șantier. Nu risc nimic spunîndu-vă. Proiectul este în două exemplare. Un exemplar pe șantier, pentru a servi la montaj, celălalt exemplar în casa de fier a institutului. Inginerul este nevoit să aducă unele modificări, impuse de aparatura electronică cumpărată

din Franța. Și el face mereu drumul de la șantier la institut, pentru că pe șantier nu are condiții de lucru.

— Sînteți perfect informat ! am spus eu cu admirație.

— Astăzi cîștigă acela care este cel mai bine informat. Dacă un inginer greșește, îl dă patronul afară. Pentru mine acesta este riscul cel mai neînsemnat.

— Cu alte cuvinte, ați confirmat ceea ce vă spuneam eu. Un risc există !...

— Dacă nu ești bine informat și dacă nu-ți faci meseria ca lumea.

— Neprevăzutul este însă imposibil de prevăzut ! ca să folosesc un joc de cuvinte. Tocmai acest lucru îl am eu în vedere cînd cer majorarea sumei.

— Neprevăzutul a fost prevăzut ! Vă temeți că omul nostru ar putea fi surprins în timp ce va fotografia filele din dosarul proiectului, nu ? Și astfel să se ajungă la dumneavoastră ! El va cunoaște un singur om — pe acela care îi va da cheile. Iar acesta va fi de-acum în Occident. Fiți sigur, am grijă să-mi păzesc propria-mi piele !

— Nu știu la cît o evaluați pe-a dumneavoastră, dar pe a mea n-o vînd fără dublul sumei pe care mi-ați propus-o.

— Cereți prea mult !

— Nu vă întreb cît realizați personal din această afacere. Singur ați spus însă că firma dumneavoastră a oferit de opt ori valoarea licenței și utilajelor livrate României. Or asta înseamnă ceva !...

— Nu sînteți singurul distribuit în reușita acestei acțiuni !...

— Dar, în clipa de față, încep să cred că sînt singurul care poate obține cheile inginerului Dobra !

— Există o sumă pe care firma este dispusă s-o plătească... Din suma aceasta o parte revine participanților, iar o parte pentru celelalte cheltuieli care nu sînt deloc neînsemnate !

— Cheile, ca să folosesc iar un joc de cuvinte, sînt însă cheia acestei afaceri !

— Să cădem de acord pentru șaptezeci de mii de dolari. Este o propunere mai mult decît rezonabilă !

Am tăcut un timp, după care am spus :

— Cu condiția ca suma să fie depusă la o bancă în Elveția, stipulîndu-se că banii nu vor putea fi ridicați decît la prezentarea mea. Îmi înmînați întîi chitanța de depunere și eu vă predau aparatul.

— Vă pricepeți la condiții !...

— După cele cîte mi-ați servit, cu mărcile false și așa mai departe...

Otto rîse și rîsul lui răsună ca o ușurare. Cu condițiile mele îi servisem încredere și el se și vedea încălzindu-și mîinile la reușita „afacerii" sale.

Eram curios, oamenii căpitanului Vlad reușiseră oare să înregistreze convorbirea asta cu Otto ? Căpitanul îmi povestise ceva despre un fel de pistol cu raze Lasser, cu care se puteau asculta discuții purtate într-o mașină, chiar dacă aceasta se afla în mers și chiar în cazul cînd între mașina urmăritoare și cea urmărită se interpun două sau trei mașini pe parcurs. La noi era mai simplu, discutam în mașină, flancați în față de Mercedesul alb. Tare aș fi dorit să ascult o dată, în liniște, întreaga convorbire între mine și Otto.

Ne-am întors la hotel fără să scoatem pe drum un singur cuvînt. Urcînd scările, mi-am aranjat părul cu mîna și, străbătînd holul, am repetat gestul. Era semnul că totul este în regulă. Dacă foloseam pieptenele, însemna că situația a devenit periculoasă.

— Le spunem că am fost la Brașov, unde am băut ceva amîndoi, mă avertiză Otto în timp ce ne îndreptam spre camera lui. Nici un cuvînt Suzannei !

Adormiseră îmbrățișate. Era încă o dovadă că Otto nu neglija nici cel mai mic amănunt. Totul era pus în scenă perfect, și ele ne făcură un tărăboi groaznic pentru că lipsisem atîta.

— Vă așteptăm mîine la zece la noi ! i-am spus eu cu o mutră pocăită lui Hellen, luîndu-ne rămas bun de la ei.

Cînd am trecut prin hol, apoi în timp ce ne îndreptam spre mașină, mi-am aranjat din nou părul cu mîna.

— Lasă-mă pe mine să conduc, spuse Suzanne pe un ton supărat, întinzînd mîna după chei. Ai băut !

Era și aceasta o măsură de precauție. Cu Lamborghini pe mîna mea, să nu fiu tentat la vreo prostie, se temuse

Suzanne probabil. Cu toate că, nu mă îndoiam, Otto o anunțase printr-un semn că lucrurile erau aranjate.

— Da, ai dreptate, i-am spus și i-am dat cheia, trecînd la portiera cealaltă.

Am coborît tăcuți pînă la Brașov, intrînd însă în hotel și luînd cheia de la recepție, am oprit-o din drum :

— Vreau să te rog două lucruri...

— Nu mă ruga nimic, nici nu vreau să te ascult !

— Atunci o să mă duc singur la bar !

— Și tu crezi că eu o să te las ?

— Asta și vroiam să te rog : să mergi cu mine la bar !

Aveam trei motive puternice să-i adresez invitația aceasta. Trei motive la fel de puternice. Ca să respect adevărul pe care ni l-au adus Adam și Eva din cer, le voi transcrie aici în ordinea lor subiectivă :

Primo, îmi crăpa țeasta, nu alta, trebuia să bag în mine rapid o „tărie".

Secundo, intenționam să-i servesc lui Otto o porție de încredere pe pîinea sandvișului său.

Terțio, vroiam să bea și căpitanul Pascu un gin fizz sau două, că n-o fi gaură-n cer ! La naiba ! adusesem astă-seară 70 000 (șaptezeci de mii) de dolari beneficii extraplan, ceea ce nu era chiar de colo ! Cît un Gostat fruntaș !

— Și cel de-al doilea lucru ? vru Suzanne să știe.

— Să nu mai fi supărată pe mine.

Ne-am schimbat în cîteva minute și am coborît la bar. Polarizînd toate privirile, Suzanne era cea mai autentică hîrtie de turnesol : bărbații se înroșeau de plăcere, femeile se înverzeau de invidie. Numai că, fiind sîmbătă, nu se vedea un scaun liber măcar. Eu însă aveam noroc cu șefii de sală, și cel de aici n-a întîrziat să vină la noi. Eleganța cu care era îmbrăcată Suzanne impunea ; ne făcu rost de două scaune la o masă cu încă o pereche.

Programul se terminase de vreo oră, eu însă nu pentru program venisem aici și după ce am lichidat parțial cu primul motiv, am trecut la al doilea, invitînd-o pe Suzanne la dans.

Știind de ce întîrziasem atîta cu Otto și bănuind ce se petrece cu mine, mă observa discret, filtrînd întreaga

mea comportare, fiecare gest chiar, și eu, nedisimulînd, mă eliberam de descărcarea nervoasă, dar într-un alt sens decît credea ea.

Băusem dintr-odată un pahar de coniac și cerusem imediat altul ; pînă să vină acesta sorbisem din al ei și Suzanne interpretase probabil că mă anesteziez, că astfel, prin alcool, caut să văd în roz tot ce avea să urmeze după convorbirea cu Otto. Ea îi va comunica mîine toate acestea.

Am dansat un timp tăcuți, pentru a-i pregăti întrebarea, am făcut în așa fel încît să mă surprindă privind-o.

— De ce mă examinezi așa ? mă întrebă ea.

— Cum te examinez ? Ți se pare ! am negat eu.

— Nu, nu mi se pare, mă cercetezi întrebător cu privirea. S-a întîmplat ceva, Ol ? se interesă ea, uitîndu-se în ochii mei.

— Spune-mi, Suzanne, tu ții într-adevăr la mine ?

— Ți-am spus nu o dată că da. Tu te-ai eschivat însă mereu. Parcă ți-ar fi rușine să spui că mă iubești.

Trecuse la contraatac și încă la unul masiv.

— Nu este vorba de o eschivare. Ai spus... parcă mi-ar fi rușine... Ai intuit ceva, dar nu în sens de rușine. Tu ești o femeie frumoasă... Nu știu, mi se pare banal... Poate să pară banală o declarație de dragoste. Astăzi se declară atît de ușor „Te iubesc !“... Și mai ales unei femei ca tine ! Sînt sigur că ți-ai dat foarte bine seama de sentimentele mele.

— Da, dar eu vreau să-mi spui. Să-mi spui că mă iubești !

— Apoi, situația ta materială... Pentru un bărbat este dificil...

— Copilării ! Astea sînt prejudecăți, Ol !

— Poate tocmai puterea acestor sentimente... Atît de banalul „te iubesc“... le-ar pîngări parcă.

— Ești un om curios ! spuse ea privind undeva departe.

— De ce ?

— Așa... Ori poate te dedublezi... Ai pe cineva ?

— Pe cineva ? Pentru un bărbat necăsătorit... Pentru un bărbat care nu este nici chior și nici șchiop...

— Eu m-am referit la o legătură statornică.

— Statornică... într-un anumit fel... N-am nici timpul necesar și nici nu sînt bărbatul care să alerge după fuste. Mă obosește. Nu, n-am nici timp pentru asemenea lucruri. Sînt acum într-o pauză... De obicei lucrez zece-douăsprezece ore pe zi. Spune-mi, Suzanne, ce-ai zice tu dacă aș veni dincolo ?

— În Germania Federală ?

— Nu neapărat. În Occident.

— Eu vroiam să-ți propun...

— Poate ar fi rîndul meu acum să te întreb. Ești o femeie frumoasă și, pe deasupra, liberă... Poziția te materială... Ai... ceva... în perspectivă ?

— Nu la „ceva", ci la „cineva" te referi. Dacă aș fi avut, nu veneam cu tine pentru două-trei luni aici ! Ai văzut bine, am hotărît totul într-o singură clipă. N-am dat telefon nimănui să spun că plec sau să inventez vreo minciună. Oi, spune-mi că mă iubești !

— Suzanne, ce sens are ?...

— Nu, nu, spune-mi că mă iubești !

Pisicuța își spăla șoricelul ca să-l mănînce mai bine. Dacă ea vroia așa, și-i făcea atîta plăcere...

— Sigur că te iubesc, Suzanne !

Mă strînse cu recunoștință lîngă ea, lipindu-se de mine : cu același gest de recunoștință i-am răspuns și eu, așa că eram chit.

— Ai vorbit cu Otto despre mine ? se interesă ea deodată.

— Nu. Nu în sensul pe care l-ai avut tu în vedere.

— Dar în ce sens ?

— Otto mi-a spus la un moment dat că te-ai atașat de mine. Că mă iubești, a spus el. Asta a fost tot. Eu n-am comentat.

— Și tu ce crezi ?

— Că te-ai atașat... Cuvîntul este mai complex... Exprimă mult mai multe lucruri.

— Ești un prostuț !

Nu eram absolut sigur.

— Cum, tu nu ți-ai dat încă seama că eu te iubesc ? !

Mă spăla pisicuța, mă spăla !...

— Aș fi fericit să fie așa.

— Nu mă crezi ?

— Mi-e teamă să nu te înșeli.

— Nu, eu mă cunosc. Nu mă înșel. De asta m-ai întrebat cu atîta îndoială ce-aș zice dacă ai veni în Occident ?

— M-am gîndit că este posibil să ai pe cineva...

— Unei femei îi este mult mai greu să fie sinceră decît unui bărbat. Vouă vi se admite orice... O să fiu însă sinceră. După Alex a existat un bărbat la care am ținut, la care am ținut chiar foarte mult. E o întreagă poveste... se opri ea.

Aștepta s-o invit să continue, pentru că în acest sens se oprise. Provocător, într-un anumit fel.

— Spune ! am îndemnat-o, făcîndu-i pe plac. Dar dacă trecutul e prea recent și rana e încă deschisă...

— Nu despre asta este vorba. Amintirile sînt penibile... dintr-un anumit punct de vedere.

— Atunci...

— El mi-a făcut curte încă din ultima fază a căsătoriei cu Alex... Doar curte, nimic altceva. Ai să vezi... Eram în același cerc de prieteni, Alex observase, pentru că această curte era deosebit de insistentă, dar nu reacționa în nici un fel. Pur și simplu nu dădea importanță. M-am ambiționat și i-am făcut unele avansuri lui Hug. Era opus fostului meu soț. Delicat, de o manieră ireproșabilă și, mai ales, nu încerca să ajungă cît mai repede la scopul pe care îl urmăresc toți bărbații. Poate și din această cauză am suportat destul de ușor despărțirea de Alex. După divorț, Hug a devenit nelipsit de lîngă mine. Nu puteam bănui că el vizează situația mea materială, pentru că a lui era mult mai bună. Şi apoi, Hug nici nu se grăbea să mă ceară în căsătorie. Așa a durat un an și ceva. În cele din urmă am aflat că este homosexual. Asta-i tot, oftă Suzanne. Acuma știi totul, spuse ea și mă privi cu ochi grei, așteptîndu-mi răspunsul.

Zău dacă nu-mi venea s-o aplaud. Jos pălăria ! Suzanne își cunoștea meseria, nu glumă !

Şi în timp ce ea povestise, retrăindu-și „amintirile", îmi imaginasem deodată ce ușor trebuie să le fie unora de genul Suzannei să pună la îndopat gîsculițe naive și proaste, care înghit pe nemestecate tot felul de baliverne.

Cu alte cuvinte, după Hug, în timpul căruia ea postise — vai, biata ! — venisem eu, vezi doamne, cel mai bărbat între bărbați, și, dacă e s-o luăm așa, eram de fapt primul bărbat-cu-adevărat pe care deschisese ea ochii ! Da, eram cineva !... Aplauzele mi se cuveneau de fapt mie !...

— Suzanne, îmi pare rău că... te-am făcut să răscolești unele lucruri pe care tu le vroiai... definitiv uitate.

— Le-am înfundat în cel mai ascuns colțișor din memoria mea, ca și cum nici nu s-ar fi întîmplat. Ai insistat să-ți spun... A fost ca o eliberare pentru mine. Nu vreau să existe nici un echivoc între noi. Nu numai acum. Niciodată ! Te-ai gîndit să vii în Occident pentru o perioadă mai îndelungată ?

— Mă gîndesc să mă stabilesc acolo.

— Ar fi extraordinar !

Se entuziasmase într-atît, încît mi-a fost teamă să nu se dezintegreze cumva.

— Crezi că ai să reușești ? se îngrijoră ea deodată.

— S-a ivit o situație care mi-ar putea oferi o asemenea posibilitate.

— Dar este perfect !

— Sper să reușesc, am spus eu decis, ca o hotărîre definitiv și irevocabil luată.

— Ar fi înlăturată astfel singura situație care se ridica într-un fel între noi. Rămîneam cu tine aici o lună-două, hai trei... Și pe urmă ? Nici nu îndrăzneam să mă gîndesc că va veni o asemenea zi. Ar fi soluția cea mai perfectă !

Întorcîndu-ne la masă, Suzanne îmi oferi paharul ei de coniac, cînd tocmai mă întrebam dacă nu-i dăduse Hellen vreun pistolet cu care să poată interveni în caz de nevoie. Ea însă venise fără poșetă. Cu drăciile astea miniaturale... Colonelul Dumitru îmi povestise ceva cu un stilou-pistolet, capabil să tragă unul după altul trei gloanțe...

Încă în lift mi-am simțit capul greu, în cameră m-a apucat o amețeală plăcută și totul era calm și frumos, pe patul moale, cearceaful foșnea proaspăt, venea somn odihnitor fără vise, de care aveam atîta nevoie. Și revăzînd paharul ei cu coniac, în care-mi pusese ceva din brățară, i-am mulțumit în gînd că se sacrificase pe sine...

DE CÎND „TREI AȘI" SÎNT MAI MICI DECÎT „DOUĂ PERECHI" ? !

A doua zi ne trezi Otto, sunînd de la recepție :

— Mai dormiți încă ? Vă așteptăm de un sfert de oră în hol !

Într-adevăr, trecuse de zece și, îmbrăcîndu-ne în grabă, am coborît cerîndu-ne scuze pentru că i-am făcut să aștepte atît.

— Pînă mîncăm ceva, îi trase Suzanne spre restaurant, stabilim încotro s-o luăm. Ol, mi se adresă ea, nu vrei să aduci harta din mașină ?

Avea nevoie să mă expedieze undeva și eu mă și ridicasem în picioare să plec, abia așteptam ocazia care să-mi permită să ies pînă la debitul de alături, dar Otto mă opri locului.

— M-am uitat azi-dimineață pe hartă... Am niște treburi în București și v-aș face următoarea propunere : Plecăm cu toții... cel mai bine mîine dimineață, la prima oră. Dacă sosim diseară, mai mult ca sigur nu găsim camere. Pînă la București nu sînt nici două sute de kilometri !

Nu de camere îi era lui Otto ! Vroia să mă aibă încă o noapte departe de Capitală, sosind dimineața mă putea controla mai ușor.

— Îmi rezolv treburile în cîteva zile, continuă el, recuperăm ce-a văzut Suzanne și o luăm spre mare.

— Otto, de ce să mergem acum la mare, cînd nu sîntem încă în sezon ? ! obiectă Suzanne.

— Un moment ! Vizităm o zi—două litoralul, apoi mergem în Deltă cinci-șase zile... Iar de acolo ne continuăm drumul spre nordul Moldovei, unde sînt mănăstirile.

— Aduc imediat harta, am spus, ridicîndu-mă decis de pe scaun și în clipa următoare mă îndepărtam cu pași grăbiți de la masă.

Ieșind din hotel, am aruncat o privire spre mașinile parcate în față. La coborîrea cu Suzanne spre Brașov nu mai văzusem Mercedesul alb în refugiu, în schimb, însă, îl găsisem staționat aici, în fața hotelului. Acum nu era nicăieri. Am luat harta din mașină și, întorcîndu-mă spre intrarea hotelului, am schimbat brusc direcția spre debi-

tul de tutun, ca și cum mi-aș fi adus aminte de ceva.

— „Drum nou" de astăzi are programul de radio ? am întrebat eu vînzătorul.

— Are. Și eu urmăresc în ziarul nostru programul de radio.

— Dați-mi voie, fiți bun, să arunc o privire de treizeci de bani peste el.

— Cu cea mai mare plăcere. Cum o să vă iau bani ? ! și vînzătorul îmi întinse ziarul „Drum nou".

Pentru o mai mare siguranță, fusese stabilit, printr-un mesaj similar, că voi „citi" ziarul lîngă debit și-l voi restitui imediat după descifrarea mesajului, operație care îmi era acum mult mai la îndemînă. Atent să nu dea Otto peste mine, m-am rezemat de zid și am deschis ziarul. Soarele bătea exact ca să-mi permită o mai ușoară reperare a perforărilor făcute cu acul în literele de tipar.

„Început. Felicitări. Respectați întocmai indicațiile lui. Inginerul Dobra va fi pregătit. Sfîrșit."

— Vă mulțumesc foarte mult ! i-am înapoiat eu vînzătorului ziarul, răsuflînd ușurat.

Ieșind după mine sub un pretext oarecare, Otto mi-ar fi putut cere ziarul, vezi Doamne, pentru a-și da seama dacă reușește să înțeleagă ceva, și eu nu l-aș fi putut refuza. Este adevărat, perforările erau foarte greu observabile pentru cel care nu știa unde să le caute și ele apăreau doar atunci cînd ziarul era ținut în lumină, dar Otto nu era un novice în treburi din astea !

M-am întors fără grabă și, așezîndu-mă la masă, m-am arătat preocupat :

— Trebuia să se transmită astăzi la prînz o schiță de a mea, umoristică... Am văzut că nu-i în program. Dracu' să-i pieptene !

— Unde să se transmită ? nu înțelese Otto.

— La radio, am spus eu plictisit.

— Aaa, pricepu el.

Am desfăcut harta și, reperînd cele două variante ce pornesc de la Brăila spre Galați — Iași, cealaltă spre Focșani — Bacău, le-am explicat tot ce am putea vedea, de cît timp avem nevoie pentru fiecare obiectiv turistic, i-am ademenit în satul Chiril de lîngă Vatra Dornei, unde cunosc un țăran ce ne-ar putea face niște păstrăvi la

jar — să nu-i uiți toată viața, le-am arătat drumul de întoarcere cu variantele lui spre Cluj sau Reghin — Sovata.

— Eu rămîn la părerea mea! spuse Suzanne, după ce am încheiat. Facem la ducere drumul pe care ni l-a arătat acum Ol, iar la întoarcere, Delta și litoralul, pentru a rămîne la mare două sau trei săptămîni.

Era gratuită, știam, toată discuția aceasta, dar eu trebuia să particip la jocul pe care mi-l impuneau ei.

— Depinde și de timp... Nu-i exclus să fie acum frumos la mare, iar mai tîrziu urît!... am încercat eu să fiu neutru, dar, în același timp, să susțin varianta lui Otto.

— Are dreptate Ol! mă aprobă el. Vedem la București ce se întîmplă cu vremea, ne interesăm ce pronosticuri dau meteorologii și hotărîm atunci. Deci, n-aveți nimic împotrivă să mergeți cu noi la București?

— Din punctul meu de vedere este perfect. Am unele lucruri de pus la punct... și m-am uitat semnificativ la Suzanne.

— Dacă și Ol vrea... Ne întoarcem, n-am nimic împotrivă.

După două ore eram la Sibiu. Am vizitat Brukenthal-ul, orașul vechi, am urcat la Păltiniș și, în cele din urmă, ne-am oprit în Dumbrava.

— Noi rămînem cu Ol pe o bancă, voi, dacă vreți, duceți-vă la animale, le propuse el, expediindu-le la colțul zoologic.

Lipsa mea de la masă îi permisese să se informeze în amănunt despre tot ce se întîmplase după ce mă despărțisem de el, care fusese starea mea sufletească în timpul cît petrecusem cu Suzanne la bar — și acestei stări îi acorda el, desigur, o maximă importanță — aflase despre clarificările sentimentale pe care le provocasem, despre intențiile mele de viitor și, după cum mi se părea, Otto era aproape convins că totul este O.K. în ceea ce mă privește.

Îi servisem Suzannei încredere, încrederea aceasta era ca un unt proaspăt pe sandvișul lor, Otto urma doar să pună icrele negre.

— Aţi înţeles probabil că trebuie să ne întoarcem la Bucureşti pentru cele discutate ieri. Problema a fost ca Suzanne să nu sesizeze nimic. Nu v-a întrebat aseară ce-am discutat noi atîta ?

— Nu, era în continuare supărată, dar am împăcat-o ducînd-o la bar. Se pare că aţi avut dreptate referitor la cele ce mi-aţi spus ieri despre ea.

— În mod sigur !

— Adevărul este că nici eu nu ţin mai puţin la Suzanne.

— Noi trebuie să fim însă cu capul pe umeri. Să judecăm lucrurile sub toate aspectele lor.

Cît timp am fost în patru, Otto se arătase cît se poate de prietenos faţă de mine, vesel şi, într-un anumit fel, deschis, ca şi cum nimic nu se întîmplase ascară, şi eu credeam că Otto încearcă să-mi cîştige chiar simpatia. Acum însă era distant şi rece, ca şi cum mi-ar fi spus : „Afacerile sînt afaceri, iar în aceste afaceri patronul sînt eu !“

Continuă, intrînd direct în subiect :

— Sosind la Bucureşti, trebuie să vă ocupaţi imediat de inginerul Dobra. Fiecare zi cîştigată ne apropie în mod corespunzător de rezolvarea întregii chestiuni. Cu precauţiunile...

L-am întrerupt :

— Dacă ştiam că nu pot să-mi iau asemenea precauţiuni, nu acceptam nici pentru întreitul sumei ! Tocmai aici se ridică o problemă. Nu pot în nici un caz să mă duc la şantier cu maşina Suzannei. Consideraţiile sînt multiple...

— Nu, nu cu maşina Suzannei. Nu puteţi împrumuta de la cineva o maşină ?

Am stat puţin pe gînduri, ca şi cum mi-aş fi trecut în revistă prietenii.

— Sper că da. Mă gîndesc în special la un amic, care are un „Renault 16“ ca al meu, numai că este de altă culoare. Nu, inginerul Dobra nu va sesiza acest lucru. Şi dacă va sesiza, o să fac de aşa manieră... „Da, e a unui prieten“ şi o să schimb vorba.

— V-aţi gîndit cum să-l abordaţi ?

— Cred că o să apelez la el solicitîndu-i sprijinul pentru a aranja în serviciu o cunoștință de-a mea. M-a rugat mai de mult o tînără în acest sens. Mîine, voi face în așa fel încît s-o întîlnesc ca din întîmplare și ea o să mă întrebe dacă n-am uitat-o cu ce m-a rugat. Îi voi promite că mă voi ocupa în zilele următoare și o să-i vorbesc lui Dobra despre ea.

— Este foarte bine așa ! mă aprobă el.

— Dobra n-o să mă refuze. Am scris acum cîțiva ani despre el foarte elogios... Undeva, poate acest reportaj l-a și făcut remarcat. În orice caz, de atunci sîntem în bune relații, ne telefonăm reciproc... Nu, nu cred că Dobra o să mă refuze.

A fost clipa cînd m-am gîndit că în cazul în care lui Otto i-ar trece prin cap să mă întrebe „Dobra și mai cum ?“ eu aveam să fac o mutră de urangutan și judecînd cu viteza troleibuzului 84, o să-i spun că mă duc după Anca Petroveanu, ca să aflu de la ea numele mic al fostului ei soț.

Am căutat să închei cît mai repede :

— O să fie și pretextul pentru a-l invita undeva. Ca să-i pot vorbi. Înțeleg însă că veți acționa concomitent în privința sumei de bani ! Treburile acestea nu se fac telegrafic... Iar eu vreau o chitanță pe numele meu și nu cu parolă. În legătură cu condițiile, sper că am fost aseară cît se poate de clar !

— Da, ele vor fi respectate, aveți cuvîntul meu.

Am zîmbit ironic.

— O să-mi dați voie să-mi iau măsuri de precauție în ambele direcții.

— În ce sens ? sună aspru întrebarea lui.

— În sensul ca riscul să nu fie gratuit. Dumneavoastră o să-mi dați chitanța, eu la întîlnire o să vin fără aparatul fotografic, care bănuiesc că nu este cît o ladă, iar după ce o să verific chitanța și o s-o pun unde știu eu, vă predau ce trebuie predat.

— Nu aveți, deci, încredere ?

— Ba da. Dar chitanța bancară îmi va demonstra că n-a fost o falsă investiție de încredere.

— Îmi pare rău...

— De ce ? Dintre noi doi, primul care și-a pus încrederea la dispoziție am fost eu. La Salzburg... Apoi la Tils... Dați-mi voie să am acum o rezervă.

— Bine.

— Am o întrebare pe care vreau să v-o pun din simplă curiozitate.

— Poftim !

— Un clișeu poate reda imaginea, desenul unei chei. Dar nu și dimensiunea fiecărui amănunt în parte !

— Pelicula are gradații milimetrice. Milimetrice la mărire... V-am spus : mijloacele noastre sînt excepționale ! Cheile vor trebui fotografiate... La înmînarea aparatului, o să vă explic cum trebuie să procedați.

Am vrut să spun ceva, dar Otto mă făcu atent cu o mișcare a brațului. Pe alee înainta un grup de tineri și, în cele din urmă, a trebuit să ne ridicăm ; doi dintre ei se așezaseră chiar lîngă noi, în timp ce alții ocupaseră gălăgios banca vecină.

Sosisem în București încă înainte de zece, camerele le rezervasem telefonic de la Brașov, așa că nu întîmpinarăm nici un fel de greutăți în această problemă, rezolvată dealtfel din timp, așa cum o cereau regulile jocului. După un duș rece, foarte indicat după drum, am coborît în hol, unde aveam întîlnire cu Otto și Hellen.

Încercasem să scap de Suzanne, îmbrăcîndu-mă mult mai repede, m-a rugat alintîndu-se, să n-o las singură. Ca și cum „Athénée Palace"-ul ar fi fost bîntuit, ziua în amiaza mare, de fantomele unor fecioare invidioase și crude ! Noaptea, poate, nu este exclus... N-am forțat nota pentru a nu stîrni bănuieli nedorite.

Am hotărît să profit de faptul că Otto și Hellen nu coborîseră încă în hol și după ce ne-am așezat în fotolii pentru a-i aștepta pe cei doi, m-am ridicat brusc și, scuzîndu-mă față de Suzanne, m-am îndreptat spre standul cu ziare.

Tînăra cu nasul în vînt și breton era acolo. Cunoscîndu-ne, nu mai era nevoie de parolă.

— O „România Liberă", vă rog, am cerut eu simplu. Știind că voi fi astăzi singur, Suzanne făcuse în așa fel

încît să îmbrac sacoul de antilopă, care îmi venea ca turnat.

Am rămas lîngă stand și, deschizînd ziarul la „Mica publicitate", am căutat mesajul. În hol domnea o lumină difuză, n-am reușit să descifrez decît cuvintele „Început" și „Sînteți", cînd a intervenit vocea fetei :

— Un moment ! îmi ceru ea ziarul. V-am dat numărul de duminică.

Am ridicat privirea, Otto venea spre mine.

— Iertați-mă, lunea nu apar toate ziarele. „În față la «Cina» — mașină", continuase fata, întinzîndu-mi „Scînteia" și luînd cu cealaltă mînă „România Liberă" înapoi.

Am desfăcut calm ziarul, căutînd programul de radio. Cînd l-am simțit pe Otto oprindu-se lîngă mine, am spus „Îndată" și am continuat să parcurg, preocupat, programul de radio.

— Ceva interesant ? mă întrebă el.

— A, nu... Nu m-am uitat încă prin ziar.

Ne-am îndreptat în direcția fotoliului în care o lăsasem pe Suzanne, cînd Otto se opri, am dat ziarul la o parte, fără să-l împăturesc însă, ca și cum aș fi avut intenția să continui lectura.

— Voiați să-mi spuneți ceva ?

— Da, vroiam să vă spun că emisarul nostru este în drum... și își privi ceasul... spre Zürich, pentru a vă îndeplini condițiile.

— Cum ați procedat ? ! am făcut eu speriat.

— Fiți calm ! spuse el rar. Stăpîniți-vă. Nici aici nu avem de-a face cu proști ! Putem fi observați. Prin curier ; mă credeți copil ? !

— Tocmai... am spus eu, ca să spun ceva.

— Mîine sau cel tîrziu miercuri voi dispune de chitanța cerută. Așadar, aștept rezultate.

— Asta și aveam de gînd să fac în dimineața aceasta. Să dau de cunoștința mea, pentru a pregăti motivul întîlnirii cu... Am evitat să pomenesc numele inginerului Dobra, arătîndu-mă astfel prudent.

— Foarte bine.

— Ce să fac însă cu Suzanne ? O să caut să inventez ceva...

— I-ați spus că aveți de aranjat unele treburi. V-ați referit la treburile noastre, știu... Spuneți-i, de pildă, că trebuie să vă duceți la radio, în legătură cu schița aceea umoristică... Și mai găsiți... O s-o trimit cu Hellen în oraș.

— Ar fi perfect ! Mașina ei însă, și mai ales cu număr străin, sare în ochi. Iar fără mașină...

— Folosiți taxiurile. Nu coborîți exact la adresă... mă instrui el. Lăsați totdeauna o distanță... pentru a continua pe jos. Șoferii de taxiuri au o memorie profesională a fizionomiilor...

— Da, da, aveți dreptate !...

La dracu, atîta lucru știam și eu !

Apropiindu-ne de Suzanne și Hellen, după ce m-am salutat cu aceasta din urmă, am luat din nou ziarul :

— Ia să vedem ce noutăți mai sînt în lume. Și am adăugat zîmbind : Să nu se fi prăbușit vreun avion în drum spre Zürich...

— De ce spre Zürich ? mă întrebă Suzanne mirată.

— S-a mai prăbușit unul săptămîna trecută.

— Zău ? Se spune că siguranța călătoriei cu avionul a sporit considerabil... Și totuși, numărul catastrofelor aeriene a crescut de mai bine de zece ori în comparație cu acum douăzeci de ani !

— Pentru că traficul a crescut de peste cincizeci de ori ! intreveni Otto.

Discuția a continuat pe aceeași temă, terminînd de răsfoit ziarul l-am pus, ca pentru a scăpa de el, în spate, pe fotoliu și m-am grăbit să-i informez :

— Apropo de avioane... În California, un bimotor a fost adus la aterizare forțată. O contrabandă de heroină, de vreo patru milioane de dolari.

— E business-ul zilei, remarcă Otto.

Business-ul zilei era altul...

— Pe mine o să vă rog să mă iertați, și m-am uitat la ceas. Am cîteva treburi pentru două-trei ore, am spus eu, privind-o semnificativ pe Suzanne.

— Și eu ce fac ? se alintă ea, răspunzîndu-mi în același fel că a înțeles despre ce treburi e vorba.

— Da, e timpul și pentru mine să plec, interveni Otto. Rămîneți singure-singurele, aici e plin de bărbați bine, tipul de pe canapea vă mănîncă din priviri...

M-am uitat, era un fel de Homo Sapiens și încă un exemplar nu prea reușit.

— Lăsați-l să se uite, i-am spus eu lui Otto.

— Ești foarte generos !... remarcă Suzanne, zîmbind ironic.

— Nu, vorbesc serios, interveni Otto, urcați-vă în mașină... Suzanne, tu știi cam ce trebuie văzut în București. Ne întîlnim la masă, în jurul orei două.

— Mai bine două și jumătate, am propus eu, nefiind sigur că o să mă pot descurca în intervalul acesta de timp.

Ne-am luat rămas bun și, schimbînd cîteva fise la garderobă, m-am instalat lîngă un telefon public din apropierea hotelului. Apoi, cu agenda în mînă, am înscenat două convorbiri. Una cu o așa-zisă Lidia, a doua cu institutul inginerului Dobra, vorbind ca și cum la celălalt capăt al firului ar fi fost într-adevăr cineva.

Pentru orice eventualitate, însă, am apăsat cît am putut de tare receptorul de ureche, pentru ca nu cumva toate drăciile din sacoul meu de antilopă să înregistreze și tonul, care bîzîia fără întrerupere, să-mi spargă timpanul aproape.

Pretextul o dată creat pentru deplasări în oraș cu taxiul, m-am îndreptat, scurtînd drumul, prin scuarul Ateneului Român, spre restaurantul „Cina". „În față la Cina — mașină" — spusese tînăra de la standul de ziare. Nu știam însă nici culoarea mașinii și nici alte amănunte, cu ajutorul cărora aș fi putut-o repera, și nici parolă nu aveam pentru a fi identificat de către șofer.

La adresa apartamentului 4 fusesem rugat să nu vin din proprie inițiativă și, mai ales, necondus, iar eu trebuia să ajung cu orice preț la căpitanul Vlad. Cuvintele „În față la Cina — mașină" le aveam asupra mea, înregistrate de unul din nasturi și ele trebuiau neapărat șterse.

Și acum ce fac ? Mă urc în primul taxi din fața restaurantului și-i spun șoferului cam așa : „Nene, du-mă unde vrei, eu altceva nu știu să-ți zic" ? O să se uite șoferul la mine ca la un cimpanzeu împăiat, cobor și iau altă mașină ? Și așa mai departe, pînă dau de cel care mă așteaptă aici ? Dacă între timp oamenii lui Otto nu

mă poftesc într-o mașină de-a lor și atunci totul o să fie perfect.

În timp ce îmi treceau aceste gînduri negre prin minte, m-am apropiat de stație și o mașină s-a desprins de lîngă coloana de taxiuri. La volan se afla șoferul Daciei-1300 care mă preluase din fața editurii chiar în prima zi după sosirea în țară. Numai că eu mă urcasem acum într-o Volgă de un alb spălăcit și nu într-o Dacie-1300 roșie!! Ori am ajuns să nu deosebesc o Dacie-1300 de-o Volgă?! Fapt este că eram pe mîinile cui trebuia, avusese el grijă căpitanul Pascu să nu devin satelit artificial al restaurantului „Cina".

Șoferul n-a mai recurs la trucul cu stopul și nici n-a gonit ca pe un circuit de viteză; a ales, pur și simplu, drumul cel mai drept spre „Casa Scînteii". Ajungînd aici, a oprit la intrarea de la extremitatea aripii din dreapta.

Pascu m-a preluat din spatele ușii, am urcat cu liftul, am străbătut mai multe coridoare, am coborît și am urcat scări... Lucrasem cîțiva ani în clădirea aceasta, în stil atît de brîncovenesc, știam pe unde se poate ajunge mai repede la bufetele mai multor redacții. Pascu mă conducea prin labirintul coridoarelor de parcă el ar fi proiectat monumentul respectivei epoci.

Cînd am ajuns la destinație, adică la „Expediția" pentru reviste a Combinatului Poligrafic Casa Scînteii, eram exact în spatele extremității aripii din stînga. Unul din subalternii căpitanului Vlad mi-a preluat haina; eliberat de ea, m-am urcat într-o mașină închisă, trasă cu spatele la intrare.

— Alaltăieri noaptea, la bar, gin fizz ați băut, nu? l-am luat cu la sigur pe căpitan, după ce-am pornit.

— De unde știți? fu el surprins.

— Vreți să vă spun ce conțin buzunarele dumneavoastră?

Am rîs amîndoi, amintindu-ne că, pe atunci, mai aveam timp și de cîte o șuetă.

În locul Aurei, însă, în apartamentul nr. 4 ne primi colonelul Dumitru.

— Cu o jumătate de oră înainte am terminat de ascultat înregistrarea recrutării dumneavoastră. Luați loc! mă invită colonelul într-un fotoliu. Ați trecut cu bine hopul

cel mai greu. Vă felicit ! Tovarăşa Moraru, te superi dacă ne faci cîte o cafea ? se adresă el în direcţia camerei cu glasvand.

— Îndată, tovarăşe colonel ! se auzi vocea Aurei.

— Şi ne dai şi un coniac ? Ştii cine a venit, nu ?

— Ştiu, tovarăşe colonel, răspunse Aura şi mi-am închipuit-o zîmbind.

— Aveţi grijă, îmi făcu colonelul cu ochiul, tovarăşa Moraru mi-a spus că vă cheamă în judecată pentru abuz în serviciu !

Am simţit că roşesc, nu trebuia să-i spună colonelului !... Am încercat să parez :

— Numai că eu nu sînt funcţionar public !... Şi apoi, noţiunea de documentare este foarte complexă !...

— Aşadar, aţi devenit şi „spion" !... schimbă colonelul vorba.

— Da, „spion" încă nu fusesem. Cum vi s-a părut convorbirea cu Otto ? Tare aş vrea s-o ascult într-o zi, după ce se va încheia această poveste. De-abia la „rece", detaşat suficient de toate cele întîmplate, o să-mi dau seama unde am spus ce nu trebuia sau unde trebuia să mai adaug ceva.

— O s-o ascultaţi, de ce nu ?! E convorbirea dumneavoastră... zîmbi colonelul. Unele pauze în momentele cheie mi s-au părut, ca să fiu sincer, prea scurte. Adică frămîntarea...

— Se prea poate... Eu am jucat însă pe ele ! N-am tăcut pur şi simplu.

— Da, este adevărat. V-a inundat cu fotografii !... Unele am înţeles ce conţineau... Vă aduceţi aminte... — se uită colonelul într-un carneţel —... ce reprezenta fotografia a doua ? Imediat după cea făcută de Aralian la dumneavoastră acasă. Cînd număraţi mărcile sau dolarii.

— Plăteam magnetofonul la magazinul reprezentanţei „Uher" din Viena.

— Da, da. Aţi văzut pentru ce au avut ei nevoie de maşina dumneavoastră ?

— Numai la asta nu m-aş fi gîndit.

— Doi iepuri dintr-un foc ! Acceptăm, o folosim ca să te scoatem din ţară. Nu, o îndopăm cu mărci false şi-ţi regizăm un scandal din care n-ai să mai ieşi niciodată !

își cunosc meseria, asta știam... Au lucrat destul de inteligent. Ați văzut cît de minuțios gîndesc fiecare amănunt, nesemnificativ chiar, la prima vedere, cît de minuțios pregătesc totul ?

— Recrutarea asta va fi o dovadă împotriva lor, nu ?

— Bineînțeles. În coroborare, desigur, cu celelalte probe.

— Mi-au rămas țigările în haină, fiți amabil... m-am adresat eu căpitanului Pascu, care fuma „Virginia" fără filtru. Mă servise colonelul cu țigări, dar pe mine „Snagov"-ul mă înecă, nu pot să sufăr țigările acestea, și eu simțeam că se pregătește o mișcare în spatele ușii cu glasvand.

Intră într-adevăr Aura, cu patru cești de cafea pe o tavă și cu tot atîtea degetare cu coniac. Situația în care mă pusese ea față de colonel trebuia salvată cumva :

— Să trăiți, tovarășe locotenent major ! m-am ridicat eu, salutînd-o și luînd poziția de drepți. Îmi permiteți să vă raportez, sînt gata să săvîrșesc un nou abuz de serviciu ! Chiar dacă ajung pe scările Tribunalului !

— Tovarășe colonel !... îi ceru Aura ajutorul.

— Tovarășe colonel, m-am adresat și cu lui, după ce se termină povestea asta, n-o să mai fie abuz de serviciu ?

— Este o chestiune care o privește pe Aura.

— Lăsați fata în pace ! mă apostrofă căpitanul Pascu. Mi-a vărsat coniac pe genunchi. Și ai fost picoliță o lună întreagă ! se adresă el cu imputare în glas subalternei sale directe.

Aprinsesem o țigară „Virginia" și, făcînd o asociație de idei, l-am întrebat pe colonelul Dumitru :

— Cum scot ei ce le trebuie din nasturii hainei ? Din stilou, din bricheță... Cît mi-a permis prudența, am urmărit să văd ce se întîmplă. N-am observat nimic.

— Nu scot, înlocuiesc. Piciorul nasturelui, ca și întreaga carcasă, este din metal și el se înșurubează în carcasă, făcînd astfel contact între aparatură și firele din interiorul hainei. La momentul oportun, Suzanne deșurubează nasturii și îi înlocuiește cu alții. Și tot așa procedează cu bricheta, cu stiloul. Numai dumneavoastră aveți impresia că este aceeași bricheță și același stilou.

De fapt ele sînt altele. Dacă o să scăpați într-o zi bricheta pe jos și ea o să se turtească la o margine, același semn va avea și bricheta de schimb.

M-am scărpinat în cap. Așa am eu obiceiul să gîndesc.

— Fotografiile cu care m-a servit Otto erau cît se poate de clare ! De pildă, cînd dansam cu Suzanne în localul acela de noapte din Salzburg, ringul era cufundat în semiobscuritate... În general, localurile de acest gen nu prea cheltuiesc banii pe lumină !... Ei bine, nu fotografia în sine este compromițătoare, cît amănuntele surprinse cu indiscreție de aparat ! Ca să nu mai vorbesc că în imaginea care mă înfățișa stînd în șezlong, pe terasa piscinei, se vedeau clar mărcile vest-germane... Așa cum se vedeau și în fotografia făcută de Aralian la mine în casă.

— De fotografii făcute în întuneric total n-ați auzit ?

— La fizică luam doar note de trecere.

Colonelul zîmbi, își aprinse o țigară și reluă :

— Unul din cei cu care Otto a luat contact aici a plecat azi-dimineață cu avionul de Paris. N-ați surprins ceva din care să deduceți ce-ar putea însemna această plecare ?

— Mai mult decît atît, știu sigur despre ce este vorba. Ieri, în Dumbrava Sibiului, i-am amintit lui Otto despre condițiile mele. I-am atras atenția că-i voi cere întîi chitanța cu depunerea sumei de bani pe numele meu și, de-abia după ce mă voi convinge că totul este în regulă, îi voi preda aparatul cu clișeele cheilor inginerului Dobra. Azi-dimineață, în hol la „Athénée Palace", Otto m-a asigurat că emisarul lor a și plecat spre Zürich, pentru îndeplinirea condițiilor mele.

— Mi-ați spus un lucru extrem de important ! Da, da, despre asta este vorba... zise ca pentru sine colonelul și continuă : Nu știu cum i-ați pus problema în Dumbrava Sibiului, și oricum i-ați fi pus-o era după un timp de gîndire, noaptea ați forțat puțin nota. Și ați forțat-o mai ales după o pauză nu prea mare.

— Am vrut să-i arăt că sînt omul care știe ce să aleagă în asemenea situații. Nu atît în sens de promptitudine... Acestea au fost cel puțin intențiile... ce-a ieșit...

— Nu, nu, a fost bine. Așa cum am prevăzut, Otto a gustat binișor din condițiile cu chitanța. Ea i-a dat certitudinea că accepțiunea dumneavoastră nu este una fictivă.

— Certitudinea aceasta am încercat să i-o întăresc și mai mult, seara, cu Suzanne la bar.

— Ați bănuit că perechea la masa căreia v-ați așezat sînt oamenii noștri ?

— Uite, asta putea să-mi treacă prin cap !...

— Căpitanul, arătă colonelul spre Pascu, a încercat să vă prevadă pașii și s-a gîndit foarte bine. N-ați jucat rău pe îndrăgostitul frămîntat de îndoieli. Nu, tovarășe căpitan, parcă așa spuneați ?

— Amîndoi au fost la înălțime !... se uită Pascu la mine zîmbind. Cu o femeie ca Suzanne să fii la înălțime...

— Faptul că Otto și-a trimis omul la Zürich...

— Mă scuzați că vă întrerup, tovarășe colonel, Otto a fost ieri în permanență cu mine. Azi-dimineață, la fel. Nu l-am văzut luînd legătură cu nimeni.

— Nici n-a luat. Și probabil nici n-o să ia în sensul legăturilor la care vă referiți. Cu toate că el putea s-o facă noaptea sau, pur și simplu, eliberîndu-se de dumneavoastră. Tipul este însă mai mult decît precaut. Legăturile lor sînt în lanț. Iar cu legătura lui, Otto comunică prin radio în timpul deplasărilor cu mașina.

— Și nu le puteți recepționa ?

— Ba da. Numai că ei, vă dați seama, nu comunică „în clar" ! Și din păcate computerul nu ne-a dat încă răspunsul dorit.

— Computerul, ați spus ?

— Credeți că le cifrează în gen criptogramă ? rîse colonelul. Pentru asemenea treburi, astăzi, nu se folosesc decît mașinile electronice. Noi dețineam doar două elemente pe care le-am coroborat : mesajul transmis de Otto, în timp ce vă îndreptați ieri spre Făgăraș, mesaj în urma căruia cei doi tipi din Mercedes-ul alb nu s-au mai oprit la Sibiu, îndreptîndu-se direct spre București, și faptul că unul din ei a plecat azi-dimineață cu avionul la Paris. Din cele ce ne-ați relatat a reieșit însă conținutul mesajului. Deci, ar trebui să existe cifrate cuvintele „bancă", „Zürich", „chitanță", „șaptezeci de mii de

dolari", le enumeră colonelul pe degete. Şi, în mod obligatoriu, numele dumneavoastră. Iată, de fapt, unul din motivele pentru care am ţinut să vă întîlnesc. Tovarăşa de la ştandul cu ziare ne-a comunicat că a fost nevoită să vă transmită mesajul oral, deoarece, prin apariţia neaşteptată a lui Otto, n-aţi mai avut timp să descifraţi cele comunicate de noi, dar de acest lucru s-ar fi ocupat căpitanul Vlad. Am şi trimis cuvintele respective pentru a da o mînă de ajutor maşinii electronice de calcul.

În timp ce discutam cu căpitanul Pascu, colonelul scrisese într-adevăr ceva în carneţelul său şi, rupînd fila, îl trimisese pe căpitanul Vlad s-o predea nu ştiu cui, toate acestea aparţineau însă de sarcinile lor de serviciu...

— Pe cine n-am mai întîlnit este Alex. El ce hram poartă, tovarăşe colonel ?

— La prima vedere, Alex a venit aici în interes de afaceri. Asemenea lucruri nici nu sînt greu de regizat !... Nu ca patron sau ca director...

— Bine, astea sînt poveştile Suzannei ! A intrat atît de bine în pielea femeii cu bani — vila cu piscină, Lamborghini Espada... M-a servit alaltăieri seara la bar cu cîteva amintiri dureroase despre o nefericită experienţă cu un tip, avut ca şi ea, dar care s-a dovedit, în cele din urmă, homosexual... Încolo însă, fin şi extrem de delicat. A găsit şi pentru Alex o poveste, roz bombon, cu fundă albastră de catifea...

— Alex se menţine într-o totală rezervă. Şi, deocamdată, în afară de două întîlniri cu Suzanne, nimic altceva.

— Să fie el tipul pregătit pentru chei ?

— Vom vedea. În orice caz, ei au început să se grăbească. Ne convine perfect. Din toate punctele de vedere. Din păcate, stăm pe loc în privinţa clişeelor executate de Adriana Costin. Cercul celor vizaţi s-a redus acum la cinci, dar asta nu înseamnă încă mare lucru. Unul din ei are clişeele. Individul s-a dat la fund şi nu vrea să iasă de acolo ! Adriana Costin umblă pe sub nasul lor cu ceasul pe mînă... Nimic. Trebuie să tulburăm apele. Şi aici v-am ruga să ne ajutaţi.

— Vă ascult, am spus eu, privindu-l cu atenţie pe colonel.

— În după-amiaza aceasta o să am o întîlnire cu inginerul Dobra, pentru a-i cere sprijinul.

— Mă iertați, iar vă întrerup. Cum îl mai cheamă pe inginer ? Dobra și mai cum ?

— Alexandru.

— Bine că n-am uitat să vă întreb !

— De ce ? Ce s-a întîmplat ? vru colonelul să știe.

I-am relatat ce-i spusesem lui Otto despre legăturile mele cu inginerul Dobra, cum schimbasem vorba de teamă să nu mă întrebe Otto care este prenumele inginerului.

— V-am întrerupt, tovarășe colonel.

— Îi voi cere sprijinul, spuneam, inginerului Dobra pentru ca el să vă primească pe șantier și, totodată, vom întocmi un text al discuției pe care o veți avea cu el în mașină. Nu e bine să veniți pe șantier cu Espada.

— Discuția cu Otto din Dumbrava Sibiului n-o cunoașteți ?

— Nu, discuția aceasta n-a putut fi înregistrată. De ce ?

— I-am explicat că mașina Suzannei ar putea bate la ochi, el a fost de acord și mi-a sugerat să împrumut de la unul din prietenii mei o mașină. I-am spus că am în vedere pe cineva care are un Renault 16, și într-adevăr așa este, dar amicul în cauză pleacă des în provincie.

— Dacă întîmpinați greutăți, o să rezolvăm noi această problemă. Tovarășe căpitan, v-ați notat ? se adresă colonelul lui Pascu.

— Da, tovarășe colonel.

— În mașină, reluă colonelul, inginerul Dobra o să vă povestească cele întîmplate cu Stymson, într-o variantă modificată oarecum, și eu v-aș ruga să-i transmiteți lui Otto cele auzite de la inginer.

— Glumiți ? am zîmbit eu.

— Nu, deloc. Dealtfel, această convorbire va fi înregistrată de magnetofonul pe care ei vor avea grijă să-l aveți în haina de antilopă sau prin intermediul altuia. Este bine însă să manifestați inițiativa și să le „vindeți" pontul cu Stymson.

— Nu înțeleg ce urmăriți. Vreți să-i determinați să renunțe astfel... ?

— Dimpotrivă : să-i pun pe foc. O să-i apuce pur și simplu turbarea cînd o să afle că încă cineva și-a băgat

nasul în business-ul lor ! În business-ul în care au investit ei nu numai atîția bani, dar și atîtea speranțe ! Și or să tulbure ei apele, ca să-l scoată de la fund pe acela pe care îl căutăm noi. Poate au ei noroc, poate știu ceva...

— Am înțeles. Ideea nu-i rea, am spus eu și, deodată, mi-am dat seama că lucrurile nu stau chiar atît de perfect. Am reluat cu voce măsurată : Scăpați însă ceva din vedere. Cînd vor afla că Securitatea știe despre clișeele făcute de Adriana Costin, își vor lua zborul ca potîrnichile !

— Nu, Securitatea nu știe nimic.

— Atunci ? Dumneavoastră spuneați...

— Adriana Costin n-a venit la Securitate. Speriată de cele întîmplate lui Stymson, l-a căutat pe inginerul Dobra cu care, vezi Doamne, e rudă și care a angajat-o la institut. I-a povestit tot inginerului Dobra. Lucrurile acestea s-au întîmplat acum cîteva zile și inginerul o să vă ceară sfatul în mașină. Să anunțe Securitatea sau nu ? Bineînțeles, nu, o să-l sfătuiți dumneavoastră, demonstrîndu-i astfel lui Otto că-i serviți interesele și, implicit, pe cele personale. Și, în acest sens, o să-l speriați pe inginer că poate s-o pățească din cauza fetei. Cam în genul ăsta o să fie textul, nu m-am gîndit încă la toate amănuntele, și colonelul își masă fruntea cu degetele.

Am înțeles că era obosit, arăta într-adevăr ca după o noapte nedormită, dar eu mai aveam unele lucruri de spus :

— Cred că Otto a aflat despre cele întîmplate lui Stymson...

— Mai mult ca sigur.

— Nu, altceva am vrut să spun. Am vrut să scot în evidență faptul că este foarte bine informat. Știe, de pildă, de existența celui de-al doilea dosar al proiectului ! Că inginerul Dobra lucrează la unele modificări !...

— Da, a aflat. Mark Dominic n-a stat degeaba aici. Unele lucruri au putut fi deduse, dacă ținem seama de natura aparatajului electronic... Apoi, din păcate, mai avem încă destui flecari. „Nu știu cum rezistă Dobra ăsta !... Mi-a zis Popescu, azi, că n-a plecat nici astă-noapte acasă. Cică iar modifică la instalația lui !“ „Da,

dar se umple de bani !“ „Ei, ce vrei, meritul lui ! Ziua se duce pe șantier, noaptea lucrează în institut... Cît poți să rezișți așa ?“ Sigur, un dialog improvizat, dumneavoastră v-ar ieși unul mai bun. Urcați-vă însă într-un autobuz sau în tramvai, cînd se iese de la birouri... Și nu-i exclus ca Mark Dominic să fi luat, nu o dată, troleibuzul din fața institutului, amestecîndu-se printre salariații acestuia. Pentru cine știe să pună în relație azi un amănunt, mîine un altul, poimîine încă unul, asemenea dialoguri sînt de neprețuit ! Oamenii de știință nu reconstituie oare, avînd la dispoziție doar cîteva oscioare, scheletul unui mamut ? Sigur, nici aici n-o poate face oricine. Ei bine, ei au oameni pregătiți special pentru treburi din astea. Să nu uităm apoi de mașinile electronice !... Îi dai un cuvînt, și mașina îți compune cîteva sute de variante posibile. Dar dacă îi mai dai două, trei, patru cuvinte ! Atunci ea le corelează și numărul variantelor scade. Apoi, iar cîteva cuvinte... Și așa pînă rămîn doar cîteva variante. Sînt sigur, așa cum sînt sigur că mă găsesc în această cameră, că mașina electronică ne va da acum, pe baza datelor pe care mi le-ați furnizat, cheia cifrului lor !

— Nu înțeleg, de ce a mai avut Otto nevoie să fie prezent Mercedes-ul alb în refugiu cînd a trecut la recrutarea mea ? Putea să-i comunice prin radio, în caz de ceva !...

— Ca să vă dați seama că prezența acelui Mercedes nu este o simplă întîmplare. El tocmai pe asta a mizat ! Dealtfel, a și spus... Nu reținexact, dar ceva în genul ăsta : „Nici nu sîntem singuri și putem discuta și în liniște“.

— Da, da, și încă insinuant.

— Vedeți ! Avînd tot timpul Mercedes-ul în față, erați prins ca într-o capcană și din acest punct de vedere.

Am mai stat un timp cu colonelul Dumitru de vorbă, am răspuns la cîteva întrebări ale căpitanului Pascu, furnizîndu-i amănunte asupra unor lucruri pe care oamenii lui nu avuseseră cum să le afle și, în cele din urmă, am făcut înapoi drumul la Casa Scînteii.

Mă aștepta aici prețioasa mea haină, am străbătut, de astă dată singur, kilometri de coridoare și am ieșit

pe unde intrasem. Era aproape trei, pînă la „Athénée“ mai făceam cu taxiul cel puțin zece minute. Nu stătusem însă degeaba, Otto va fi mulțumit, îi duceam vești cît se poate de bune.

Se găseau cu toții la masă, mi-am cerut pentru întîrziere scuzele de rigoare. În timp ce mă așezam lîngă Suzanne, i-am dat de înțeles lui Otto, privindu-l semnificativ, că totul este în regulă.

La ieșirea din restaurant, am rămas cu el în urmă și după ce Suzanne și Hellen se distanțaseră puțin, l-am informat asupra celor făcute.

— În privința inginerului totul este perfect. Mi s-a spus că-i la minister, nu mai revine la institut, pleacă de acolo direct în provincie. „Încercați la sfîrșitul săptămînii, vineri sau sîmbătă“, mi-a spus secretara.

— Și asta numiți dumneavoastră perfect ? se uită Otto straniu la mine. Să așteptăm o săptămînă încheiată fără să întreprindem nimic ?!

— De ce ? am spus eu contrariat. Fiind pe șantier, îl voi putea aborda exact cum am discutat împreună.

— Și v-ați propus să faceți drumul mîine ?

— Probabil că da.

— Ce înseamnă probabil ?

— Cunoștința mea, tînăra aceea, este plecată din București. S-a angajat pe litoral. M-am gîndit atunci la o altă soluție, care mi s-a părut cea mai bună. Obțin de la o publicație comanda unui reportaj de pe șantier și, cu delegația respectivă, nu va mai fi nici o problemă. Inginerul este acolo... deci, nu m-am dus special pentru el...

— Da, da.

— Sau o să găsesc ceva tot în genul primei soluții. Aș putea pur și simplu inventa pe cineva... Un alibi îmi este necesar totuși, pentru orice eventualitate, nu ?

— Bine, să zicem că mîine sau în cel mai rău caz poimîine, avem rezultatul care ne interesează. Ce facem cu el ? Așteptăm ?

— Sînt doar trei zile la mijloc. Pînă... este valorificat rezultatul... De unde sînteți atît de sigur că inginerul Dobra n-a luat dosarul cu el pe șantier ?!

Otto rămase cîteva clipe pe gînduri, ca și cum ar fi trecut în revistă unele lucruri știute.

— Da, poate aveți dreptate... Acționați ! Ar fi bine ca mîine să ne aduceți un rezultat favorabil.

— Și rezultatul dumneavoastră ?

— Tot în cursul zilei de mîine.

— O.K. ! am dat eu din cap.

Aflînd că voi fi și după-amiază ocupat, Suzanne se arătă cît se poate de înțelegătoare și îmi făcu un semn complice în sens de succes. Am fost sigur că era sinceră. Știa doar foarte bine natura treburilor mele !

„Așadar, iată-mă liber !“ am ieșit eu vesel în stradă. În sfîrșit liber ! Și mi-am adus aminte de toată aparatura cu care eram îndopat.

Cu buzunarele pline de fise, m-am oprit din nou lîngă telefonul public știut și, în cele din urmă, am găsit o cunoștință feminină, tocmai potrivit intențiilor mele. A fost de acord să ne întîlnim la „Katanga“.

Îmi devenise atît de nesuferit café-barul acesta, într-atîta se schimbase față de ceea ce fusese odată, încît dacă e să-mi cadă în drum, privirea preferă „borcanul“ din colț, dirijarea circulației a făcut la noi extraordinare progrese. La „Katanga“ însă măsuțele erau scoase în stradă, în plină animație și eu tocmai de această animație simțeam o acută nevoie.

Aveam sentimentul pe care-l încerci probabil după o lungă detenție, cînd doar șuvoiul omenesc în matca căruia te reverși, mișcarea neîntreruptă a oamenilor în toate direcțiile, fără nici un fel de opreliști, îți dă senzația că ești și tu liber, liber ca și ceilalți în jur. De acești oameni din jur simțeam eu nevoie, cu fețele lor diferite, cu treburile lor diferite, fiecare cu gîndurile lui, fiecare grăbindu-se parcă spre mari și indescifrabile depărtări. Să nu mă gîndesc la nimic, să privesc doar.

De la același telefon am sunat-o pe mama și din nou am închis cît am putut receptorul în ureche.

— Nu sînt nici cinci minute de cînd a plecat domnul care spune că e doctorul Pascu, mă informă ea. Ai grijă de tine ! Să fii atent, auzi ce-ți spun eu !?

— Bine, mamă, am vrut să știu cum te simți. Dacă e ceva și ai nevoie urgentă de mine, cere hotelul „Athénée Palace“, camera 306. Sau lasă vorbă la recepție. Te sărut, am încheiat eu în grabă.

O chinuia o boală sîcîitoare și grea și eu îl rugasem pe Pascu să treacă pe acasă, să vadă cu ochii lui cum se simte bătrîna, mie îmi ascundea cînd îi era rău. Să-i spună că nu mă încurcasem cu nici o străină, despre altceva este vorba, să-i spună ce-o vrea el, s-o liniștească numai, știam cum se chinuie făcîndu-și tot felul de gînduri.

Cunoștința veni la întîlnire, era cam prostuță, știam, dar ea reuși să mă enerveze mai repede decît am sperat, mirîndu-se din orice și întrebînd „Da ? Da ?“ Așa că, după ce am discutat cele ce mă interesa să fie auzite de Otto, am expediat-o, pretextînd niște treburi, și m-am întors din nou la „Katanga“.

— Nu vă supărați, se apropie de masă un tînăr. Unde ați cumpărat haina asta atît de frumoasă ? Au fost la „Adam“ ?

M-am uitat la el, era încă imberb.

— Am primit-o cadou, am spus eu cît se poate de politicos și i-am urat în gînd să n-aibă parte niciodată în viață de asemenea daruri.

Șantierul îmi apăruse ca un uriaș furnicar de oameni și mașini, cu sute de kilometri de conducte, ce se încolăceau sclipind în soarele acestui început destul de răcoros de vară, cînd șerpuind pe distanțe interminabile, cam la doi metri paralel cu pămîntul, cînd urcînd spre înălțimile unor enorme retorte, ca niște rachete captive încă în rampele lor de lansare.

L-am căutat pe inginer într-una din barăcile corpului „B“ de lîngă o hală de prefabricate de beton, să încapă în ea un sat, și, într-adevăr, o secretară mă conduse în biroul alăturat, cu un mobilier mai mult decît modest.

— Aaa, este o deosebită plăcere să vă văd ! îmi ieși în întîmpinare, surîzînd, inginerul Dobra. Ce mai faceți ?

O clipă am rămas surprins. Intrasem cu imaginea severă și sobră a inginerului, așa cum îl cunoscusem, întîi în holul institutului, apoi la Anca Petroveanu în casă, însă acest „Ce mai faceți ?“ mă introduse imediat în situație.

— Cu aceleași treburi pe care le știți ; lucruri prea noi n-aș putea spune că sînt. Tot cu șantierele, tot ?

— Doar pentru cîteva zile.

— Este de-a dreptul impresionant ce se ridică aici!

— Într-adevăr, construcțiile industriei chimice sînt spectaculare...

— Am fost la Onești în urmă cu mulți ani, știți foarte bine, la Craiova, la Brazi... Mi se pare de-a dreptul grandioasă lucrarea. Îmi închipui ce simțiți văzîndu-vă proiectele materializîndu-se în aceste construcții de aluminiu, ca dintr-un film de science-fiction.

— Nu sînt singurul proiectant... Eu m-am ocupat de un sector doar. Licența este străină, am cumpărat și unele utilaje... V-a mai apărut ceva? Am fost foarte ocupat în ultima vreme și cred că n-am intrat într-o librărie de aproape trei luni. O să devin un troglodit în scurt timp. Vreți să scrieți ceva despre șantier?

— Să vă spun sincer, abia văzînd toate acestea mi-am zis că ar trebui scris neapărat ce se face aici! Pe cîmpul acesta, înainte semănat cu porumb.

— Și cu porumb... În majoritate însă erau niște locuri rîpoase, nu prea favorabile agriculturii.

— Vă rog! i-am oferit eu o țigară din pachetul pe care mi-l dăduse Otto și i-am făcut un semn din priviri, că se poate servi fără grijă.

— Îmi pare rău că nu vă pot oferi o cafea, s-a ars rezistența reșoului, se scuză el, în timp ce-i aprindeam țigara cu bricheta primită cadou de la Suzanne, fotografiindu-l astfel pe inginer, vezi doamne, fără să știu.

— Am fost mai întîi în oraș, l-am informat eu, pe drum am văzut ceva în genul unui han turistic, „Terasa Florești" parcă-i spune...

— Da, e un restaurant curățel.

— Mi-ar face plăcere să mergem la o cafea împreună.

— Sînteți cu mașina?

— Da, e afară.

— Am dat Volga inginerului-șef, să conducă doi tovarăși de la Comitetul județean de partid... V-aș rămîne îndatorat dacă m-ați repezi în oraș cu mașina. Treisprezece sau paisprezece kilometri, nu sînt mai mult. A, da, spuneați că ați fost mai întîi în oraș... Iar la cafea sînteți invitatul meu, bineînțeles.

— Cînd lipsiți din București, dormiți aici, în oraș?

— Inginerul-șef are o cameră destul de frumoasă... De obicei însă mă întorc la București seara. O sută și ceva de kilometri nu sînt o problemă...

La venire nu observasem nimic care să-mi indice că eram urmărit, acum însă, străbătînd drumul întortocheat al șantierului, m-am pomenit pe neașteptate cu un Fiat-124 în față. La volan era Mark Dominic.

— Aveți mulți străini pe șantier ? l-am întrebat eu pe inginerul Dobra.

— Destui. Și adăugă după o pauză : O să vă spun... Da, dumneavoastră vă pot spune. O să vă cer părerea într-o chestiune... O chestiune oarecum delicată.

— Vă ascult, l-am invitat eu să vorbească.

— Să ne așezăm la o masă... amînă el.

Ieșind pe șoseaua națională, m-am asigurat din ambele sensuri. În stînga, din direcția Bucureștiului, staționa, destul de departe, o mașină albă, a cărei formă n-am putut s-o deslușesc. Probabil Mercedes-ul, mi-am spus.

Cînd am încetinit, pentru a căuta un loc potrivit intențiilor mele, inginerul îmi arătă discret cu degetul spre buzunarul din stînga al hainei, dîndu-mi să înțeleg astfel că acolo se aflau cheile. Am mai parcurs cam un kilometru în direcția orașului lîngă care se ridicase șantierul, scoțînd pachetul de țigări l-am îndreptat în direcția inginerului.

— Vă rog, am spus.

Îmi răzuisem cu o pilă, sub îndrumarea lui Otto, pielea de la buricul degetului mare, exersasem apoi scoaterea din pachet a țigării cu pricina, doar cu doi milimetri mai înaltă decît restul de „Rothmans super king size", și într-adevăr aceasta ieși, ca din întîmplare, prima afară. Conduceam mașina, îmi dezlipisem doar pentru o fracțiune de secundă privirea de pe parbriz, cine ar fi putut crede, după ce a mai fumat o țigară din același pachet, că cea oferită a fost pregătită și aleasă special pentru el ?!

Inginerul ezita s-o aprindă, rămînînd cu cutia de chibrituri în mînă, am vrut să-i insuflu curaj și am văzut cu cîtă hotărîre a frecat el bățul de chibrit pe cutie.

— Nu vă supărați, am spus, îmi aprindeți o țigară și mie ? Cînd sînt la volan evit, pe cît posibil, imprudențe

de acest gen, iar Renault-ul n-are brichetă la bord. Au socotit-o un accesoriu de lux și ea este un accesoriu de siguranță !

Am preluat țigara aprinsă de inginerul Dobra și în aceeași clipă m-am întrebat cu teamă dacă n-a încurcat el țigările, piciorul se și ridicase de pe pedala de accelerație. De fapt era indicat să reduc din viteză. Puțin mai departe se vedea un loc tocmai bun pentru a scoate mașina de pe partea carosabilă a șoselei. Intrînd mult pe dreapta, am oprit între doi pomi.

O dată executată manevra, am schimbat o privire cu Dobra, trăgînd din nou din țigară, mi-o întinse, lăsîndu-mă să înțeleg că este gata să adoarmă.

În discuția avută cu colonelul Dumitru, se opinase de la început ca inginerul să simuleze doar fumarea țigării : s-o aprindă, dar să nu tragă fumul în piept, prefăcîndu-se apoi adormit. „Dar dacă există o cheie, o modalitate necunoscută nouă de control ?“ se întrebase căpitanul Pascu și colonelul hotărîse să-i expună inginerului ambele variante, cu minusurile și plusurile fiecăreia, lăsînd alegerea la latitudinea lui.

Stingînd țigara în scrumieră, am scos aparatul fotografic, normal ca înfățișare, dar minuscul ca dimensiuni, ceva cam în genul mașinuțelor cu care își fac fabricile de autoturisme reclamă ; pe un carton, pregătit dinainte, am fotografiat din cinci poziții ambele chei de la casa de fier, urmînd întocmai instrucțiunile date de Otto. A fost exact momentul în care Mark Dominic a trecut cu Fiatul, n-am avut impresia că se grăbea undeva.

Totul a durat cam cinci-șase minute. Ascunsesem aparatul, cheile erau și ele la loc, cînd inginerul Dobra ridică încet capul care-i căzuse pe umăr.

— Sînt destul de obosit, spuse el ca pentru sine. O să-mi facă bine o cafea.

Pusesem mașina în mișcare, am arătat înainte :

— Trebuie să fie „Terasa Floreşti“.

Ne-am așezat la o masă și după ce am discutat de una, de alta, i-am spus motivul vizitei mele.

— Nu vă supărați, trebuie să vă refuz. Nu mai angajez fete și mai ales neterminate de genul acesta, scuza-

ți-mi expresia, pentru nimic în lume! Am pățit-o, mi-ajunge!

— Dar ce s-a întîmplat? l-am întrebat eu cu îngrijorare în glas.

— Este ceea ce vroiam să vă spun. Mai bine zis să mă sfătuiesc, să vă cer părerea. Am deplină încredere în discreția dumneavoastră... N-o spun ca să v-o solicit astfel... Soției nu-i poți împărtăși anumite chestiuni de serviciu... Iar cu altcineva... O cunoștință, rudă destul de apropiată, o rudă după o soră de-a mamei... Adică într-adevăr rudă. Știți, bărbații, cînd e vorba de tinere... Nu fac nici un fel de apropo... Fata n-a reușit la facultate, vrea să dea din nou... Pînă una-alta însă trebuie să mănînce, să se îmbrace, nu poate sta pe capul maică-si. Cunoaște destul de bine desenul tehnic și am angajat-o la mine. Mai bine zis aici, pe șantier. Ce credeți că se întîmplă? Vine acum cîteva zile la mine și-mi povestește, smiorcăindu-se, că s-a încurcat cu un inginer străin, care lucrează pe șantier, că ăla i-a promis că o ia de soție și că, în cele din urmă, dîndu-i un cesuleț de mînă în care era montat un aparat, i-a cerut să fotografieze planșele care le primea la descompus în cîteva exemplare. Și ea, cretina, nu pot să-i spun altfel, a făcut o mulțime de fotografii și i le-a dat lui.

— Fantastic! am spus.

— Da. Dacă puteți să vă imaginați una ca asta! Ce se întîmplă însă mai departe? Inginerul străin suferă un accident de automobil, undeva pe Valea Oltului... La o curbă, din cauza vitezei cu care mergea, mașina s-a răsturnat, s-a dat de cîteva ori peste cap, făcîndu-se praf într-o vale, unde inginerul a fost găsit mort la volan. Cică lipsea o piuliță la bara de direcție... S-a presupus că este o mînă criminală la mijloc. Nu știți cum sînt ăștia de la miliție?! Cu deformarea lor profesională!... La aceasta s-a adăugat faptul că cineva a scotocit prin mașină și i-a furat toți banii românești inginerului. Pînă la urmă lucrurile au rămas baltă, nu s-a putut stabili nimic. O fi trecut vreun cioban cu oile pe acolo și, văzîndu-l mort pe șofer, și-a făcut socoteala că ăluia tot nu-i mai folosesc banii, în timp ce lui i-ar prinde bine cîteva sute sau chiar mii de lei, cît o fi avut la el inginerul.

Sau a văzut vreun șofer accidentul, s-a dus să dea o mînă de ajutor, gîndindu-se la răniți, și s-a ales cu banii inginerului. Important este ce fac cu fata. M-a implorat să n-o spun, pentru că gestul ei necugetat ar putea s-o distrugă pentru o viață întreagă. Dreptate are, știu... Dar pot eu oare să tac ?

— Ce importanță au schițele fotografiate de ea ?

— Au și n-au importanță. E greu de spus.

— Mai bine tăcea dracului din gură și nu vă mai spunea nimic !... Faptu-i consumat. Nu cred că este cazul să vorbiți.

— Vedeți, obiectivul pe care îl construim aici are un caracter... deosebit...

— Că vă este rudă... că a fost angajată aici la intervenția dumneavoastră, n-o să fie în regulă !... Bun, ce se poate întîmpla ? Într-o zi, să spunem, o să se afle... Nu văd însă cum...

— Numai în cazul în care s-ar găsi clișeele...

— Cine știe unde zac ele îngropate !... Și chiar dacă ar da cineva peste ele... Un cesuleț, spuneți ? Vă închipuiți ce minusculă, ce greu de observat trebuie să fie pelicula aceea, cui să-i treacă prin cap despre ce este vorba ?! Nu, părerea mea e să nu vorbiți nimănui. O nenorociți și pe ea... Iar dacă, prin absurd, se va afla vreodată ceva... Fata are tot interesul să tacă !... În fond, sînteți cel mai în măsură să apreciați dacă au sau nu importanță desenele fotografiate de ea !

— Da, aveți dreptate. Și eu am judecat tot așa. Știți cum e, simți cîteodată nevoia să verifici dacă raționamentul tău e corect.

Era aproape cinci după-amiază cînd intram în București, și eu le-am arătat celor din spate ce știam să fac cînd aveam o mașină pe mînă, chiar dacă în spatele meu se afla un Mercedes — 300 SE. E drept, îndoisem puțin aripa din dreapta într-un camion care oprise imediat după un colț, nu se cunoștea prea tare, dar nici plăcere n-o să-i facă amicului cînd o să-i duc Renault-ul înapoi.

În garaj păianjenii crescuseră cît nuca, se făcuse mai bine de o lună de cînd nu mai intrasem în el. „Lasă că-ți aduc eu mașina la loc !" mi-am consolat eu garajul, as-

cunzînd într-o cutioară goală de vopsea aparatul cu care fotografiasem cheile inginerului.

Acum puteam sta de vorbă cu Otto și pe drumul cel mai scurt m-am întors la hotel. Cheia de la 306 se găsea la recepție, ceea ce însemna că Suzanne era plecată în oraș, în schimb 413 lipsea. Am urcat și l-am găsit pe Otto singur în cameră. Nu mă îndoiam că fusese informat asupra celor întreprinse de mine.

— Sînt în măsură să vă cer chitanța, am intrat eu direct în subiect.

— Foarte bine !

Și cum rămăsesem în picioare, Otto scoase, ca pe un pistol, portofelul. Cînd băga mîna în buzunar, o făcea în așa fel încît te puteai aștepta la orice. Zău dacă ar fi fost vreo diferență între un elefant și o batistă.

— Poftim, e a dumneavoastră ! îmi întinse el o hîrtie filigranată, îndoită la mijloc.

Am examinat cu atenție chitanța de depozit bancar, am citit-o de două ori de la cap la coadă și de la coadă la cap, m-am uitat bine la timbrul sec : suma, numele meu, clauza, totul părea în cea mai perfectă regulă.

— Puteți să o arătați la Banca Națională, dacă vă îndoiți cumva de autenticitatea chitanței !

Am rîs.

— Iar dacă la bancă voi fi întrebat de unde o am, o să le spun că am primit-o de la dumneavoastră. Aveți astăzi o foarte mare disponibilitate la sfaturi !...

Nu i-a plăcut remarca.

— În cît timp pot să vă aștept ? mă întrebă el rece și oarecum dur.

Stătea în fotoliu, picior peste picior, puhav și prosper ca un băcan în fața prăvăliei, așteptînd spre seară ora închiderii. Nu fusese rea ziua.

— Într-o oră cel mult, am spus eu și am adăugat : Cu toate că mai aveți ceva de îndeplinit.

— Eu ?

— Da. Mașina. Rezolvarea acestei probleme mă interesează în cel mai înalt grad !

— A, daaa !

— Ar fi de dorit să vă găsesc tot aici și mai ales singur. O să vă spun cîteva lucruri nu lipsite de importanță și o să vedeți că sînt fair-play.

M-am schimbat repede, „uitînd“ în sacoul de antilopă stiloul, am împăturit în așa fel chitanța primită de la Otto încît o bancnotă de 100 de lei, îndoită la mijloc, a acoperit-o perfect și am coborît în hol, învîrtind pe deget cheile Lamborghinei Espada. Ardeam de nerăbdare să citesc „Informația Bucureștiului“ din după-amiaza aceasta.

— O „informație“ vă rog ! am spus fetei cu nasul în vînt și breton și, zîmbindu-i curtenitor, i-am întins suta de lei umplută cu șaptezeci de mii de dolari.

Era o probă materială împotriva lui Otto care trebuia pusă bine. Și apoi, suma asta de bani nu se găsea chiar pe toate cărările !

— Am crezut că pot să vă dau restul, se ridică fata din spatele standului. O să-mi plătiți mîine, și îmi întinse înapoi bancnota, acum despăturită, să vadă toată lumea că suta de lei nici usturoi n-a mîncat, nici gura a usturoi nu-i miroase.

Îmi venea să chiui, dar m-am limitat să fluier ușor „Trecea fanfara militară“ și, desfăcînd ziarul în mers, mi-am oprit ochii, avid de senzații, la rubrica „Aflăm de la Miliția Capitalei“.

Lamborghini Espada era la parcare, nu mai avea nici o importanță că mașina emitea anumite semnale, care îi puteau pune pe urmele mele. Am tulburat din nou păianjenii, aparatul fotografic era acolo unde îl ascunsesem și după un sfert de oră îl înmînam lui Otto, plocon.

— Temîndu-mă să nu apară undeva o neclaritate, am repetat întreaga operație. Așa că aveți două rînduri de clișee, am spus eu, arătîndu-i cît de conștiincios sînt.

În fond, omu' mi-a dat banii pe încredere... Și am început să-i relatez ceea ce îmi spusese inginerul Dobra despre Adriana Costin.

Tot ce-i povesteam trebuia însă să-l impresioneze mult mai puternic. Apăruse o nouă parte interesantă !... Să zicem, Stymson a fost un diletant, dar nu și cel care l-a trimis pe lumea cealaltă ! Nu, Otto nu avea de unde să știe că asasinul lui Stymson se dăduse la fund și nu mai ieșea de acolo ! Fata s-a prezentat la inginerul Dobra

doar de cîteva zile ! Îmi spuneam toate acestea și, pentru a cîștiga timp de gîndire, făceam tot felul de paranteze. Am aruncat undița :

— ...Iar fata a făcut un car de fotografii și le-a dat inginerului francez.

— Ce înseamnă „un car“ ? întrebă el păstrînd aceeași notă de egală neliniște cu care ascultase relatările mele. Doar întrebarea sunase puțin sacadat și nervos oarecum.

— Adică foarte multe ! am nuanțat eu și am continuat să-i povestesc cele auzite de la inginerul Dobra.

Mă întrerupea din cînd în cînd, cerînd precizări, dar devenise clar pentru mine că mintea sa era frămîntată de alte întrebări. Și ele izbucniră în cele din urmă în cuvinte :

— Trebuie să vă întîlniți din nou cu inginerul ! spuse el pe un ton ce nu admitea replică.

— Din nou ?

— Da, trebuie să găsiți un nou pretext. Sau poate același... Nu știu, inventați ceva... Aduceți din nou vorba despre cele povestite și încercați să aflați numărul exact al fotografiilor făcute de fată.

— Ce importanță poate avea ?... N-a fotografiat tot proiectul !

— Are o importanță mai mare decît vă imaginați dumneavoastră !

— Inginerul spunea...

— Inginerul v-a prezentat lucrurile în mod subiectiv !... Ați procedat cum nu se poate mai bine sfătuindu-l să nu sesizeze organele de stat despre fapta fetei... Vreau să știu cu exactitate numărul fotografiilor făcute de ea ! Mîine vă ocupați de această chestiune !

Era un ordin. Tonul rămăsese același, plat, cuvintele ieșiseră cu aceeași mișcare abia perceptibilă a buzelor, dar ochii săi, care în genere nu spuneau nimic, făcînd impresia că aparțineau altcuiva, mă priviră dur și oarecum neglijent.

— O să fac tot posibilul ! i-am promis eu și am dus gînditor mîna la gură. Ce-ar fi dacă i-aș spune inginerului că am o cunoștință de încredere la Miliție și i-aș propune să se sfătuiască cu ea ? Îi arăt astfel că mă preocupă interesele lui și, în acest context, aș putea să aflu

cîte fotografii a făcut fata. Bineînțeles, tot eu voi fi acela care va respinge apoi ideea consultării așa-zisei cunoștințe de încredere, enunțînd ipoteza unui anumit risc.

— Nu v-ați gîndit rău.

Problema era cum să iau legătura cu colonelul Dumitru, pentru a-i înfățișa toate acestea. Mi-am zis că aș putea cifra cu un ac în „Informația Bucureștiului" mesajul pe care aveam de gînd să-l transmit și restituind ziarul tinerei de la standul din hol, să-i spun : „Domnișoară, anulați datoria de treizeci de bani" și, bineînțeles, să-i zîmbesc melancolic.

Ideea era bună, știam, dar o asemenea acțiune incumba riscul ca oamenii lui Otto să sesizeze nu numai faptul că pașii mei se opreau cam prea des la standul cu ziare, dar și în ce scop anume se opresc ei. Și, deodată, mi-am adus aminte de existența „chelnerului" care era pus special ca să mă scoată dintr-o eventuală încurcătură.

Am scris repede pe o bancnotă de zece lei : „Fotbalistul mîine la ora unsprezece la inginer", am îndoit-o în așa fel încît să nu se vadă scrisul și, băgînd-o în buzunarul hainei unde aveam doar cheile mașinii pe care le-am luat drept reper, am ieșit în grabă pe ușă pentru ca nu cumva să mă întîlnesc pe drum cu Suzanne.

Trei etaje nu era mare lucru de coborît, dar cum liftul tocmai urca, am rămas să-l aștept. Și din lift a ieșit Suzanne, surîzătoare și mai ales drăgăstoasă :

— Oi, e așa de trist fără tine !...

Am sărutat-o în fugă, rugînd-o să mă scuze, și am dat să plec, fără să-i arăt însă că arde pămîntul sub mine.

— Beau o bere pînă faci tu un duș... Mi-e o sete teribilă !

— Merg și eu. Da, o bere e o idee excelentă ! Dacă ai ști cum mă dor picioarele ! se alintă ea și ridică puțin un picior, arătîndu-mi-l. N-am văzut pe el nici un fel de durere.

Ne-am așezat în braserie la una din mesele de la extremitatea dinspre Calea Victoriei a localului. Acesta era raionul unde știam că o să-mi găsesc omul. Apăru prompt.

— O bere, te rog ! i-am cerut eu, văzînd în frapiere doar bere „București".

— Mie nu-mi iei ? se arătă surprinsă Suzanne.

— Bem împreună...

— O sticlă de bere pentru amîndoi, Ol ?!

— Bine, am acceptat eu, dă-ne două sticle de bere și am adăugat, întrebîndu-l : Dumneata nu ești frate cu chelnerul de la „Cina“ ?

— Cu Petrică ? continuă chelnerul parola.

— Ori ești chiar dumneata și lucrezi acum aici ?

— Sîntem frați. E plecat pe litoral.

Totul era deci în regulă, am ascultat poveștile Suzannei pe unde umblase cu Hellen, cum s-a întîlnit aceasta din urmă cu un cunoscut pe care nu-l mai văzuse de nu știu cîți ani.

Berea se terminase, urma momentul dificil al notei de plată. Nu era aici vorba doar de întins bancnota pe care scrisesem mesajul, dar mai ales de achitat o consumație de aproape douăzeci de lei numai cu zece. Cu Suzanne o să mă descurc eu... Chelnerul va înțelege desigur, mi-am spus, că special am făcut-o ca să-i atrag atenția asupra bancnotei și o să bage repede în buzunar banii, fără să spună nimic.

L-am chemat la plată.

A scris nota, mi-a întins-o, suma se ridica la 17,60 lei cu remiză cu tot, i-am băgat bancnota în mînă :

— Păstrează restul ! am spus eu apăsat, ca să înțeleagă mai bine.

Ieșind în stradă, mi-am umplut pieptul cu aerul răcoros al serii ; ca să fiu foarte sincer, aerul era doar un pretext, odată cu el sorbisem satisfacția pe care o simțeam pentru ducerea la bun sfîrșit a acestei acțiuni delicate și nu lipsite de primejdii. dacă e să judecăm drept.

— Ai început să arunci cu banii, Ol ! îmi spuse Suzanne oarecum dojenitor, oprindu-se înainte de a intra în hol.

M-am uitat la ea, așteptînd să continue cu zîmbet ironic : „Achiți cu zece lei o consumație de optsprezece și-i mai spui chelnerului să oprească și restul ?!“ Dar ea, cînd încercam tocmai să mă hotărăsc ce să-i răspund și înclinam să cred că cel mai bine era să fac pe prostul, n-a zîmbit ironic deloc.

— Ce vrei să spui ? am întrebat-o ca să mai cîștig timp.

— Cum ce vreau să spun ? La o consumație de douăzeci de lei, dai optzeci de lei bacșiș chelnerului !

— Cum optzeci de lei ?

— Bine. I-ai dat o hîrtie de o sută ! Și i-ai spus ca un miliardar american : „Păstrează restul !“

Cînd Suzanne spusese „o sută“, eu și băgasem mîna în buzunarul hainei în care știam că pusesem bancnota de zece. Era acolo. Ei, cum ? Simțisem doar cheile mașinii pe care le luasem drept reper ! La naiba, în buzunarul din dreapta erau tot niște chei ! Le-am scos la lumină. Sigur, cheile de la Renault-ul amicului meu.

— Ai crezut că e o bancnotă de douăzeci și cinci, probabil ? înțelese Suzanne după mutra mea că făcusem o mică confuzie. Eu am vrut să-ți spun, dar gestul cu care i-ai dat tu bacșișul... Și apoi tonul : „Păstrează restul !“ mă imită ea. N-am îndrăznit. Acum, ducă-se ! N-ai să te întorci să-i ceri suta înapoi !

Nu de bani îmi era.

Am scăpat de Suzanne spunîndu-i că trebuie să mă întîlnesc cu cineva în problema obținerii pașaportului, m-am oprit la telefonul public știut și am transmis de acolo mesajul destinat colonelului. Mă debarasasem doar de haină, ca să pot pasa fără nici un risc chitanța bancară ! Mare dreptate a avut cine a spus că ideile simple sînt cele cu adevărat geniale !

Simple, la prima vedere !...

Mai aveam de dus Renault-ul proprietarului său, știam că nu va fi un moment prea plăcut pentru mine cînd acesta o să vadă aripa îndoită, dar cum n-aveam de ales, am trecut la fapte. I-am explicat amicului că îndreptarea aripei mă privește pe mine, cunosc un tinichigiu foarte bun, n-o să se cunoască nimic, el ce era să mai spună, și cum întîrziasem cam mult, la întoarcere, am luat un taxi.

Erau toți trei în restaurantul hotelului, așa cum mă înțelesesem cu Suzanne și, justificîndu-mă, le-am spus că lovisem mașina și că am dus-o înapoi proprietarului ei. Renault-ul fusese parcat în fața hotelului, Otto avea să afle încă astă-seară probabil toate acestea de la oamenii lui. Eu însă vroiam să-i arăt că nu-i ascund ni-

mic, nici un pas. Da, totul e să fii fair-play în treburile astea !

Otto chemă chelnerul să facă nota și Suzanne se precipită dintr-o dată :

— Coborîm la bar, nu ? ni se adresă ea tuturor și se opri cu privirea la mine.

— Cum vreți... am spus eu, văzînd că Otto și Hellen nu se pronunță.

— Toată ziua m-ai lăsat singură și în loc să-mi propui tu !...

Am înțeles că lucrurile fuseseră hotărîte de Otto în acest sens.

— Iartă-mă, ai dreptate. Am fost pentru o clipă absent, i-am cerut eu înțelegere.

— Să mergem și noi ? se adresă Otto lui Hellen.

— Sigur !

— În cazul acesta mă reped jos să rețin o masă pînă se schimbă Hellen și Suzanne, am spus eu ridicîndu-mă ; în clipa următoare mă și pusesem în mișcare în direcția barului.

Localul era plin, pe cele cîteva mese rămase libere, de fapt cele mai bune, cartonașe inestetice, sprijinite de cîte un pahar, glăsuiau în cîteva limbi „Rezervat".

Nereușind s-o scot la capăt cu șeful de sală, l-am rugat să-l cheme pe director la mine. Apăru cam după un sfert de oră, surîzîndu-mi cu o față lustruită și netedă, parfumat și amabil.

— Am dori o masă, sîntem patru persoane, și am adăugat nuanțînd : N-or fi chiar toate rezervate !...

— Îmi pare foarte rău, v-aș servi cu plăcere. Absolut toate au fost comandate din timp ! Pentru toate s-a încasat un aconto. Uitați-vă, poftiți ! arătă el spre șeful de sală care conducea tocmai la o masă rezervată de vizavi pe Suzanne, Hellen și Otto.

Văzîndu-mă, Suzanne îmi făcu semn.

— Sînt prietenii mei, pentru care spuneam că am nevoie de o masă.

— Iertați-mă, n-am știut că e vorba de niște străini...

— Tovarăși ! i-am spus eu de la obraz, aducîndu-mi aminte de mai multe. Vă rugăm, purtați-vă și cu noi tot așa de frumos cum vă purtați cu străinii ! În țara asta,

am impresia, muncim noi și nu ei. Iar dacă luăm leafa în lei și nu în dolari, n-o facem cu nici o intenție !

A zîmbit hîd, ridicînd mîinile în semn că el n-are nici o putere. De-abia atunci am observat că avea un Phillippe Patek cu brățară de aur la mînă.

Otto nu se afla într-o dispoziție prea strălucită și, la un moment dat, pe la mijlocul programului, dispăru aproape o oră de la masă. Cînd se întoarse, Hellen se mai găsea încă pe ring cu un tip înalt și uscat, care o invitase la dans și cu care se întreținuse sporadic. Se întîmplase ceva în timp ce lipsisem pentru a duce mașina amicului meu ? Sau se pregătea să se întîmple ? Nu cumva am făcut vreo greșeală ? mă întrebam eu cu teamă.

Bancnota de zece lei pe care scrisesem mesajul o făcusem bucățele, acestora le dădusem drumul din mersul mașinii, una cîte una, pe geam... Cînd vorbisem la telefon cu apartamentul nr. 4, în jur nu se afla nimeni... Atunci ?

Am hotărît să nu mă mai ating de pahar care, special probabil, se uita zîmbăreț în direcția mea. Urmărindu-i mai atent pe cei trei, am reușit să observ că Otto și Hellen făceau tot posibilul să mascheze o anumită crispare și doar Suzanne se comporta de parcă singurul lucru pe lume care o interesa era să danseze cu mine seară de seară.

N-am închis un ochi toată noaptea, făcînd în fel și chip să nu mă prindă somnul deloc. Ceea ce, dacă judecăm bine, nu-i chiar la îndemîna oricui. Fapt este că Suzanne nu m-a mai dichisit dimineața. Am îmbrăcat singur sacoul și toate celelalte, vrînd să le arăt cît sînt de neprihănit și cuminte, am coborît în hol și, îndreptîndu-mă fără grabă în direcția restaurantului, m-am oprit la standul cu ziare.

— Vă datorez de-aseară treizeci de bani, i-am zîmbit eu fetei ca o scoică aruncată pe plajă și n-am mai privit-o cu interes bărbătesc. Să nu creadă oamenii lui Otto că o făceam special pentru ei. Îmi dați „România Liberă“ și „Scînteia“ și sîntem chit, i-am spus eu întinzîndu-i un leu.

Căpitanul Pascu îmi spusese că, atunci, imediat după plecarea mea din hol, Otto culesese ziarul de pe fotoliu

și, după ce se uitase fugitiv peste paginile lui, îl băgase în buzunar, ca pentru o viitoare lectură. O să le las și de astă dată „Scînteia", să se mai convingă o dată !

Am ales o masă lîngă peretele din sticlă pentru a descifra mai cu ușurință mesajul și, așteptînd să-mi aducă chelnerul tot ce avea la bucătărie, pe masă, am desfăcut „România Liberă", pînă nu se afla nimeni la mesele din jur. Am putut citi destul de ușor :

„Început. Viitorului 4, etajul opt, familia Stoica. Sfîrșit".

Schimbînd apoi ziarele, am început să citesc cu asiduitate „Scînteia" și doar cînd duceam bucătura la gură îmi dezlipeam privirile de pe ea. În condițiile acestea era foarte normal s-o abandonez pe un scaun, păstrînd „România Liberă", pe care nu apucasem decît s-o frunzăresc.

În stația „Getax" erau mașini suficiente, m-am urcat în prima din ele ; șoferul a pornit glonț, nemaifiind nevoie să-i spun că sînt foarte grăbit. Sînt buni psihologi, întotdeauna am fost de această părere, își dau imediat seama cam ce fel de client li s-a urcat în mașină și cam ce fel de treburi are acesta la adresa ce le-a fost indicată.

În mesajul adresat prin telefon colonelului Dumitru, îl rugasem să mi se pună la dispoziție azi o mașină cu care să ajung pe șantier la inginerul Dobra, deoarece nu mai puteam apela la amicul meu cu Renault-ul. Nu mă îndoiam deci că la adresa primită voi găsi exact ce trebuia.

Liftul era defect, fir-ar să fie, la etajul 8, pe ușa apartamentului 32, am găsit o carte de vizită cu numele Stoica, mi-am tras sufletul și am sunat lung. Mi-a deschis cea mai autentică soție posibilă.

— Ați venit după cheile mașinii ? mă întrebă ea și, oricît m-am străduit, n-am deslușit nici o notă de încîntare nici în voce și nici în privirile ei.

— Da, am spus, eu sînt persoana. Să nu aveți nici o grijă, conduc de mulți ani. Am... avut și eu mașină pînă acum... cîteva săptămîni.

Cheile erau în vestibul, mi le-a întins adăugînd :

— Cum ieșiți din bloc e o străduță în dreapta. O să găsiți acolo parcat un Fiat 1300, albastru. Pînă diseară vă întoarceți, nu ?

Am asigurat-o că în cîteva ore sînt înapoi și, sărutîndu-i ceremonios mîna, m-am grăbit să cobor, cunoscînd perfect drumul făcut la venire și mai ales treptele de la etajele șapte și opt le aveam întipărite cît se poate de bine în minte.

Încăperea prin care intrasem ieri la inginerul Dobra era un fel de cameră de comunicare între două birouri ; în locul dactilografei, care îndeplinea și funcția de secretară, l-am găsit pe căpitanul Vlad. I-am spus să mă anunțe. S-a întors comunicîndu-mi că inginerul este ocupat, mă roagă să aștept.

M-am așezat pe un scaun, după un timp mi-am scos sacoul și l-am pus neglijent pe scaunul de alături. Ce avea să se întîmple cu el era treaba căpitanului Vlad.

Și inginerul Dobra și colonelul Dumitru mă așteptau în picioare, întrebîndu-se intrigați ce se putuse întîmpla ca eu să cer întîlnirea aceasta.

— Ați greșit fotografiile ? presupuse inginerul cu teamă.

— Nu, este vorba de cu totul altceva. Și în timp ce ne așezam, am început să povestesc cum reacționase Otto la tot ce-i relatasem eu despre Stymson și mai ales în legătură cu numărul fotografiilor făcute de fată.

— ...Ascultînd banda cu înregistrarea convorbirii dintre mine și tovarășul inginer, Otto își va da seama că expresia exactă este „o mulțime“ de fotografii și nu „un car“ de fotografii, dar aceasta nu înseamnă că eu am denaturat ceva. Nu-i vorba de o exagerare. Mai curînd de o redare mai plastică a cuvintelor inginerului, am încheiat eu.

— Este ceea ce mi-a fost teamă și mie, spuse colonelul privind gînditor. Pelicula e în mîinile lor. De aia nu ieșea de la fund cel pe care îl așteptam noi ! Degeaba îi plimba Adriana Costin ceasul sub nas !... Nu-l interesează clișee disparate... Cred și eu !... Au în perspectivă întregul proiect. Înseamnă că Mark Dominic are printre „specialiștii“ firmei un om. Acum însă noi îl putem

afla !... Dintre cei vizați, în noile condiții, trei cad de la sine. Mai rămîn doi...

— Nu știu pe cine vizați dumneavoastră, îl întrerupse inginerul Dobra, însă mie nu-mi place deloc Dumont, noul inginer venit nu de mult din Franța ! Face prietenii și cu nemții și cu belgienii, îi strînge la el, umblă peste tot, își bagă peste tot nasul...

Din felul cum asculta colonelul zîmbind, am înțeles că Dumont era probabil unul din cei doi oameni vizați.

— Dumneavoastră vă pot spune, lucrurile sînt aproape clare. Dumont este ofițerul nostru.

— Ce ? nu-i veni să creadă inginerului. Cum ofițerul dumneavoastră, cînd el e inginer electronist ? ! Am discutat cu el nu o dată !

— N-am spus că nu-i inginer.

— Specialiștii francezi nu și-au dat seama ?

— Firma care ne-a livrat aparatajul electronic are tot interesul să-și păstreze sub zece lacăte secretele de priviri indiscrete ! Uzinele ei sînt dispuse în diverse orașe ale Franței... Nici ceilalți specialiști francezi nu s-au cunoscut între ei înainte de a veni aici, nu ?

Am știut eu că e ceva cu Dumont ăsta, după cum zîmbea colonelul !...

— Dumont, cum îl cheamă acum pe ofițerul nostru, ne-a ajutat foarte serios să descurcăm puțin ițele în cazul lui Stymson. Stymson a crezut că a dat peste afacerea vieții sale cu Adriana Costin și s-a apucat de spionaj. Numai că amatorismul în treburile astea, care sînt și așa mai mult decît riscante... Pe scurt, oamenii lui Mark Dominic l-au dibuit și l-au trimis pe lumea cealaltă. Asasinatul e asasinat și ei vor plăti pentru asta. Lucrurile sînt însă foarte grave din alt punct de vedere. Găsindu-se la ei, ne-au rămas șanse foarte puține de a căpăta pelicula înapoi.

— Vor fi arestați în cele din urmă !... am spus eu. Dețineți o serie de dovezi cît se poate de concludente ! Și vor fi și altele noi !

— Și credeți că ne vor servi pe tavă încă o dovadă ? ! Mai ales una care să-i acuze direct de asasinarea lui Stymson ? !

— La percheziție...

— Pelicula este de dimensiunile unui băț de chibrit ! Iar asemenea lucruri se pun de obicei la loc sigur. Expresia dumneavoastră plastică, precum ați numit-o, ne-ar putea servi însă... Adriana a fotografiat optsprezece file din dosar, iar tovarășul inginer Dobra o să vă spună că ea a mărturisit treizeci și opt. Atîtea i-a mărturisit ea... Cine poate ști însă cu adevărat cîte !... Înțelegeți ? Ei își vor lua imediat omul la rost și în felul acesta ne vor arăta care este el din cei doi. Ne-ar putea fi folositor mai tîrziu.

Colonelul sesizase perfect situația și construise, în dependență de ea, impecabil. Am vrut să remarc acest lucru, cînd el reluă :

— În orice caz, ideea de-a plasa expresia „cu carul“ a fost excelentă ! Apropo, își aduse el aminte, aveți complimente de la Aralian !

— Nu, zău ?

— Da, e în vizite cu una din femeile de serviciu de la institut. Vedeți, tovarășe Dobra, de unde dețin ei atîtea informații ? Femeia de serviciu trage cu urechea la ce vorbesc salariații, mai și provoacă probabil, apoi lucrurile ajung la Aralian, iar de la Aralian la Mark Dominic. Ieri, Aralian a condus-o la institut, au intrat amîndoi prin ușa care dă în gangul magazinului cu electrice și nu este exclus ca el să fi făcut astfel recunoașterea terenului pînă la casa de fier. Nu mai avem de ce să ne grăbim. Sigur, se adresă colonelul inginerului Dobra, nici să întîrziem prea mult nu e bine !

SUZANNE, LAMBORGHINI ESPADA ȘI EU

Cînd taxiul mă lăsă în fața hotelului, Otto își parca tocmai mașina, din care coborîseră Hellen și Suzanne. Putea fi și o simplă coincidență. Ieși din Mercedes și, alăturîndu-se celor două femei, compuse poza perfectă a omului de afaceri, iubitor de frumos feminin.

Tocmai în acest sens o adusese el pe Hellen aici, iar ea nu lipsea niciodată aproape din cadru. Nu, Otto era departe de tipul spionului întîlnit prin romane, aducînd mai curînd cu un proprietar rotofei și prosper al

unui magazin de coloniale și delicatese, care ieșise duminica să-și plimbe amanta.

Îl domina aceeași proastă dispoziție ca aseară, acum însă crisparea era mai evidentă. Îndreptîndu-se spre intrarea hotelului, le-a lăsat pe femei să se îndepărteze puțin.

— Cîte ? mă întrebă el.

— Treizeci și opt, i-am comunicat și am vrut să adaug cîteva amănunte.

— Vorbim, spuse el scurt.

Cuvîntul pronunțat printre dinți putea însemna multe și mai ales nu prea plăcute.

— Hellen, o strigă Otto, noi o să facem o plimbare cu mașina. Duceți-vă singure la masă.

Am crezut că mi-a sunat ceasul. Nu făcurăm însă decît cîțiva pași și el se răzgîndi brusc, deveni vesel deodată :

— Să luăm și femeile ! Mergem să mîncăm undeva.

— Foarte bine ! am spus eu, exprimînd exact ce simțeam.

M-am întors repede din drum de teamă să nu se răzgîndească Otto din nou și le-am găsit așteptînd, în hol, liftul.

— Otto este de părere să mergem cu toții să mîncăm undeva, le-am comunicat eu în sens de dispoziție din partea acestuia.

— Ooo, excelent ! exclamă Suzanne.

— Da, excelent ! spuse și Hellen.

Dacă pentru ele era așa de „excelent", atunci pentru mine cum mai era ? !

Otto se urcase în mașină și eu am crezut că o să mergem toți patru cu Mercedesul lui.

— Voi veniți după noi, i se adresă el Suzannei. Vă conduc eu.

Cheile de la mașină rămăseseră de aseară la mine și cu toate că, adresîndu-i-se Suzannei, Otto subînțelese că ea va conduce, i-am deschis portiera din dreapta, așteptînd, ca un gentleman ce mă găseam, să ia loc pe scaunul pasagerului. Am pornit în urma lui Otto, încercînd să deslușesc sensul pe care l-ar putea avea schim-

barea de intenții intervenită în legătură cu plimbarea aceasta.

Trecînd de „Casa Scînteii", am înțeles că vom ieși din oraș și, într-adevăr, depășirăm în scurt timp aeroportul Băneasa, Mercedesul lansîndu-se cu viteză pe banda de lîngă linia mediană. Pentru Lamborghini Espada era o jucărie să se țină după un Mercedes, fie el și cu injecție, în cîteva secunde am fost în spatele lui.

— Am impresia că Otto este puțin indispus, m-am hotărît eu să atac problema față de Suzanne.

— Îl sîcîie o nevralgie rebelă, sînt groaznice nevralgiile lui.

— Să nu fi răcit ? m-am îngrijorat eu.

— La tine lucrurile merg bine ?

Mereu mă întreba cum îmi merg lucrurile. Interesul era și normal din punctul ei de vedere. Dar aveam și eu unul :

— Pînă acum totul este perfect.

Ajungînd la încrucișarea de la Snagov-parc, Otto vină la dreapta de parcă fusese aici de sute de ori. Știuse deci cu precizie unde vom merge ! Cînd ne apropiasem de restaurantul „Săftica", îl claxonasem pentru a-i atrage atenția asupra localului, dar el menținuse aceeași viteză.

— Am auzit că există un lac în mijlocul pădurii, mi se adresă Otto după ce parcarăm mașinile. Undeva prin apropiere, nu ? Iar pe mal, un restaurant cu bungalowuri lacustre.

I-am condus, povestindu-le cîte ceva din istoria locurilor acestora, și după ce ne-am plimbat cîteva minute pe marginea lacului, ne-am îndreptat spre restaurantul nu lipsit de un farmec aparte.

— Vezi, Ol, nu m-ai adus niciodată aici ! îmi spuse Suzanne cu imputare în glas, rămînînd încîntată de felul cum fusese amenajat restaurantul.

La sfîrșitul mesei am pornit într-o plimbare mai lungă pe aleile pădurii și, la un moment dat, lăsîndu-le pe Hellen și pe Suzanne să-și continue drumul, Otto mă invită pe o bancă.

— Numărul este absolut sigur, treizeci și opt ? întrebă el.

— Atîtea a spus fata... Inginerului îi e teamă să nu fi făcut chiar mai multe !...

Otto se juca cu o crenguță, desenînd ceva pe nisip, n-aveam cum să-i urmăresc expresia feței, dar ceva îmi spunea că o anumită încordare se aduna în el. Tăcu un timp aproximativ și liniile de pe nisip se întregiră într-o casă, ca în desenele infantile.

— N-ați putut deduce cînd se va întoarce în București inginerul ? mă privi el deodată în față.

— Ba da. Vineri dimineața, mi-a spus.

— Vineri ? făcu el ca pentru sine.

— Mai are probabil unele probleme acolo... Era destul de tracasat.

Otto tăcu din nou o bucată de vreme, desenînd și stricînd case și, la un moment dat, crenguța se înfipse în nisip :

— Nu vreau să aveți surprize. Deci, în loc să-mi cereți mai tîrziu explicații, o să vi le dau eu acum. Mașina dumneavoastră va fi găsită astăzi abandonată în apropiere de Salzburg...

— Dar asta e o surpriză foarte plăcută ! am spus eu cu evidentă bucurie în glas. Și îmi venea să cred că bucuria era sinceră.

Otto continuă ca și cum nu m-ar fi auzit :

— ...Iar în zilele următoare ea va fi îmbarcată într-un tren și expediată pe adresa pe care ați lăsat-o la poliție.

— Cum îmbarcată într-un tren ? ! am întrebat eu cu stupefacție. De ce să-mi fie expediată, am continuat, văzînd că nu primesc nici un răspuns, cînd a fost vorba că va fi expediată o telegramă și nu mașina ? !

— Aveți dreptate, mă aprobă Otto. Hotărîrea asta a fost luată însă de altcineva.

— Bine, dar...

— Sînt lucruri care mă depășesc.

— Scoaterea mea din țară, prin intermediul mașinii, a fost una din condițiile de bază ale... înțelegerii intervenite între noi ! am protestat eu revoltat.

— Vă rog să vă stăpîniți ! spuse el sever, aproape ordonîndu-mi.

— Condiția aceasta mi-ați oferit-o dumneavoastră ! am continuat eu pe același ton, făcînd eforturi evidente să-mi înăbuș vocea. Și, bineînțeles, n-ați făcut-o din proprie inițiativă !

— Toate celelalte condiții au fost respectate !

— Jocul nu este cinstit !

— Interesele acestui joc cer o asemenea măsură.

— Practic, am riscat gratuit !

— De ce ? Aveți...

— Ce să fac eu cu acești bani ?

— O să aveți ce face, fiți fără grijă. O să fiu sincer : nu vreau să comiteți vreo greșeală care v-ar putea fi fatală !

Am vrut să spun ceva, dar el mă opri.

— S-a considerat... Există un șef. Iar acest șef, în treburi ca astea, are puteri nelimitate. Răspunde în fața altora... Este cu totul altceva. Șeful a hotărît că trebuie să rămîneți în țară.

— Cît timp ?

— Deocamdată.

— Acest „deocamdată“ este foarte relativ !

— Nu vă pot spune nimic. Decizia va fi luată de el.

Un om ca mine era o mină de aur pentru ei ! Așadar, intenționau să zidească pentru moment mina, pentru a o exploata mai tîrziu, cînd le va fi din nou necesară.

Continuă cu aceeași voce egală :

— V-am promis să fiu sincer. La toate cîte le deținem împotriva dumneavoastră și care aveau, desigur, o anumită importanță, s-a mai adăugat ceva. S-a adăugat un act conștient, săvîrșit în propria dumneavoastră țară. Acest act se cheamă trădare. Nu mai este vorba că puteți fi un om compromis, căruia i s-ar da, ca să nu moară de foame, un post de contopist... Trădarea de țară este și rămîne trădare !

— Voi nega, am spus fără convingere.

— Vă doresc să nu ajungeți acolo ! Tot ce aveți de făcut este să vă supuneți !

Am rămas tăcut, arătînd că sînt conștient de situația fără scăpare în care mă găseam.

— Bine, am spus eu ca un pian cu placa spartă și am oftat greu.

— Veți primi o parolă... O vom stabili împreună... Cel care se va prezenta la dumneavoastră cu ea va fi trimisul nostru și...

— Să am încredere în oricine ?! l-am întrebat eu.

— Persoana care va veni cu parola o să vă demonstreze că puteți avea încredere în ea. Problema este acum să încheiem această acțiune. Și trebuie să ne ajutați din nou. Și, bineînțeles, odată cu fiecare serviciu făcut, contul dumneavoastră de la banca „Schlitman" din Zürich va crește cu sume în dependență de importanța serviciilor respective.

— Totuși, nu presupuneți cît timp voi fi nevoit să rămîn în continuare în țară ?

— Trei, patru, maximum cinci luni. Inginerul Dobra se întoarce, ați spus, vineri în București. Veți face în așa fel încît seara să fie invitatul dumneavoastră. Cred că mă înțelegeți de ce ?

— Presupun. Vreți să-l știți cu mine și nu la institut.

— O să fie dificil ? N-o să i se pară că ați intensificat brusc relațiile cu el ?

— Nu, deloc. Dimpotrivă, m-a rugat să-l sun la birou pe la prînz, poate ne întîlnim după-amiază. Vrea să se revanșeze probabil...

— Este cum nu se poate mai bine. Numai că, în loc de după-amiază, o să vă întîlniți seara. Veți primi un nou pachet de țigări... De data aceasta, țigara respectivă îi va da doar o stare de oboseală, de moliciune... Perfect normală din toate punctele de vedere.

— Vă temeți că i-ar putea trece prin cap să lucreze noaptea la institut ?

— Vă imaginați și singur, asemenea surprize sînt total nedorite. La plecare, veți lua un taxi și-l veți conduce acasă.

— Cheile sînt gata ?

— Da, totul este pregătit. Sper că în cursul zilei de sîmbătă ne vom lua rămas bun.

— Credeam că în aceeași noapte...

— Ca să riscăm o întoarcere ?

— Adică ? n-am înțeles eu.

— Pînă developăm pelicula... A lua cu noi o peliculă necontrolată înseamnă a risca un nou drum. Un nou

drum care poate deveni foarte suspect. Nu mai spun că la trecerea punctului de frontieră te poți trezi că pelicula ți-a fost voalată, ceea ce înseamnă, de fapt, ratarea întregii afaceri.

— Da... am recunoscut eu, lucrurile nu sînt simple deloc.

— Rămînerea dumneavoastră în țară a însemnat îndepărtarea unor perspective pe care le și vedeați realizabile. Poate chiar a unor speranțe... Nimeni nu face în viață ce vrea, iar oamenii ca noi — mai ales. Suzanne nu trebuie să bănuiască nimic. Sîmbătă o veți pune pur și simplu în fața unui fapt împlinit : încercarea de a obține un nou pașaport a eșuat.

— Va pleca și ea ? Spuneați că Suzanne n-are nici un amestec...

— Da, dar este mai bine ca ea să plece odată cu noi. Va fi o plecare normală... O femeie ca Suzanne este o amintire frumoasă.

— Din păcate, ea nu este pentru mine doar o simplă aventură, la care să te gîndești apoi ca la o amintire frumoasă.

— Sînteți un bărbat tînăr !... Asemenea răni nu rămîn prea multă vreme deschise. În orice caz, Suzanne nu trebuie să bănuiască nimic.

— Și dacă se va opune plecării ?

— Vă rog să n-o influențați în acest sens ! spuse el aspru. Voi găsi eu cum s-o conving.

Era acum limpede de ce ne adusese Otto să luăm masa aici. Avusese nevoie de un anumit cadru care să-i permită să-mi spună toate acestea, prevăzînd bineînțeles reacțiile mele și, în același timp, ieșirea aceasta îi oferea posibilitatea să transmită îndată prin radio nu numai cifra exactă a fotografiilor executate de față, dar și cum se desfășurase convorbirea cu mine.

O va face la întoarcere spre București și, deci, ei vor acționa, așa cum prevăzuse colonelul Dumitru, încă în cursul zilei de astăzi în direcția aceluia care a luat de la Stymson clișeele.

Ca să fiu sincer, nu eram deloc convins că aflarea omului lui Mark Dominic va duce la recuperarea peliculei, socotită și de colonel și de inginerul Dobra ca

avînd o deosebită importanță, dar cum judecățile mele n-au fost întotdeauna infailibile, nu era exclus să greșesc.

La plecare, Otto ne-a lăsat s-o luăm înainte ; văzîndu-l cum încearcă să rămînă în urmă, i-am făcut pe plac. Să transmită sănătos, cheia cu care cifrau ei mesajele devenise cunoscută cu ajutorul computerului.

— Ce-ați discutat atîta pe bancă ? mă cercetă Suzanne deodată.

— Nimic important.

— Și totuși ați rămas aproape o oră acolo ! Hellen mi-a spus să vă lăsăm să vorbiți.

— Otto mi s-a plîns că întîmpină greutăți cu încheierea unui contract. Ceva în genul acesta. Pe Alex nu l-am mai văzut, a plecat ?

— E undeva în provincie.

Colonelul Dumitru îmi spusese, oarecum contrariat, că Alex avusese într-adevăr unele treburi la Craiova. Să nu fie Alex amestecat în toată chestia asta ? În cazul acesta de ce a fost nevoie să mi-l prezinte ca pe fostul ei soț ? Poate e singurul lucru adevărat în tot ce mi-a spus ea. Minus înfloriturile respective.

Am transmis prin intermediul fetei de la standul cu ziare cererea lui Otto cu privire la întîlnirea pe care trebuia s-o am cu inginerul Dobra și răspunsul îmi parveni în dimineața zilei de vineri :

„Început. Ora 14. Tel. 13. 97. 45. Sfîrșit."

Eram dezamăgit. Mă așteptasem să fiu chemat la apartamentul nr. 4... Nu atît desfășurarea întîlnirii cu Dobra mă interesa, cît evenimentele decisive care urmau să se producă. Dezamăgit, era puțin spus.

Ce trebuia să fac după ce îl voi fi condus pe inginer acasă ? Să mă întorc la hotel și să aștept pînă cînd omul sau oamenii lui Otto vor fi prinși fotografiind dosarul ? Înseamnă că în aceeași noapte vor fi ridicați de la hotel Otto, Suzanne... Bineînțeles Aralian, Mark Dominic, tipul implicat în asasinarea lui Stymson...

Deci, cel care a executat cheile a fost lăsat să plece din țară ? Da, pentru că arestarea lui i-ar fi alarmat imediat pe ceilalți !

Eu ce rol voi avea ? Totul se va încheia noaptea, îmi voi face bagajele și, urcîndu-mă într-un taxi, mă

voi duce acasă? Asta va fi tot? La naiba, ar fi un sfîrșit super-banal!

Nu mă îndoiam, aveam să aflu totul, pînă la cel mai mic amănunt, de la colonelul Dumitru, întîlnindu-mă cu căpitanul Pascu și instalîndu-ne la o masă, într-o grădină fără chitariști, difuzoare... Nu, eu vroiam să știu încă astăzi ce urma să se întîmple! Adică eu să n-am nici un rol la sfîrșit?

Nu, nu se poate să nu mă ia colonelul la arestarea lui Otto! Nu se poate să nu mă recompenseze el cu o asemenea satisfacție!

Cu gîndul acesta am trăit toată ziua și chiar în timp ce mă aflam cu inginerul Dobra la o masă în grădina braseriei „Cina", gîndul acesta nu m-a părăsit nici o clipă. Și nu-i exclus că din cauza lui m-am grăbit să-l servesc pe inginer cu țigara dată de Otto, iar el, plîngîndu-se că se simte extrem de obosit, a chemat chelnerul la plată mai devreme decît era prevăzut.

Alesesem special grădina braseriei „Cina" pentru a nu mai pierde timp căutînd un taxi și, într-adevăr, stația „Getax" era plină cu mașini. O dată urcat inginerul în spate, așezîndu-mă alături de Dobra, i-am spus șoferului că ne grăbim cît se poate de tare.

Omul a înțeles, după douăzeci de minute intram pe ușa hotelului. Executasem exemplar misiunea dată de Otto, inginerul fumase țigara, îl condusesem acasă, așa cum mi se ceruse, eram absolut sigur că primul lucru pe care îl va face Dobra va fi să caute patul.

Suzanne fusese rugată de fostul ei soț să îndeplinească împreună cu el oficiul de gazdă la un cocteil pe care el îl oferea astă-seară, așa că nu m-am mirat găsind la recepție cheia camerei noastre.

— Domnul Otto a trimis un picolo să vă spun că-l puteți găsi în restaurant, mă informă funcționarul de la recepție.

— În restaurant? am întrebat cu surprins.

— Da, acum un sfert de oră.

Să fi amînat el întreaga operație? Nu, imposibil! Își creează un alibi, asta e! Îl au pe picolo martor, pe funcționarul de la recepție... De la restaurant o să coboare

la bar și o să justifice astfel întreaga seară, minut cu minut!

I-am găsit mîncînd tacticos; două sticle de „Tămîioasă Românească“ erau puse la gheață... Mă jurasem, avînd în vedere tot ce urma să se întîmple, să nu pun strop de alcool astăzi în gură; aflîndu-mă cu inginerul Dobra la „Cina“, abia dacă gustasem din paharul cu bere.

— Este în regulă, am spus eu, fără să mai țin cont de prezența lui Hellen, cu toate că Otto nu mă abordase niciodată în chestiuni de „afaceri“ față de ea.

— Vă mulțumesc foarte mult! Și-i explică Hellenei: L-am rugat pe Ol să se intereseze de un pliant în engleză despre „Muzeul Satului“, ca să-l ducem Marthei.

Hellen îmi turnă, ca la comandă, o întreagă poveste cu această Martha, o pasionată colecționară a tot felul de pliante din toate orașele lumii. Fapt este că din atitudinea lui Otto dispăruse orice urmă de crispare. Completîndu-se unul pe celălalt referitor la unele amănunte minore, manifestau o nonșalanță de-a dreptul uimitoare și chiar o anumită bună dispoziție, la care țineam să mă fac părtaș, furnizîndu-mi din cînd în cînd explicații ba despre Martha, ba despre fostul ei soț, ba despre cel actual.

O dată încheiată această discuție, Otto a chemat chelnerul la plată, dar în loc să coboare la bar, au urcat ca doi soți, care știu ce înseamnă măsura, în camera lor, urîndu-mi pe coridor noapte plăcută. Le-am mulțumit întorcîndu-le urarea și am intrat în camera mea. Pentru că altceva decît s-o aștept pe Suzanne să se întoarcă de la cocteil n-aveam ce face.

„La dracu! am spus, ce pot însemna toate acestea?“ Incertitudinea, mai ales în asemenea momente de paroxism, este lucrul cel mai crud cu putință! Își întăriseră alibiul trecînd pe la recepție pentru a lua cheia... Și am început să mă frămînt, elaborînd o ipoteză după alta, să-mi crape capul, chiar aproape la propriu.

— Ol! Ol! mă trezi Suzanne, zgîlțîindu-mă.

Cînd naiba venise? Era lîngă mine în pat, în cămașă de noapte!...

— ...Hai repede, mama la telefon!

Am trecut cu o săritură, ca a Corneliei Popescu, patul, luînd receptorul din mîna Suzannei.

— Mă simt foarte rău, spuse mama cu o voce întretăiată, recunoscîndu-mi glasul. A venit doctorul. De data aceasta e ceva foarte grav! Ia mașina Suzannei și vino repede acasă !

— Da, mamă, da ! am spus eu speriat. Vin îndată ! Uite, am plecat !

— Suzanne, cheile ! i-am cerut eu în panică, în timp ce îmbrăcam pantalonii peste cei de pijama.

A avut o clipă de ezitare.

— Cheile de la mașină, tu n-auzi ? ! am spus eu țipînd.

Suzanne a scos cheile din poșetă, înhățîndu-le m-am repezit spre ușă, îmbrăcînd cămașa din mers. Știam ce înseamnă crizele mamei, suferind de inimă, una din ele putea să-i fie fatală.

O dată ajuns în stradă, din cîțiva pași am fost la mașină și am demarat în fluierat de cauciucuri, băgînd în draci întreaga herghelie de cai a motorului. Ceasul din dreapta bordului arăta ora două și un sfert, nu cred că am pierdut mai mult de cinci minute cu drumul.

Cînd am dat buzna pe ușă, mama umbla în barul bibliotecii, iar pe canapea stăteau colonelul Dumitru, Pascu și Vlad, avînd cafele aburinde în față.

Am rîs ca un ceainic din care dă apa în clocot.

— Luați loc ! îmi arătă colonelul Dumitru propriul meu fotoliu.

— Bei și tu ? mă întrebă mama, aducînd pahare și o sticlă pe care o țineam doar pentru sufletelul meu.

— Mă scoli cu o asemenea voce din somn și mă mai întrebi încă ?

— Bine, atunci ai grijă tu... — și mama se retrase discretă.

— Vulpea a venit la coteț, intră colonelul în subiect. O vulpe cu nume de Suzanne.

— Suzanne ? am spus eu surprins.

— De fapt, nici n-are importanță, a continuat colonelul. Important este că ea a fotografiat, concomitent cu două aparate, proiectul.

— Cu două ? am întrebat eu, dar fără să pricep mare lucru.

— Înseamnă că vrea să-i tragă clapa lui Alex !

— Lui Alex ? Nu înțelegeam nimic.

— S-a întors la cocteil, de unde dispăruse pentru o oră, și i-a predat lui Alex unul din aparate. Celălalt nu poate fi decît în mașină... De aceea am și rugat-o pe mama dumneavoastră să vă spună să veniți cu mașina Suzannei.

— Sigur, asta am înțeles eu !...

—...Sau l-a luat cu ea în cameră, sus. Deținem un atu important, nu trebuie să-l pierdem din mînă. Unde ați lăsat mașina ?

— În față.

— Nu cred că ați fost urmărit...

— Exclus !

— Iar Suzanne n-are nici un interes, dată fiind situația ei, să le sesizeze plecarea dumneavoastră acasă.

Am coborît la mașină, după cîteva viraje la dreapta și la stînga am oprit pe o stradă puțin circulată. Aplecîndu-se sub tabloul de bord, căpitanul Vlad meșteri ceva dedesubt și aparatul de radio ieși ca tras pe șine din lăcașul său, cu toate că părea montat de fabrică o dată pentru totdeauna acolo. Apoi, carcasa acestuia, aparent dintr-o singură bucată, se desfăcu la o margine și dintr-un gol — să încapă în el un pachet de țigări — apăru un aparat de fotografiat puțin mai mare decît cel cu care fotografiasem cheile inginerului Dobra.

Cînd m-am întors la hotel, Suzanne dormea sau se prefăcea numai că doarme.

— E ceva grav ? deschise ea ochii în timp ce mă dezbrăcam cu grijă să n-o deranjez.

— O nouă criză, destul de puternică. A venit medicul, i-a făcut cîteva injecții... Acum se simte mai bine. La vîrsta ei, este și panica... Cînd ai venit de la cocteil, că nu te-am simțit ?

— Dormeai atît de liniștit... M-am dezbrăcat încet să nu te trezesc.

„Nu, nu se poate, mi-a băgat Hellen ceva în paharul cu vin !“ am preferat eu să cred.

— Noapte bună ! i-am urat eu și am sărutat-o pe frunte.

De data aceasta m-am ținut tare, am adormit pe furate și am simțit imediat cînd a început să se îmbrace ; în scurt timp m-am convins că dispăruse din cameră.

Se făcuse șapte, să fi sunat chelnerul să-mi aducă cafeaua ! Știa foarte bine, eram de aproape o lună împreună, că dimineața, mai întîi și mai întîi, beau o cafea neagră cu o porție dublă de zahăr. Dar luna de miere luase sfîrșit. Eram pregătit pentru orice surpriză, „chelnerul“ aștepta să-l sun dacă voi avea nevoie de „micul dejun“.

Se întoarse nu după mult timp, cînd tocmai făcusem un duș și ieșeam din baie, cu halatul pe mine.

— Stai jos, Ol, mă invită ea, așezîndu-se în fotoliul de lîngă fereastră. Vreau să discutăm calm și în liniște.

— Chiar mă întrebam ce-a fost dispariția asta a ta matinală.

— Știi foarte bine ce-a fost !... Fumezi ? și îmi oferi o țigară.

— Înainte de cafea nu fumez niciodată. Credeam că ai să trimiți sus o cafea.

— Iartă-mă, de data aceasta mi-a scăpat din vedere.

— Un moment, să sun eu. Și am sunat înainte să spună ceva. După cum înțeleg, am continuat calm, dorești o discuție lucidă...

— Exact !

— Tonul tău puțin înțepat îmi displace. Este ca și cum m-ai fi găsit astă-noapte c-o femeie în pat !...

— Unde este aparatul ? puse ea punctul pe „i“.

— Care aparat ?

— Ol !...

— Da, care aparat ?

— Aparatul fotografic.

M-am dus în camera cealaltă și am adus Rolley Flex-ul de acolo.

— Poftim ! i l-am întins eu.

Mă privi ca și cum m-ar fi întrebat : „Îți bați joc de mine ?“

— Să lăsăm, Ol, teatrul !

Se auziră cîteva ciocănituri în ușă. Era „chelnerul“.

— O cafea neagră, am spus, cu o porție dublă de zahăr, înăuntru și nu separat. O cafea care să nu fie numai

fierbinte. Și te rog să mi-o aduci repede, ca să nu-mi tremure mîna la nota de plată. Ai mîncat ? am întrebat eu, întorcîndu-mă spre Suzanne.

— Nu, și nici nu vreau.

Am cerut pentru mine ouă la pahar și patru sticle de pepsi, prevăzînd că o să-mi fie mereu gura uscată.

— Spuneai ceva...

— Era un aparat fotografic în mașină, pe care nu l-ai putut lua decît tu ! și mă privi drept în față.

Trebuia să joc pînă va spune singură tot.

— Un aparat ?

— O!, să vorbim deschis !

— Sînt adeptul unor asemenea discuții și cred că în acest sens n-ai nimic să-mi reproșezi !

Acum rolurile se inversaseră : spălam cu șoricelul.

— Știu tot ce s-a întîmplat între tine și Otto...

— Știai ?

— Da. Primisem însă dispoziții categorice să mă prefac că nu știu nimic.

— Și-ai reușit !

— Nu despre asta e vorba !

— De ce nu ? Sînt de-a dreptul stupefiat să aflu !

Începu să se enerveze, dar se stăpîni. Aprinse o nouă țigară și din nou îmi oferi pachetul ei cu țigări.

— Nu, nu, mulțumesc, am refuzat eu.

Suzanne rămase cîteva clipe tăcută, privindu-mă concentrat. Reluă, hotărîndu-se :

— Cheile realizate după fotografiile făcute de tine mi-au fost date aseară și eu am fotografiat întregul dosar. Dacă te-ai gîndit că, punînd mîna pe aparatul fotografic, ai să poți să-l determini pe Otto să-ți îndeplinească anumite condiții, ai greșit !

— De ce ? am întrebat-o eu după o pauză.

— Pentru că nu sînt femeia bogată în care te-am făcut eu să crezi.

Trebuia să cîștig timp, se putea crea o situație în care să am nevoie de „chelner“ :

— Nu, nu despre tine este vorba. Sinceritatea ta reclamă însă sinceritate. Începînd de-a mai fi un mister, femeia devine un simplu bun de consum. Ceea ce primează este lupta... Acea luptă a cuceririi care cere inteligență,

șiretenie dacă vrei, abilitate de a crea breșe în sistemul de apărare, descoperirea clipelor de slăbiciune și atacul rapid la momentul oportun. Pe urmă, cînd fortăreața a căzut... Iar tu nici n-ai fost o asemenea fortăreață !

— Nu, nu-i adevărat ! Nu te cred ! Nu-i adevărat !

Chelnerul bătu la ușă, aducînd cele comandate. L-am lăsat să intre pentru a-și da seama de atmosfera din cameră.

— Ai vrut să fii cu orice preț cinic ! reluă ea cînd am rămas din nou singuri. Poate o merit... Dar să nu-mi spui mie... Nu, nu sînt femeia care poate fi părăsită ! Chiar dacă n-am fost o fortăreață pentru tine. Și aceasta pentru că, într-adevăr, mi-ai plăcut, nuanță Suzanne și genele ei clipiră tendențios.

— Subiectul era parcă altul ? !... Am sorbit din cafea, aprinzîndu-mi o țigară din propriul meu pachet ; în altele nu mai aveam încredere.

— Da, vreau aparatul înapoi.

— Mă mir că n-ai recurs încă la gesturi definitive ! Cu un pistolet delicat și micuț, făcut special pentru mînuța ta atît de fină, cu degete de pianistă, subțiri și prelungi !

— Termină, Ol !

— Ori aceasta este treaba lui Otto ?

— Cu acest aparat vom scăpa de griji toată viața !

— N-am înțeles. Te-a împuternicit Otto să urci prețul ? Este o chestiune pe care prefer s-o discut numai cu el.

— Cu mine discuți ! Cu el n-ai ce vorbi.

— Iar n-am înțeles.

— Acest aparat este afacerea mea personală.

— Cum personală ?

— Absolut personală ! Otto a primit clișeele de care avea nevoie. Acestea le-am făcut pentru mine. Este afacerea mea. Și eu îți ofer jumătate din cît voi lua. Nu poți să te îndoiești că n-o să mă țin de cuvînt. La drept vorbind, sînt la discreția ta. Dacă Otto va afla vreodată, indiferent cînd, că am făcut două rînduri de clișee... Înseamnă că a doua zi voi dispare. Un accident...

Am rămas tăcut.

— Vrei mai mult de jumătate ? Fie, mai mult.

Am sorbit din ceașcă ultimul strop de cafea și mi-am aprins o nouă țigară.

— Gîndește-te cît am riscat ! Gîndește-te că trebuie să plasez clișeele !... Alt risc ! Alte riscuri !

Și, deodată, în timp ce ducea țigara la gură, aceasta începu să tremure și mîna ei căută brațul fotoliului.

— Da, este ceea ce mi-a fost teamă cînd am văzut că aparatul lipsește. Întîi, telefonul mamei tale... Apoi cheile mașinii... Am presimțit ceva, dar n-am putut să nu ți le dau. Am înțeles, nu depinde de tine. Ai fost special pregătit pentru noi. Și totuși Otto ți-a văzut cărțile publicate !...

Nu mi-a convenit un răspuns, am zîmbit ironic.

— Clar, lucrezi la contraspionaj, totul este sfîrșit. Ol, spune-mi cel puțin unde și cînd am greșit. Știu, ai fost trimis special pentru a fi racolat... Cînd ai aflat cine sînt ?

— N-are nici un sens.

— De ce să n-aibă ? ! Cel puțin să știu unde și cînd am greșit.

— N-ai greșit de prea multe ori.

— Ce anume ți-a dat de bănuit ? Cînd ai început să bănuiești cine sînt ?

Mă așteptam că lucrurile vor lua o întorsătură dramatică, chiar melodramatică, Suzanne o să intre în panică, implorîndu-mă s-o ajut... Nu, ea stătea lucidă și, într-un fel, calmă ; înfrîntă, dar nu zdrobită. Era și mîndria feminină aici, Suzanne știa cît valorează ea ca femeie. Nu aveam voie să forțez nota și i-am făcut pe plac :

— Mi s-a părut, în primul rînd, cam dubioasă întîmplarea de la „Palace Girls“... Cu toate că putea fi perfect normală. Șeful de sală a avut de plasat destui clienți la masa ocupată de mine, el vă aștepta însă pe voi. Și apoi prea erai frumoasă, prea liberă !...

— Asta-i tot ?

— M-ai întrebat ce greșeli ai făcut. Neînsemnate, aș spune. Topografia vilei din Tils o cunoșteai la perfecție, și tu te-ai integrat destul de bine în rolul de bogătașă. Greșelile tale au constat tocmai în aceea că nu erai ceea ce vroiai să pari. Așa am bănuit adevărul. Nu mai era o

intuiție, ci o bănuială ! Toate celelalte — invitarea acasă, sub pretextul coniacului, plecarea lui Otto și a Hellenei...

— De ce n-aș fi fost o femeie mai libertină ?... Prin poziția mea materială, divorțată fiind...

— Totul era destul de plauzibil... Cînd înotam în piscină, tu simțeai însă aceeași plăcere ca și mine... Or asta nu mai era în regulă !...

— Sînt o fire veselă, exuberantă...

— E adevărat. Dar prea savurai descompunerea mișcărilor în oglinzile piscinei !

— Voiam să te anim !

— Nu, avînd toate acestea la dispoziție zi de zi, ele trebuiau să-ți fie cît se poate de indiferente.

— Te montam în acest sens !

— Simțeai sincer plăcere ! Și apoi, tu ești o femeie căreia îi place să se îmbrace... Și încă destul de scump. Cîteodată vroiai să-mi demonstrezi că ai renunța cu cea mai mare ușurință la toate... Trebuie să dispui de posibilitatea de a-ți procura luxul pentru a-l putea disprețui cu adevărat ! Sigur, sînt chestiuni subiective... Ai fost salutată foarte respectuos de către polițistul din Tils, dar nici el și nici proprietarul restaurantului nu s-au comportat ca față de o bogătașă autentică. Femeia de serviciu a vecinului de vizavi s-a uitat cu un anumit interes la mașină și n-ar fi trebuit s-o facă dacă ar fi văzut zi de zi Lamborghini Espada intrînd și ieșind din garaj.

— I-am spus o dată sau de două ori lui Otto că nu ești ceea ce vrei cîteodată să pari. Mi-a răspuns : „Știu. Asta îl face cu atît mai valoros. Este pentru totdeauna în mîinile noastre !" Și iată-ne în mîinile tale.

— Nu într-ale mele.

— O singură greșeală și rolul tău se sfîrșea prost !

— Știam.

— Otto nu este un om care iartă. Și...

— Da, spune ! am îndemnat-o eu să continue.

— Ce rost mai are ? ! Ceea ce contează acum este că am douăzeci și nouă de ani. Că voi fi, la plecarea de aici, o fostă femeie. Dacă voi fi. Da, totul este pierdut.

— Mai există o șansă. Pentru tine, am subliniat eu, mai există o șansă.

Mă privi cu interes :

— Mai pot avea eu oare o șansă ?

— Pentru ce oră a fost fixată plecarea ?

— Pentru ora două. Otto, Hellen și eu. Restul nu știu.

— Ai auzit ceva despre niște fotografii făcute de o fată pentru un inginer francez ?

— Da, Otto mi-a spus că a trebuit să plătească inginerului o groază de bani pentru optsprezece planșe. Și cînd colo, așa cum i-ai zis tu, fata a făcut treizeci și opt de clișee.

— Otto n-a plătit nici un ban ! Inginerul a fost asasinat, așa i-a luat Otto pelicula.

— Asasinat, spui ? întrebă ea cu surprindere.

— Exact ! Unde-i această peliculă ?

— Nu știu. Sincer îți spun, nu știu.

— Iată ce trebuie să faci pentru a te disocia de crimele lor : cînd te întîlnești cu Otto, acum, dimineață... De preferat după ora nouă. Rămînem în cameră, îl lăsăm să ne caute el. Dacă vine înainte de nouă, amîni convorbirea. Îi mărturisești apoi cu temere în glas că ți s-a părut oarecum suspect dosarul proiectului. Crezînd însă că este doar o impresie și fiind încă sub presiunea momentului, nu i-ai spus azi-noapte lui Alex nimic. Otto o să te întrebe ce anume ți s-a părut suspect, iar tu ai să-i răspunzi că prea erau noi și curate coperțile, planșele prea neatinse.

— Am înțeles, spuse încet Suzanne. Dosarul fotografiat a fost pregătit special pentru noi ! Ceea ce vă interesează sînt clișeele făcute de fată. Le vreți înapoi.

— Exact !

— Și căpătați pe deasupra încă o probă.

— Probe sînt suficiente pentru voi toți ! Tu, de pildă, ai să te poți admira într-un film, făcut în timp ce fotografiai concomitent cu două aparate planșele din dosarul proiectului.

— Ce mi se oferă în schimb ?

— Numai cu condiția găsirii peliculei care ne interesează, plecarea din țară. În momentul în care pelicula este în mîinile noastre, te urci în mașină și pleci.

— Bine. O să fac tot ce-mi stă în putință. În nici un caz însă n-o să plec cu mașina. Vreau să se creadă că

am reușit să scap. Cu mașina e neverosimilă fuga. Voi lua primul avion. Indiferent unde : Atena, Paris, Copenhaga... Primul avion. Din lucruri, doar strictul necesar, o singură valiză. N-aș putea aștepta la aeroport ? Te rog în acest sens... Dacă... ai vrea... Ar părea mai plauzibilă fuga.

Venisem la întîlnire cu douăzeci de minute înainte, mai trecuse aproape o jumătate de oră peste cea stabilită, epuizasem de-acum toate considerațiile făcute la adresa propriei mele persoane, crezînd că am încurcat străzile Polonă cu Romană, cînd mașina colonelului Dumitru a oprit să mă ia. M-am urcat repede în spate, alături de căpitanul Pascu, care pufni pe înfundate în rîs.

Drumul n-a durat decît foarte puțin. Străbătînd o anumită distanță pe jos, am intrat pe rînd, la interval de cîteva minute, într-un bloc cu puține etaje. Liftul ne-a depus la al patrulea, am coborît încet pe scări, ceva mai jos de al treilea, în așa fel încît să putem ține sub observație ușa apartamentului nr. 3, închiriat de firma reprezentată de Mark Dominic.

După un minut sau două a urcat poștărița cu o geantă mare agățată de umăr, și ea acționă soneria.

În scurt timp, o voce de bărbat întrebă „cine-i ?“, poștărița răspunse și Mark Dominic întredeschise prudent ușa. Înmînîndu-i cîteva scrisori sosite din străinătate pe numele firmei, poștărița îl rugă să-i semneze de primire, Mark Dominic nu mai avea de ce să se teamă, ieși în prag, luă pixul și condica, numai că de sub aceasta din urmă apăruse fulgerător un pistol.

— Tăcere ! îi făcu „poștărița“ semn să nu scoată o vorbă.

A fost clipa în care au intervenit colonelul Dumitru, Pascu și un alt ofițer.

Totul se desfășurase atît de rapid și într-o liniște atît de perfectă, încît mi s-a părut ireal.

Pătrunzînd în apartament, am recunoscut-o pe Aura. Rămase în vestibul cu Mark Dominic, pe care îl ținea la respect cu pistolul.

Abia în camera a doua, de după o ușă deschisă cu aceeași prudență, apăru o draperie neagră. Fu dată brusc la o parte.

— Mîinile sus ! ordonă colonelul.

Şi el, şi Pascu inundaseră încăperea cu o lumină orbitoare, văzusem eu că le apăruse ceva în mîna stîngă, dar nu bănuisem că obiectele acelea, cît o cutie de chibrituri, pot fi lanterne şi mai ales că pot difuza o lumină atît de puternică.

Otto ieşi primul pe uşă. Dînd cu ochii de mine, se opri stupefiat locului.

— Fantastic ! exclamă el şoptit şi, în aceeaşi secundă, ofiţerul care rămăsese în cameră îi prinse mîinile în două cercuri subţiri de metal sclipitor.

Apăru aproape imediat Alex, faţa lui de ascet părea strînsă într-o menghină — fusese făcut inofensiv în laborator încă — apoi, secundat de Pascu, un tip necunoscut mie. În vreme ce erau percheziţionaţi, Aura îl aduse din vestibul pe Mark Dominic.

Nu fusese rostit nici un cuvînt, totul se petrecea ca într-un film mut, poate tocmai de aceea impresia de ireal continua să mă domine. Priveam dintr-un colţ al camerei gesturile sigure, precise ale celor trei ofiţeri, cînd din laborator se auzi vocea colonelului Dumitru :

— Este în regulă ! îşi anunţă el subalternii.

Se întoarseră, aşteptîndu-l.

Apăru ţinînd între degete o peliculă de mărimea unei scobitori aproape şi se adresă arestaţilor cu un zîmbet ironic :

— Eraţi foarte contrariaţi, nu, că nu găseaţi imaginile acestea pe filmul făcut azi-noapte de Suzanne ? ! Nici nu le puteaţi găsi ! Aveţi aici, continuă colonelul, arătîndu-le pelicula, cîteva planşe ale proiectului inginerului Dobra. Pe cînd filmul de dincolo conţine planşele instalaţiei achiziţionate de noi ! Achiziţionate de la firma pe care Mark Dominic o reprezintă atît de puţin strălucit !

Rămaseră tăcuţi, lăsînd capetele în pămînt, îşi feriră privirile.

— Pentru pelicula asta, domnule Halls, i se adresă colonelul celui necunoscut mie, l-ai expediat pe Stymson pe lumea cealaltă ! O să-ţi demonstrăm noi cum ai făcut-o, n-avea nici o grijă !... Acum te-a chemat Mark Dominic să dai socoteală de ce sînt numai optsprezece imagini şi nu treizeci şi opt !

A fost clipa în care Otto a ridicat capul uitîndu-se țintă spre mine, ca și cum ar fi priceput deodată tot.

Am vrut să spun ceva cam în genul : „Ei, șefule, dacă-i pe jucate, pe jucate să fie !", dar colonelul Dumitru mi-o luă înainte :

— Ești de-a dreptul stupefiat, nu, domnule Otto, văzîndu-l aici, asistînd la arestarea voastră, pe acela în care ați investit atîția bani și mai ales atîtea speranțe ? ! spuse colonelul arătînd în direcția mea. Nu, n-a fost confecționat special pentru voi. Ați încercat să-l racolați prin Aralian, și domnul s-a oferit să joace acest rol. Compromiteți, șantajați, cumpărați...

— Șeful vostru, interveni Pascu, indicîndu-l pe Alex, era și el convins că totul este în ordine. Cînd vă întorceați azi-noapte de la cocteil, i-ați spus Suzannei că veți avea aici de-acum înainte un om deosebit de valoros !... Hm, valoros da, dar pentru a vă dejuca lovitura pe care ați pus-o la cale !...

Era pentru prima dată cînd mă lăuda Pascu, am zîmbit, vă imaginați și singuri, mă simțeam ca la sînul Mariei Magdalena mirosind a Mitsuko.

București, octombrie, 1970.

VALETUL DE TREFLĂ

LA LOC COMANDA

Ca membru fondator al Automobil Clubului Român — fondator la a doua sa naştere —, fusesem invitat, contra unei sume rezonabile, pentru două săptămîni la hotelul „Albatros" din staţiunea Olimp, închiriat în întregime pentru respectiva perioadă, în lipsă de automobilişti amatori, corpului de balet al unui teatru cu nume sonor, existaseră şi alte tentaţii, marine şi ele...

M-am claustrat pentru mai mult timp la 2 Mai.

Cel puţin aceasta îmi fusese intenţia.

După arestarea lui Otto, Alex, Mark Dominic, asistasem la cîteva interogatorii conduse de colonelul Dumitru şi căpitanul Pascu, mi se pusese banda cu „recrutarea" mea la Poiana Braşov şi zău că-mi plăcuse cît fusesem eu de capabil.

Tocmai ca să nu se degradeze cumva impresia aceasta despre persoana mea integrală, inclusiv despre acea parte din mine care pentru ştiinţă a rămas încă o mare enigmă, cu alte cuvinte cît mai eram cineva, trebuia să trec de îndată la scris toate prin cîte trecusem. Adică romanul.

Nu mă îndoiam că va fi cît se poate de simplu : nu aveam nimic de inventat, ci doar de povestit întîmplările trăite aievea, mă gîndisem chiar la „Uher"-ul pe care-l cumpărasem la Viena, cu alte cuvinte, să dictez la magnetofon întregul roman. La dracu', e antediluvian să clămpăneşti la maşina de scris sau, şi mai şi, să te chinuieşti cu un creion şi-o radieră, chiar dacă aceasta din urmă are o dungă albă la mijloc !

Atît că ideea dictării la magnetofon se născuse în timp ce mă instalam la 2 Mai, chinuindu-mă să înţeleg ce gîndise eminenta persoană cînd dăduse satului de lipoveni

numele acesta atît de specific ţărmului dobrogean. O asociaţie de idei, vreau să spun.

Camera era răcoroasă, curată, patul de două persoane tocmai bun pentru insomniile nopţilor mele — mă deconectez greu cînd lucrez, mereu visez cai-verzi-pe-pereţi — o masă destul de mare aşezată chiar la fereastră, şnurul veiozei destul de lung ca să ajungă pînă la masă...

Prevăzător din fire cum sînt, să nu se instaleze alături de mine vreun plod—doi şi, văzîndu-le mămica, să le doresc un frăţior, am plătit chiria pe două luni înainte pentru toate cele trei camere pe care tanti — aşa o alintam eu ca să-i cîştig simpatia — Frosia le închiria vară de vară bucureştenilor.

Băgasem Lamborghini Espada în curte sub umbra unui nuc, o acoperisem cu cîrpe şi ţoale scoase la reformă de gazdă, îi dezumflasem rezerva şi un cauciuc — piei ispită ! —, la şase dimineaţa eram în picioare, la şase şi un sfert îmi beam cafeaua cu o porţie dublă de zahăr — aşa îmi place mie cafeaua dimineaţa, dulce să fie —, fumam la cafea o ţigară, la şase treizeci apăream pe plajă, două ore de ultraviolete, la opt treizeci plecam în marş forţat către casă, beam un litru de lapte, iar la nouă fix eram la masa de scris.

Patru zile concepusem titlul romanului „Un dolar, doi dolari“, în următoarele patru zile, consumînd un sfert de kilogram de bomboane de mentă — bomboanele de mentă răcoresc gura şi mai ales limpezesc mintea — deliberasem să pun după „un dolar“ virgulă sau linioară —, dacă aş fi adus magnetofonul cu mine n-aş fi avut probleme din astea ! În ziua a noua, astăzi adică, m-au scos din sărite vecinele mele.

Auzi, domnule, să mă facă sălbatic ? ! Ce-mi pasă mie că fuseseră abandonate în curtea de-alături, simţindu-se singure şi stinghere acum, în primele zile ? !

— E neamţ ? o întrebase pe tanti Frosia cea a scenografului, zărind probabil numărul vest-german al Lamborghinei Espada. Fetiţa ei mereu se căţăra pe ulucile gardului lîngă nuc. „Maşina! Maşina!“ arăta ea cu degetul, crezînd probabil că e maşina tăticului ei.

— Nț, o auzisem pe gazdă negînd și adăugînd după o clipă: Da' lucrează. Îmi arde lumina pînă noaptea tîrziu ! Se întoarce pe la nouă de la plajă și nu mai iese din casă.

— Ce sălbatic ! spusese șatena în blue-jeans-uri de care îmi era milă cum nu se poate mai mare, prea îi chinuia întinzîndu-i cu rotunjimile ei.

— Nu, de ce, c-ar fi cu păcat ! nu fu de acord Frosia. Omu' mi-a plătit chiria pe două luni înainte... Pentru toată casa mi-a plătit. E și pentru mine mai bine, nu se vede, nu se aude, e liniște, nu-i balamucu' de anu' trecut, cînd mi-au rupt copiii lui domn' arhitect Manu...

— Dacă l-aș ruga să mă ducă cu mașina la Eforie, pînă la o tabără de copii, crezi că ar vrea ?

— De, știu eu... Eu cred că ar vrea, fu tanti Frosia în gusturi cu mine. Că nu-i însurat...

A intrat dăunătoare vederii, dar candidă și caldă.

— Bună ziua. Mă cheamă Ioana Strihan, sînt vecina dumneavoastră, îmi întinse ea mîna.

Am simțit că mă furnică pe șira spinării. Așa intuiesc eu pericolele, cu furnicături pe șira spinării. Întinzîndu-mi mîna, mișcarea antrenă puțin corpul, și mini-bluza ei, mulată insidios pe linii rotunde, evidenție și mai mult arcuirile șoc. Devotată bluză avea ! Ca și blue-jeans-urii.

M-am ridicat strîngîndu-i mîna fără să i-o sărut, pentru că în acest sens mi-o întinsese ea, bărbătește, ca și cum ar fi zis „să fim prieteni !"

— Adrian, am spus eu numele pe care mi-ar fi plăcut, cînd eram copil, să mi-l fi dat părinții și porecla colegilor să nu mai rimeze cu numele meu.

Ne-am privit în ochi și Ioana izbucni deodată în rîs. Într-un rîs vesel și într-un fel bucuros.

Am rîs și eu. Era molipsitor rîsul ei.

Felul cum intrase aici, cum întinsese mîna, felul cum mă privise în față mă făcu să intuiesc o fire voluntară și dreaptă, dezbrăcată de prejudecăți și convenții. Paradoxal însă, ochii ei mari și rotunzi, de un albastru catifelat și intens, îngropați sub arcade proeminente, energice, aveau ceva din farmecul melancolic al bobocului de trandafir.

Violență și candoare. Violența bretonului coborît peste fruntea înaltă, pînă la nivelul sprîncenelor frumos dese-

nate, și candoarea gropițelor din obraji și, deopotrivă, a gurii cărnoase și mici, zbaterea copilăroasă a genelor mătăsoase și lungi... Cam prea multe paradoxuri, ia să nu mă mai uit !

— Vreau să vă cer un mic serviciu, spuse ea cam jenată. Am un nepoțel în tabără la Eforie, mă duceți cu mașina pînă acolo ?

Am servit-o cu o bomboană de mentă și, bineînțeles, am luat și eu una.

— Patru sute cincizeci de pompe ! am dat eu fără să vreau gîndul pe față.

— Ce pompe ? mă privi ea nedumerită.

— Mașina asta are cauciucuri ca de camion !

— Fain ! Umflăm amîndoi.

Nu vedeam nimic fain într-o treabă ca asta, aveau să mă treacă toate sudorile ! Cine naiba mă pusese să dezumflu cauciucurile ? Barem să fi păstrat rezerva umflată ! Habotnic mai sînt !...

— Știți ce înseamnă două sute de pompe ? am întrebat-o, ieșind împreună în curte.

— Nu, nu știu.

— N-o să las să vă scape ocazia.

Apucîndu-mă să despresor mașina de cîrpe și țoale și văzînd cît praf se așezase pe ea, am știut ce-o să-i dau Ioanei să facă. Mai întîi să vadă însă ce înseamnă să umfli cu pompa un cauciuc de mașină !

— Bine, dar asta e o mașină de curse ! își dădu ea abia acum seama.

— Nu, nu-i de curse, e o mașină sport.

— Un bolid ! Ca un monstru ! N-am mai văzut o mașină ca asta. Ce marcă e ?

— Lamborghini Espada.

— Ce nume sugestiv ! Espada... Într-adevăr !...

— Nu cum arată, cum merge !...

— Sînt indiscretă dacă vă întreb de unde o aveți ?

— Nu, nu sînteți indiscretă, dar e o poveste prea lungă. Și i-am arătat ce mișcări anume trebuie să execute cu pompa, uitîndu-mă cu teamă la talia ei subțire și fragilă. Nu, era chiar foarte elastică.

Cînd m-am întors cu o găleată plină cu apă, întîrziind special ca să nu mi se facă milă de ea, am găsit-o odihnindu-se.

— Infernal ! Am crezut că e mult mai ușor. E o adevărată barbarie ! Ce cauciucuri imense !

— Da, nu e o plăcere. Trec eu la pompă, vă dau o treabă mai feminină să faceți. Nu pot suferi cînd mașina-i murdară. Asta-i o piele de căprioară, o muiați bine, să aibă multă apă în ea, altfel se zgîrie vopseaua...

Eram amîndoi în plină activitate, cînd la gard apăru soția scenografului.

— Ce-i, Ioana, ai și devenit soție ? rîse aceasta ridicîndu-se pe ulucă. Cine te vede nu te crede !

Ioana făcu prezentările și temîndu-mă că prietena ei se va arăta amatoare și ea de o plimbare, bineînțeles cu fetița, am încercat să parez :

— Îmi pare rău că mașina are doar o banchetă în spate, mai mult destinată bagajelor, mi-ar fi făcut plăcere dacă veneați cu noi.

Îmi răspunse referindu-se la programul de somn al fetiței și, strategic, m-am retras la mașină.

Pauza îmi prinsese bine — eram la trei sute de pompe. Au fost necesare încă o sută șaizeci pînă să ajung la presiunea indicată, sufletul îmi ieșise. În locul dușului ca vai de el, am preferat o baie în mare. Cînd am ieșit din casă, am găsit-o pe Ioana așteptîndu-mă la mașină. Se schimbase și ea.

— Poate ar fi fost mai indicată o rochie, am spus eu fără să întîrzii prea mult cu privirea pe pantalonii ei albi, nici cu o sutime de milimetru mai largi decît blue-jeans-urii.

— De ce ? se arătă ea contrariată. Am bănuit că la înapoiere aveți de gînd să ne oprim undeva...

— De unde ați bănuit ? Pentru că într-adevăr m-am gîndit.

— Am remarcat cum v-ați oprit privirea asupra bluzei mele. La întoarcere o să fie răcoare, ați spus. Pantalonii sînt mult mai călduroși... Și-mi stau și bine, adăugă ea cu cochetărie.

— Perfect !

Cu toate că nu era deloc perfect, zău dacă vedeam cum o să stea ea în scaunul anatomic, aproape lipit cu podeaua, al Lamborghinei Espada.

— Acum am înțeles, spuse Ioana așezîndu-se. Da, era mai comodă o fustă. Nu-i nimic, merge și așa.

Am pornit. În fluierat de cauciucuri, Lamborghini Espada demarează, oricît de încet ai lua-o, de parcă s-ar grăbi undeva. La radio nu era nici o muzică, am introdus în magnetofon o casetă.

Trecînd prin Neptun, am virat la dreapta, spre plajă, să bem un păhărel la cafée-barul nautic, atmosfera din mașină devenind între timp cît se poate de favorabilă unei asemenea devieri de la inițialul traseu.

Pășind însă pe teritoriul în aer liber al cafée-barului, m-am tras imediat înapoi.

— Ce s-a întîmplat ? m-a întrebat Ioana speriată.

— Ssss ! am dus eu un deget la gură și, retrăgîndu-mă cu spatele, i-am făcut semn să mă urmeze în tăcere.

Aproape că nu-mi venea să cred ochilor. Și totuși, căpitanul Pascu era ! Nu, nu mă înșelasem. Stătea cocoțat pe unul din scaunele barului, nu avusesem cum să-i văd fața... Era părul lui rebel și întreaga alură era a căpitanului Pascu. În pulover alb ?... Am băgat mîna în buzunar după cutia cu bomboane de mentă.

Ce să caute Pascu aici ? Îl lăsasem în București, în plină desfășurare a interogatoriilor !... E adevărat, trecuseră destule zile de atunci... Să le fi încheiat ? Nu, și el, și colonelul Dumitru îmi spuseseră că cercetările aveau să mai dureze... Atunci ?...

Și apoi, ce-i cu înfățișarea asta a lui ? În pulover după ultimul strigăt al modei, ca al Ioanei, cu gulerul depărtat mult de gît, cu mînecile trase în sus, ținînd coatele pe cristalul barului... Nu, nu se poate, e ceva la mijloc aici !

— Uite, Ioana... Hotărîsem pe drum să ne spunem pe nume, lăsînd la o parte convențiile. Trebuie să te duci singură la Eforie.

— Cum o să mă duc singură ? Mergem mîine...

— Bine, mergem mîine. Întoarce-te acasă. Ia un autobuz pînă la Mangalia...

— Și de la Mangalia ? Să fac trei kilometri pe jos ? Cum poți fi atît de nesuferit ?

— Trebuie să înțelegi, a intervenit o chestiune care se cere lămurită.

— O lămurim amîndoi.

— Nu, nu, mă privește numai pe mine. Te rog foarte mult...

— Nu plec și gata ! bătu ea cu piciorul în pămînt.

— Ioana, înțelege, te rog !

— Nu plec și gata.

Dădusem de dracu' cu fata asta, ce fac acum ? Căpitanul Pascu nu se găsea aici de florile mărului ! Dacă ar fi venit în concediu, primul drum l-ar fi făcut la 2 Mai. Și mi-am dat seama deodată că lăsasem mașina chiar la intrare. Lamborghini Espada sare de la un kilometru în ochi !

— Vino încoace ! am tras-o pe Ioana de mînă în direcția unui boschet. Îl vezi la bar pe tipul acela drăguț, în pulover alb ? Uite-l, aprinde o țigară.

— Da, ce-i cu el ?

— Plimbă-te prin jur, fă-te că aștepți pe cineva și nu-l scăpa din ochi pînă mă întorc eu.

— Mă ancorezi aici și...

— Nu te ancorez deloc ! Să nu-ți scape nimic din ceea ce face! Vezi numai să nu te remarce! Într-un minut, două, sînt înapoi.

Am ascuns mașina în extremitatea cealaltă a cinematografului de vară, tăind, la întoarcere, drumul prin părculețul acestuia. Ioana era la post și chiar foarte bine plasată. Pe scaunul din dreapta lui Pascu stătea acum un bărbat. Am ocolit boschetele. Ioana mă văzu, trecu prin dreptul barului și se îndreptă spre mine.

— Tipul în pulover alb e român ?

— De ce ?

— A schimbat cîteva cuvinte cu străinul care s-a așezat alături de el.

— De unde știi că-i străin ?

— E străin sută la sută !

— Cum ai dedus ?

— Din felul cum arată, din tot ce-i pe el...

— Și spui c-a schimbat cîteva vorbe cu Pascu ?

— Așa îl cheamă pe tip ?

— N-are importanță. Nu ți-ai dat seama, a fost ca o întîlnire sau pur și simplu niște vorbe schimbate ?

— Nu, n-am avut impresia că se cunoșteau dinainte.

Din experiența pe care o trăisem cu Suzanne, știam cît de înșelătoare poate fi o asemenea impresie, primisem și transmisesem doar mesaje și eu !... Cu toate că Suzanne mă decorase cu atîta aparatură electronică, încît „U-2“ fusese, în comparație cu mine, o jucărie de copii !

Străinul coborî de pe scaun și se îndreptă spre ieșire. Trebuia acționat prompt. Și cum în gură aveam o bomboană de mentă, creierul meu îmi furniză imediat singura soluție existentă : Ioana.

— Rămîi în continuare aici ! Dacă pleacă cumva căpitanul, te iei după el !

— Care căpitan ? Pascu-i căpitan ?

Mare dobitoc sînt !

— Nu-i nici un căpitan. Așa-i spun eu „Căpitane“... Tu nu vezi că-i civil ? ! Te iei după el... Să nu te observe, că ai dat de dracu' ! am speriat-o eu. Ne reîntîlnim aici, te aștept sau mă aștepți, indiferent cît. Încă o dată, fii foarte atentă !

Străinul se îndepărtase binișor, am grăbit pașii în direcția lui, ciocnindu-mă cu un caterpilar feminin care îmi spuse ceva drăguț în limba lui Goethe, după ce mă dezechilibrase aproape.

Omul meu nu avea un țel precis, mi-am dat repede seama, cumpără de la chioșc cîteva ilustrate, le scrise așezîndu-se pe o bancă, se plimbă apoi în jurul lacului, ajunse în cele din urmă la pavilioanele comerciale. Examina distrat vitrinele. Profitînd de aglomerație, m-am apropiat ceva mai mult de el. Fața lui mi se păru cunoscută.

Unde l-am mai văzut oare ? mă chinuiam întrebîndu-mă și a fost cît pe-aci să-l pierd din priviri. Era un bărbat înalt, bine legat, pînă în patruzeci de ani, cu o aluniță lîngă urechea dreaptă. Am o memorie bună a figurilor, la cine mai văzusem o aluniță ca asta ? A, da, tata avea o asemenea aluniță... Și totuși străinul îmi era cunoscut.

Începuse să se însereze cînd a intrat în hotelul „Callatis“. Urma să știu dacă locuia aici sau venise doar să caute

pe cineva. Am riscat intrînd înăuntru. Era chiar momentul în care tipul se îndrepta spre lift cu o cheie în mînă.

Mi-am continuat drumul spre barul de zi al hotelului, aici se bea și se fuma pe îndesate, am cumpărat un pachet de țigări, bomboane de mentă mi-au spus că nu țin, și ieșind din hotel am încercat să-l ocolesc în grabă, deoarece toate ferestrele lui erau îndreptate spre mare. De obicei, am judecat eu, după ce intri în cameră, ieși pe balcon. Nu-mi strica să știu care era camera ocupată de tipul în cauză.

Am tăiat drumul trecînd prin locul rezervat parcării mașinilor... La dracu, paznicul de la parcare era căpitanul Matinca ! Stătea pe un scăunel, îmbrăcat într-o uniformă bej de hotel, decolorată de soare... Se îngroașe gluma, o fi toată trupa colonelului Dumitru aici ! Să mă fi recunoscut oare ? m-am întrebat eu, în timp ce o ștergeam cît se poate de repede. Nu schițase nici o mișcare, poate nici nu mă văzuse măcar.

Mi-am ales un loc mai îndepărtat pentru a putea cuprinde cu privirea întregul hotel. Era una din noile construcții ale stațiunii Neptun, cu balustradele balcoanelor în stil românesc, ca tăiate din bîrne. Am numărat paisprezece etaje, clădirea restaurantului ieșea mult în afară, cu o terasă largă în față.

Străinul lui Pascu apăru chiar la etajul al doilea, al nouălea balcon din dreapta.

Mă puteam retrage. Trebuia s-o fac însă în așa fel încît să nu mai trec prin dreptul parcării. Dacă căpitanul Matinca m-a văzut... El doar de asta făcea pe paznicul parcării — să vadă tot ce intră și iese din hotel. Înseamnă că Pascu va ști cel mult într-o oră că eu dădusem tîrcoale hotelului pe care îl vizau ei. Și chiar mai mult, că intrasem imediat după străinul cu care el stătuse de vorbă la cafée-barul nautic.

Se cerea acționat. Pascu trebuia pus în fața unui fapt împlinit. „Care putea fi acest fapt ?“ m-am întrebat, trecînd bomboana de mentă în partea cealaltă a gurii. Creierul îmi lucra cu febrilitate. Adică eu de ce n-aș sta în hotelul „Callatis“ ? O întîmplare ! Iar în acest caz n-ar mai fi nici o problemă că fusesem văzut de căpitanul Matinca intrînd

imediat după străin în hotel ! Bomboanele de mentă răcoresc gura și mai ales limpezesc mintea perfect !

Am împăturit o bancnotă de o sută și introducînd-o în buletinul de identitate, m-am întors ca după o plimbare, pe același drum, să vadă căpitanul Matinca că totul e pe față, nu mă feresc nici un pic, nu l-am văzut, nu l-am recunoscut... Paznic !... Stătea pe scăunel citind ziarul.

Alegînd un moment cînd la recepție nu rămăsese decît funcționarul pe care îl vizam, m-am apropiat de ghișeu și, privindu-mi semnificativ omul, i-am întins buletinul din care ieșea ceva albăstrui.

— Am nevoie de o cameră pentru o zi, două. Dacă s-ar putea, la etajul al doilea.

Funcționarul ridică spre mine privirile care cercetaseră buletinul :

— Sînteți norocos, acum o oră s-a eliberat o cameră la doi. Nu v-o pot da însă decît pentru noaptea aceasta.

— În regulă, am spus.

Vreau să-l văd și eu pe ăla care o să îndrăznească să mă scoată din cameră !

— Achitați acum ?

— Nu, mîine, cînd plec...

Calc eu cîteodată în strachini, dar nici chiar așa !

— Aveți camera două sute șase, îmi comunică el, punînd cheia pe ghișeu. Sînteți cu mașina, nu ? Trimit îndată băiatul să vă ia geamantanul.

— Nu-i nevoie, am bagaj foarte puțin. Și luînd cheia am ieșit din hotel.

Cine naiba mă pusese să plătesc chiria pe două luni înainte ? Și încă pentru trei camere ! Atîta bănet !... Poate recuperează Ioana de la tanti Frosia ceva. N-o să stea cu camerele goale, o să le închirieze cuiva. Aici se anunța un subiect sigur de carte, nu puteam lăsa să-mi scape o asemenea mană cerească !

Ce-i spun însă Ioanei ? Mă descurc eu cu ea !... Și, întorcîndu-mă la cafée-barul nautic, am inventat o poveste, mai verosimilă nici că se poate.

M-am uitat după Ioana, nu era nicăieri. Sosi din direcția din care venisem și eu.

— Ei ? am întrebat-o eu, nerăbdător să aflu ce făcuse între timp Pascu.

— A agățat o tipă... Cred că era suedeză. În orice caz o nordică. Se așezase lîngă el să bea o cafea. S-au plimbat cu barca cu motor amîndoi... Conduce foarte frumos căpitanul !

— Pascu ?

— Da. De ce te miri ?

Știam eu de ce mă miram.

— Și ?

— Suedeza s-a întîlnit cu niște prieteni și căpitanul s-a dus la hotel.

— La ce hotel ?

— „Doina". Aproape vecin cu hotelul „Callatis".

— Cu hotelul „Callatis" ? am întrebat eu fără să vreau.

— Da. „Doina" e în dreapta. Am așteptat ca nu cumva căpitanul să iasă din nou și te-am văzut coborînd pe lîngă hotelul „Callatis". Din moment ce erai la doi pași de mine, ce rost mai avea să vin aici să te aștept ? ! După ce-ai ieșit din hotel cu cheia în mînă, am venit după tine încoace.

Se dusese naibii toată povestea mea verosimilă cu care vrusesem s-o îmbrobodesc pe Ioana.

— Da, eu trebuie să rămîn două, trei zile aici, e o chestiune pe care vreau s-o lămuresc.

— Rămîn și eu, spuse ea pe un ton categoric.

— Cum să rămîi ?!

— Foarte bine. Rămîn cu tine.

— Cum să rămîi cu mine ?!

Ce pacoste îmi căzuse pe cap !...

— Uite ce-i... Cînd spălam mașina, am găsit în buzunarul ușii carnetul tău de conducere...

— Tu ai spălat mașina pe-afară, ce-ai căutat în buzunarul portierei ?

— N-are importanță. Așa-s femeile, curioase. Știu cum te cheamă și deci... Nu uita că sînt redactor la un săptămînal literar !

Știam, îmi spusese pe drum, tocmai de aceea o mințisem că sînt avocat. Terminasem dreptul, așa că era doar

o jumătate de minciună. Cine naiba mă pusese să ţin seama că i se făcuse ei dor de... un nepoţel oarecare ?! Să fi lăsat să mă creadă sălbatic ! Numai că, atunci, nu l-aş fi întîlnit pe căpitanul Pascu...

— Bine, am înţeles, ştii. Şi ce-i cu asta ?

— Mă interesează şi pe mine un subiect. Pentru un scenariu de film.

— Dar e subiectul meu ! mi-am apărat eu drepturile.

— Subiectul nostru !

— Pe căpitanul Pascu eu îl ştiam ! Tu ai fi trecut pe lîngă el fără să-i acorzi nici o atenţie !

— Ne-am împărţit rolurile pînă acum ? Ne-am împărţit. De ce să ne certăm ? Tu scrii cartea... Ori ţi-i teamă că scenariul meu o să fie mai bun ?

— Nu mi-i teamă deloc. Foarte bine, eşti liberă să faci ce vrei. Trebuie să-mi aduc bagajele. Mergi cu mine la 2 Mai sau rămîi în continuare aici ?

— Eu în ce-o să mă culc ? Mergem amîndoi să-mi iau şi eu geamantanul.

— Ioana, cred că ar fi bine să vorbeşti mai întîi la un hotel pentru cameră... am adoptat eu un ton prietenos.

— Cine îmi dă mie cameră cu afluenţa asta de turişti străini ?!

— Atunci ?

— Atunci stau cu tine.

— Cum o să stai cu mine ? ! m-am speriat eu.

— Foarte bine. Doar nu sîntem sălbatici !

— Ba eu sînt. Nu m-ai făcut tu sălbatic ?!

— Aaa, ai auzit ? Mă aşteptai deci ? Îmi era ciudă că, văzîndu-mă, continuai să nu ieşi din casă.

— Nu te-am văzut şi nici nu mă interesa să văd pe nimeni. Am auzit doar cînd v-a adus soţul prietenei tale cu maşina. Eu te sfătuiesc să nu stai cu mine, cînd văd un şifonier devin agresiv !

— Nu-i nimic, o să rugăm să ne aducă un paravan. Acoperim şifonierul cu el. Mutăm paturile în colţuri diferite... Să nu-ţi fie teamă !... Mie nu-mi e.

— Tu vorbeşti serios ? am întrebat-o eu ca să întreb. Era evident că vorbeşte serios.

Ajungînd acasă, mi-am strîns teancul de coli albe pe care sta scris titlul cărții, m-am uitat cu părere de rău la veioza al cărei șnur ajungea exact pînă la masă, masa era mare, chiar în dreptul ferestrei... La loc comanda cu scrisul !

SIMPATICA SOCIETATE DE LA ETAJUL II

După o jumătate de oră manevram mașina cu spatele pe unul din locurile libere ale parcării hotelului „Callatis". Cînd am coborît, căpitanul Matinca se înfățișă prompt cu chitanțierul în mînă.

— Să trăiți ! și își scoase respectuos șapca.

Trebuia să mă port cu el ca atare.

— Dumneata știi ce mașină e asta ? l-am apucat eu de unul din nasturii tunicii sale decolorate de soare.

— Nu, nu știu. N-am mai văzut asemenea marcă.

O știa foarte bine căpitanul ! Mai ales pe dinăuntru o știa.

— Nici n-ai avut cum să vezi o mașină ca asta ! Străinii vin cu Opel, Ford, Mercedes... Vax ! Uite, eu plătesc înainte, dar dacă văd pe mașină o cît de mică zgîrietură, să știi că ne certăm foarte rău !

— Am înțeles. Rămîneți la noi o zi sau mai mult ? Ca să știu cîte chitanțe vă tai.

— Ioana, ia întoarce-te puțin !

Ioana n-a prea înțeles despre ce este vorba și, apucînd-o de umeri, am rotit-o în jurul propriei sale axe.

— Ei, ce zici ? m-am adresat eu căpitanului Matinca. Cînd ai lîngă tine un asemenea exemplar în concediu, cîte zile se poate rămîne ?

Căpitanul Matinca rămase tăcut, mustăci doar fugar, în timp ce Ioana mă privea de parcă m-ar fi văzut ungîndu-mă cu cremă de ghete pe față.

— Șapte zile. Deocamdată... m-am adresat eu căpitanului, rămînînd indiferent la privirea stupefiată a Ioanei. Șapte ori trei, douăzeci și unu. Poftim douăzeci și cinci, cu restu' bei o sticlă de bere.

— Șapte ori patru, mă corectă căpitanul Matinca. Patru lei pentru douăzeci și patru de ore. Asta e prețul, îmi arătă el chitanțierul.

— Atunci bei un coniac, am mai adăugat eu zece lei la cei douăzeci și cinci.

— Să trăiți ! duse căpitanul mîna la șapcă și se repezi să ia geamantanul din mîna Ioanei.

Eram acum sigur, căpitanul Pascu va fi la mine într-un sfert de oră cel mult.

Camera era foarte frumoasă, cu o mobilă delicată și albă, Ioana era entuziasmată, sună madama. Așa scria în dreptul butonului — „madame". Veni un băiat.

— Poți să ne aduci un paravan ? îi ceru Ioana.

— ?!?

— Nu știi ce înseamnă un paravan ? îl întrebă ea sever.

— E ceva... La pagina externă am citit despre... paravan. E ceva de... politică...

Am izbucnit în rîs, arătînd în direcția șifonierului.

— A, da, și la teatru am văzut, făcu băiatul o asociație, crezînd probabil că lui îi arăt șifonierul.

— Ei, din acela ! se grăbi Ioana să precizeze.

— Nu, n-avem așa ceva. Nu ne-a cerut încă nimeni aici.

Cred și eu !...

În timp ce Ioana se schimba în baie, am ieșit pe balcon, constatînd că mă despărțeau de străin doar trei camere.

— Aaa, n-ați plecat ? apăru în balconul de-alături un bărbat în jur de 40—45 de ani, care mi se adresă în germană. Scuzați-mă, se înclină el, descoperind un început de chelie, credeam că este domnul care a locuit pînă astăzi în camera pe care o ocupați dumneavoastră acum. Soția sa era cît pe aci să se înece, a fost o adevărată tragedie pe plajă.

— Probabil s-a îndepărtat prea mult de mal... Vorbiți cumva franceza ? l-am întrebat eu în limba respectivă, pentru că în germană se descurca destul de greu.

— Da, da, franceza o vorbesc mai bine. A, dacă știți franceza este perfect. Da' de unde, era chiar lîngă mal. A trîntit-o un val, ea s-a speriat...

— Şi n-a sărit nimeni ?

— Toţi credeam că glumeşte... Era o joacă generală cu valurile. A înghiţit destulă apă, noroc cu cei de la Salvamar... S-a speriat atît de tare, încît din ziua aceea n-a mai intrat în apă deloc. Au plecat cu aproape o săptămînă mai devreme. Sînteţi italian ?

— Nu, român.

— Aaaa, îmi face o deosebită plăcere ! Chiar ţineam să comunic cu un român, să-i spun impresiile mele. Întregul dumneavoastră litoral este foarte modern ! Şi Mamaia, şi Eforie, şi aici, la Neptun... Nu mai vorbesc de Olimp sau de Venus !... Cred că s-a construit într-un ritm fantastic, pentru că, aşa cum am spus, totul este foarte modern. Arhitecţii români merită toate felicitările !

— Mas, tu îţi aranjezi din nou o partidă de poker ! se auzi răsunînd dojenitor din cameră o voce de femeie.

— Soţia mea, îmi explică el şi se întoarse în direcţia camerei. Mod, vino să-ţi fac cunoştinţă cu noul nostru vecin. A, nici noi nu ne-am prezentat încă. Ornitz, îşi spuse el numele, întinzîndu-mi mîna.

— Adrian, m-am înclinat şi eu, strîngîndu-i-o.

Şi în momentul următor, pe balcon apăru, inundîndu-ne cu parfum de mosc, o brunetă în jur de douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani, înaltă, subţire, cu părul lipit de tîmple, strîns la spate într-un conci greu, reliefînd astfel şi mai mult ochii ei mari, căprui, alungiţi spre tîmple,

Tinerică soţioară avea domnul Ornitz ! Şi odată cu reflecţia aceasta mi-am adus aminte de Ioana.

— Mod, soţia mea, domnul Adrian, făcu Ornitz prezentările.

Balcoanele erau delimitate aproape numai simbolic, de o formă de beton frumos torsionată, şi Ornitz mă invită printr-un gest să trec în balconul lor.

— O să-mi facă plăcere dacă acceptaţi să bem cîte un pahar de gin împreună.

— Vă mulţumesc, n-o să refuz. O să vă rog să mă scuzaţi numai o clipă. Ioana, eşti gata ? am strigat-o eu, ca să le arăt că nu sînt singur şi am dat să mă retrag.

— Aaa, vă aşteptăm pe amîndoi ! desfăcu Ornitz mîinile în semn de invitaţie.

M-am înclinat mulțumindu-i.

Urma să coborîm în restaurant. Ioana își pusese o rochie ; la intrarea mea se ridică de pe scaun, privindu-mă întrebător.

— Ce te-ai împodobit așa ca un pom de Ajun ?

Spusesem o răutate. În afara unui colier din pietre de un albastru intens, ce contrasta punînd în valoare culoarea părului ei, purtat pînă aproape de umeri, Ioana n-avea alte zdrăngănele pe ea, nici pic de fard, nici ochii conturați cu creionul, simțisem pur și simplu ciudă văzînd-o atît de frumoasă.

— Eu, ca un pom ? se miră ea examinîndu-se critic. Știu, îmi sta mai bine în pantaloni...

— Nu-ți stă mai bine, dar asta n-are importanță. De ce n-ai ieșit pe balcon ?

— Mi-era teamă să nu fac o gafă. N-am știut ce le-ai spus despre mine...

— Chiar, ce le spunem ?

— Că sîntem soț și soție. E jenant altfel...

— Nu, mai bine frate și soră. Tipul are o soție care-i cu douăzeci de ani mai tînără decît el. Și în plus e și foarte drăguță.

Ne așteptau pe balcon, Mod arăta ceva în direcția mării.

— Soțul meu, mi-o luă Ioana înainte, mi-a spus că sînteți o femeie foarte frumoasă și îmi face plăcere să constat că așa este ! Ioana îi întinse mîna cu prietenie, prezentîndu-se singură.

— Soția mea, domnul Ornitz, m-am grăbit eu. Și am adăugat ca să ies din situația delicată în care mă înfundase Ioana : Despre domnul Ornitz ce ți-am spus ? Cel puțin dă pe față toate secretele !

— Că sînteți un om deosebit de plăcut și că este splendid să ai asemenea vecini.

— Este și părerea noastră, se înclină curtenitor domnul Ornitz. Știți cumva poker ? mi se adresă el.

— Asta se învață din clasa întîia de liceu ! am rîs eu.

— Ooo, e perfect ! se arătă el încîntat.

— Dacă e vorba de poker, interveni Ioana, o să aveți în mine o parteneră fidelă ! Poate și dificilă...

— Nu, pokerul e un joc de bărbați ! am spus eu pe un ton categoric.

Ioana însă nu ceda.

— Ți-am luat nu odată banii, știi foarte bine ! La poker fiecare are bugetul său, adăugă ea întorcîndu-se spre cei doi.

Nu știu de ce, dar aveam impresia că o să am cu Ioana de furcă. Poate era doar o impresie ?...

— În cazul acesta, sîntem un careu ! spuse Ornitz radiind de fericire.

— Și dumneavoastră jucați ? m-am adresat eu doamnei Ornitz.

— În general, nu.

— Nu, soția mea nu joacă. Mă referisem la doamna Breker, vecina din dreapta, precizează Ornitz. Sînt oameni mai în vîrstă, dar foarte simpatici. El are o societate de canasta...

— Un moment, să aduc ginul, îl întrerupse doamna Ornitz, precipitîndu-se în direcția camerei.

— Nu este politicos să refuzi, am reținut-o eu, însă noi n-am coborît încă la cină.

De la ora unu nimic nu băgasem în gură și atunci mîncasem foarte ușor, ca să nu mă tragă la somn...

— Pentru apetit, un gin este perfect ! insistă domnul Ornitz.

— Mas, ce părere ai, coborîm și noi să dansăm ?

— Bineînțeles !

Am băut cîte un pahar cu gin și, promițîndu-le că o să le oprim locuri la masa noastră, i-am lăsat să se schimbe.

Localul era foarte mare, dar felul cum fusese el construit, pe diviziuni unitare, fiecare decorate în alt gen, cu două ringuri de dans, în stînga și în dreapta orchestrei, crea impresia că a doua parte a restaurantului este o reflectare într-o oglindă a primei, spațiul nu părea vast, ci doar acrat, chiar foarte intim, în cadrul respectivului grup de mese.

I-am comandat chelnerului mai puțin de jumătate din cît ar fi fost să mîncăm, rugîndu-l cu argumentele cunoscute să ni le aducă pe toate încă în anul curent și

m-am ridicat de la masă să văd dacă nu cumva era și căpitanul Pascu pe aici.

Nici urmă de căpitan, în schimb străinul cu care se întîlnise el la café-barul nautic stătea la o masă în societatea unei perechi mai în vîrstă.

Să fi fost pur și simplu o întîmplare întîlnirea aceea ? I-am aprins imaginația, și Ioana... Să zicem, întîlnirea a fost întîmplătoare, dar ce caută Pascu aici ? ! Ce caută căpitanul Matinca transformat în paznic de parking și încă la parkingul hotelului în care locuiește străinul lui Pascu ? ! Apare el căpitanul, n-am nici o grijă !

— Noutăți ? vru Ioana să știe în timp ce mă așezam la masă.

Nu-i spusesem că vreau să-l caut pe Pascu, dar ea bănuise probabil.

— Nimic, am răspuns. Și apoi, fiecare se documentează pe cont propriu !

— Bine. Dar să nu-mi ceri vreodată ajutorul, pentru că o să-ți relatez totul pe dos !

— De ce le-ai spus vecinilor noștri că sîntem soț și soție ? mi-am adus eu aminte. Ne înțelesesem parcă altfel, nu ?

— Și tu crezi că poate cineva să ne creadă frate și soră ? ! Simpatici vecinii, nu ?

— Simpatici, dar circumspectă nu strică să fii ! Încearcă să vorbești mult, dar să nu spui nimic.

M-am ascultat și mi-a plăcut ce spusesem. Începusem să gîndesc, deci, cu miez. M-am grăbit să adaug pentru a da un conținut și mai profund spuselor mele :

— Cînd ești cu oameni pe care nu-i știi ce hram poartă.

Pentru un moment am avut impresia că Ioana rămăsese cu gura căscată. O deschisese pentru a băga un dumicat de pîine în ea.

— Nu mai vine chelnerul ăsta odată ? ! Un ban nu ia de la mine bacșiș !

Apăru chiar în momentul acela, cu picolul după el, amîndoi aveau brațele încărcate, blagoslovit fie Domnul!

— Credeam că ți-ai luat transferul de-aici ! nu m-am putut eu abține.

— Am stat la bucătărie, nu m-am mișcat de acolo pînă nu mi-au pregătit tot. Uitați-vă la ceas, nici zece minute n-au trecut, se apără chelnerul.

Trecuse mai mult, ce importanță mai avea, din moment ce în față îmi surîdea o tocăniță de ciuperci, iar alături, aștepta pe o tavă de lemn, presărat cu cimbru, un mușchi de vacă pătrat și suculent. Mușchiul fără cimbru nu-i mușchi, nu știu alții, da' eu mă dau în vînt după ciuperci.

— Acum dacă ne mai pui și-un șpriț rece...

— Nu, eu beau sec! îl avertiză Ioana pe chelner. Bună fată!...

— ...Un șpriț rece cu mult sifon. Și dacă n-o să-mi obosesc mîna turnîndu-mi singur în pahar, n-o să tremure ea nici la nota de plată.

Așa sînt eu, nu-mi place să-și facă unii calcule greșite cu mine.

Soții Ornitz veniră la masă cînd ne aprindeam tocmai țigările.

— O să avem mîine o zi foarte frumoasă; nici un nor nu se vede pe cer, ne informă el așezîndu-se.

Un timp am discutat banalități legate de vreme, și cum ei veniseră aici să danseze, am crezut de cuviință să fac eu pasul în acest sens. Domnul Ornitz a invitat-o, la rîndul lui, pe Ioana, dar o dată primul dans terminat, i-am condus soția la masă, obligîndu-l să procedeze la fel. Am așteptat apoi să se ridice el primul pentru a-și duce soția pe ring.

— Te-a întrebat ceva? am încercat eu să aflu de la Ioana.

— Am discutat despre orchestră, despre dansurile la modă... Nimic deosebit. Un compliment referitor la ușurința cu care dansez și pe care tu n-ai găsit de cuviință s-o remarci. Ești un urîcios!

Nu i-am răspuns. Privirile mele întîlniseră gura Aurei, rotundă și roșie ca un semn de sens interzis. Dansa cu Pascu. Să fi venit el aici fără treabă, al naibii de bine ar fi fost! Era un om de șpriț, de șuetă...

Dansînd, am condus-o pe Ioana pînă aproape de Pascu și Aura, privirile noastre se întîlniră pe rînd, dar așteptările mele într-un semn cît de mic fură zadarnice. Amîndoi mă priviră ca și cum le-aș fi fost totalmente

străin. Erau angajați, așadar, într-o chestiune atît de serioasă, încît nu-și permiteau nimic din ceea ce nu făcea parte din misiunea pentru care fuseseră trimiși ei aici.

M-am îndepărtat în așa fel, încît s-o orientez tot timpul pe Ioana, cum procedasem și pînă atunci, cu spatele spre cei doi.

— Conspirație totală ! spuse ea, deodată, ajungînd în partea cealaltă a ringului.

— Adică ?

— L-am remarcat prin oglindă. Te-ai străduit să nu dau cu ochii de el, dar — sîc ! — nu ți-a mers.

Cu alte cuvinte, mă ținuse cu spatele la oglindă...

— Mi-era teamă să nu te trădezi într-un fel. Căpitanului nu-i scapă nimic. N-am văzut încă un om cu un asemenea spirit de observație. Un automatism, un gest involuntar, o mișcare, o tresărire abia perceptibilă a buzelor, chiar o schimbare pentru o fracțiune de secundă a intensității privirii, el le sesizează perfect. Punîndu-le în relație cu situația dată, deducînd substratul ascuns. S-a educat astfel, acum mintea lui lucrează în mod automat, după un sistem de semnalizare subconștientă care recepționează impulsuri, elaborînd imediat răspunsurile respective. Mie sau ție ne-ar trebui un timp de gîndire... Este aici vorba și de anumite, să le zicem, normative nescrise ale meseriei sale și, bineînțeles, de talent.

— Nu m-aș fi trădat. Știu să-mi cenzurez reacțiile, n-avea nici o grijă ! mă asigură Ioana.

— Ai impresia. Nu-i vorba numai de reacții.

— Să nu fie cu vecinii noștri ceva !...

— Ei, asta-i bună ! Nici chiar așa !... o temperai eu. Ornitz e un om simpatic, plăcut... Un tip cu bani, probabil... Pentru că o nevastă cu douăzeci de ani mai tînără este un lux care costă. Mai ales la ei...

— Și dacă o să-ți spun că el se cunoaște cu străinul pe care l-a întîlnit căpitanul Pascu la cafée-barul nautic ?

— De unde știi ?

— Tipul este aici și în timp ce dansam cu Ornitz s-au salutat amîndoi.

— E normal. Stau la același etaj.

— N-am știut. Nu mi-ai spus. Vezi, eu îți spun tot !...

— Ioana, aici nu-i o glumă, nu-i o joacă de copii! Este adevăratul motiv pentru care n-am vrut să stai cu mine în hotel. Sigur, un subiect ca acesta pe viu... Eu am mai participat însă la o acțiune... Nu pot să-ți spun despre ce este vorba, procesul nu s-a judecat încă. Ai să citești în cartea pe care am început-o la 2 Mai.

— Am văzut că n-ai scris decît titlul !...

Haida de ! începuse să se obrăznicească Ioana ! Eram cu aproape șase ani mai mare ca ea și, apoi, aveam trei cărți apărute ! Nimic nu-i dădea dreptul să-și ia nasul la purtare cu mine ! Drept care, am părăsit ringul, conducînd-o atent, să se vadă că are cine, la o adică, s-o apere, prea mulți își opreau ochii pe ea.

A doua zi, cînd am coborît pe plajă, i-am găsit pe soții Ornitz într-o societate veselă și gălăgioasă, care se strînsese sub două umbrele de soare, jucînd cărți direct pe nisip. I-am salutat, continuîndu-ne drumul, pentru a ne instala ceva mai aproape de apă.

— Domnul Adrian ! m-a strigat Ornitz și, ridicîndu-se, ne invită în grupul lor. De-abia așteptam să veniți pentru a vă lua banii ! rîse el cu poftă.

Ardeam să fac o baie în mare, dracu' să-l ia cu societatea lui !

— Noii noștri vecini, ne prezentă el.

Ne-am înclinat, și Ornitz adăugă adresîndu-se unei doamne trecută de cincizeci de ani, cu fața ascuțită și lungă.

— Dacă soții Adrian o să dorească să facă cunoștință cu forțele noastre, după-amiază, să zicem pe la cinci, o să putem face la mine un poker.

— Excelent ! exclamă doamna Breker.

— De acord ? ne întrebă Ornitz.

M-am uitat la Ioana, așa cum cereau regulile bunei cuviințe.

— Perfect ! răspunse ea.

— Chiar de la patru, propuse doamna Breker. Două ore de somn e foarte suficient !

— Noi nu dormim după-amiaza, putem începe la patru, spuse Ioana și se întoarse spre mine : Nu-i așa, Adrian ?

— Da, sigur !

Ce era să mai spun ? ! Mă gîndisem s-o șterg între două și cinci, lăsînd-o pe Ioana să doarmă. Plecarea mea de unul singur îi va fi semnalată lui Pascu de căpitanul Matinca și el sau Aura vor face în așa fel, mă gîndisem, încît să mă întîlnească undeva în afara stațiunii Neptun. Mă descurc eu cumva ! De atîta lucru o să fiu în stare și eu !

Voiam tocmai să ne scuzăm pentru a intra în mare, soarele mă bătea drept în cap, ceea ce nu era deloc în regulă, avînd în vedere că o să am nevoie de el, iar eu îl simțeam și așa ca un lighean cu rufe scoase abia de la fiert, cînd veni din apă străinul lui Pascu.

Ornitz se grăbi să facă prezentările :

— Doamna și domnul Adrian, domnul Paul Esden.

Era un bărbat care nu arăta să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani, cu o față deschisă pe care se desena un nas puternic, buze mari, senzuale, ce schițară un zîmbet convențional și rece cînd își înclină capul în direcția noastră.

— E totuși o imprudență să vă îndepărtați atîta de mal pe o mare agitată ca asta ! i se adresă domnul Breker. V-am urmărit pînă v-am pierdut cu privirea.

— În larg, valurile sînt calme, spuse domnul Esden, ștergîndu-se cu prosopul. Totul e să le tai, să treci pe sub creste. De fapt asta este și marea plăcere.

Paul Esden avea un corp bine legat, însă mușchii săi nu trădau un înotător atît de redutabil.

— Aaa, ați jucat „Asul cîștigă“ ! exclamă el văzînd cărțile de joc împrăștiate pe nisip ca pentru „copcică“. Și ? Domnule Frol, le-ați luat iar banii ! izbucni Esden în rîs.

— Exact ! chițăi un bărbat între două vîrste, care se întinsese cu fața la soare.

Remarcasem figura lui de ascet, acum, ridicîndu-se într-un cot, umerii săi mi se părură anormal de înguști.

— Au profitat de venirea noilor noștri vecini, spuse Frol arătînd spre noi, și au abandonat repede jocul.

— Ba n-am abandonat deloc ! protestă vecinul lui Frol. Selton ținea banca, să dea cărțile, eu sînt gata de joc.

— De ce s-o mai țin eu din moment ce facem un joc nou ? ! protestă, sărind în picioare, un bărbat cu părul grizonat.

În șezlongul de alături stătea de vorbă cu doamna Ornitz o brunetă minionă foarte plăcută vederii, probabil soția lui Selton.

— Bine, țin eu banca, interveni Frol. Iar la canasta tot eu o să vă fac praf !

— A. Esden, i se adresă acestuia domnul Breker, n-o să mai avem chibiți. Cu noii vecini s-a refăcut careul de poker.

Vorbeau cu toții franceza, cel mai bine o stăpînea Frol, însă și la el se simțea accentul străin. Se pregătiră cu toții de joc, Ornitz, cu care ne întreținusem în acest timp, ne invită să luăm și noi parte, nu știu ce părere avea Ioana despre o baie în mare...

— Sînteți foarte amabil, am însă impresia că dacă mai rămîn pe plajă un singur minut vor izbucni flăcări din mine !

ÎN TIMPUL UNEI PARTIDE DE POKER

Întotdeauna am fost de părere că o oră bună de somn după-amiaza este la mare un lucru absolut necesar. Ei, nu, Ioana nu mă lăsa în nici o după-amiază să dorm.

— Ioana dragă, mă doare, dragă, ce-i asta ! ? și am cules o nouă pietricică de pe cearceaful cu care eram învelit.

Încă în prima zi, strînsese de pe plajă o pungă întreagă de pietricele, împărțise, așezîndu-le pe mochetă, spațiul camerei noastre, delimitînd astfel teritoriul ei de al meu, și cu pietricelele care îi mai rămăseseră în pungă mă bombarda de fiecare dată cînd încercam să adorm după-amiaza.

— Tragi chiulul la sîmbure ! mă amenință ea.

Nu știu cine o învățase, nu vrusese să-mi spună, că îndată după masa de prînz este cît se poate de recomandabil, pentru relaxarea întregului sistem muscular și nervos, să te așezi în capul oaselor pe parchet, cu picioarele bine întinse înainte și, luînd un sîmbure de

piersică în mînă, să-l lustruiești între degete, o jumătate de oră cu dreapta, o jumătate de oră cu stînga, fără să te sprijini nici un pic de perete. Sîmburele îl acceptasem, nu avusesem încotro cu Ioana, dar să stau în capul oaselor pe parchet cînd patul era chiar alături ? !

— Nu trag nici un chiul, uite, lustruiesc ! am ridicat eu mîna în sus, arătîndu-i sîmburele.

E adevărat, așa mai ațipeam cîte un pic și, surprinzîndu-mă de cîteva ori, Ioana îmi cerea să mă ridic în capul oaselor ca să mă poată supraveghea cît mai bine.

— Ai și trecut sîmburele în stînga ?

— Am lăsat ceasul pe cristalul din baie...

— Mută sîmburele în dreapta !

— N-a trecut încă o jumătate de oră ?

— N-au trecut nici douăzeci de minute. Hai, scoală ! Dacă nu te ridici, arunc toate pietricelele din pungă în tine !

M-am ridicat, n-aveam ce face. Picioarele însă le-am tras, turcește, sub mine — nici chiar așa !...

— Nu dormiți ? se auzi deodată, din balconul vecin, vocea domnului Ornitz.

— Nuuu ! Noi la ora asta ne relaxăm sistemul nervos...

— Ce faceți ? nu înțelese Ornitz și trecu în balconul nostru. E voie ?

Ioana era în șort...

— Poftiți, l-am invitat eu.

Intră și, dînd cu ochii de Ioana, se opri chiar lîngă prag. E adevărat, picioarele Ioanei aveau darul de-a tăia respirația, dar el le mai văzuse pe plajă.

— Ăsta-i exercițiul cu care vă chinuie doamna ?

— Ei, ce spuneți ? l-am chemat eu în ajutor.

— Depinde din ce punct de vedere, nuanță el.

— Din punct de vedere al somnului...

— Adică al unei concepții primitive despre repaus ! ținu Ioana să-și spună părerea asupra somnului de după-amiază.

— Aveți, văd, și camera împărțită în două...

La asta nu mă gîndisem cînd îl invitasem înăuntru.

— A, jucăm „gardul"... Ce era să-i spun ? !

— Ce jucați ?

— „Gardul“ !... interveni Ioana ridicîndu-se. Așezăm o pietricică deasupra degetelor, îi arătă ea inventînd jocul, și sărim într-un picior cînd de o parte cînd de cealaltă a gardului, de la ușă pînă la balcon. Un gen de șotron...

— Distractiv, fu politicos domnul Ornitz. Și cine pierde ce trebuie să facă ? vru el să știe.

— Ei, asta nu vă mai putem spune.

Ornitz ridică mîinile în sus în semn că se predă.

— Iertați-mă ! Auzind că nu dormiți, venisem să vă propun să începem mai devreme partida. Am impresia că nici familia Breker nu doarme... El spunea că pleacă undeva...

— N-am nimic împotrivă. Nu știu soția... m-am uitat eu la Ioana.

— Peste o jumătate de oră vă stau la dispoziție, spuse ea. Să-mi termin exercițiul și cu cea mai mare plăcere. Mai ales înaintea unei partide de poker. exercițiul acesta este de-a dreptul excepțional !

— S-a văzut ieri... făcu Ornitz.

Ioana ne luase banii la toți. Și în special mă curățase pe mine. În locul doamnei Breker, care plecase de dimineață la Mamaia să întîlnească niște cunoștințe sosite acolo, jucase domnul Esden și, cu toate că îi intrase mereu carte, aproape la toate întîlnirile cu Ioana pierduse. Pierduse și Ornitz.

— Atunci ne anunțăm reciproc. Jucăm la mine, nu ?

— Cum doriți. Putem juca și la noi, am propus eu.

— Bine, vorbim...

L-am condus pe Ornitz, ieșind după el pe balcon, cînd m-am întors în cameră, Ioana m-a luat în primire :

— N-am știut că te-ai plîns doamnei Ornitz cît te chinuiesc eu de tare !

— A, am glumit...

A aruncat cu o pietricică în mine. Se așezase din nou pe parchet, lustruind de zor sîmburele de piersică, efort demn de un lucru mult mai plăcut.

Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și, dînd pe gît un păhărel de coniac, mi-am adus aminte că uitasem să-mi tratez vecinul, care, de cîte ori jucam la el, se dovedea o gazdă cît se poate de atentă. Îi golisem cîteva sticle de whisky. întîi că le avea, al doilea, băutura asta se

poate bea chiar dacă afară sînt treizeci de grade la umbră, nu știu care din două primează.

Cînd am ieșit pe balcon să aprind o țigară, am văzut-o pe doamna Ornitz pregătindu-se să primească oaspeți; înseamnă că la ei vom juca. M-am retras discret, ca să nu asist la preparativele ei, și cu toate că am auzit la un moment dat vocea doamnei Breker alături, am așteptat să fim invitați.

Era trei și patruzeci și cinci de minute, ne-am privit cu toții ceasurile și am stabilit că la ora șapte și treizeci fix, fără nici un fel de tururi, să ne ridicăm de la masă. Am tras la rînd locurile, Ioana dădu asul pe față și se așeză acolo unde stătuse și ieri, Ornitz — popa, eu — dama, iar doamna Breker — valetul. Căzusem, așadar, cu Ioana în față, avînd-o în dreapta pe doamna Breker și pe Ornitz în stînga.

Jucam la douăzeci și cinci de bani miza, dar cu blind obligatoriu și aproape de fiecare dată se făcea „de trei ori", iar doamna Breker nu scăpa ocazia să strige, cu o voce care mă zgîria pe creier, „de nouă".

De o jumătate de oră nu luasem un pot. Tot în chinte sparte la valet mă ținea cartea, în orice caz stăteam mai bine decît Ornitz, care intrase în cîteva cacialmale cu Ioana și aceasta, simțindu-l, îl plătise.

Magnetofonul transmitea un blues, Ornitz împărți cărțile. Începînd să le filez, am dat drumul la un norișor de fum albăstrui. Fusesem blind, doamna Breker făcuse de trei ori, am tras încetișor de ultima carte și m-am simțit ca un urs într-un magazin apicol. Aveam un careu de nouari, de cifrele astea nu prea avusesem parte la școală.

— O carte! am cerut eu mascînd careul.

Pe coridor se auzi deodată zgomot de voci agitate și în momentul în care domnul Ornitz se ridică intrigat, în cameră își făcu apariția capul chel al domnului Frol.

— S-a împușcat domnul Esden! ne anunță el.

Am sărit cu toții în picioare, repezindu-ne în urma lui Frol.

— Stai, omule! strigă după el Ornitz, dar acesta și dispăruse pe ușă.

Coridorul se ticsise de oameni adunați în fața camerei lui Esden ; văzîndu-i cum discutau agitat, am țîșnit înapoi, doborînd-o aproape pe Ioana. Traversînd camera în fugă, am ieșit pe balcon, delimitările erau aproape simbolice. le-am trecut ca la o cursă cu obstacole și, ajungînd în balconul lui Esden, am încercat ușa. Era încuiată, draperia trasă. Am mai încercat ușa o dată — nici nu se mișca.

Între draperie și perete rămăsese puțin loc. Făcînd mîinile căuș, am privit înăuntru. Esden era întins cu fața în sus pe mochetă, nu avea pe el decît chiloții de baie, de sub sînul său stîng se prelingea o dîră de sînge. Căzuse cu capul spre ușa balconului, piciorul drept se chircise ușor.

Cînd m-am întors pe coridor, un chelner păzea intrarea în cameră. Fiecare din cei adunați ieșise cum se găsea îmbrăcat atunci cînd Frol dăduse alarma. Era acum în centrul grupului, făcînd, împreună cu ceilalți, tot felul de presupuneri în legătură cu motivele sinuciderii domnului Esden.

— Dacă a vrut să se omoare, de ce-a dat drumul la duș ? întrebă domnul Serling, a cărui cameră era aproape la capătul coridorului.

— Ca să nu se audă detunătura pistolului ! spuse Frol.

— Nu înțeleg, ce-i păsa lui dacă se aude sau nu ?! raționă cît se poate de logic domnul Ornitz. Noi jucam în cameră poker și n-am auzit nimic ! Uite, să spună doamna Adrian, se întoarse acesta spre Ioana.

— Da, n-am auzit nimic, întări Ioana spusele domnului Ornitz.

— Nici eu n-am auzit, interveni doamna Millen din partea cealaltă a grupului. Și sîntem aproape vecini !

Cineva urca scările în fugă și în momentul următor apăru figura căpitanului Pascu. Am vrut s-o șterg în camera lui Ornitz. Era prea tîrziu.

— Police ! îi anunță Pascu, ridicînd o legitimație în mînă. Văzîndu-mă, mă fixă cu privirea și își înălță capul ca pentru a lua poziția de „drepți". Să trăiți, tovarășe maior ! Poftiți ! mă invită el printr-un gest, să intru primul în camera lui Esden.

Privirea căpitanului fusese atît de elocventă, încît mi-am jucat perfect rolul, pînă și Ioana a crezut, cum

mi-a spus mai tîrziu, că eram într-adevăr superiorul lui Pascu.

Îndată ce ușa se închise în urma noastră, Pascu mă dădu în lături, și străbătînd dintr-un pas antreul, se repezi în cameră. Se opri brusc, acoperindu-și fața cu palmele.

— Ce-ai făcut, Cornele, ce-ai făcut ? spuse căpitanul încet și izbucni în plîns, tăcut, bărbătesc.

Am rămas stupefiat lîngă el și, înțelegînd dintr-o dată întreaga situație, mă cuprinse, nu știu de ce, un simțămînt de vinovăție pentru moartea aceasta.

Căpitanul se stăpîni repede, făcu cîțiva pași de parcă ar fi mers pe picioare străine și, ajungînd în baie, așeză scăunelul de făcut pantofii pe capacul closetului. Se urcă deasupra, căută cu mîinile în vasul cu apă, scoase o pungă din plastic și desfăcînd închizătoarea ermetică văzu că punga e goală. Clătină trist capul.

— Și doar ți-am zis, Cornele !... spuse el coborînd.

Se duse la scaunul pe care era așezat un sacou, introduse încet mîna în buzunare, examină apoi camera cu privirea, oprindu-se asupra ușii balconului.

— E încuiată, am spus eu încet. Am încercat-o din partea cealaltă.

— Ce dracu căutați aici ? se răsti căpitanul la mine în șoaptă. Iar v-ați băgat !

Am tăcut vinovat.

— Ce ?

— Nu m-am băgat... Nu mă cunoaște nimeni aici...

— Nu vă cunoaște nimeni ? Dar între ei vorbesc că sînteți ofițer de securitate sau de miliție !... Acum o să-i lăsăm să creadă că-i într-adevăr așa. Serling a adus aur prin contrabandă din Turcia... A și plasat cîteva inele unui tip din Constanța. O să reiasă că pe el l-ați urmărit. După ce termin pe coridor, ieșiți și-mi ordonați să mergem mai întîi la Serling în cameră. O să lăsăm să se presupună că-l bănuim de crimă. M-ați înțeles ?

Am dat din cap în semn că da, de fapt încercam să adun și să leg toate cîte mi le spusese, șoptit și în grabă, căpitanul.

Intrînd în baie, Pascu își examină fața și ieși pe coridor.

— Domnul care locuia aici a fost omorît. Portofelul său nu-i nicăieri, anunță el în franceză. Vă rog să intrați în camerele dumneavoastră și să nu le părăsiți fără aprobarea mea! A fost săvîrșită o crimă și interesul tuturor este ca bănuielile să nu planeze asupra nevinovaților!

— Percheziționați imediat toate camerele! Percheziționați-i pe toți! strigă doamna Breker.

— Da, da, percheziționați-i pe toți! o susținu domnul Ornitz. Vă stăm la dispoziție!

— Foarte bine.

Am ieșit pe coridor.

— Domnul Serling! l-am strigat eu, ridicînd mîna. Un moment!

— Da, se opri el. Cu mine?...

— Da, cu dumneavoastră.

Mă priviră cu toții intrigați.

— Tovarășe căpitan, să intrăm mai întîi la domnul Serling în cameră. Nu aveți nimic împotrivă, nu, domnule Serling? m-am îndreptat eu spre acesta.

Căpitanul încuia tocmai ușa, cînd pe coridor își făcură apariția trei bărbați în civil, purtînd cu ei tot felul de truse. L-am lăsat pe Pascu cu ei, continuîndu-mi drumul spre Serling. Pe fața lui mare urmele de coșuri se adînciră și mai mult.

— Nu înțeleg de ce m-ați ales tocmai pe mine primul?

— Așa, pentru că ne cunoaștem...

— Și care este sensul?

— Există un sens... am nuanțat eu.

— Nu văd ce sens ar exista! Aveți cunoștințe mai bune aici!....

— Pe dumneavoastră vă cunosc cel mai bine...

— De unde? întrebă el și privirile sale, ca apa stătută a unei băltoace, se feriră într-o parte.

Căpitanul Pascu sosi, rugă pe vecinii lui Serling să ne asiste la percheziție și ne apucarăm de treabă.

În buzunarul unei haine din șifonier am dat peste două inele masive din aur, între douăzeci și douăzeci și cinci de grame fiecare.

— Da, sînt inelele mele, se ridică Serling de pe scaun.

— Pe care deget le purtați ? Vă rog să-mi arătați ! l-am luat eu repede, ca la Miliție.

Fața i se lăți și mai mult.

Se auziră cîteva ciocănituri în ușă și în cameră intră un civil, urmat de un maior și un locotenent de miliție. Am ieșit pe coridor împreună cu ei. Civilul se dovedi procuror, medicul legist care venise odată cu el se și afla la Esden în cameră.

— Atunci îl preluați dumneavoastră pe Serling. Aurul trebuie să fie în mașină, se adresă Pascu maiorului de miliție.

— Îl găsim noi... Să vi-l las aici pe locotenenent ? arătă maiorul spre acesta.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să-mi sosească din Constanța trei oameni, ca ofițeri de miliție... Și totuși, dumneata mi-ai putea fi de folos, se răzgîndi Pascu adresîndu-se locotenentului. N-are voie nimeni să iasă din cameră ! Pe cei care vin din afară, vă rog să-i notați. Supravegheați orice mișcare.

Maiorul intră la Serling. Întorcîndu-se spre mine, Pascu îmi dădu o nouă misiune :

— Expediați-vă tipa undeva, o să am nevoie de cameră pentru a lua declarații !

Am găsit-o pe Ioana în cameră citind într-un scaun de răchită pe care îl așezase lîngă ușa balconului. M-am apucat să adun pietricelele care delimitau camera noastră în două teritorii distincte și-am spus după ce am oftat greu și prelung :

— Trebuie să te întorci la 2 Mai.

— Cum să mă-ntorc la 2 Mai ? sări Ioana în sus.

Am rămas tăcut.

— Tu vorbești serios ? se îngrijoră ea și pieptul i se umflă prin bluza subțire.

— Căpitanul are nevoie de cameră ca să ia declarații. Unde în altă parte ?

— Da, nu m-am gîndit... Tu ai să asiști ?

— Cum altfel ? ! Îmbracă-te, te rog, dacă vine căpitanul și dă peste tine așa, cine știe ce-ar mai putea crede despre noi amîndoi !

— Sîntem la mare, ce vrei ? !

— Vreau să te îmbraci cît mai rapid, să-ți iei cartea cu tine și dacă nu te văd pe banca aceea de lîngă terasa restaurantului, un cuvînt nu scoți de la mine. Clar ?

— Clar.

Își luă blue-geans-urii și se duse să se schimbe în baie. Așa am reușit să desființez gardul, să strîng din pat pietricelele și, adunîndu-le pe toate în pungă, s-o fac să dispară, să înlătur restul de semne care ar putea pune la îndoială că în camera asta locuiesc doi oameni normali.

Cînd am intrat la 209 pentru a-i comunica lui Pascu că totul este în regulă, medicul legist îi făcea cunoscut constatările sale :

— Moartea a fost instantanee, tovarășe căpitan. Glontele a lovit în plin inima. Uitați-vă, Esden nu are întipărită pe față nici măcar o expresie de mirare !

— Poate că cel care a tras era o cunoștință de-a sa.

— Ar fi avut pe față una de teamă ! Dacă nu de teamă, atunci de surprindere, nu? Să presupunem că era, așa cum spuneți dumneavoastră, un cunoscut... Cînd acesta a scos însă pistolul... Dacă nu te îngrozește, în orice caz te surprinde un asemenea gest !...

Căpitanul rămase tăcut.

— Nu-mi împărtășiți părerea ? îl întrebă medicul.

— Mă gîndeam la altceva, se scuză căpitanul. Sigur, dumneavoastră aveți dreptate... Poate este însă un caz... mai puțin normal... Mă refer la faptul... Crima a fost comisă după toate probabilitățile de un străin, iar străinii... Și neștiind cum s-o mai scoată la capăt, Pascu schimbă vorba : partea proastă e că glontele a rămas în corp.

— Din păcate, da. Știu la ce vă gîndiți... Traiectoria la intrare e aproape orizontală. Cu o ușoară ascensiune spre spate.

— Deci, după părerea dumneavoastră, moartea s-a produs în jurul orei șaisprezece.

— Exact !

— O să am nevoie de glonte. O să vină cineva să-l ridice. Eu vă mulțumesc, tovarășe doctor, corpul poate fi ridicat.

În timp ce medicul telefona să vină sus brancardierii, Pascu ieși pe balcon. L-am urmat, dar el rămase tăcut, privind gînditor în direcția mării. Spuse deodată încet :

— Nu, nici surprindere și nici teamă. Lui Cornel nu i-a fost niciodată teamă de moarte. În schimb un zîmbet, abia perceptibil, un zîmbet puțin ironic, care a înghețat în privirile lui și pe care eu îl cunosc foarte bine...

În cameră intrară doi bărbați și o tînără — ofițeri pe care Pascu îi aștepta să sosească din Constanța. Căpitanul îi puse în temă :

— A fost comis un asasinat. Victima este un străin cu numele de Paul Esden. Mobilul asasinatului — furtul. Obiectivul principal al percheziției, dar neoficial, sublinie Pascu ultimul cuvînt, este o carte de joc ruptă în două — o jumătate dintr-un valet de treflă. Dacă întîlniți o asemenea carte nu-i acordați nici o importanță ! Nici un gest, nici o tresărire, nici cel puțin oprirea privirii... Nimic nu trebuie să vă trădeze că știți de existența acestei cărți de joc, cu rol de parolă ! Asasinul este experimentat și el o să vă urmărească cu atenție fiecare mișcare. O să găsiți în camere pachete cu cărți de joc. Nu vă atingeți de ele.

Al doilea obiectiv îl constituie arma crimei — un pistol. S-a tras cu amortizorul de zgomot. Este motivul oficial al percheziției.

Al treilea obiectiv — un portofel bej, din piele de reptilă, cu monogramă P.E. — adică Paul Esden.

Dumneata, arată Pascu spre unul din ofițeri, vei ieși pe balcon pentru a ține sub observație întregul palier. Asasinul poate avea complici chiar la etajul acesta sau e chiar el aici. Ai grijă să nu fie transferate corpurile delicte prin intermediul balconului. Este ceva neclar ?

Ofițerii rămaseră tăcuți.

— Nu ne grăbim. De fiecare dată cereți scuze, arătați că împrejurările impun un asemenea deranj. Femeile sînt mult mai susceptibile, se adresă Pascu tinerei, vă rog să aveți grijă. Deci, maximum de politețe și, în special, maximum de exigență profesională. Începeți de la capătul coridorului. Pînă nu se termină percheziționarea tuturor camerelor, nimeni n-are voie să iasă din cameră. Da, o să le vorbesc eu... hotărî Pascu. Bine, puteți începe.

Sprijinindu-se cu spatele de balustradă ca să poată fi mai bine auzit, căpitanul invită toată lumea să iasă pe balcon și apelul său fu transmis din cameră în cameră.

— Vă rugăm să ne scuzați pentru întîrziere. A durat pînă cînd procurorul, medicul legist, organele de specialitate au făcut constatările respective. Percheziţiile vor începe imediat. Este cineva care și-a pierdut răbdarea? Sau are treburi urgente care cer părăsirea hotelului? Vă rog să ne-nțelegeți că este o situație excepțională și să ne dați tot concursul.

— Stăm toată noaptea dacă este nevoie! strigă domnul Frol.

— Dacă cineva și-a pierdut răbdarea, o să-l cuminţim noi! se auzi de la extremitatea cealaltă a balconului.

— Vă stăm la dispoziție cît este nevoie! ridică mîna domnul Ornitz, ca să facă liniște. Aveți tot concursul nostru! Multora dintre noi domnul Esden ne era foarte drag.

— Vă rugăm să poftiți atunci înăuntru și, în interesul cercetărilor, să nu ieșiți pe balcon!

Am reintrat în cameră și eu l-am întrebat:

— Vreți să... începeți luarea declarațiilor? Vrusesem să spun „începem", dar am căzut de acord că, din punct de vedere strategic, pluralul mi-ar fi putut aduce necazuri.

— O să încep... Cu cine să încep? Cu Frol? Cu el ar trebui să încep... Știu și nu știu cu ce să încep. Ceva îmi spune... ceva nedefinit... ceva lăuntric...

Se plimba prin cameră, oprindu-se din cînd în cînd, ca pentru a întoarce gîndurile spre cuvinte, pentru a le întoarce din drum, dintr-un drum care nu ducea nicăieri.

Îi cunoșteam stăpînirea, mintea ordonată, lucidă, capacitatea de a decanta aparențele trecîndu-le prin filtrul unei logici de fier, de-a interpreta și pune în valoare amănuntele cele mai nesemnificative la prima vedere, de a construi ipoteze și, în special, de a alege pe acelea care să-l apropie în cea mai mare măsură de adevăr. Se bucura de o inteligență vie și, mai ales, de o intuiție profesională pe care nici o școală din lume nu ţi le poate da. Pascu se născuse să fie ofițer de contraspionaj. El știa, și poate și din cauza aceasta își iubea atît de mult meseria.

Se așeză pe pat, privind dincolo de mine, undeva departe. Spuse deodată:

— Și-a pierdut răbdarea. A provocat. A provocat forțînd nota. Și doar am discutat : „Mai ai răbdare, Cornele, nu scoate capul. Mai așteaptă puțin". El nu : „Au trecut două săptămîni și nimic. Ei asta și vor — un semn de la mine !" Și el a scos capul. L-a scos și s-a zis cu Cornel. În starea sufletească în care se găsea, Cornel nu era bun pentru o asemenea misiune. Nu era bun. Dar puteam eu să spun... Da... își luă Pascu capul în mîini.

Am rămas tăcut, privind prin ușa deschisă a balconului.

— Cine-i vinovat ? Poate eu... Poate Cornel... Poate mai sînt și alți vinovați... Cornel primise o misiune grea, mi se adresă Pascu deodată, simțind parcă nevoia să se descarce cuiva. Practic, nu știam nimic. Pusesem mîna pe o parolă, pe o carte de joc... E al treilea om care moare avînd cartea asta de joc... Și căpitanul îmi povesti toate cele întîmplate pînă atunci.

Mi-am putut imagina astfel capitolele care urmează.

LA BUCĂTĂRIE

Morel privea absent prin fereastra camerei sale de la hotelul „Majestic" șirul nesfîrșit al mașinilor ce înaintau greoi pe cinci rînduri, sufocînd strada, cînd soneria telefonului îl izbi în timpane. Ajungînd din cîțiva pași lîngă pat, ridică grăbit receptorul.

— Oscar ? întrebă o voce de bărbat de la celălalt capăt al firului.

— Nu-i nici un Oscar ! M-ați înnebunit toată ziua cu Oscar ! Să vă ia dracu' cu el ! și trînti receptorul.

Fusese chemat de urgență la Centru, luase primul avion lăsînd baltă o treabă care începuse să meargă și șefii se arătaseră mulțumiți de felul cum o pusese pe roate, la aeroport îl primise, așa cum i se comunicase prin radio, un om... Dacă nu i-ar fi grăbit atita, ar fi făcut o escală să-și vadă băiatul, nu-l văzuse de cînd fusese trimis în Maroc. Opt luni...

La sosire i se spusese că are o cameră rezervată la hotelul „Majestic", va fi înștiințat îndată ce șeful va putea să-l primească. Sosise seara, crezuse că în dimineața

următoare va afla despre ce este vorba. Urgența cu care fusese chemat îl neliniștise puțin, nu cumva au început să se îndoiască de el după ce Prat s-a întors cu mîinile goale ? Sau poate chiar au dat peste un fir ? Nu, peste un fir n-aveau cum să dea, se lucrase printr-un terț a cărui gură nu mai putea scoate o vorbă.

Era a șasea zi de cînd se găsea în camera asta, fără s-o părăsească o clipă măcar, i se acrise de cîte cărți polițiste citise, una sau poate două fuseseră mai ca lumea, restul niște porcării, ce i-ar mai lua el de guler pe autorii ăștia, să-i bage cu nasul într-o treabă adevărată, chiar și în asta pe care o pusese el pe roate !... Niște obsedați sexuali, morfinomani idioți... Șase zile fără să primească un semn, fără să i se spună nimic !

Era poate un nou sistem de epuizare nervoasă... Și chiar telefoanele astea care îl înnebuneau căutîndu-l pe Oscar puteau fi o metodă... Înseamnă că bănuiesc totuși ceva și, chemîndu-l aici, l-au băgat mai întîi la „aburi", pregătindu-l pentru detector. Să-i ia dracu, mai trecuse prin asemenea lucruri, în fiecare an îl sondau cu „Lie detector"-ul, cu detectorul ăsta de minciuni !

Luă pulpa de pui care rămăsese în farfurie de la masa de prînz, pregătindu-se să muște din ea, cînd se auziră cîteva ciocănituri în ușă. Se duse s-o deschidă, era omul care îl primise la aeroport.

— Sînteți singur ? îl întrebă acesta în timp ce intra în cameră, examinînd-o cu privirea.

— Da' cu cine ai vrea să fiu ?

— Eu nu vreau nimic. Am întrebat doar.

— Mi-ai spus să aștept și-am crezut că a doua zi...

— Asta nu-i treaba mea. Treaba mea e să mergem acum.

— Bine că n-ai venit după o lună, aș fi învățat multe din cărțile astea tîmpite ! spuse el îmbrăcîndu-se.

În stradă îl aștepta o mașină station cu geamurile laterale vopsite în alb, ca la ambulanțe, și intrînd în spate, i se întinse o glugă din saten negru.

— Capișonul de noapte ! spuse nu fără răutate în glas însoțitorul lui Morel. Dă-i drumul, amice ! se adresă el șoferului.

Morel își trase gluga pe cap, nu era o noutate gluga aceasta, îmbrăcase asemenea glugi de cîte ori fusese condus la Centru pentru a sta de vorbă cu șeful.

După mai bine de o oră de drum, Morel recunoscu zgomotul unei porți ce aluneca pe șenile, înaintară apoi pe o alee cu pietriș, el și-o imagină într-un parc ; cînd, numărînd în gînd, ajunsese la o sută treizeci și opt, mașina se opri.

— Am ajuns. Coborîm, îl anunță însoțitorul său.

Condus de acesta, urcă șase trepte nu prea înalte, se auzi deschizîndu-se o ușă și pașii săi răsunară ca pe o pardoseală de marmură. Optsprezece pînă la prima treaptă a scării în spirală, data trecută numărase douăzeci, trebuise să se țină după gorila care îl adusese atunci. Era la Cartierul general al Centrului.

— Scoate-ți gluga, îi spuse cel care îl adusese aici.

Se supuse și lumina care invada uriașul hol cu plafonul descoperit i se păru de nesuportat. Închise ochii ca sub impulsul unei dureri, apoi îi deschise treptat. Oglinzi mari, venețiene, cu dantelării superbe, îmbrăcau pereții, încadrînd opt uși masive din nuc sculptat, amplificînd, cum i se păru lui, lumina primită de sus.

Rămase un timp în picioare, după care însoțitorul său îi arătă prima ușă din dreapta. Știa, înăuntru va fi izbit de un întuneric total. Fu preluat de cineva care îl conduse spre interiorul camerei unde ardea o veioză-ciupercă, cu un bec minuscul și a cărui lumină cădea doar pe măsuța pe care era așezată.

— Stai jos ! răsună în întuneric o voce, aceeași voce hîrșită și tărăgănată pe care o auzise de cîte ori fusese aici.

Bîjbîi prin întuneric după scaun, găsindu-l, se așeză în dreptul măsuței.

— Ai lucrat mulțumitor, spuse vocea și pe măsuță apăru angajamentul său scris.

Era formalitatea absolut obligatorie prin care i se permitea să-și dea seama că se afla la Șeful Centrului și deci să vorbească liber, necodificat, despre misiunile sale. Își recunoscu scrisul de pe angajamentul semnat acum doisprezece ani.

— În ordine, spuse Morel.

— Începînd de azi nu mai ești rezidentul rețelei pe care ai condus-o, aș spune, destul de bine. Vei pleca în altă parte. Îl cunoști pe Baxter, ai colaborat cu el în Finlanda. Șefii lui îl trimit în România sub numele de Paul Esden. Amănuntele mai tîrziu. Nu va ajunge acolo. În locul lui trebuie să ajungi dumneata.

— Dar sîntem aliați !

— Ei, asta-i ! Nu ne găsim la banchet și nici la o conferință de presă ! hîrși plictisit vocea șefului său. Ne aflăm la bucătărie acum. Sigur, pe plan general sîntem aliați... Misiunea lui Baxter este, ca să spun așa, de interes particular pentru noi. Baxter trebuie suprimat, să dispară în cea mai deplină tăcere. Ai să te ocupi de această chestiune în timp ce el se va afla în drum spre România. Undeva în Occident încă.

— Dacă nu era Baxter, știți foarte bine, aș fi căzut atunci, Baxter a fost...

— Lasă sentimentalismele, Morel ! Cînd l-ai curățat pe Browler n-ai ținut seama...

— Browler nu se mai sătura de bani !

— Eu știu și altceva !... spuse amenințător vocea. Am trecut cu vederea, Morel !... Cunoscîndu-te, Baxter n-o să bănuiască nimic. Ai să poți face o treabă curată.

— Și dacă va fi însoțit de o umbră ?

— Din cîte știu, nu i s-a dat nici o umbră. Tu vei avea una, nu vreau să riscăm. Știu pentru ce pleacă Baxter în România. I s-a aranjat un pașaport pe numele Paul Esden, va locui în camera două sute nouă de la hotelul „Callatis“ din stațiunea Neptun, a primit ca parolă o jumătate dintr-un valet de treflă... Cealaltă jumătate este la omul cu care trebuie să se întîlnească acolo. Dacă li s-a fixat o parolă atît de fermă, înseamnă că nu se cunosc. Ai să primești instrucțiuni amănunțite în legătură cu tot ce trebuie să faci. Vreau să reușești. Ai auzit, Morel ?

Morel rula pe autostradă cu 120—130 de kilometri pe oră, medie pe care i-o impuneau urmăritorii lui Baxter. La un moment dat, Citroënul lui Nythan, omul care îi fusese dat ca umbră, dispăru din cîmpul său vizual și el apăsă la podea pedala de accelerație a Porsche-ului.

Binecunoscuta repriză a acestuia urcă în cîteva minute acul kilometrajului la 180.

Era un 911 S Coupé, cunoștea calitățile acestei mașini, care o făceau, în pofida gabaritului ei redus, cît un Fiat 124, aproape de trei ori mai scumpă decît un Mercedes de aceeași capacitate cilindrică. Din păcate însă, după lichidarea lui Baxter, el va trebui s-o cedeze lui Nythan, preluînd mașina pe care acesta o conducea acum, deoarece Baxter avea tot un Citroën DS 21. Nu era o mașină rea, dar nu se putea compara cu un Porsche. Tocmai de aceea îi fusese dată lui Nythan, e îi va permite cît se poate de bine să joace rolul din umbră.

În difuzorul aparatului de radio emisie-recepție cu care era înzestrată mașina, se auzi vocea acestuia :

— Baxter sondează mereu terenul din spate. A devenit bănuitor mi se pare.

Vorbi în microfon :

— Dracu să-l ia, trebuie să oprească odată ! O să fim nevoiți să facem cale întoarsă.

— Credeam c-o să se oprească la Linz.

— Și eu. Mergem paralel cu Dunărea, dar nu mai avem locuri favorabile pe aici.

— Pînă la Viena a mai rămas o singură ieșire de pe autostradă, într-o jumătate de oră trece de ea.

— Știu. O să oprească probabil la Viena !...

— Și dacă nu oprește, ce facem ?

— De mîncat trebuie să mănînce astă-seară ceva !... Ziceam c-o s-o facă la Linz.

— Și-o fi pus în gînd să ajungă dintr-o bucată la Budapesta și să doarmă acolo !...

— Dacă nu oprește la Viena, dați drumul la varianta a doua. Imediat ce iese din oraș. Altfel riscăm să ne ardem ! Pînă la granița Ungariei nu mai sînt decît vreo șaptezeci de kilometri.

— E în regulă ! A redus iar viteza.

— Să facă o schimbare amicii !

Nu era nici șapte cînd intrară în Viena și Morel speră că urmărirea aceasta, care dura de trei zile, se va încheia aici, în oraș.

Baxter opri într-adevăr la un hotel destul de central și, după scurt timp, coborî în stradă. Nu mai fusese de

vreo doi ani în Austria, știa însă că în apropiere era un restaurant unde se putea mînca foarte bine. Tocmai de aceea alesese hotelul acesta.

La un moment dat, străbătînd încă Germania Federală, avusese impresia că cineva i se agățase de coadă, aici, pe autostradă, îl încercase același sentiment cînd observase un Mercedes rulînd un timp în spatele său ; verificase, și Mercedesul, păstrînd aceeași viteză, trecuse de el.

Nu-i plăcea deloc treaba care i se dăduse acum, în țările comuniste și-au rupt gîtul destui, știa foarte bine. În Iugoslavia era cît pe-aci să i se înfunde și lui, noroc că reușise la timp să treacă granița în Italia. Din România unde să fugă ? Fusese ales pentru că se specializase în marină, sau acesta fusese doar pretextul, treaba asta putea s-o facă și altul !...

Gîndurile acestea îl obsedaseră tot timpul pe drum, avea o stare sufletească cît se poate de proastă, îl apăsa ceva ca o presimțire. Mănîncă și după aceea ce face ? Ar putea să se distreze cu o fată... Pe Stuttgartstrasse erau niște localuri cu fete... Să le ia dracu' de maimuțe, era sătul de zîmbetul lor idiot, de veselia lor prefăcută ! Ce-ar fi să se ducă în Prater ? se întrebă el și revăzu uriașul parc de distracții care te absoarbe cu rîsul lui general. Era o idee !... Numai că asta însemna să se urce din nou în mașină... Decît o seară cu o maimuță stupidă... Merita.

— Baxter ! se auzi el strigat cînd dădu drumul motorului.

Morel traversa strada spre el ridicînd mîna ca să fie văzut.

— Bună, Baxter ! Nu te-am văzut de o groază de timp !

Baxter vru să coboare din mașină, pentru că revederea cu Morel îi făcea o reală plăcere, dar acesta se lipi de portieră și în momentul următor simți înfigîndu-i-se sub ureche țeava rece a unui pistol.

— Cuminte, Baxter ! îl avertiză Morel. Avem ceva de discutat și, strecurînd mîna stîngă sub cea care ținea pistolul, trase siguranța portierei din spate.

După primul moment de surpriză care îl stupefiase aproape, făcîndu-l să creadă că cel care îl amenința cu pistolul împrumutase doar înfățișarea și vocea lui Morel, Baxter se gîndi, analizînd fulgerător situația, să încerce o eschivă. Riscul ar fi fost prea mare : țeava pistolului i se înfipsese adînc între ureche și falcă și el știa că, fiind cu surdină, zgomotul pe care-l va produce acesta nu va fi mai mare ca cel al unei sticle desfundate. În gălăgia străzii, nici chiar atîta.

Era prea tîrziu. În spatele său se și urcase cineva, portiera din dreapta se deschise și ea, Morel îl împingea spre cel care se așezase în față și trecu la volan.

Totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă, mașina demară puternic din loc.

— Ce înseamnă asta, Morel ? Sau cine oi fi ! ? întrebă Baxter, încercînd să pară calm.

— Nu înseamnă nimic. Ți-am spus : vrem să stăm puțin de vorbă cu tine.

— Tu să stai de vorbă cu mine, așa ? Ce dracu, a izbucnit războiul și-ați intrat în alianță cu Estul ? !

Morel izbucni în rîs, îi plăcuse gluma. Întotdeauna fusese de părere că Baxter era un tip foarte simpatic.

— Bună !... În alianță cu Estul ? ! continuă el să rîdă.

— Atunci ai luat o chestiune pe cont propriu ?

— Baxter !...

— Trebuie să fi înnebunit de-a binelea !...

Morel tăcu și cel din spate îl percheziționă cu minuțiozitate pe Baxter, scoțîndu-i din buzunare tot ce avea.

— Este și ăsta un mod de-a sta de vorbă !... Bine, mi-ați luat pistolul... Dar de ce și actele ?

Întrebarea rămase fără răspuns.

Curînd ieșiră pe autostradă, Nythan acționă levierul scaunului său, culcă spătarul și Baxter fu tras pe canapeaua din spate. Pentru o mai mare siguranță, trecu și Nythan acolo, luîndu-l la mijloc pe Baxter.

— Hai, dați-i drumu' ! făcu acesta din urmă. Spuneți ce vreți ! Nu-i plăcea deloc toată chestia aceasta, prea se purtau fără menajamente cu el !

— O să ți se spună îndată. Fii fără grijă, în noaptea asta ai să dormi la hotel, îl liniști Morel.

— Cine o să-mi spună ?

— La cine te ducem. Noi sîntem prea mici ca să stăm de vorbă cu tine...

— Lasă ironiile, Morel ! N-aș fi crezut niciodată că ai să fii în stare...

— Vorbești prostii ! îl întrerupse acesta. Cum o să uit ? ! O fac din ordin. Iar un ordin este un ordin !... Tu știi foarte bine !

— La dracu, sîntem aliați !

— Asta am zis și eu...

— Atunci ?

— Or să se descurce între ei șefii... Nythan, fă-i inventarul la portofel și zi-mi ce conține !

— Un pașaport pe numele de Paul Esden, cu fotografia lui Baxter... Cincisprezece bancnote a cîte o sută de dolari, două hîrtii a cîte zece, cărți de vizită tot pe numele de Paul Esden, Paul Esden, avocat...

Poate să-i prindă bine cărțile astea de vizită... își spuse Morel. Lui nu-i dăduseră, în schimb fuseseră mai largi cu banii, primise două mii de dolari. Nici dolarii lui Baxter n-or să-i strice. Baxter n-o să mai aibă nevoie de ei... O să-i dea patru-cinci sute lui Nythan pentru că merge împreună cu el... Gorilele nu merită un ban !...

Nythan terminase de făcut inventarul celor găsite asupra lui Baxter, nu pomenise însă nimic de jumătatea valetului de treflă.

— Trebuie să ai asupra ta o carte de joc. Unde-i ?

— Prima dată aud, încercă Baxter să reziste.

— Lasă prostiile, Baxter !

— Ai văzut și singur, n-am nici o carte de joc. Și apoi ce-aș face cu o carte de joc ? !

— O jumătate de carte. O jumătate dintr-un valet de treflă.

— Ei, drace, asta cine ți-a mai spus ? !

— Tot ăla care mi-a spus că ai să fii la Viena...

— Voi erați pe autostradă ? Am simțit cu ceva...

— Dacă ești așa curios, noi. Vrei să te luăm la puricat ? Sau mașina ? Tu știi foarte bine că mă pricep la treburile astea !

— N-ai să găsești nimic.

— Fac prinsoare. De ce să te înghesuiască amicii ! Ți-am spus că-i un ordin... Și ordinul sună să te duc cu jumătatea din valetul de treflă. Or să se descurce ei șefii... De ce să dormi cu comprese la noapte ? !

— Cînd oprim o să-ți arăt unde-i, se hotărî Baxter, văzînd că n-are sens să se opună. Treburile erau clare. Știau tot.

— Ard de nerăbdare să văd cum arată un valet rupt în două. Nu ca să trișezi îl aveai !

— Să știi însă c-o să iasă tărăboi mare !... Nu venisem să agăț dame la Viena !...

— Sînt prea mic, Baxter...

— Să mă tai și tot nu pricep !

— ...Nu vezi c-am ajuns o gorilă ?

— Tu conduci însă toată chestia asta cu mine !...

— Din rezident am ajuns o gorilă.

Și, deodată, Baxter avu aproape certitudinea că lucrurile or să se termine prost pentru el. Nu riscau șefii lui Morel o ceartă, aveau să-l facă dispărut fără urmă ! Plecase în România, căzuse acolo, putea să se creadă... Teama aceasta se accentuă și mai mult cînd mașina părăsi autostrada luînd-o pe o șosea secundară.

— Unde dracu mă duci, Morel ? întrebă el cu îngrijorare în voce.

— Ajungem îndată.

— Și ce-i cu mașina aia din spate ?

Remarcase de mult prin oglinda retrovizoare două faruri a căror lumină rămăsese tot timpul constantă...

— Noi cu ce să ne întoarcem ?

Curînd, Citroënul vină la dreapta spre un zăvoi, ieșind de pe asfalt, Morel decuplă fazele, lăsînd mașina să înainteze încet, doar cu luminile de poziție.

— Asta ce mai înseamnă ?

— Uite că oprim să ne dai valetul de treflă. Unde-i ?

Baxter înțelese că urmează sfîrșitul.

— În portbagaj. N-o să-l găsiți. Dați-mă jos să vă arăt unde-i.

— Nu, tu spune și noi căutăm.

— Fără mine n-ai să-l găsești !

— Hai, nu umbla cu prostii ! De-aia te-am și adus aici, ca să te facă băieții să spui. Zău, Baxter, e păcat să nu spui. Uite, a sosit și mașina cu ei. Eu trec în spate, tu mă conduci, bine ? Și Morel coborî din mașină.

Baxter nu avu încotro :

— Deschide portbagajul.

Morel scoase cheia din contact și, ducîndu-se în spatele mașinii, deschise portbagajul.

— Gata ! îl anunță el pe Baxter.

— Împinge la dreapta zăvorul care închide portbagajul. Se deplasează înainte, normal, tu împinge-l la dreapta. Împinge pînă se aude un zgomot metalic... Ai auzit ?

— Da.

— Lasă zăvorul să revină la loc !

— A revenit.

— Trage acum de ranforsarea dinspre parbriz a portbagajului ! Nu în jos, trage-o spre tine, lateral ! Paralel cu capacul !

— Deștept făcut ! exclamă Morel.

La lumina becului din portbagaj, ranforsarea îi apăru ca un fel de buzunar sui-generis. Scoase dinăuntru o carte de joc ruptă în două. O carte de joc destul de soioasă, dintr-un pachet de cărți de poker, care servise, probabil, la ghicit, gîndi el. Era într-adevăr o parolă cît se poate de fermă !

— Vorbește, ce dracu ! îi ceru Baxter.

— E în regulă ! Las ranforsarea să atîrne ? întrebă.

— Împinge-o pînă auzi același zgomot metalic.

Morel introduse jumătatea valetului de treflă în buzunarul ranforsării, pliind-o la loc.

— Nu se închide ! Sare din loc, minți el. Vino încoace ! Dați-l jos din mașină, Nythan !

Cuvintele „jos din mașină" constituiau semnalul și Morel își pregăti pentru orice eventualitate pistolul.

Numai că Baxter nu era un novice, îl coborau ca să nu le murdărească mașina. Era o șansă, trebuia să profite de ea. Ieșind, se aruncă cu capul în pieptul gorilei care îl aștepta afară și, dintr-o lovitură cu stînga, făcu

să-i zboare pistolul din mînă. Simți o căldură puternică străbătîndu-i tot spatele, nu auzise pocnetul pistolului lui Nythan, dar știu că Nythan trăsese.

— Termină-l ! N-o să-i luăm pulsul acum ! se adresă Morel gorilei care se ridicase de jos și se îndreptă spre cei din mașina din spate. Hai ! le făcu el semn. Umflați barca, stropiți-l pe față... Rapid ! Să nu pierdem vremea !

— Barca e aproape gata, am umflat-o îndată ce am sosit aici.

Ar fi plecat cu Nythan, dar nu putea ieși din cauza Citroënului său în care veniseră gorilele. Nu, era mai bine să rămînă, treaba aceasta trebuia lucrată curat.

Gorilele bandajară fața lui Baxter cu fețe largi și groase, vărsară peste bandaje o sticlă cu un lichid care să-l facă de nerecunoscut și, urcîndu-l în barcă, îi legară de gît o geantă veche și grea de mașină. Abia cînd scăpară de Baxter pe la mijlocul apei, dădură drumul la motor pentru a învinge curentul la întoarcere.

În aceeași noapte, Morel raportă Centrului prin radio că totul este în ordine. I se dădu o parolă și adresa unui om din Viena care să-i ajute la aranjarea identității Citroënului său.

Plăcile cu numerele de circulație fuseseră schimbate pe șoseaua secundară, la cîțiva kilometri de la ieșirea din zăvoi, mai rămăseseră doar seriile de la șasiu și motor.

Lucrurile se dovediră cît se poate de simple, și Morel ținu să i se înlocuiască și capacul portbagajului său cu cel de la mașina lui Baxter. Ascunzătoarea pe care o avea aceasta era bine lucrată, se convinsese examinînd-o a doua zi la lumină. Și apoi, cînd cineva deschide portbagajul, privirile îi sînt atrase de ce-i înăuntru, nu întoarce capul să se uite în sus !...

Spunînd hotelierului că este trimis de Baxter, unul din oamenii lui Morel ridică de la hotelul „Majestic“ bagajul din cameră, plătind pentru noaptea respectivă, și cu aceasta dispăru orice urmă din Baxter.

Morel trecu granița Ungariei aproape de ora prînzului, pînă la Budapesta mai rămăseseră o sută de kilometri și ceva, cînd Nythan îi dădu deodată de știre din difuzorul aparatului său :

— Ți s-a agățat, am impresia, o mașină de coadă. Controlează-te.

Asta mai lipsea ! Cuplă emisia :

— Ai doar impresia ?

Vorbeau codificat după un cifru care compunea fraze clare, închegate, ca o convorbire între doi radiofoniști amatori ce ieșiseră la o întîlnire în eter.

— Impresia, deocamdată. A mers o vreme în spatele meu. M-a depășit, acum păstrează o viteză constantă cu a ta.

— Cine-i în mașină ?

— Două tipe.

— Depășește-le și, la primul refugiu, fă-le semn să oprească. Întreabă cît mai ai pînă la prima stație de benzină. O să opresc în al doilea refugiu. Un timp ai să mergi înainte. Ne întîlnim în restaurantul hotelului „Royal".

Morel reduse viteza și în oglinda retrovizoare îi apăru un Fiat-124 Sport de culoarea vișinei putrede, care îl depăși în scurt timp. Îl urmă Porsche-ul lui Nythan, și Morel văzu cum crește viteza acestuia. Avea acum în spate un Volvo. Șoseaua era destul de aglomerată, nu aveau ungurii ce să aibă cu el ! se liniști Morel.

Trecu pe lîngă un refugiu unde Fiat-ul tocmai intra urmînd Porsche-ul, își continuă drumul și după vreo cincisprezece kilometri trase mașina pe dreapta. Volvo dispăru, menținînd aceeași viteză. Coborî din mașină și, ridicînd capota, se prefăcu a asculta mersul motorului.

— S-a întîmplat ceva ? veni la el conducătorul unui Opel, parcat în față.

— Nu, mulțumesc. Mi s-a părut că am o întrerupere de curent. Sînteți foarte amabil ! și Morel închise capota motorului, punînd capăt discuției.

Își aprinse o țigară, nu-i plăcuse cum examinase tipul interiorul Citroënului său. Cercetă cu privirea cauciucu-

rile, făcînd înconjurul mașinii, cînd auzi eșapamentul Porsche-ului și acesta se pierdu pe șosea. Îl talona din spate Fiat-ul.

Porni fără a arăta că se grăbește, asigurîndu-se cu prudență la ieșirea pe șosea, dar după ce se depărtă suficient de refugiu, acceleră pînă la fund. Controlîndu-și tot timpul oglinda retrovizoare, constată bucuros că nu mai are în spate nici o mașină care să se țină după el.

Cînd intră în restaurantul hoteluiui „Royal". Nythan ocupase de-acum o masă, numai că la ea se găseau și cele două tipe din Fiat. Prevăzător, trecu mai departe, cu toate că Nythan îi comunicase printr-un gest codificat că nu e nici o problemă cu fetele.

„Cine are timp acum ? Ce dracu l-o fi găsit pe Nythan cu tipele astea ? ! își spuse el căutînd o masă liberă. S-o fi gîndit să realizăm prin intermediul lor legătura ?" Se întoarse, ceru voie să ia loc la o masă vecină cu cea a lui Nythan și se așeză în așa fel încît să poată cocheta cu una din fete.

După ce privirile li se întîlniră de cîteva ori, fata îi zîmbi și Morel înțelese că drumul e liber. La masa lui erau doi unguri care discutau ceva cu aprindere, îi făcu semn fetei că nu-i cunoaște și că prezența lor i-ar putea incomoda. Îi răspunse invitîndu-l la masa lor.

Se prezentă fetelor, apoi lui Nythan care se ridică ceremonios în picioare. Află curînd că sînt vest-germane, Fiat-ul îl închiriaseră aici, vizitaseră partea nordică a Ungariei, acum veneau de la Györ.

— Rămîneți în Budapesta mai mult timp ? le întrebă Nythan.

— Patru-cinci zile, răspunse Erika, fata care îl invitase pe Morel la masă.

— Îmi pare foarte rău... Am fi petrecut zilele acestea împreună... Trebuie să fiu mîine la Belgrad, spuse Nythan.

— Plecați în Iugoslavia ? îl întrebă Morel.

— De ce n-ați coborît Viena — Gratz — Zagreb ? interveni Emma. Era mult mai scurt drumul. Așa ați ocolit destul de mult...

„Să te ia dracu de timpit cu Iugoslavia ta !" își înjură Morel „umbra".

— Voiam să văd Budapesta, vin pentru prima oară în Ungaria... spuse Nythan și se întoarse spre Morel : M-ați întrebat ceva, parcă ?

— În cazul acesta rămîneți noaptea aici, nu ? Merg în Bulgaria să-mi petrec concediul la mare și, dacă n-aveți nimic împotrivă, pînă la Belgrad putem face drumul împreună.

— A, cu mare plăcere !...

— Iar diseară am putea merge undeva. Ne plimbăm cîteva ore prin Budapesta... Seara ieșim la un local de noapte... Ce ziceți, fetelor ?

— De acord, răspunse Erika.

— Unde locuiți ? o întrebă Morel.

— La hotelul „Astoria". Putem să ne întîlnim și aici...

— La opt vă convine ? Mai bine la hotel. În hol la „Astoria". Unde vine hotelul ăsta ?

— Destul de central. Pe Kossuth Lajos...

— Foarte bine, o să dormim și noi la „Astoria".

După ce se despărțiră de fete, Nythan îi spuse că nu-i prea plăceau tipele astea.

— De aia am și dat direcția Iugoslaviei, adăugă el. Nu sîntem nici chiori și nici șchiopi, dar prea ușor s-au lăsat agățate.

— Vrei să spui că mai curînd ne-au agățat ele pe noi ?

— Cam asta ar fi situația.

— În urma mea a fost un Volvo. Te-a ajuns cumva ?

— Nu, n-am văzut nici un Volvo.

— Atunci unde dracu s-a dus ?

— Poate a mers mult în spatele meu...

— În spatele tău nu era. Și nici în spatele Fiat-ului... V-am ajuns din urmă înainte de a intra în Budapesta, nu l-am văzut.

— Am impresia că fetele au pus încă pe șosea ochii pe mine. Un Porsche n-are oricine !... Ăsta-i un tip cu bani, ia să-l tapăm de ceva gologani ! și-au făcut ele socotelile.

— Adică eu am picat tocmai bine. Ca să fim patru.

— Așa cred.

— De fapt un pic de distracție nu strică. Și fetele nu-s rele deloc !

— Erika e a-ntîia.

— Numai că prea trage de limbă. Cu școală !...

— Și eu m-am gîndit.

— Da, parcă ceva n-ar fi în regulă.

— Ce-ar putea fi ?

— Să fi fost Baxter așteptat aici ? Asta nu. Nu trimit ei tipe pentru o treabă ca asta ! Și apoi, ar fi trimis în România și nu în Ungaria.

— Pe parbrizul Fiat-ului era o etichetă pe care scria IBUSZ. Asta ce dracu o fi ?

— Agenția lor de turism. Ungurească.

— Ar fi în regulă atunci. Numărul de circulație e și el unguresc... Am impresia că ne facem probleme fără să fie nevoie.

— Mai bine să ne facem probleme acum decît să le avem mai tîrziu ! Ia să verificăm noi la hotelul „Astoria". De aia le-am și dat întîlnire acolo.

Funcționarul de la recepție se arătă foarte amabil, căută în registru numele de Erika și Emma. Da, locuiau de șase zile aici în hotel.

— Din Germania Federală ? ceru el precizări.

— Exact. Am dori și noi două camere.

— Îmi pare rău, nu mai avem nici o cameră liberă.

— Domnișoarele sînt sus ?

Funcționarul de la recepție se întoarse spre panoul cu chei și clătină capul.

— Nu, cheile sînt aici.

Găsiră în cele din urmă două camere la hotelul „Park", dar întorcîndu-se la „Astoria" și instalîndu-se la ora opt în holul hotelului, constatară că fetele nu se grăbeau să-și facă apariția. Renunțară în cele din urmă și, ca să verifice dacă nu sînt sus în camere, trecură din nou pe la recepție.

— La cinci minute după ce-ați plecat dumneavoastră, au venit și duduile. Le-am spus că au fost căutate. Au ieșit acum o oră, o oră și jumătate în oraș. N-au mai revenit de atunci, arătă funcționarul spre panoul cu chei.

— Și-au găsit alți tipi, asta-i ! făcu Nythan cu ciudă, cînd ieșiră în stradă.

— Am pierdut de pomană o grămadă de timp.

— Recuperăm mîine. Ce-ar fi să mai așteptăm cinci sau șase minute ?

— Pentru orice eventualitate, intrăm prin Iugoslavia. Nu cred că e o diferență prea mare de drum... Ne uităm mîine pe hartă. Da, intrăm prin Iugoslavia, hotărî Morel.

— Te gîndești totuși la ceva ?

— Mă gîndesc la orice. O să ne uităm pe hartă, poate intrăm în România prin două puncte diferite. Și de ce nu, unul din noi prin Bulgaria. Tu, pentru că ești cu Porsche-ul.

— Să mai așteptăm cinci-zece minute, tot n-avem ce face.

— Și dacă am pleca în astă-seară de aici ?

— Ce rost are să mergem noaptea pe drum ? nu fu de acord Nythan. Avem camere...

— Poate e mai bine să sosim în România cu o zi înainte.

— Ziceai că n-ai o zi fixă !... Că trebuie să aștepți să te caute. Că poate dura și o lună așteptarea asta !...

— Tu faci ce-ți spun eu ! îl repezi Morel.

— Bine, dacă tu hotărăști, mergem, spuse Nythan supus.

— Rămîi aici, poate vin tipele. Mă duc la mașină să mă uit pe hartă puțin.

Morel știa foarte bine că n-avea nici un rost să pornească noaptea la drum, era stăpînit însă de o nervozitate pe care nu și-o putea explica și apoi trebuia pus și Nythan la punct. Nu strica să-i amintească cum că el e șeful în povestea asta, dracu s-o ia !

Nu fusese în Răsărit niciodată, auzise în schimb destule și mai ales că prea mulți își bagă nasul în treburile tale. Fusese instruit o săptămînă întreagă și i se atrăsese atenția foarte serios asupra acestui lucru, care nu constituie în nici un caz o plăcere.

Își luă un pachet de țigări din mașină ca să aibă de rezervă la el, desfăcu harta și, căutînd Budapesta, examină poziția ei față de București. Nu, drumul Budapesta — Pecs — Beograd — Timișoara era doar cu puțin mai lung decît Budapesta — Oradea — Cluj — Brașov — București.

Mai găsi un drum, cu mult mai scurt, Budapesta — Szeged, dar Szeged-ul era chiar în apropierea graniței românești, nu se mai justifică în acest caz în-

trarea în Iugoslavia. Vru să cerceteze în continuare șoseaua care ducea în Bulgaria, nu, Nythan va merge în spatele său. O să vadă mîine dimineață, poate o iau amîndoi prin Bulgaria...

Încercă portiera mașinii și, întorcîndu-se acolo unde îl lăsase pe Nythan, constată că acesta nu-i nicăieri. După cîteva minute îl văzu venind din josul străzii.

— Am sunat de la un telefon public la hotel. Fetele nu sînt în camere. Mă gîndeam să nu ne ducă de nas maimuțoiul de la recepție.

— În schimb, ne-au dus ele pe noi ! Du-te înăuntru și întreabă la ce local de noapte se poate vedea un program mai ca lumea. Ne pierdem timpul aici.

A doua zi plecară spre Pecs, rulînd în tandem, trecură pe la unsprezece granița Iugoslaviei, după patruzeci și cinci de kilometri intrară pe așa-zisa autostradă Zagreb — Belgrad, sosind în jurul orei șapte seara în capitala Iugoslaviei. Străbătuseră aproape șase sute de kilometri, nu mai avea rost să continue drumul.

Dimineața, examinînd harta orașului, Nythan părăsi hotelul mult mai devreme și, urcîndu-se în mașină, ieși pe șoseaua ce ducea la Niș, cu ramificație spre Sofia. Își verifică spatele, după cincizeci de kilometri apucă pe un drum secundar care constituise vechea legătură cu Niș-ul și se întoarse la Belgrad. Nu intră însă în oraș, alegînd șoseaua de centură, ieși pe drumul spre granița românească.

Calculaseră bine timpul necesar acestei manevre : la zece și treizeci de minute îl ajunsese pe Morel din spate și, cînd se convinse că a fost observat de acesta, reduse viteza pentru a-l lăsa să se îndepărteze o bucată de drum.

La punctul de frontieră, formalitățile nu durară prea mult, controlul vamal se termină și mai repede, o simplă formalitate aproape, și Morel se trezi în țara în care avea de îndeplinit misiunea. Nu crezuse că o să fie atît de ușor ; nu știa nici el de ce, dar avusese impresia că o să-i fie scotocită mașina.

Nu teama, impresia doar, pentru că aparatul de emisie-recepție era integrat perfect în radio-ul cu care mașina era livrată de fabrică, modificările puteau fi con-

s'atate numai la demontarea piesă cu piesă. Difuzorul era cel normal, iar drept microfon servea butonul din stînga.

Opri în Timișoara să bea o cafea și, în pofida obiceiului său de a nu bea alcool dimineața, ceru un coniac. Se înțelesese cu Nythan ca acesta să nu oprească în oraș, urmînd să-l aștepte pe drum, cu zece, cincisprezece kilometri înainte de Lugoj. Se urcă în mașină plin de bună dispoziție și simțind foame, — „din cauza coniacului", se gîndi el —, scoase un baton de ciocolată din cutia bordului.

Fiecare din ei luă masa în alt oraș, Morel într-un restaurant din Drobeta-Turnu Severin, Nythan la Craiova, se așteptară reciproc, continuîndu-și drumul apoi spre Pitești. Morel avea însemnată autostrada pe hartă, dar ieșind din oraș pe o șosea doar cu două benzi de circulație, își dădu seama că greșise drumul cu toate că, își spunea el, respectase întocmai indicatoarele de direcție. Hotărî să întrebe.

Reduse viteza și, zărind la lumina farurilor un camion oprit pe marginea șoselei, frînă în spatele lui. Fu momentul în care Nythan îl depăși, era aproape să-l atingă. Îl întrebă pe șofer, da, acesta era drumul care ducea la București. Era vechea șosea probabil, gîndi el întorcîndu-se la mașină. Pipăi cu talpa piciorului — beton. Perfect !

Pe măsură ce se depărta de oraș, șoseaua se dezaglomeră, Morel îl dublă pe Nythan lăsîndu-l în urmă și dădu drumul la radio. Simțise nevoia de puțină muzică, ca atunci cînd se plictisea rulînd pe autostradă, îl obosiseră cei aproape șapte sute de kilometri parcurși. Acceleră ca să-și gonească somnul, viteza avea să-l țină încordat. Acul urcă la 140.

Pietrele kilometrice nu putea să le citească, dar, după calculele sale, nu mai rămăsese mult pînă să intre în București. Traversă o pădure, la ieșire — un viraj și, deodată, în lumina farurilor sale apăru o barieră lăsîndu-se. Acționă ambele frîne, ferindu-se de parbriz, se aplecă în spre dreapta.

Citroënul intră în brațul barierei, îl rupse în două, trecu de calea ferată, ricoșă în soclul de beton din stînga pe care era montat mecanismul celui de-al doilea braț

al barierei, îl reteză ca pe un chibrit și se opri, înfigîndu-se într-un dîmb de pămînt ce se înălța ca un perete în spatele acestuia.

Locotenentul Stoicescu preluase de puțin timp urmărirea lui Morel și Nythan, cine s-ar fi putut gîndi că unul din cei doi ar putea cădea victimă unei asemenea întîmplări ; era ora 23 și 41 de minute cînd raportă de pe șosea căpitanului Pascu :

„Obiectivul din mașina Citroën s-a accidentat mortal, intrînd în brațul barierei de cale ferată chiar în momentul...“

Fu întrerupt de vocea consternată a căpitanului Pascu, care izbucni din difuzorul aparatului său portativ :

„Ei, cum așa ? ! ?“

„Cred că avea peste o sută patruzeci de kilometri pe oră. De pe la Găiești tot așa o ținea. Vă rog ordonați. Terminat.“

Nythan oprise în spatele unui șir de autocamioane pe care Morel le depășise chiar în apropierea barierei, văzuse în depărtare mai multe siluete omenești agitîndu-se în întuneric, dar nu dădu faptului nici o importanță.

Profită de răgaz pentru a examina harta, da, nu puteau fi mai mult de zece — douăzeci de kilometri pînă la București. Urmări în continuare cu privirea pe hartă șoseaua care ducea la Constanța. Se înțelesese cu Morel să se aștepte a doua zi, reciproc, la jumătatea drumului dintre București și Urziceni, urmînd ca astă-seară să se cazeze la două hoteluri diferite.

Cînd luminile vagoanelor unui tren de persoane trecură licărind prin dreptul barierei, Nythan porni motorul mașinii. Se enervă că șoferii autocamioanelor nu se mișcă odată din loc. Claxonă și, concomitent, semnaliză cu lumina. Probabil că mai venea un tren, înjură el. Coborî să se dezmorțească un pic și, înaintînd spre primul autocamion, văzu că în cabină nu era nimeni. Reveni la mașină pentru a încuia portiera, apoi se duse să vadă ce se întîmplă, vine un alt tren, cît dracu mai trebuie să aștepte ?

Șoferii autocamioanelor lipseau cu toții. Auzi voci omenești, comentînd în dezălmășie ceva. Intui un accident,

nici prin cap nu-i trecu că ar putea fi vorba de Morel. Văzu brațul rupt al barierei, felinarul cu lumina roșie atîrnînd țăndări de ciotul acesteia, trecu în grabă calea ferată și, strecurîndu-se printre oamenii ce se strînseseră în jurul mașinii, recunoscu spatele Citroënului.

Prima mișcare fu să se repeadă la portieră. Se stăpîni, reținîndu-se. Își imagină într-o clipă ce se întîmplase. Da, trebuie să rămînă cît mai neobservat posibil, pentru a vedea ce se va întîmpla mai departe. Se cerea salvată acum cartea de joc ! De Morel nu mai putea fi vorba, mașina se arcuise aproape, izbindu-se de malul abrupt de pămînt. Văzu ieșind de sub ea un stîlp de beton, cu fierotenii pe el. Strecurîndu-se în continuare prin spate, remarcă lîngă portiera de lîngă volan un șofer care-i ținea pe curioși la distanță.

Locotenentul Stoicescu fu înlocuit în curînd și, găsindu-l pe căpitanul Pascu în mașina oprită ceva mai departe de bariera dinspre oraș, îi raportă în amănunțime cele întîmplate.

— Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă, încheie el.

— Dracu să-l ia de dobitoc ! Se grăbea !... Dumnezeii lui, ne-a stricat toată treaba ! spuse Pascu cu ciudă.

— Îl mai avem pe ăsta cu Porsche-ul... arătă locotenentul Stoicescu cu capul înainte.

— Și dacă face acum stînga-mprejur și ne vin alții pe care nu-i știm ?

Locotenentul rămase tăcut.

— Să-l văd și eu cum arată la față...

— Tovarășe căpitan, interveni Stoicescu cînd Pascu vru să coboare, așa am putea presupune că erau așteptați sau urmau să aștepte pe alții !... Poate că în țară este de-acum cineva care-i așteaptă...

— Ai dreptate ! Poate nu-i totul pierdut. În cazul acesta însă, trebuie să-l lipsim pe Nythan de posibilitatea de-a lua legătura prin radio. Să-l obligăm să se întîlnească nu în eter, ci concret !

Pascu analiză febril situația, da, ea putea fi prielnică scopului dat.

— Fii atent ! Dăm cu ochii de Nythan, rămîi să-l supraveghezi dintr-o parte, iar eu mă duc la mașină să văd ce pot face acolo. Dacă se îndreaptă spre mine, ia-o înainte și anunță-mă. Gata !

Aveau semnalmentele lui Nythan : treizeci și șase de ani, un metru șaptezeci și cinci de centimetri înălțime, șaptezeci și șapte de kilograme, șaten, arcade proeminente, nas puternic, bărbia ca despicată de o lovitură... Și apoi, printre cei care se adunaseră la locul accidentului, în majoritate șoferi de autocamioane, el nici nu era greu de recunoscut. Îl văzură, urmărind de după spatele unuia, cele povestite de șoferi ofițerului de la circulație.

Pascu știa că sub aparențele unei antene obișnuite de radio, puțin mai lungă decît cea normală, se ascunde una cu amplificator de intensitate, și el constată cu bucurie că antena Porsche-ului se afla montată pe partea stîngă a mașinii, pe aripă, lîngă parbriz.

Revenind la mașina sa, își spuse că fusese cît se poate de inspirat cînd chemase I.M.S.-ul pentru a-l aduce aici, numai că atunci el gîndise doar că în I.M.S. se va putea mișca mult mai în voie la locul accidentului, ferestruicile montate în prelata acestuia erau de o perfectă discreție, da, I.M.S.-ul se preta de minune intențiilor sale. Îi explică șoferului despre ce este vorba, după care se îndreptară cu mașina spre locul unde se găsea Porsche-ul.

— Uite, aici trebuie s-o lovești, îi arătă Pascu șoferului locul unde era montată antena. Cînd ajungi în dreptul mașinii, iei scurt volan stînga și tragi frîna de mînă.

— Lăsați că știu eu, tovarășe căpitan !... spuse șoferul pe un ton puțin ofensat.

— Să n-o pocnești prea tare ! Cît să se îndoaie tabla chiar sub antenă.

Șoferul își cunoștea meseria. Frînată doar pe roțile din spate, mașina, din cauza mișcării bruște a volanului spre stînga, derapă cu spatele în sens invers. Se auzi un zgomot de tablă înfundată și Pascu se repezi într-acolo.

Antena scăpase, dar principalul fusese făcut. Strecurîndu-se repede printre cele două mașini, ca pentru a vedea cît de tare fusese lovit Porsche-ul, apucă antena și o frînse îndoind-o din direcția șocului.

Șoferul coborî din mașină, își examină opera și începu să se vaite, apucîndu-și capul cu mîinile.

— Aoleu, ce-am făcut ! Fir-ar al dracului de cîine, fir-ar al dracului cum mi-a ieșit el în față !...

„Asta-i oltean !" rise Pascu, îndepărtîndu-se în grabă.

Ofițerul de circulație desena pe schiță poziția Citroënului, cînd se prezentă la el șoferul I.M.S.-ului.

— Am făcut un accident, tovarășe locotenent major.

— Cum ai făcut accident ? nu-i veni acestuia să creadă.

— Mi-a sărit în față un cîine care venea din pădure... A țîșnit de după o mașină... Era să mă bage în șanț. Am derapat o țîră la frînă și-am lovit cu laterala I.M.S.-ului o mașină străină.

— Ce mașină străină ? Unde-ai lovit-o ? Cînd, mă ?

— Acu. Aici, arătă el în direcția pădurii.

— Fir-ați ai dracului, că nu vă mai învățați minte, oricîte amenzi am da, tot umblați cu frîne defecte ! Ia du-te, Stanciule, se întoarse locotenentul major către un plutonier de miliție, și vezi ce-i. În noaptea asta e vesel ! A mai murit unu' pe Giurgiului, acu ăsta... Dă încoace carnetul ! îi ceru el șoferului, făcîndu-i semn cu degetul. O lună te-ai lins pe bot de carnet ! Tragi matale o lună pe dreapta !

Șoferul I.M.S.-ului îi întinse carnetul, apoi se duse cu plutonierul de miliție să-i arate ce și cum se întîmplase.

— Străinul ce spune ? Acu ai de plătit !...

— Străinul nici nu-i la mașină. Dacă era să fiu vinovat, o-ntindeam că nu m-a văzut nimeni. Fir-ar al dracului de cîine cu mă-sa ! Cică să-ți fie milă de javrele dracului !

— Da' unde-i străinul ?

— Nu știu. O fi la accident, arătă el în spate spre barieră.

— De ce n-ai spus, mă, așa, să-l fi chemat și pe el ?

— Dacă m-a luat tovarășu' locotenent major repede...

— Hai înapoi !

— Auziți, tovarășe locotenent major, străinul cu mașina pe care i-a lovit-o ăsta e aici. Cică nu-i la mașină. Întrebați dumneavoastră...

Locotenentul major făcu cîțiva pași în direcția celor din jur și întrebă într-o franceză destul de corectă :

— Vă rog, cine este cetățean străin să vină încoace. I-a fost accidentată mașina !

Nythan tresări. Asta mai lipsea acum ! Nu-i convenea să se arate, să fie văzut oficial. Nu, n-avea ce face.

— E un străin lîngă mine, spuse unul din șoferi, arătînd cu capul în spate. Cască și el gura...

— Habar n-are ce bucurie îl așteaptă ! rîse altul.

— Da, poftiți, se prezentă Nythan ofițerului de miliție.

— Aveți o mașină parcată mai încolo ? arătă acesta în direcția pădurii.

— Da.

— V-a accidentat-o băiatul ăsta, arătă locotenentul major spre șoferul I.M.S.-ului.

— Grav ? întrebă Nythan fără să vrea, gîndindu-se că mașina îi fusese lovită în spate, unde era plasat motorul Porsche-ului.

— Nu, el spune că nu. Poftiți, vă rog, la mașină, împreună cu organul nostru de miliție, pentru constatări. Sînteți asigurat, nu ?

— Da, da, am Cartea verde la mine.

Văzînd că fusese îndoită doar tabla lîngă ușă, răsuflă ușurat. Antena nu conta. Nu mai avea cu cine să comunice prin radio...

— Nici o problemă ! spuse el și, dîndu-și seama că plutonierul de miliție nu-l înțelege, îi făcu semn că n-are nici o pretenție, e un fleac lovitura asta.

Cînd șoferul I.M.S.-ului mimă că n-a vrut să-i lovească mașina, nu-i vinovat, îl luă de braț și se duse cu el la locotenentul major, spunîndu-și că nu strică să facă impresie, poate îi va folosi mai tîrziu.

— Eu n-am nici o pretenție. Se poate întîmpla oricui...

— Cumsecade om ! exclamară cîțiva șoferi.

— Auziți, i-a sărit un cîine în față ! îi luă locotenentul major apărarea șoferului, mulțumit că nu trebuie să mai întocmească alte acte acum. O să vă dăm o adeverință ca să vă puteți repara mașina la un atelier... Iar tu, se adresă el șoferului, să te prezinți cu cincizeci de lei ! Omul te-a iertat, legea însă nu te iartă !

— Du-te întîi şi eliberează şoseaua ! îl trimise plutonierul înapoi la maşină.

* * *

Nythaa nu se putea hotărî ce soluţie să aleagă : să se prezinte în mod oficial şi să declare că se va ocupa de repatrierea rămăşiţelor lui Morel şi a maşinii sale, sau să rămînă în espectativă pentru a vedea cum se vor desfăşura lucrurile în continuare.

Nu grija pentru înmormîntarea lui Morel îl preocupa. Un mort rămîne un mort, indiferent cum şi unde-l îngroapă ! Şi apoi, Morel nici nu merita o asemenea grijă, se dusese, ducă-se !

O să-i înştiinţeze, probabil, ambasada... Cu toate că, venind aici, li se interzisese să ia contact cu ambasada ţării ai căror cetăţeni erau. „Sub nici un motiv, indiferent ce se va întîmpla, n-aveţi ce căuta la ambasadă sau să luaţi legătura cu funcţionarii ei !“ li se spusese pe un ton categoric.

Problema, adevărata problemă, era cum să scoată jumătatea valetului de treflă din ascunzătoarea portbagajului ! Se întorcea cu misiunea ratată, dacă mai venea şi fără cartea asta de joc... Îl trimiseseră pe Baxter la fund pentru ea, şi el înţelegea ce se riscase cu o asemenea treabă. Ar putea s-o păţească şi el de la ceilalţi dacă s-ar afla cumva... Nu, nu se putea întoarce fără valetul de treflă. Misiunea lui era să-l păzească pe Morel şi, deci, şi cartea de joc !

Să se prezinte oficial era însă destul de riscant. Veniseră separat, pînă acum nu spusese un singur cuvînt şi, deodată, „daţi-mi mie cadavrul lui Morel, maşina“... O să le trezească abia atunci bănuieli ! Şi or să ia la puricat maşina centimetru cu centimetru pătrat.

Nici aici n-aveau de-a face cu proşti ! O să-i găsească pistolul... Tot bordul fusese distrus, aparatul de radio ieşise afară... Dacă descoperă că e o staţie de emisie-recepţie, îl înhaţă precis ! Şi n-o să stea mult pe gînduri

pînă să le treacă prin minte să cerceteze aparatul Porsche-ului ! Dacă nu chiar întreaga mașină !

N-avea altă soluție decît să urmărească de la distanță ce se va întîmpla mai departe. Poate o lasă chiar aici ? O zdreanță ! Și-o ridică mîine pe lumină... Sau, în cel mai rău caz, o transportă undeva...

Se hotărî să plece pentru a nu atrage atenția, rămăsese și așa prea mult timp aici, o să găsească el un loc de unde să urmărească dacă a fost ridicată mașina sau nu. Avea pastile cu cofeină...

ÎNCĂ O SCHIMBARE LA FAȚĂ

Roțile din spate ale Citroënului scăpaseră întregi și, ridicîndu-l cu macaraua din față, mașina Ciclop-ului îl luă la remorcă. Specialiștii căpitanului Vlad așteptau în atelierul din Bd. Magheru să le sosească „ploșnița", pentru care fuseseră sculați astă-noapte din somn. „Ploșnițe", așa le spuneau ei autoturismelor măsluite cu tot felul de ascunzători secrete sau conținînd diferite aparate pentru desfășurarea activității de spionaj.

Alții se ocupau de hainele lui Morel, cercetîndu-le cu minuție în laboratoare speciale, pînă la ultima cusătură. Pașaportul. banii, ceasul, stiloul, bricheta, totul trecea prin mîinile experților care știau foarte bine cîte surprize poate ascunde pînă și un ac de cravată.

Cea mai neînsemnată descoperire conta, ea putea arunca o lumină asupra naturii misiunii pe care o primise spionul sau, coroborată cu alta, tot atît de neînsemnată la prima vedere, în ce direcție ar trebui îndreptate cercetările.

Și în acest timp, subalternii căpitanului Pascu îl păstrau în „oglindă" pe Nythan. Îl văzură parcîndu-și mașina cu luminile stinse, pe o străduță ce-i permitea să țină sub observație șoseaua Chitilei, se așezaseră în posturi fixe și mobile pe întregul traseu pe care avea să-l urmeze mașina Ciclop-ului.

Acum, căpitanului Pascu îi deveni și mai clar că anume Citroënul îl interesează pe Nythan. Totul era deci să

nu-l sperie cumva, chiar cu riscul de a-l pierde o oră-două din ochi, avînd în vedere mașina sportivă de care dispunea Nythan.

Nu, Nythan se ținea scai de Citroën, păstrînd însă o distanță apreciabilă în linie dreaptă și accelerînd doar cînd Citroënul dispărea după un colț.

Pascu își lăsă oamenii pe traseu și, comunicînd cu ei prin radio, se îndreptă spre atelierele Ciclop-ului din Bd. Magheru.

— Sandule, i se adresă Pascu căpitanului Vlad, tipul ăsta care a venit cu Esden în țară se ține după mașina acestuia cum se ține cîinele după căruța vîlceanului !

— I-o fi teamă pentru stația de radio !...

Aflîndu-se pe teritoriul țării, Morel și Nythan ieșiseră de două ori în eter, și cum ei erau încă de la graniță puși sub urmărire, convorbirile lor fuseseră înregistrate pe bandă magnetică, predate mașinii electronice de calcul pentru aflarea cheii cu care își cifrau ei mesajele. Nu era un lucru deloc simplu, pentru că și codul lor fusese compus tot cu ajutorul unui computer.

I-o fi teamă și de stație... În orice caz, în eter nu mai poate ieși. Și Pascu îi povesti căpitanului Vlad cum fusese „aranjată" antena de la mașina acestuia.

Citroënul fu urcat sus la etaj, oamenii căpitanului Vlad îl luară imediat în primire.

— Jiule ! Jiule ! Aici Tîrnava ! Aici Tîrnava ! Emisie ! auzi Pascu în difuzorul aparatului său.

— Aici Jiul ! Da, Tîrnava, Jiul te-ascultă, recepție.

— Obiectivul parcat mașina la Lido, cazat hotel „Ambasador". Recepție.

— Se continuă misiunea, conform noilor condiții. Organizează schimbul de mîine. Ia măsuri corespunzătoare în privința hotelului. Recepție.

— Am înțeles. Terminat.

— Terminat.

— Nu-i prost tipul ! i se adresă Pascu căpitanului Vlad, care ascultase convorbirea. Cu „Ambasador"-ul justifică drumul pînă aici și, în plus, e în apropierea Citroënului. Înseamnă că s-a gîndit la ce m-am gîndit și eu

cînd am adus Citroënul aici, rîse Pascu scuturînd cu o lovitură umărul căpitanului Vlad. Asta-i, Vlade, mai spune-le o dată băieților, nu vreau să se cunoască nici un pic că s-a umblat la mașină.

Sub tabloul de bord, într-o „cutie" din material plastic spongios, fusese găsit pistolul, dedesubt, la picioarele pasagerului — o ascunzătoare cu arsenalul obișnuit : două fiole cu cianură de potasiu, o lanternă minusculă, dar cu un fascicul foarte puternic de lumină, țigări conținînd somnifere...

Oamenii căpitanului Vlad nu numai că se pricepeau unde să caute, dar dispuneau și de aparate speciale necesare unor investigații de acest gen. De obicei, capacul băii de ulei avea pereți dubli, pragurilor li se adaptau sisteme mecanice sau hidraulice, se pretau la ascunzători dublurile aripilor, ranforsările caroseriilor autoportante, șasiurile în cazul existenței acestora. Era sondată tapițeria, ventuze vibratoare puneau în rezonanță fiecare bucățică de tablă.

O asemenea ventuză descoperi că punctele de sudură electrică de la o porțiune din ranforsarea capacului portbagajului sînt doar aparente.

— Nu, nu forța ! îi ceru căpitanul Pascu mecanicului să scoată ventuza. O vibrație mai prelungită îi poate defecta mecanismul ! Tovarășe căpitan ! îl strigă el pe Vlad în ajutor.

Acesta veni și începu să cerceteze cu o lampă cu cuarț întregul capac. Crezuse de la început că unul din punctele de sudură, mai întîlnise un caz, masca de fapt butonul de acționare a mecanismului. Ajunse în cele din urmă la zăvorul capacului și, abia după ce-l demontă, găsi cablul ce se îndrepta spre ranforsarea în cauză.

Cînd jumătatea din valetul de treflă ieși la lumină, și Pascu și Vlad priviră dezamăgiți buzunarul secret : era tot ce conținea el.

— Că este o parolă cartea asta de joc ruptă în două, asta-i clar, dar de ce-a fost nevoie să o păzească cu atîta strășnicie ? se miră Vlad.

— Da, o parolă... Sînt deci așteptați ! Asta înseamnă, Vlade, că am fost cît se poate de inspirat cu scoaterea din funcțiune a antenei.

*

* *

Colonelul Dumitru, la raportul căruia Pascu se prezentă a doua zi dimineața, nu fu însă de aceeași părere :

— Înseamnă că Nythan nu se va putea întîlni !

— Dimpotrivă, îmi permiteți, tovarășe colonel, el va fi obligat să se întîlnească la modul concret !

— Cum ? Fermitatea parolei demonstrează că ei trebuiau să se întîlnească întîi în eter ! Și pe această cale să fixeze o întîlnire concretă ! Dacă s-ar fi cunoscut și ar fi avut un loc fix de întîlnire, nu-i mai trebuia lui Esden o parolă ca asta !

— Cred că aveți dreptate, spuse Pascu încet.

— De fapt, tu i-ai luat posibilitatea lui Nythan de a stabili un rendez-vous cu cel sau cei care îi așteaptă aici ! Da, asta ai făcut, Pascule !

— M-am gîndit că, neputînd comunica prin radio, ne va conduce la cei care îi așteaptă sau la cei pe care îi vor aștepta ei.

— Și n-ai gîndit rău. Dar pe direcția unei singure versiuni ! Te-ai montat pe ea și n-ai căutat să vezi dacă nu cumva ar putea exista și o altă versiune posibilă ! Alte versiuni.

— Nu vreau să mă scuz, atunci nu știam încă de existența cărții de joc. Nu știam că au venit cu o parolă atît de fermă !...

— Da... ai dreptate... Cu dreptatea asta însă nu reparăm lucrurile, spuse colonelul cu părere de rău.

— Tovarășe colonel, de ce-a ascuns acest Paul Esden atît de bine cartea de joc ?

— De noi a ascuns-o !

— Eu cred că nu numai de noi. Putea s-o țină foarte bine în portofel... Sau în cutia de bord a mașinii... O mascotă... putea spune. Numai noi puteam bănui că asemenea lucruri pot constitui o parolă de întîlnire.

— O parolă de întîlnire între doi necunoscuți !

— Între doi necunoscuți... Tocmai de aceea și-a asigurat el atît de bine parola !

— Te gîndești la Nythan ?

— Și la el mă gîndesc.

— Dar dacă este vorba de o întîlnire între oamenii a două agenturi ? Sînt cazurile cînd se folosesc asemenea parole... Ele dau siguranță, certitudine absolută. Sau poate au venit la o „conservă“ aici ? Cartea e veche, slinoasă...

— Atunci Nythan va face tot posibilul să ajungă la mașina lui Esden ! spuse ferm căpitanul.

— Numai în cazul în care „conserva“ nu are o stație de radio !

— O vom capta în eter !

— Nu, omul lor conservat nu va ieși !... El așteaptă doar pe recepție.

— Poate am greșit... Și cred că da, am greșit. Urmărindu-l însă din întuneric pe Nythan, n-am avut deloc impresia că l-a deranjat prea mult pierderea posibilității de-a ieși în eter.

— Ce propui ?

— El s-a ținut scai de mașina lui Esden, l-a interesat unde ducem mașina. Dacă, așa cum spuneți dumneavoastră, era stabilit ca ei să se întîlnească cu cei sau cel cu care aveau rendez-vous în eter, atunci ar fi plecat mult mai repede de la locul accidentului. Imediat ce-a constatat că Esden e mort. Ar fi plecat să comunice chiar și faptul că întîlnirea nu mai poate avea loc. Că ea se amînă.

— La cît timp după ce și-a dat seama de moartea lui Esden i-ai scos antena din funcțiune ?

— Dacă mă ghidez după cele ce mi-a raportat locotenentul Stoicescu, la aproape cinci-șase minute. Discutam cu șoferul, asistam la manevra lui sub presiunea că Nythan va apare din moment în moment la mașină... Și apoi, tovarășe colonel, au mai trecut vreo cinci minute pînă cînd șoferul s-a dat jos din mașină, s-a uitat dacă a lovit Porsche-ul acolo unde-i arătasem eu, s-a prezentat la ofițerul de la circulație... Chiar zece minute. Și Nythan stătea în acest timp liniștit.

— Liniștit, vorba vine !...

— Exact. Pe el îl interesa ce se întîmplă cu mașina lui Esden. Constatînd că Esden e mort, putea să plece, să transmită și imediat să se întoarcă înapoi.

— Este și aceasta o variantă.

— N-am pretenția adevărului, tovarășe colonel. De fapt nu știm nimic. Sau aproape nimic.

— Ce propui ?

În direcția operativă a colonelului Dumitru nu era ușor de lucrat. Nu numai din cauza naturii activității acesteia care cerea eforturi fizice și mai ales psihice deosebite, dar și din pricina exigenței proverbiale a colonelului. Ținîndu-și oamenii sub un sever control profesional, el le lăsa în același timp inițiativa. Îi combătea de multe ori cu argumente posibile, punîndu-i să elaboreze ipoteze după ipoteze, în consfătuirile operative îi determina pe participanți să tragă ei concluzii. Știa că așa îi educă să fie receptivi la subtilitățile unei situații date, să aprofundeze pînă la amănunt acțiunile, să construiască singuri versiuni, s-o aleagă pe cea mai apropiată de realitate și nu pur și simplu pe cea mai comodă sau cea elaborată de superior. Experiența îi demonstrase cîte idei aduseseră oamenii săi antrenați astfel și nu tratați ca simpli executanți ai unui ordin.

— Eu aș propune să punem la loc parola și să vedem dacă nu tocmai ea îl interesează pe Nythan. Dacă da, atunci supraveghem ce face cu ea. Să-l lăsăm să zburde puțin !...

— De acord. Și aici ideea ta cu Ciclop-ul n-a fost deloc rea.

— Puteam să aduc mașina la noi... În cazul în care se strecoară la Ciclop pentru a căuta în mașină sau încearcă să mituiască pe cineva pentru a-i permite accesul la ea...

— Ar fi un atu...

— În cazul în care, însă, Paul Esden era șeful și Nythan aghiotantul, iar după mașinile lor, după felul cum au mers pe șosea, se pare că aceasta a fost situația, atunci se prea poate ca el să nu știe unde păstra Esden parola. Sau, în mod oficial, nici de existența unei asemenea parole.

— Nu mergi prea departe ?

— Mă gîndesc la faptul că la ei stînga știe foarte puțin din ceea ce face dreapta. Li-e teamă de joc dublu și oamenii își iau măsuri de precauție... Nu știe de existența valetului de treflă în mod oficial, sublinie Pascu ultimul cuvînt.

— Atunci la ce i-ar folosi ?

— Vom vedea. Surprize pot fi... Cu Suzanne n-am avut o surpriză ? ! Punem valetul de treflă la loc și-om vedea ce se întîmplă.

— Îl punem, dar nu chiar pe ăsta.

Colonelul sună secretara și-i ceru să-l cheme pe maiorul Oancea la el.

— Credeți c-o să reușească ?

— Trebuie să reușească. Parola asta n-o putem da din mînă. E atu, Pascule !

— Și dacă Nythan va merge la întîlnire ? Jumătatea aceasta n-o să se potrivească în nici un caz cu cealaltă !

— La întîlnire vom fi și noi, nu ?

— Să nu fie doar o primă întîlnire... Care să nu ne dea mare lucru. Ce știm noi pentru ce au venit ei aici ?

— Tu ai perfectă dreptate. Raționamentul tău este bun. Ce se întîmplă însă dacă în locul lui Nythan va trebui să mergem noi la întîlnire ? Singur spuneai că pot fi și surprize... Iar Nythan distruge cartea de joc. Vom vedea ce are de gînd să facă cu ea, iar în cazul în care îl... preocupă lucruri „serioase", substituim valeții de treflă. Aaaa, o să bănuiască ceva ? La întîlnire o să se convingă că parola e absolut veritabilă.

În cabinet intră maiorul Oancea și colonelul Dumitru îi arătă jumătatea cărții de joc.

— Avem nevoie de una la fel. Nu la fel, identică ! Copia cea mai fidel posibilă ! În cît timp îmi poți confecționa una ?

Maiorul examină cu atenție cartea de joc, întîi pe o parte, apoi pe cealaltă...

— Pînă în prînz e tîrziu, tovarășe colonel ?

— Ce zici, Pascule ?

— Pînă în prînz e bine. Pentru planurile mele, e bine,

— Uzura îmi ia cel mai mult timp.

— Și slinul cum îl faci ?

— Din seu topit amestecat cu ceară de albine. Ce-i slinul ? Murdăria, grăsimea de pe mîini, secreția glandelor sudoripare... La răcire, ceara întărește seul, îi dă acea consistență...

— Nu te supăra că te întrerup, tu ești însă în stare să-mi vorbești acum o oră întreagă despre slin ! Și alte trei, cum poate fi imitat ! izbucni colonelul în rîs.

Nythan reușise greu să adoarmă, pastila de cofeină avea un efect prelungit și el se trezi obosit și cu o dispoziție cum nu se poate mai proastă. Bărbierindu-se, își făcu un plan și, după ce mîncă consistent, traversă strada, prezentîndu-se la birourile O.N.T.-ului, unde, așa cum se informase în holul hotelului, putea angaja un ghid care să-l îndrume în vizitarea orașului.

— Vă rugăm să ne scuzați, astăzi însă nu mai avem nici un ghid liber. Au fost afectați grupurilor mai mari de turiști, răspunse o funcționară pe care el o găsi foarte nostimă. Pentru mîine dacă doriți...

— Poate îmi puteți da atunci ceva prospecte, hărți... În sfîrșit, tot ce aveți în legătură cu Bucureștiul.

— Da, cu cea mai mare plăcere...

Funcționara îi aduse tot felul de pliante. Nythan le luă la mașină, le studie așezîndu-le pe capotă, apoi înăuntru, în timp ce încălzea fără grabă motorul. Alimentă Porsche-ul la Lido și aproape trei ore se plimbă prin oraș, urmărind o hartă care recomanda ce este mai remarcabil de văzut și, bineînțeles, controlă tot timpul ce se petrece în spatele său.

Se convinse definitiv că nu i se agățase nimeni de coadă, mai verifică încă o dată, apoi din nou cînd circulația străzii îi oferi o situație prielnică. Demarajul și repriza puternică ale Porsche-ului îi permiteau cît se poate de bine asemenea verificări și, în cele din urmă, parcă din nou la Lido ; citise că există o piscină și o grădină de vară.

Intrînd prin hotel, ieși pe terasă. Într-adevăr, era foarte frumos. „Mai ales seara", se gîndi el. Îi zîmbi echivoc o brunetă care se prăjea pe un scaun la soare, și buna dispoziție, care încă în timpul plimbării prin oraș începuse să se înfiripe, reveni făcîndu-l să-și spună că,

poate, era chiar mai bine că Morel se curățase, dracu să-l ia, o întinde rapid, prin Bulgaria, în Grecia, pe cel mai scurt drum.

Ar fi făcut o baie, pe căldura asta era tot ce-ți puteai dori, o să facă și baie, dar mai întîi trebuia să vadă locul unde se găsea Citroënul. Acum n-o să mai bată la ochi, se ducea să-și îndrepte tabla Prosche-ului, era un pretext minunat, bine că-l lovise cretinul ăla fără frîne ca lumea!

Se încurcă în sensuri, ocoli tot centrul ca să ajungă vizavi de locul unde își parcase mașina și urcă la etaj pe panta în spirală. Curățel service!

— Fiți amabil! îl invită el la mașină pe unul care i se păru că dirijează lucrurile aici. Vorbiți franceza, probabil. Sau germana?

— Nu, engleza.

— Foarte bine, spuse el în engleză și, arătîndu-i tabla îndoită, îi dădu un pachet de țigări. Sigur, se poate circula și așa... Aș vrea totuși s-o fac.

— Da' nu-i păcat de o mașină ca asta?! Asta-i bijuterie, nu mașină! O îndreptăm frumos... Îi dăm un chit „rapid", acum e și cald, se usucă repede, șlefuim, luăm la pastă, totul e s-o potrivim la culoare. Vopsea originală aveți?

— Nu, n-am.

— Știți, fabrica livrează mașina cu o cutie de vopsea pentru mici reparații...

— Știu, n-am cutia la mine. Aș veni după-amiază... Frumos service aveți! Și mai ales în centrul orașului!

— Dacă veniți după-amiază, de-abia mîine, pe seară, o s-o aveți gata.

— Nu-i nimic. Unde executați lucrările de tinichigerie?

— La etajul doi. Nu facem decît mici reparații... Avem însă doi tinichigii de primă clasă, sticlă scot tabla!

— Ai dumneata grijă... nuanță Nythan.

— Lăsați că vorbesc eu, o să fiți mulțumit.

— Aaa, se poate bea un pepsi? arătă el spre un mecanic cu o sticlă de Pepsi-Cola în mînă.

— E un băruleț după colț, arătă dispecerul.

— Mulțumesc foarte mult, atunci vin după-amiază.

Nythan se opri la bărulețul service-ului, bău un pepsi și, ieșind din încăperea acestuia, urcă fără grabă la etajul al doilea. Văzu Citroënul plin de pămînt, așa cum fusese scos din malul în care intrase.

De-abia aici erau adevăratele ateliere, mai multe mașini aveau motoarele scoase și, prospectînd în continuare întregul service, Nythan își construi un plan care să-l ducă în posesia valetului de treflă.

Da, acum se putea face o baie în bazin! Se va duce în cameră să-și ia costumul din geamantan, va mînca în grădină și dacă șerpoaica aia brunetă... Nu, după-masă trebuie să doarmă, va avea din nou o noapte albă, nu venise pentru dame aici!

Se prezentă la service abia la opt seara.

— V-am așteptat toată după-amiaza! îi spuse dispecerul cu oarecare imputare în glas.

— N-am putut, ce să fac... și Nythan desfăcu într-un gest semnificativ mîinile.

— Acum e tîrziu. Închidem la zece, nu se mai apucă băieții de ea. Lăsați mașina aici și mîine cînd deschidem, la șase, au și luat-o în primire!

— Bine.

— Atunci o ducem direct sus. Îmi dați voie? se așeză dispecerul la volan.

Urcară la etajul al doilea, parcînd Porsche-ul într-o boxă.

— Cînd deschideți la șase, sînt și eu aici, îl asigură Nythan pe dispecer.

— Nu-i nevoie să vă sculați așa de cu noapte!... Tot n-aveți ce face aici!

— Nu, nu-i nici o problemă... Mă trezesc și așa foarte devreme.

— Cum doriți, acceptă acesta. Nu era primul client care credea că dacă stă pe capul mecanicului, acesta face treaba mai bună. Stă și se uită ca mîța-n calendar!

La nouă și jumătate, după ce mîncă la braseria de alături, urcă panta în serpentină, direct la etajul al doilea al service-ului, fără să mai treacă prin fața ghișeelor. În ateliere era pustiu, mătura un ucenic prin mijloc.

Nythan deschise portiera, se prefăcu a căuta ceva, luă un pachet de țigări și, la plecare, în loc să coboare,

urcă la etajul al treilea, care, așa cum remarcase el cu prilejul recunoașterii făcute la prînz, era în întregime afectat garării unor mașini noi, în majoritate Volksgwagen-uri și Ford-uri vest-germane. În margine, chiar aproape de intrare, se găsea un Mercedes mai vechi, fără motor, încercă portiera din spate și, găsind-o descuiată, se ascunse repede în mașină.

„Perfect", își spuse el, lucrurile se desfășuraseră cît se poate de simplu, exact cum își imaginase construindu-și planul. Se uită la ceas în clipa în care reclama luminoasă, montată pe întreaga înălțime a clădirii, se aprinse în întregime.

Așteptă încă o oră și ceva culcat pe perna din spate a Mercedes-ului, apoi, descălțîndu-se, ieși cu băgare de seamă din mașină. Coborî la etajul al doilea, Citroënul era la doi pași. Își dădu deodată seama că portbagajul ar putea fi încuiat. Îl încercă, nu, era doar închis.

Baxter îi spusese lui Morel să împingă zăvorul la dreapta pînă aude un zgomot metalic, să-l lase apoi să revină la loc și să tragă de ranforsarea dinspre parbriz a capacului. Să tragă lateral, își aminti el. Procedă întocmai.

Ranforsarea descoperi buzunarul secret, valetul era acum în mîinile sale. Plie la loc ranforsarea, după care închise cu băgare de seamă capacul portbagajului. Se auzi un clinchet metalic produs de zăvor ; în liniștea care domnea în spațiul imens al atelierului, clinchetul acesta îl lovi ca un ciocan în timpane.

Rămase un timp nemișcat, făcu apoi cîțiva pași spre panta în spirală și, aplecîndu-se, lipi urechea de beton. Nu, nu se auzea nici un zgomot de pași. Urcă la etajul al treilea.

Noaptea petrecută în mașină nu fu deloc o plăcere, coborîse de cîteva ori ca să-și mai dezmorțească oasele, principalul era că intrase în posesia parolei. Iar ea însemna bani. Și încă bani buni dacă se decide, și probabil așa o să facă, aproape era hotărît, să intre în legătură cu șefii lui Baxter.

Ducînd-o la șefii săi, încasa misiunea, nici un mulțumesc în plus, o să spumege din cauza morții lui Morel, o moarte atît de stupidă. Și, furioși, nu este exclus să-l ia și pe el la trei-păzește, precis o să-l ia, chiar dacă le duce

cartea de joc. Că nu l-a temperat pe Morel sau cine știe ce-o să-i arunce în cîrcă. „Trebuia să mergi înainte ca să-i asiguri drumul! Nu în plasa lui ca boierul!“ La aruncat în cîrcă se pricep foarte bine!...

În schimb, dacă o să ia legătura cu șefii lui Baxter, ar putea încasa de zece ori misiunea și, în plus, ar ieși curat din treaba cu Baxter. A lucrat sub ordinele lui Morel. Morel l-a înhățat din fața hotelului, Morel a tras... Pînă la urmă, tot află ei, o să ciripească vreunul, cum a dispărut Baxter și ar putea s-o pățească. Nu, nu iartă ei treburi din astea.

Da, așa o să facă, nu pierduse noaptea degeaba. De fapt, ideea îi venise încă atunci cînd văzuse mașina lui Morel înfiptă în mal, arcuită de mijloc. „Am mers în spatele lui pentru că așa mi-a cerut Morel. Să-l asigur din spate, să nu i se agațe vreo mașină de coadă!“, o să le spună el șefilor cînd o să încerce să-i arunce în cîrcă moartea lui Morel.

A, că n-a adus cartea de joc? A mai rămas o zi tocmai pentru a pune mîna pe valetul de treflă, dar cînd și-a dat seama — o să inventeze el o poveste — că mașina a încăput pe mîna Securității, n-a știut cum s-o șteargă mai repede. Tocmai de aceea a ieșit prin Bulgaria. Era cel mai scurt drum pînă la granița cu Occidentul. Nici șase sute de kilometri, în loc de o mie și ceva.

Cînd mai rămaseră cîteva minute pînă la ora deschiderii service-ului, se întinse pe covorul Mercedes-ului, ascunzîndu-se între canapea și spătarele scaunelor din față. Zgomotele de la etajul inferior îi arătară că personalul venise la lucru, apoi că activitatea începuse, aici nu se auzise nimeni intrînd. Ridică încetișor capul și se convinse că putea ieși fără grijă afară.

Era șase și douăzeci de minute, își aranjă în grabă ținuta. Coborî cu prestanță panta. Nu se întîlni însă cu nimeni pe drum, intră în ateliere. Hopul fusese trecut.

Lîngă aripa Porsche-ului se aflau dispecerul și doi tinichigii care discutau ceva cu aprindere.

— A, bine că ați venit! îi ieși dispecerul înainte, salutîndu-l. Ați lăsat mașina încuiată, nu putem umbla la capotă. Mi s-a părut mai simplă operația ieri. Băieții zic că trebuie demontată aripa.

— De ce ? se prefăcu el contrariat. Intenționase să spună că renunță la reparație, fiind nevoit să plece din București, crezuse că va rămîne mai mult timp aici, acum însă dispecerul îi servise un motiv excelent. Nu, în cazul acesta o las așa. Tot n-am vopseaua de rezervă la mine...

— Vedeți, îi arătă dispecerul, tabla a făcut un unghi care nu poate fi scos decît dacă dăm jos aripa.

— O repar acasă, tot n-am prea mult timp.

Deschise portiera, împărți cîteva pachete de țigări și se așeză la volan.

— Trebuie înlocuită și antena... Vă mulțumesc ! își luă Nythan rămas bun de la ei.

Trase în fața intrării hotelului, făcu un duș, bărbierindu-se, se examină în oglindă, arăta bine după două nopți nedormite. Făcuse o treabă pe cinste, va mînca undeva pe drum, nu erau decît șaizeci de kilometri pînă la granița cu Bulgaria. Strînse repede lucrurile în geamantan, achită la recepție nota de plată și demară fără a arăta că se grăbește undeva.

După mai puțin de o oră intra în punctul de frontieră Giurgiu. Opri în spatele unui Opel Ascona cu număr vest-german. Vameșul se uită superficial prin bagajele sale.

— Suficient ! Mulțumesc, salută politicos vameșul, îndepărtîndu-se cu declarația vamală pe care Nythan o completase la intrarea în țară și pe care o înapoiase acum, scriind „Nu“ la toate întrebările, inclusiv la acelea vizînd armele de foc și substanțele otrăvitoare.

Grănicerul care-i luase pașaportul pentru viză veni în direcția mașinii și Nythan porni motorul gata de drum.

— Vă rog să poftiți la domnul comandant ! îl invită grănicerul, arătînd spre clădire.

— Dar ce s-a întîmplat ? întrebă contrariat Nythan.

— Probabil ceva în legătură cu pașaportul...

Fu condus într-o anticameră și, arătîndu-i-se un scaun, i se spuse să ia loc.

La un moment dat, începu să se îngrijoreze de-a binelea, trecuse un sfert de oră de cînd aștepta aici și nimeni nu-l chema înăuntru. Pașaportul era lucrat perfect, mai autentic chiar decît cel autentic, ce putea fi ?

Cînd trei bărbați străbătură anticamera și, ciocănind scurt în ușă, pătrunseră în birou, Nythan avu deodată senzația, cu toate că nici unul din ei nu-i acordase atenție, că aceștia veniseră în legătură cu el. La dracu, au început să-i cedeze nervii ! Ușa se deschise și un ofițer înalt îi făcu semn să poftească.

Îi găsi pe cei trei stînd în picioare, nu-i plăcu deloc situația.

— Domnul Ludwig Nythan ? îl întrebă căpitanul Pascu în engleză, deschizîndu-i pașaportul.

— Da, răspunse el încruntîndu-se.

— Poftiți ordinul Procuraturii. Sînteți reținut !

— Cum îndrăzniți ? Sînt cetățean străin ! Mă voi plînge ambasadei mele !

— Sînteți liber s-o faceți. Dacă veți dori, vom interveni pe lîngă Ministerul de Externe să vă înlesnească o întrevedere cu funcționarii ambasadei dumneavoastră. Vă rog să puneți tot ce aveți în buzunare pe masă !

— Este un abuz ! O comportare inadmisibilă ! Am venit ca turist !...

— Turist care-și petrece noaptea într-un garaj încuiat ? Puneți tot ce aveți în buzunare pe masă !

Cînd examinarea Porsche-ului luă sfîrșit, căpitanul Pascu se prezentă la colonelul Dumitru, raportîndu-i că fusese găsit cam același arsenal cu cel descoperit în Citroënul lui Esden.

— În cazul acesta putem sta de vorbă cu el. Cum s-a comportat la percheziționarea mașinii ?

— A rămas tot timpul tăcut, privind cum îi cercetau oamenii noștri mașina. Cînd a fost fotografiat pistolul în ascunzătoare, apoi celelalte, a zîmbit hid.

— Valetul de treflă unde-l pusese ?

— Printre hărți, în cutia de bord.

— Adică ori bine ascuns... și cum n-avea o asemenea ascunzătoare, iar să-l asocieze cu pistolul sau cu restul arsenalului era total neindicat, l-a pus undeva neglijent și oarecum la vedere. Bine, să mergem.

După ce străbătură cîteva coridoare, intrară într-un birou amenajat special pentru asemenea convorbiri. Pascu

ceru unui locotenent să-l aducă pe Nythan din camera învecinată.

Pătrunzînd înăuntru, acesta examină dintr-o privire pupitrul în spatele căruia stătea un bărbat cu o față deschisă, îmbrăcat într-un sacou bleumarin. Era flancat în dreapta de cel care îl arestase la graniță, iar în stînga, de un ofițer pe care nu-l mai văzuse.

— Luați loc ! îi arătă colonelul scaunul de la masa așezată în mijlocul camerei. Cred că vă convine engleza, la service ați vorbit în engleză...

— N-am nimic împotrivă. Nu vă supărați, pot fuma ? întrebă el arătînd spre pachetul cu țigări de pe masă.

— Sînt puse pentru dumneavoastră.

Colonelul Dumitru așteptă pînă cînd acesta își aprinse țigara și, aranjînd cu un gest mecanic carnețelul cu notițe, intră în subiect :

— Trebuie să vă pun în vedere că sînteți învinuit de săvîrșirea unor acte materiale vizînd activități îndreptate împotriva securității statului.

— Nu recunosc nimic ! clătină din cap Nythan.

— Nu sînteți obligat să recunoașteți. Noi însă sîntem obligați să demonstrăm prin probe învinuirile aduse. Și noi dispunem de asemenea probe. Altfel nu ați fi aici !

— Nu voi recunoaște nimic ! insistă el.

— La percheziționarea mașinii dumneavoastră au fost invitați să asiste ca martori, după cum ați putut constata și dumneavoastră, doi cetățeni de pe stradă !...

— N-am de unde să știu că au fost aduși într-adevăr de pe stradă !

— Filmul ! ordonă colonelul în dictafon.

Camera se cufundă în semiîntuneric, odată cu scăderea treptată a intensității celor patru lămpi fluorescente, pe peretele din spate apăru un ecran luminos. Nythan se întoarse, în scurt timp proiecția începu. Se văzu pe el însuși intrînd în atelier, strecurîndu-se numai în ciorapi în direcția Citroënului devenit o masă de fier. Aici secvența se întrerupse.

— Acum o să vă vedeți la lucru, spuse colonelul.

Odată cu reapariția imaginii, Nythan se recunoscu în fața portbagajului cu capacul ridicat, meșterind la închi-

zătorul acestuia, trăgînd înspre el ranfosarea, scoțînd din ea jumătatea cărții de joc, pliind la loc ranforsarea și dispărînd din cadru pe măsură ce capacul portbagajului se închidea.

— Ne oprim aici ! ordonă colonelul.

Intensitatea luminii crescu și Nythan reveni la poziția inițială fără să spună nimic. Era clar că se filmase cu două aparate așezate în locuri diferite, ultimul fusese plasat în grătarul pernei din spate probabil.

— Discuția noastră, începu colonelul Dumitru, poate îmbrăca două forme. Una de interogatoriu, în care tot ce veți spune va fi consemnat, și în cazul acesta poziția pe care v-ați situat nu poate fi decît în defavoarea dumneavoastră. O să vă citesc acum prevederile Codului nostru Penal, referitoare la infracțiuni privind securitatea statului, ca să fiți în cunoștință de cauză. Inclusiv circumstanțele considerate ca agravante sau atenuante.

Căpitanul Pascu îi întinse Codul Penal și, deschizîndu-l la capitolul respectiv, colonelul începu să citească, subliniind cu intonația vocii prevederile în care se încadrau faptele lui Nythan.

— După cum vedeți, situația dumneavoastră nu-i ușoară deloc ! Depinde dacă o atenuați sau, dimpotrivă, o agravați și mai mult. Vă puteți transforma în cel mai bun avocat sau cel mai drastic procuror. Eu o să fiu foarte clar... Ceea ce ne preocupă în primul rînd sînt interesele statului nostru. Securitatea lui. Cred că am fost înțeleși... În măsura în care veți fi sincer, în acea măsură va aprecia și justiția faptele de care vă faceți vinovat.

Nythan se foi pe scaun și colonelul înțelese momentul psihologic prin care trecea.

— V-am spus că discuția noastră poate îmbrăca două forme. A doua este o convorbire de... clarificare, să-i zicem. Nu cred că este bine să vă faceți un calcul greșit, mizînd pe faptul că tăcerea dumneavoastră vă va putea folosi la ceva. Ați putut constata că dispunem de suficiente probe ! Eu vă propun cea de-a doua formă de discuție... În care nu vom consemna încă nimic.

Nythan vru să spună că și așa totul se înregistrează pe bandă, nu-i un copil, ce dracu, dar renunță.

— Vă gîndiți că înregistrăm fiecare cuvînt spus aici, sesiză colonelul reacția lui. De ce să neg, înregistrăm. Dar pentru uz propriu. Pentru uz intern, dacă vreți. Treburile acestea sînt cunoscute... Să începem. Să începem cu începutul sau cu sfîrșitul? Să începem cam pe la mijloc. Să începem, de pildă, de la călătoria așa-zisului Paul Esden și așa-zisului Ludwig Nythan. De unde vă convine, de la Viena încoace sau încă mai înainte de Viena? blufă colonelul.

„Fantastic! își spuse Nythan. Am fost tot timpul în priza lor!“

— Cum doriți... oftă el cu glas slab.

Ținîndu-l sub supraveghere atentă pe Nythan, Pascu interveni calm:

— Tovarășe colonel, să începem cu jumătatea valetului de treflă!

Colonelul îl înțelese și supralicită psihologic:

— Sau cu jumătatea a doua a parolei?... ridică colonelul într-o mînă originalul, iar în cealaltă copia, arătîndu-i-le lui Nythan. Nefiind reunite, acesta nu avea cum să-și dea seama că cele două jumătăți nu făceau parte din aceeași carte de joc.

— Eu am lucrat sub ordin, domnule colonel! izbucni Nythan, convins că Securitatea pusese mîna pe cei cu care ei trebuiau să se întîlnească aici. Înseamnă că se știe tot, cum dracu să scape el mai ușor? De aici nu-l scoate nimeni pentru nimic în lume! Și nici nu le trebuia el șefilor săi. „Nu-i al nostru, bate cîmpii! Pașaportul e fals! Examinați-l mai bine!“ Și-o să le dea cheia. Sau originalul în alb cu aceeași serie a pașaportului lui.

Colonelul rămase tăcut. Acum, indiferent ce spunea, constituia o greșeală. Aștepta cu răbdare ca Nythan să continue. Știa că în timpul acesta Nythan face o sumă a atuurilor lor și, în dependență de ele, a situației sale. Nu bănuia însă că lovise chiar în punctul negru și că glontele său trecuse chiar prin gaura făcută de cel tras de Pascu.

— I-am fost dat lui Esden ca umbră. Esden era în relații bune cu Baxter și așa a reușit să-l trimită pe

lumea cealaltă. Ca să pună mîna pe valetul de treflă. De fapt, capacul cu ranforsarea mobilă de la portbagajul Citroënului lui Esden a fost a Citroënului lui Baxter. A făcut schimbarea, considerînd ascunzătoarea foarte bine lucrată.

Nythan se opri, întrebîndu-se dacă nu spune oare prea multe. Îl aștepta pe colonel să vorbească, acesta însă rămînea tăcut, fața sa era total imobilă. Hotărî să se întoarcă la cele întîmplate aici, să le justifice cum și de ce s-au întîmplat ele :

— Dacă n-aș fi adus parola înapoi, vă dați seama ce erau în stare să-mi facă ! Ați văzut bine, domnule colonel, n-am avut intenția să mă folosesc de parolă. Imediat după recuperarea ei, am și plecat din țară.

— Ce știți în legătură cu ea ?

— E adevărat, nu știu... Știu că trebuia să așteptăm pe cineva la hotelul „Callatis“ din stațiunea Neptun. Să intre în legătură cu noi. Esden știa mai multe. Esden știa tot, pentru că nu l-a interesat să afle nimic de la Baxter. De la Baxter îi trebuia doar parola.

— Și cît timp v-a spus Esden că trebuie să așteptați în hotelul „Callatis“ ?

— O zi sau poate și o lună...

— Nu, am impresia că vă... înșelați undeva. Spun înșelați pentru că în afară de unele nepotriviri cu realitatea, își păstră colonelul o marjă, continuînd să blufeze, cele spuse de dumneavoastră... Eu cred că vă înșelați... nuanță el.

— Doar dacă Esden nu mi-a spus adevărul. Și este posibil... Eu eram doar o umbră, trebuia să-l protejez pe el !

— Că Paul Esden este un nume fictiv, așa cum este și Nythan, știm foarte bine. De asta și sîntem aici... Altfel ne-ar lua de guler și, dîndu-ne un chitanțier în mînă, ne-ar pune să veghem la curățenia străzilor !... Cum vă explicați însă că cei care au venit la întîlnire cu dumneavoastră, doi... făcu colonelul o pauză urmărind reacția lui Nythan. Da... spuse el, ca și cum s-ar fi gîndit la ceva.

— Ei or fi venit la întîlnire cu Baxter !... Înseamnă că Esden știa altceva decît știa Baxter... construi Nythan pe falsa versiune servită de colonel drept capcană.

— Obiectivul întîlnirii era major... Și într-un limbaj de... afaceri. se puteau scoate bani, nu glumă, dintr-o asemenea... întîlnire... Ca să fiu sincer, era o lovitură ! O lovitură în sensul acestui limbaj... Văzînd că vă îndreptați pe cel mai scurt drum spre frontieră, recunosc, m-am mirat că abandonați o treabă ca asta... Cîteva sute de mii de dolari nu sînt de colo !...

— Cîteva sute de mii ? De aia l-a și curățat ca pe nimic Esden pe Baxter ! Nu bănuiam... Nu, nu... Esden îmi spusese doar că Baxter e un tip dat dracului. Eram numai o umbră !...

Nythan își dădu deodată seama că se înfierbîntase prea tare și încercă să se adune. Pungași ordinari ! Și Morel și șefii. Cîteva sute de mii !... Lui îi aruncau, ca la un milog, maximum două mii ! Luau grosul, iar lui i s-a înfundat pentru două mii de dolari. Într-o țară comunistă, pentru două mii de dolari ! Te trimit și în iad, trebuie să te duci! N-ai încotro, decît să te strîngă cu ușa...

Colonelul rămase tăcut pentru a-l forța pe Nythan să vorbească.

— Nu vroiam decît să plec cît mai repede de aici. Rămăsesem fără șef și tot ce știam era că ni se rezervaseră camere la hotelul „Callatis" din stațiunea Neptun.

— Nu v-ați gîndi că, din moment ce Esden putea să-l înlocuiască pe Baxter, însemna că și dumneavoastră puteți să-l înlocuiți pe Esden ?

— M-am gîndit. La un moment dat, mi-am spus și eu același lucru. În afară de parola asta n-aveam nimic altceva. După înfățișare nu putea să mă caute, nu-l știau nici pe Baxter la față ! Și apoi, eu nu eram Esden !... N-aveam pașaport pe numele de Esden.

— Bine, dar aveți o stație de radio !...

— Nu cunoșteam decît o singură lungime de undă și o singură cheie ! Atît mi se dăduse. Doar pentru legătura dintre mine și Esden.

— Unde aveți cheia ? Știu, ați memorat-o... Dar pentru control, vi s-a dat și o cheie mascată !...

— Da, aveam o biblie mică în mașină. A fost ridicată odată cu celelalte lucruri.

— Itinerariul la venire îl cunoaștem, la Belgrad ați făcut o buclă pentru a lăsa impresia că vă îndreptați spre

Bulgaria şi apoi v-aţi reîntîlnit cu Esden. La întoarcere care era drumul ?

„Da, îşi spuse Nythan acum ferm convins, am fost tot timpul în priza lor !“

— N-aveam un drum stabilit dinainte. Cel puţin eu nu ştiu să fi avut un drum stabilit dinainte pentru întoarcere. Esden nu mi-a spus nimic.

— Îmi permiteţi, tovarăşe colonel ? ceru voie Pascu.

— Poftim.

— Aveţi în maşină mai multe hărţi, i se adresă Pascu lui Nythan. Vi s-au dat sau vi le-aţi procurat singuri ?

— Mi s-au dat.

— Dar lui Esden ?

— Cred că la fel.

— Nu ştiţi precis ?

— Nu. Ne-au cuplat în preziua plecării.

— Fiind încă pe teritoriul iugoslav, aţi prospectat, cum e şi normal, itinerariul pe care veţi merge pînă la mare...

— Da, am făcut-o înainte de Belgrad. După Belgrad am hotărît să nu ne mai întîlnim decît în eter.

— De ce hartă v-aţi folosit ? mă refer la harta României.

— De cea pe care o aveam eu în maşină.

— Esden avea şi el una !

— Mi-a spus s-o aduc pe a mea.

— Era maşina dumneavoastră mai aproape ?

— Nu. Esden era însă şeful... Şi el ţinea să-mi reamintească din cînd în cînd acest lucru.

— Eu am terminat, tovarăşe colonel. Dacă-mi permiteţi, aş propune să continuăm cu începutul.

— Este şi părerea mea. Aşadar, domnule Nythan, ar fi bine să luăm lucrurile în mod cronologic. În ordinea în care s-au petrecut evenimentele din momentul în care aţi fost chemat pentru a fi trimis în România. Vă ascult !

— Veniserm din Belgia, eram liber de vreo opt zile...

Interogatoriul se prelungi pînă aproape de ora trei, Nythan fu condus în altă cameră, i se aduse de mîncare, apoi cele necesare scrisului pentru a aşterne pe hîrtie

cele declarate colonelului. Un singur lucru nu vrusese să-l divulge : numele său adevărat. Susținuse tot timpul că-l cheamă într-adevăr Ludwig Nythau, da, avusese și alte nume, dar acestea fuseseră fictive. În cazul lui Morel nu avusese încotro, Baxter trebuia să vină și el sub numele de Esden în țară !

Pentru ora cinci colonelul Dumitru convocă o consfătuire operativă cu cei care urmau să participe la noua misiune, căpitanul Pascu expuse evenimentele și istoricul lor, fură construite variante în legătură cu obiectivul urmărit de agențiile străine de spionaj, colonelul Dumitru sintetiză dezbaterile, împărți oamenii pe compartimentele misiunii, stabilind sarcinile fiecăruia și, la ora opt, se prezentă la raportul generalului care coordona direcția sa operativă.

Intră direct în subiect :

— În ziua de șase iulie, ungurii au sesizat că la o adresă din Viena, o adresă care le dă probleme, s-a prezentat un individ, însoțit de un altul. Aceștia s-au îndreptat apoi spre graniță, după ce-au trecut mai înainte cu două Citroënuri pe la un atelier auto destul de deocheat. Cei doi au intrat în Ungaria, unul într-un Citroën, celălalt într-un Porsche, ca și cum nu s-ar fi cunoscut între ei. S-au prezentat, vezi doamne, unul altuia prin intermediul unor fete și, după o noapte petrecută la Budapesta, au trecut în Iugoslavia. Văzînd că se îndreaptă spre noi, tovarășii iugoslavi, care îi preluaseră de la unguri, ni i-au semnalat, comunicîndu-ne că cel din Porsche a încercat, pentru orice eventualitate, să creeze impresia că o ia spre Bulgaria.

Colonelul Dumitru își continuă raportul, răspunse pe parcurs la întrebările generalului, îi expuse variantele ce rezultaseră în urma consfătuirii operative și în cele din urmă îi ceru acordul pentru crearea unui nou Paul Esden pe care să-l trimită la hotelul „Callatis".

* * *

— Primul care s-a oferit să-l înlocuiască pe Morel a fost Cornel Dumitrana, își continuă Pascu povestirea. Știa că-i cel mai bun dintre noi pentru acest rol, același

lucru mi-am zis și cu cînd l-am văzut oferindu-se. În clipa următoare însă mi-am amintit de ceea ce îmi povestise el și am realizat dintr-o dată că starea lui sufletească nu este prea potrivită cu un asemenea rol. Cu un rol în care arma principală trebuie să fie răbdarea. M-am ridicat și i-am spus colonelului că m-am gîndit bine, aș putea fi și eu un foarte bun Paul Esden. Colonelul mă simpatizează într-un fel, am crezut c-o să mă aleagă pe mine. S-a mai oferit un coleg... A fost preferat Dumitrana.

Structura sa temperamentală, calmul său proverbial îl făceau mai potrivit decît mine pentru misiunea aceasta, dar nu acum. Știam că-i frămîntat de puternice îndoieli... Eram prieteni... Nu de fiecare zi sau de familie... Ne legase o simpatie reciprocă... devenisem prieteni. Mi-a spus într-o zi, acum cîteva luni, că soția sa s-a schimbat în ultima vreme. Olivia e o femeie drăguță, ingineră la un institut de proiectări, cochetă... Știți cum e munca noastră... Ai bilete la teatru și, deodată, intervine ceva. Și dac-ar fi numai asta.

În sfîrșit, Dumitrana avea aproape certitudinea că Olivia are pe cineva. Mi-a vorbit de situația dificilă în care s-ar afla fetița lor în caz de divorț... Am simțit că nu era vorba doar de fetiță. Nu vroia să-mi arate cît suferă. Era și mîndria bărbătească... Mi-a cerut părerea. L-am sfătuit să mai aibă răbdare, poate e un foc de paie, poate se stinge. Am înțeles că-i făcuse bine sfatul acesta, că el anume de un asemenea sfat avusese nevoie. Un asemenea sfat așteptase el de la mine.

Greșeala mea a fost că am mers la concurență cu Dumitrana pentru rolul lui Esden. Că am scontat, avînd în vedere simpatia de care mă bucur din partea colonelului, că acesta o să mă aleagă pe mine. Iar după ce colonelul s-a pronunțat în favoarea lui Dumitrana, n-am mai avut ce să fac. Îi mai puteam eu spune oare colonelului că datele sufletești ale maiorului Dumitrana nu-l recomandă acum pentru un asemenea rol?! Nu, n-ar fi crezut că inventez... Dar cum eu candidasem alături de Dumitrana, m-ar fi privit ca pe-un nimic.

Și-apoi aveam eu dreptul să-i povestesc colonelului — nu s-ar fi mulțumit, evident, cu simpla mea referire la

„date sufletești" — ceea ce Cornel îmi încredințase despre viața lui de familie ? ! Despre lucruri atît de intime, despre o anumită situație care îl privea strict personal ? Gata, nu-l mai privește...

Pascu oftă greu, începu să-și maseze fruntea cu palmele. Moartea lui Dumitrana îl afectase profund, el simțise nevoia să se descarce cuiva și acum, revenind la prezent, la acest prezent care însemna dispariția prietenului său, încerca să-și adune puterile.

L-am întrebat cu gîndul de a-l introduce, imediat după asta, în atmosfera anchetei :

— Cornel nu și-a dat seama, nu știa că această misiune ar putea să dureze mai mult ?

— Ba da, a știut. Era însă conștient că-i cel mai potrivit pentru ea. I-am propus să mă lase pe mine. „Nu, mi-a răspuns el, pentru rolul ăsta eu sînt mai bun, tu ai grijă de rest". De-abia aici, gîndindu-se mereu ce se întîmpla acasă... Și modul de-a aprecia situația a început să fie minat. În subconștient, el era convins, credea cu putere că trebuie să provoace, să forțeze nota, să scoată el capul întîi. I-am zis : „Așteaptă, nu provoca, așteaptă să te provoace ei mai întîi !" El, nu !...

— Și a provocat, am spus. Vă povestesc imediat. De-abia acum îmi dau seama. Eram ieri pe plajă, la un moment dat, doamna Breker ne-a spus că pleacă îndată după masa de prînz, împreună cu soțul, la Mamaia, nu știu ce cunoscuți le veniseră de cîteva zile acolo. „Înseamnă că azi facem pauză", m-am referit eu la poker. „De ce, poate găsim pe cineva", a zis Ornitz și, adresîndu-se celor din jur, i-a întrebat cine-i amator de o partidă de poker. S-a oferit Esden.

— El a mai jucat poker cu ei...

— A mai jucat. O dată sau de două ori am lipsit eu cu Ioana... O dată a jucat în locul lui Ornitz...

— Curios cum s-au strîns tocmai la etajul acesta toți amatorii de cărți !

— Primul lucru de care m-a întrebat Ornitz, cînd am făcut cunoștință cu el, a fost dacă știu să joc poker. Cine a creat această atmosferă... cartoforă ?

— Brekerii, Ornitz, Frol. Și, bineînțeles, Dumitrana le-a ținut isonul...

— S-a așezat la masă cu noi... Eram deci eu, Ioana, Ornitz și Esden. La un moment dat, Ornitz primește, din serviciu, trei valeți. trage o carte, rămîne cu valeții, dar o relansează pe Ioana căreia îi intrase un full deași. Bineînțeles, a plătit. „Ei, zice Ornitz, dacă îmi venea al patrulea valet stăteam altfel de vorbă !“ „De ce nu mi-ați făcut semn, v-aș fi dat eu unul“, a spus Esden, trecîndu-și mîna peste buzunarul de la pieptul hainei.

— Mai asista cineva la joc ?

— Frol, mă chibița pe mine... Lîngă Ioana erau Selton și Frank Gorige.

Pascu și-i notă într-un carnețel.

— Nu le era suficient nici pașaportul, nici Citroënul... Unui Citroën, identic cu cel al lui Morel, i-am montat placa cu numărul de circulație din spate luată de la Citroënul accidentat, cea din față se făcuse praf, dar am confecționat una la fel... Nu le era suficient. Ei așteptau să li se fixeze o întîlnire prin radio. Ne-am gîndit și la asta. I-am montat Citroënului aparatul de emisie-recepție luat de la mașina lui Morel, dar am rupt antena, ca și cum treaba aceasta ar fi fost făcută de copii. Ca ei să vadă de ce nu putea ieși Esden în eter. Sigur, nu este exclus...

DOAMNE, ÎN CE MĂ BĂGASEM !...

Pascu fu întrerupt de o bătaie în ușă și în cameră își făcu apariția doamna Selton, miniona cu înfățișare plăcută vederii. Înainta legănîndu-și șoldurile ce se cambrau dulce dintr-o talie foarte fragilă. Într-o mînă ducea un sac de sport cu o rachetă de tenis, iar cu cealaltă ne întinse portofelul lui Esden.

— Uitați-vă ce-am găsit pe coridor cînd am plecat din hotel.

Pascu luă portofelul din piele bej de reptilă și, desfăcîndu-l, scoase pașaportul din el.

— Da, este al domnului Esden, spuse el uitîndu-se în pașaport. Luați loc, vă rog, o invită el arătîndu-i un scaun. Ce înseamnă că l-ați găsit pe coridor ? Unde anume ?

— Chiar lîngă camera domnului Esden. Noi sîntem vecini și la plecare... am văzut portofelul jos pe mochetă. L-am ridicat și, deschizîndu-l, am observat pașaportul. M-am uitat în el, așa cum ați făcut și dumneavoastră, și constatînd că l-a pierdut domnul Esden, am bătut la ușa camerei lui. Nu mi-a răspuns nimeni.

— Ce oră era? Vă rog să vă amintiți cu precizie.

— Cred că era patru și un sfert — patru și douăzeci de minute. Da, atît cred că era. Mă îmbrăcam cînd m-am uitat la ceas, era patru și cinci, patru și șase minute. Nu, nu era mai mult de patru și douăzeci de minute cînd am plecat.

— Ați bătut destul de puternic la ușa domnului Esden?

— Da. Dar n-am insistat. Mi-am zis că este plecat și la ieșirea din cameră, scoțînd ceva din buzunar, i-a căzut portofelul.

— De ce nu l-ați predat la recepție pentru a fi înmînat domnului Esden?

— Ca să fiu sinceră, n-am avut încredere. M-am gîndit la bani... Poate mai avea ceva în portofel...

Pascu caută în despărțiturile portofelului.

— După cum vedeți, nu este nici o bancnotă înăuntru.

— Eu nu mi-am permis să mă uit. L-am pus în sac, arătă ea spre acesta, și am plecat la tenis. De-abia acuma cînd m-am întors, polițistul de pe coridor mi-a zis că a fost omorît domnul Esden... Polițistul m-a trimis la dumneavoastră, spunîndu-mi că sînteți căpitan... Întîi, i-am arătat lui portofelul.

— Îmi iertați indiscreția, doamnă...

— Selton. Edith Selton.

— Doamnă Selton, trebuie să vă pun cîteva întrebări. A fost săvîrșit un asasinat... Înțelegeți situația...

— Vai, dar este de-a dreptul îngrozitor! Domnul Esden era un om foarte plăcut, foarte simpatic... Cine ar fi avut vreun motiv... Adică, din cauza banilor? În definitiv, ce sumă poți avea într-un portofel?! Eram vecini, soțul meu juca adesea cu domnul Esden canasta...

— Soțul dumneavoastră era în cameră cînd ați plecat?

— Nu, soțul meu plecase cu o oră și ceva înainte. Aproape imediat după masă.

— Camera pe care o ocupați este în dreapta sau în stînga camerei domnului Esden ?

— În dreapta. Prima cameră în dreapta.

— În stînga cine stă ?

— Familia Breker.

— Unde v-a spus soțul că pleacă ?

— La pescuit. Este pasiunea lui.

— Iar dumneavoastră la tenis...

— Exact. Da, trebuia să las la recepție portofelul... Îmi pare rău. Aș putea avea vreo neplăcere din cauza asta?

— Puteți avea neplăceri doar dacă nu declarați adevărul. Dacă ați încerca să induceți în eroare organele de anchetă.

— Dar eu nu vă induc în eroare !...

— Spuneți-mi, vă rog, n-ați auzit cumva vreun zgomot venind din camera lui Esden ? Aveți perete comun.

Doamna Selton se concentră, ca și cum ar fi încercat să-și amintească dacă auzise sau nu, și clătină din cap.

— Nu, n-am auzit.

— Cînd am spus zgomot, m-am gîndit la unul produs ca de... răsturnarea unui scaun, să zicem. Sau ca o bufnitură...

— Nu, mi-aș fi amintit. Poate n-am auzit din cauza radioului... Avem un tranzistor, „Radio-vacanța“ transmitea o muzică foarte frumoasă... Da, exact, am făcut și un duș.

— Chiar înainte de-a vă îmbrăca ?

— Nu, nu chiar înainte. Întîi am vrut să plec mai devreme la tenis, dar m-am răzgîndit. Făcusem dușul, am mai stat puțin în pat, și în cele din urmă m-am hotărît să mă... îmbrac. Da, atunci m-am uitat la ceas, nu în timp ce mă îmbrăcam. Acum îmi aduc aminte perfect. Era patru și cinci — patru și șase minute.

— Tot timpul l-ați petrecut pe terenul de tenis ?

— Îmi cereți un alibi ?

— A fost săvîrșită o crimă... Nu numai dumneavoastră, toată lumea de aici trebuie să ne spună ce-a făcut între anumite ore în care se presupune că a fost săvîrșită crima.

— Și la ce oră s-a întîmplat ?...

— Este un amănunt care aparține deocamdată organelor de anchetă. Ne-am îndepărtat însă de la întrebarea pe care v-am pus-o.

— Am plecat, deci, la patru și douăzeci din hotel, am ajuns acolo în cîteva minute... Da, am fost tot timpul la tenis.

— Jucînd ?

— Am și jucat... Terenurile sînt destul de solicitate... Am intrat la Clubul nautic să beau o cafea... Dacă o să fie nevoie, o să aflu cum se numește domnul cu care am jucat.

— Doamnă Selton, o să vă rugăm să ne arătați locul exact unde ați găsit portofelul.

— Cu plăcere, spuse ea cu amabilitate și se ridică grăbită de pe scaun.

Am ieșit cu toții pe coridor și trecînd puțin de ușa camerei ocupate de familia Breker, doamna Selton așează cu un gest sigur portofelul chiar în apropierea peretelui.

— Cînd l-ați observat ?

— Îndată după ce am închis ușa cu cheia.

— Credeți că putea trece cineva pe coridor fără să-l observe ?

Doamna Selton rămase cîteva clipe pe gînduri.

— Poate din cauza culorii acestei mochete.

Întregul coridor era așternut, dintr-o margine în alta a peretelui, cu o mochetă de culoarea mustarului, dar luciul pe care îl avea pielea de reptilă a portofelului îl făcea destul de ușor observabil.

— Deocamdată atît, doamnă Selton. Vă mulțumesc. Toată lumea s-a supus consemnului de a nu părăsi camerele. De fapt este un consemn autoimpus.

— Desigur. O să ni se aducă probabil mîncarea în camere, nu ?

— Vom avea grijă să resimțiți cît mai puțin această situație neplăcută.

Căpitanul deschise ușa camerei lui Esden și, pătrunzînd înăuntru, îmi spuse arătînd spre prosopul de baie ce atîrna în cuierul antreului :

— N-a mai avut timp să folosească prosopul... N-a mai avut timp să folosească prosopul ?... Mare cretin mai sînt !

Pascu se repezi la telefon, sună recepția, rugă să fie căutat căpitanul Avram, acesta se afla chiar în biroul de alături și Pascu îi ceru să fie adusă îndată de acasă femeia care avea în primire lenjeria la etajul doi.

— Ăsta-i omul vostru de la recepție ? l-am întrebat eu curios.

— Ce om de la recepție ? ! Venind încoace l-am lăsat jos să stea de vorbă cu cele două liftiere, cu fetele de la recepție, cu băieții de la bagaje... Hotel ! Intră și iese tot felul de lume ! Iar aici, barul de zi e plasat, știți bine, în așa fel încît cei de la recepție nu mai au cum să-și dea seama dacă vreunul din consumatori nu urcă cumva pe scări la etaj. Ca să nu mai spun că din barul de zi, ieșind la closet, se poate ajunge la scara de serviciu ! Poftim de supraveghează, dacă poți !

— Este, deci, posibil ca autorul crimei să fie străin de hotel !

— Am luat în considerație, bineînțeles, și o asemenea ipoteză. Destul de puțin probabilă dacă ne gîndim că el n-a intrat la întîmplare în cameră ! A urcat sus în hotel, a intrat în cameră și a tras. Aici e cineva care l-a studiat bine pe Esden. Care era la curent cu fiecare pas al acestuia. Care a ales, care a pîndit momentul crimei. Mai mult chiar, a calculat acest moment.

— Da, aveți perfectă dreptate ! Ce spuneați că ar putea fi cu prosopul din cuierul antreului ?

— Nu știu ce-ar putea fi ; asta și vreau să aflu. Pentru că în baie mai există un prosop mare ca acesta. E aruncat jos, lîngă coșul de hîrtii. O să vedem ce spune femeia.

— Poate i l-a adus dimineața... i-am propus eu o ipoteză.

— Dimineața se schimbă prosoapele... Cel murdar, cu unul curat, stimate domn !

— Da, aveți dreptate.

— Iar prosopul cel nou se găsește agățat în cuierul din antreu. Că n-a fost folosit, asta-i clar. Dungile rămase de la împăturire sînt intacte. Și nici n-a mai fost agățat în altă parte. Ar fi rămas o urmă de întindere.

— Urme n-au fost găsite ? Urme lăsate de ucigaș...

Aproape toate suprafețele lucioase din cameră erau pensulate cu prafuri de diferite culori, eram curios ce descoperiseră experții aici.

— Asemenea oameni nu lasă urme. Sigur, noi căutăm... La prima vedere, nimic. Nu s-a găsit nimic. Nici în cameră, nici în baie... Și doar asasinul a încercat să creeze aparențele unui furt! În șifonier lucrurile erau răvășite, costumul de haine pe jos... Deci, cel puțin pe ușa șifonierului ar fi trebuit să rămînă impresiuni digitale!... Cele relevate aparțin lui Cornel. Se lucrează cu mănuși atît de fine, încît nici nu se observă pe mînă. Iar simțul tactil nu este diminuat cu nimic. Și apoi, e și o chestiune de antrenament. În mod normal, ar fi trebuit să se găsească în cameră tubul glontelui tras. Nu-i nicăieri.

— Asta înseamnă că el a avut timp că caute tubul! Și-a permis un asemenea risc!

— Da, s-a băgat sub pat după tub, a dat mobila la o parte... mă ironiză căpitanul. Povestea asta cu tubul se realizează după lungi exerciții...

Pascu se ridică și, mimînd mișcarea celui care trage „dintr-o singură bucată", repezi palma stîngă făcută căuș deasupra mîinii drepte care ținea un pistol imaginar.

— Chiar dacă nu-l prinde, tubul cade la picioarele lui, îmi explică Pascu.

— Bine, dar arma crimei, pistolul, n-o ascunzi atît de ușor!...

— Mă îndoiesc că perchezițiile vor da vreun rezultat. Aici totul a fost gîndit pînă la cel mai mic amănunt, spuse Pascu clătinînd cu îngrijorare din cap.

— Nu demonstrează oare aceasta că asasinul a avut un complice? I-a predat imediat valetul de treflă, pistolul, tubul... Sigur, a rămas glontele...

— Un tub poate spune mult mai multe decît spune un glonte. Bineînțeles, glontele ne va furniza o serie de indicii cu privire la arma cu care s-a tras.

— Mă gîndesc că nu este exclus ca șefii lui Baxter să fi trimis...

— Asta mi-i teamă și mie. Ați sesizat foarte bine! Nythan ne-a spus că Baxter era singur... De ce n-am

presupune însă că șefii lui i-au trimis „umbra“ înainte ? Pentru ca ea să-l aștepte în țară. Cu o zi sau două înainte. Să nu intre odată cu el. Și poate și din alte motive... necunoscute nouă. El... aici avea nevoie de-o „umbră“, nu pe drum ! În cazul lui Morel, situația era schimbată. Trebuia să-l suprime pe Baxter și treaba aceasta n-o putea face singur.

— Dar dacă am merge și mai departe cu presupunerile?

— Nu, șefii lui Morel n-aveau cum să afle că Nythan s-a prăbușit în țară, că Morel a murit intrînd în barieră.

— De unde știți că Morel nu trebuia să le comunice că a ajuns cu bine și că a trecut la îndeplinirea misiunii ?

— Le-a comunicat imediat după suprimarea lui Baxter.

— În privința valetului... De ce n-ar fi valabilă ipoteza din cazul lui Baxter și în ceea ce îl privește pe Morel și Nythan ?

— S-a presupus și acest lucru. S-a presupus, in extremis, că șefii lui Morel ar fi putut să trimită aici încă un om al lor care să-l supravegheze pe Morel fără știrea acestuia.

— Să-l supravegheze și în caz de nevoie să-l apere!

— Și mai există și o altă variantă. Dacă șefii lui Baxter au aflat că acesta a fost curățat... Nu este deloc exclus — nu ? — să aibă și ei un om al lor în rîndurile agenturii lui Morel. Scandal nu iese. Pentru că nici o parte și nici cealaltă nu dorește un asemenea lucru. Ar însemna să recunoască cum că are agenți în rîndurile celeilalte agenturi. Cînd interesele lor se ciocnesc undeva, se preferă lupta surdă, ascunsă.

— Iar Dumitrana a fost la mijlocul ei.

— Asta ni-i meseria... Întrebarea care se pune este pentru ce au venit ei aici. În orice caz nu pentru un fleac, din moment ce două agenturi — și noi știm ce hram poartă amîndouă — au intrat într-o concurență atît de acerbă ! Ghinionul a fost că Morel n-a văzut la timp bariera lăsîndu-se. El știa pentru ce venise aici. Iar noi îl preluasem de la graniță încă. Fără accidentul acela stupid, ar fi fost mult mai simplu. Și nu-l pierdeam nici pe Cornel

— Nu v-ați pus problema că în momentul în care au dat cu ochii de Esden, deci, găsind aici un alt Paul Esden decît se așteptau ei...

— Vreți să spuneți să nu fi simțit cumva că am intrat noi în... joc ?

— Da.

— Nu cred. Și iată de ce. În primul rînd, agenții lor nu se cunosc, de obicei, între ei. În al doilea rînd, avem de-a face cu două agenturi. În al treilea rînd, chiar presupunînd că cei care au venit aici, indiferent în ce scop, să-l apere sau să-l suprime pe Morel, au primit fotografia acestuia, ei nu aveau cum să știe cine este de fapt acest nou Paul Esden. L-ar fi bănuit mai curînd ca omul agenturii adverse. Și Morel și Nythan puteau dispare încă de la Viena ! Sau pe drum de la Viena încoace. Și nu este exclus ca șefii lui Morel să creadă că dispariția acestuia și a lui Nythan este treaba celeilalte agenturi. Ca revanșă pentru Baxter. Sau — de ce nu ? — că și-a băgat nasul o a treia parte interesată. Dar apropo de băgat nasul... Cînd v-am văzut apărînd aici și am auzit că v-ați instalat cu o tipă la hotel...

— Ioana nu-i tipă !

— Bine. C-o tînără.

— Un moment ! m-am scuzat eu.

Uitasem cu totul de Ioana și, repezindu-mă pe balcon, am văzut-o stînd pe bancă, așa cum mă înțelesesem cu ea.

— Cînd ne-am întîlnit seara în restaurant eram și instalat, am spus revenind în cameră.

— Iar eu și cerusem Miliției să vă ridice a doua zi dimineața.

— Cum să mă ridice ?

— Foarte bine ! Cum ridică Miliția pe cineva pe care-l urmărește pe baza unor semnalmente. În liniște și fără prea multă gălăgie. Nu pe dumneavoastră ! Pe Ioana. Iar odată cu ea... La Constanța vi se spunea scuzați, am greșit, apăream și eu... La masa lui Esden însă, Gorige a și făcut presupunerea că noii vecini ai domnului Ornitz sînt probabil securiști. Bineînțeles, presupuneri fanteziste : mașina asta cu număr vest-german, Ioana... Gorige se plimbase înainte de a intra în restaurant cu familia Ornitz, cu Frol... Doamna și domnul Selton li s-au ală-

turat mai tîrziu. Familia Ornitz s-a așezat la masa voastră, iar ceilalți la masa lui Esden, unde discuția a continuat.

— Și ?

— Și-am contramandat povestea cu Miliția. Mi-a convenit faptul că ei vă credeau oamenii noștri. Le abăteam atenția de la Dumitrana. Dacă, prin absurd, l-ar fi suspectat că este român.

— Doamne, în ce m-am băgat !...

— Singur...

— Adică v-ați făcut jocul cu mine !...

— Ați intrat singur, e nevoie să precizez ! Atît doar că nu-mi convenea să se creadă că sînteți aici pentru ei. Urmărindu-l pe Serling pentru ceea ce ne interesa să știm, am aflat că face contrabandă cu aur. Deci, pentru el vă aflați în hotel și nu ca securist, din moment ce un căpitan de miliție vă recunoaște și vă salută ca pe un coleg, crezînd că ați venit tot în legătură cu crima. Așa că vă continuați rolul, tovarășe maior !... Și nu este exclus că în felul acesta ați scăpat de-o călătorie pe lumea cealaltă.

— Zău, puteam s-o pățesc ! De-abia acum realizez... m-am îngrozit eu.

— Dacă vă băgați nasul !... Perchezițiile n-or să ducă la nici un rezultat... Vom face să se creadă că-l bănuim pe Serling, pentru ca asasinul lui Esden să se simtă cît mai în siguranță posibil. A lucrat perfect. Din cauza contrabandei cu aur, crima a căzut pe capul lui Serling. Numai așa, știindu-se în siguranță, va acționa mai departe. Circumstanțele ar fi favorabile... Împușcătura nu s-a auzit, s-a tras deci cu un pistol cu surdină, e clar că un străin a săvîrșit crima. Iar străinul acesta nu poate fi decît Serling. A vrut să scape de Esden cu care era complice la contrabandă cu aur..

— Este o versiune...

— Este și nu este. Alta însă n-am deocamdată.

— De știut ceva... cît de puțin, nu știți nimic ? Chiar nimic ?

— Știu un lucru... C-o să iau bătaie mîine de la colonel, sau poate chiar astăzi, că m-am deconspirat luînd în cercetare crima. O să-mi spună că interesele generale ale cazului primau... Da, primau... Cui era să las ancheta?

Sigur, se găsea cine... Cînd însă Matinca a raportat prin radio că Esden a fost omorît, n-am mai fost în stare să judec. Stătusem în umbră, cu bilet prin O.N.T. la hotel „Doina", nu era deci o problemă să mă transform aici în căpitan de miliție. Știu, colonelul o să spună că n-am făcut bine. Dacă nu-l descopăr pe cel care l-a ucis pe Cornel...

Căpitanul tăcu și aprinzîndu-și o țigară se ridică de pe scaun. Ceva îl preocupa în mod evident, se așeză din nou venind lîngă mine.

— Colonelul Dumitru ar putea sosi încă astă-seară. Și ar fi foarte bine... Aș vrea să vă cer o părere... Poate nu-i nici... momentul, nici locul...

— Da, sigur, vă ascult, m-am oferit eu, văzînd cît de jenat se simțea căpitanul. Spuneți !

— Am vrut să vă întîlnesc într-o seară, să stăm undeva de vorbă la... Eforie sau la Mangalia... Erați mereu cu Ioana. O să discutăm altă dată. Găsim noi... Mi se propune o versiune cît se poate de obișnuită. A intrat și a tras. A scos portofelul din buzunar... Și așa mai departe.

— Ar însemna să presupunem atunci că ucigașul știa cu precizie unde ține Esden valetul de treflă. Gestul de la poker putea să semnifice doar că îl are !...

— Cornel păstra valetul în vasul cu apă al closetului. Îi pregătisem — ați văzut — o pungă specială de nylon cu o greutate care s-o tragă la fund...

— Și dacă în lipsa lui i s-a percheziționat camera ?

— Punea semne. Și nici noi nu stăteam cu mîinile în sîn. Sigur, atît cît ne permitea situația. O situație cît se poate de delicată. Dacă s-ar fi observat că noi îl păzim pe Esden, tipul sau tipii ar fi dispărut imediat și totul ar fi fost ratat. Aveam un capăt de fir minuscul... De fapt nu știm nimic și vroiam să aflăm totul. Iar Cornel a mers atît de departe, încît pentru a afla pe cine anume îl interesează, dintre toți aceștia, valetul, s-a expus cu bună știință.

— Spunînd expus, aveți în vedere că el a scos cartea de joc din punga de nylon ?

— Nu văd de ce ar fi făcut-o. Trebuia s-o scoată doar în cazul unei întîlniri cu cei așteptați ! Or, o asemenea perspectivă... În aceste două săptămîni și ceva noi

n-am aflat nimic în plus, dar absolut nimic, față de ceea ce știam cînd am venit aici. De un singur lucru mi-e teamă...

Căpitanul rămase un timp tăcut, apoi reluă ca și cum ar fi vrut să alunge niște gînduri ascunse :

— Este foarte probabil ca el să fi provocat și la jocurile de canasta așa cum a provocat ieri la poker. Nu probabil, sigur ! Hotărînd să iasă din espectativă, a început să provoace.

— A început să provoace mai de mult deci !...

— De luni, cred. Duminică am stat de vorbă cu el la Eforie, i-am spus că trebuie să mai aștepte... Să mai aștepte puțin, încă șapte-opt zile. Eram net împotriva provocării. „Să provoace ei întîi", i-am zis. „Nu, ei n-or să provoace. Ar fi provocat dacă era să provoace. Ei așteaptă un semn de la mine !...", n-a fost el de acord. Fapt este că mesajele lui au devenit mult mai lapidare. „Nimic nou, aceeași tăcere".

— Ați putea presupune că cel interesat, cel care l-a omorît pe maior, a reușit să afle unde este ascunsă cartea de joc ?

— S-ar putea presupune și asta. Este aproape incredibil, dar nu imposibil. Ceea ce nu știu este cît de departe a mers Cornel cu provocările. Poate a observat o anumită reacție la careva și a continuat să provoace cînd s-a aflat numai în doi cu acesta ?

— Adică să fi împins lucrurile pînă acolo încît să scoată cartea de joc din bazin ?

— E greu de spus. Așa cum e greu de spus că la bazin a umblat ucigașul. Am fi putut stabili. Scoțînd punga din bazin, era exclus să nu se prelingă de pe ea cîteva picături de apă ! Și noi am fi relevat pe mozaic urmele lor. Curgînd attîa vreme, apa dușului a stropit însă totul în jur, aburii s-au condensat în picături... Dar ținînd seama că ascunzătoarea din bazin era foarte bine aleasă, este mai aproape de adevăr ipoteza că valetul de treflă a fost scos de Cornel.

— În cazul acesta el trebuia să fi fost pregătit !

— Ce înțelegeți prin asta ?

— Ar fi avut la îndemînă pistolul !

— Ca să rateze totul ?

— N-am înțeles, am recunoscut eu.

— Ce obțineam prin arestarea celui pe care îl interesa valetul de treflă ? Putea fi de-ai lui Baxter sau de-ai lui Morel... Or nici Baxter, nici Morel nu știau cu cine trebuiau să se întîlnească aici. Altfel nu aduceau cu ei o parolă atît de fermă, s-ar fi rezumat la una verbală. Nouă ne trebuia omul care era așteptat la rendez-vous !... Înțelegeți acum cît de delicată, cît de grea era misiunea lui Dumitrana ?

— Cu alte cuvinte, era momeala.

— Noi îi spunem... om introdus. Cornel a scontat pe faptul că tipul n-o să tragă. A crezut probabil că o să se retragă strategic, că o să motiveze intrarea în cameră printr-un pretext oarecare. El doar se împrietenise cu toți cei de pe palierul acesta !... Tocmai în acest scop !

— După ce-ați constatat că valetul nu mai este în punga de plastic, v-ați dus drept la sacoul lui Dumitrana.

— Normal.

— Deci ați admis și posibilitatea ca Dumitrana să fi avut asupra sa cartea de joc. Nu cumva ucigașul a vrut să ajungă la sacou, avînd în vedere provocările lui Dumitrana ?

— M-am gîndit și la asta. Dacă ușa balconului ar fi fost deschisă, o asemenea tentativă ar fi fost cît se poate de ispititoare ! Nu doar să controleze dacă Dumitrana are valetul, ci să-l sustragă ! Crima demonstrează clar acest lucru !

— V-am spus, am încercat prin balcon, ușa era încuiată.

— Știu. De ce stătea el însă cu ușa balconului închisă, asta nu pot să-mi explic. Ca să-l determine să intre de pe coridor ? Nu cred. Treceți, vă rog, pe locul unde a fost găsit... Esden, îmi ceru căpitanul.

— Vreți să facem un fel de reconstituire ?

— Exact.

Mi-am oferit mai întîi o bomboană de mentă și în momentul următor s-a auzit o bătaie în ușă.

Intră o brunetică drăgălașă, cu un ten colorat, cu ochi verzi, mari și rotunzi.

— Ați trimis după mine. Eu sînt femeia de la etajul acesta. Vai, Doamne, am auzit că a fost omorît domnul de aici !...

— Tocmai în legătură cu aceasta am dori să stăm de vorbă puțin. Ia loc, te rog.

— Nu, lăsați... N-avem voie să stăm în prezența pasagerilor... roși ea.

— Noi nu sîntem pasageri. Spune-mi, te rog, l-ai văzut azi pe domnul Esden ? Domnul care locuia în camera aceasta ?

— Da, l-am văzut. L-am văzut dimineața cînd s-a dus pe plajă. Tocmai ieșeam din camera de alături, de la domnii aceia mai în vîrstă, de la două sute opt. Asta din stînga, arătă ea.

— Și-ai intrat imediat aici în cameră ?

— Nu. Ieșisem să scot aspiratorul. Am șters praful... Am intrat după vreo zece minute.

— Ai schimbat așternutul ?

— Nu, îl schimbasem ieri.

— Și nici prosoape curate n-ai pus ?

— Cînd schimbăm, schimbăm toată rufăria odată. Numai dacă ne cer clienții...

— Văd în cuierul din antreu un prosop de baie curat...

— Da, eu l-am adus.

— Cînd ?

— Chiar înainte de a pleca acasă. Se făcuse patru. Eu la patru termin serviciul. M-a sunat domnul și mi-a cerut să-i aduc un prosop de baie curat.

— Și ?

— Am venit cu prosopul, am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Domnul intrase sub duș și atunci am agățat prosopul acolo în cuier.

— Ai bătut tare în ușă ?

— Știu eu... Nu prea tare. La patru lumea mai doarme. Am bătut și-am încercat ușa. Era descuiată. Cînd am auzit dușul, am zis că pentru mine lăsase ușa așa. „V-am pus prosopul în cuier", am strigat eu.

— Și domnul ce ți-a răspuns ?

— Nu mi-a răspuns nimic. Curgea dușul.

— Adică socoți că nu te-a auzit ?

— Da. Și nici n-am strigat chiar tare... Am zis.

— N-ai așteptat să-ți răspundă ? „Da, bine“ sau „Lasă-l acolo“ ?

— De ce era s-aștept ? I-am adus prosopul... L-am pus în cuier și-am plecat, închizînd ușa.

— Spuneai că te-a sunat domnul și ți-a cerut un prosop. Cum era îmbrăcat ?

— M-a sunat la telefon. Soneria e defectă de cîteva zile.

— Și ce ți-a spus ?

— Să-i aduc un prosop de baie curat.

— În ce limbă a vorbit cu dumneata ?

— Franțuzește.

— Repetă, te rog, cum ți-a spus.

Fata ezită și obrajii ei se umplură de roșeața.

— Nu te jena !

— Pansée... Așa-mi spunea...

— Adică Panseluțo ?

— Da, așa.

— Pansée apporte-moi... îi dădu curaj Pascu.

— Pansée, apporte-moi... je t'en prie... une serviette... de bain... propre, spuse ea rar, ca la școală, gîndindu-se și alegîndu-și cuvintele.

— Foarte bine ! Altceva nu ți-a spus ?

— Nu.

— Nu ți-a spus la ce cameră să-i aduci prosopul ?

— Păi știam că era domnul de la două sute nouă.

— Deci ai știut cu cine vorbești ?

— Da, se grăbi ea să răspundă.

— Cît timp a trecut pînă ai adus prosopul ?

— M-am uitat, nu mai aveam prosoape de baie curate. Am urcat la trei, Mery plecase. Și atunci am mai urcat un etaj și am luat de la patru prosopul.

— De ce n-ai coborît mai bine la unu ?

— Sînt certată cu cea de la unu, cu Zina. Nu vorbește nici una cu ea.

— Și cît timp crezi c-a trecut pînă ai adus prosopul ?

— De, știu eu... Cinci minute... Cred c-au trecut cinci minute.

— Hai să vedem împreună.

Ajungînd în camera de oficiu, Pascu îi explică fetei :

— O să repeți exact ce-ai făcut din clipa în care ai pus receptorul în furcă pînă în momentul în care ai sosit cu prosopul la ușa camerei două sute nouă. Cu aceleași mișcări, nici mai grăbite, nici mai încete. M-ai înțeles ?

— Sigur.

— De ce crezi că te rog să faci toate astea ?

— Ca să aflați cît timp a trecut de cînd am vorbit la telefon și pînă am adus prosopul de baie.

— Foarte bine. Tovarășe maior, mi se adresă Pascu, rămîneți dumneavoastră aici, eu o s-o însoțesc pe tovarășa sus. Cronometrăm amîndoi.

Așteptam în fața camerei lui Esden, trecuseră cinci minute și căpitanul încă nu apăruse cu fata. Mi s-a părut că le trebuise cam prea mult timp pentru o asemenea treabă.

— Șapte minute și optsprezece secunde, își consultă Pascu ceasul, oprindu-se lîngă mine.

— Exact ! am controlat eu.

— Panseluța a mai întîrziat sus, uitîndu-se la niște dessous-uri pe care i le făcuse cadou o pasageră colegei de la patru, îmi explică Pascu.

Reintrînd în cameră, a rămas ultimul și, înainte de a închide ușa, a așezat pe locul indicat de doamna Selton portofelul lui Esden.

— Uită-te la prosop, o invită el pe Panseluța, și spune-mi dacă e așa cum l-ai lăsat dumneata.

— Da, eu l-am pus aici. E așa cum l-am pus.

— Îți mai spunea cineva Pansée ?

— Nu, doar domnul de aici. Zău dacă îmi vine să cred c-a fost omorît ! Întotdeauna găsea să-ți spună ceva drăguț... Dar nu ca alții... Îți fac complimente și încearcă să umble cu mîinile... Cred că dacă au bani, gata... Era altfel de om...

— Cînd ai intrat cu prosopul, ușa dintre cameră și antreu era închisă ?

— Da, altfel se face curent... Mereu se sparg geamurile de la ușile astea.

— Venind încoace, te-ai întîlnit cu cineva pe coridor ? Sau cînd ai ieșit de la dumneata din oficiu ?

— Nu, coridorul era gol.

— Ai plecat imediat acasă sau ai mai rămas un minuț, două în oficiu ?

— Doar cît am încuiat ușa. Pe urmă am plecat.

— Și nici de data asta n-ai întîlnit pe nimeni ?

— Nu.

Pascu făcu o pauză ca și cum s-ar fi gîndit la ceva. Privi apoi fata în ochi :

— A fost comisă o crimă... Cred că îți dai și singură seama că n-ai voie să vorbești cu nimeni, dar absolut cu nimeni despre ce-am discutat noi aici. Dacă încearcă cineva să te tragă de limbă, îi răspunzi în doi peri și mă anunți pe mine. Ne-am înțeles ?

— Da, sigur că da.

— Bine, îți mulțumesc.

Fata plecă și se întoarse imediat cu portofelul în mînă.

— Uitați-vă ce-am găsit lîngă ușă ! spuse ea speriată. Cînd am intrat nu era !

— Eu l-am pus acolo, o liniști Pascu, luînd portofelul. Am vrut să văd dacă poate fi observat sau nu pe mochetă. Bine, Panseluțo, îți mulțumesc.

Rămași singuri, l-am întrebat pe căpitan ce părere avea despre cele declarate de fată.

— Ar reieși ideea că... Esden a fost omorît în intervalul acelor șapte minute.

— E oare posibil ?

— Ca timp, da. Să încercăm. Treceți în mijlocul camerei.

M-am conformat și Pascu ieși pe coridor. Am repetat de cîteva ori aproximativa reconstituire a celor petrecute aici după varianta experților, alegînd cîteva locuri unde s-ar fi putut găsi maiorul Dumitrana în momentul în care în cameră ar fi pătruns asasinul, inclusiv posibilitatea ca el să fi fost în baie, trecînd după aceea în cameră, și am stabilit că autorului crimei nu i-au fost necesare mai mult de două minute și jumătate.

— Pocnetul pistolului cu surdină nu s-ar fi auzit chiar dacă ușa balconului ar fi fost deschisă. Poate mai repede s-ar fi auzit zgomotul produs de căderea corpului. Familia Breker nu se afla în cameră. Iar doamna Selton asculta

muzică. De ce stătea însă Dumitrana cu ușa de la balcon închisă ? De ce ?

— A dormit după-amiază... am arătat eu spre patul desfăcut, și mi-am dat seama deodată : Era normal ca el, am accentuat eu pe cuvîntul el, să doarmă cu ușa închisă !

— Să zicem. Mai trebuie văzut cine ocupă camera care se află dedesubtul acesteia.

— Dumitrana nu v-a spus, el n-avea nici o bănuială?

— Ba da. A avut la un moment dat impresia că este Serling. Apoi mi-a spus că nu-i place Frol. Gorige a nuanțat de cîteva ori pe cuvîntul valet...

— Urmărirea lor n-a scos nimic la iveală ?

— Nimic. Se întîlnesc, se plimbă, participă la excursiile organizate de O.N.T., Selton a fost cu nevastă-sa la Istanbul... Ar fi aici ceva, dar foarte neclar.

— Un moment ! l-am întrerupt eu pe căpitan. Și Gorige, și Frol, și Selton au chibițat la masă cînd Esden, trecînd cu mîna peste buzunarul hainei, i-a spus lui Ornitz în glumă că i-ar fi putut da el un valet ca să facă un carré.

Pe ușă își făcu apariția maiorul de miliție care îl preluase pe Serling și după fața lui mi-am dat seama că nu venise cu mîinile goale.

— Ghiuluri, cruciulițe, crucioaie, verighete, broșe, brățări... Două kilograme, o sută cincizeci și patru de grame aur, plus opt ceasuri.

— Să-i mulțumiți tovarășului maior ! arătă Pascu spre mine zîmbind.

— Tovarășe maior... se întoarse acesta desfăcînd într-un gest semnificativ brațele, adică, jos pălăria. Am făcut o mulțime de fotografii, să vadă și ăștia cine le era vecinul...

— Perfect ! V-ați gîndit foarte bine.

— Și unde credeți că ținea tot aurul ăsta ? În pragurile ușilor. Pe o vergea special confecționată.

— Mîine aș vrea să-l aduceți aici... Vorbim la telefon. După-amiază, cînd e toată lumea în camere. De fotografii aș avea nevoie ceva mai devreme.

— Vi le trimit pe la nouă-zece dimineața.

— Și o să mai am ceva pentru dumneavoastră. Tot cam de genul acesta... Mai tîrziu însă.

— Ce să facem, tovarășe căpitan ? Ei sînt o puzderie, iar noi cîțiva ! Zău dacă nu-ți vine să-ți iei lumea în cap ! Nu mai ai nici casă, nici masă, nu știi ce-i noapte, ce-i zi...

Și deodată apăru pe ușă, rostogolindu-se spre noi ca o minge de biliard, directorul hotelului.

— Să trăiți ! Vai de mine, vai de mine !... își împreună el mîinile, aplecîndu-se spre noi de parcă am fi fost niște icoane. Și tocmai acum, cînd eram plecat la Constanța !...

— Să fie servită masa în camere tuturor celor de la etajul acesta ! îl întrerupse Pascu. Alegeți doi băieți expeditivi.

— S-a înțeles ! Și pentru dumneavoastră ? O cafeluță ? O gustărică ? O gustărică !... Un hors-d'oeuvres, așa-așa-așaaa !... Aranjez eu ! Aranjez !... Sau poate... niște ciupercuțe ? Ciupercuțe umplute. Champignons farcis, așa-așa-așaaa... Poate un peștișor ? Un peștișor. Ahaaa ! Am eu, am eu !...

Directorul întrecea un prestidigitator cu iuțeala mîinilor sale, micuțe și puhave, desenînd în aer tot ce ne oferise cu debordantă amabilitate. Căpitanul îl opri cu un gest ferm :

— Nu, mulțumesc. Două cafele. Două cafele mai tari.

— Și-un conecuț ? Un conecuț. Mic, mic, nu mare, nu mare...

— Fără coniac !

— Ba eu un coniac o să beau ! Mare ! am spus.

Directorul ieși așa cum venise, rostogolindu-se, și odată cu el plecă și maiorul.

— Povestiți-mi acum ce-ați făcut și în special ce știți despre după-amiaza aceasta. Pentru că, din cîte vă cunosc eu, ați ținut și ochii și urechile deschise... Pentru asta v-ați și instalat aici, nu ?

— Da, cînd l-am văzut pe căpitanul Matinca transformat în paznic de parking...

— Nu-i în regulă ! mă întrerupse căpitanul. Nu jucați cinstit ! Întîi m-ați văzut pe mine în cafée-barul nautic. Eu stăteam cu spatele, dar în fața mea era raftul cu sticle !... Știți, rafturile astea sînt cu oglindă... Îl aștep-tam pe Dumitrana... La prînz, apăruse în stațiune un Citroën DS 21, trebuia să-i transmit urgent semnalmen-

tele celui care sosise cu el : putea fi omul așteptat la rendez-vous. Zărindu-mă, v-ați întrebat imediat ce caut eu în Neptun. Mă știați în București ocupat cu definitivarea anchetei cu Otto și ceilalți... Și l-ați urmărit pe Dumitrana pînă la hotel...

— Și-asta ați aflat ? ! am exclamat eu fără să vreau.

— Îmi luasem măsuri — nu ? — ca să mă pot întîlni cu Dumitrana fără ca cineva din cei de aici să ne vadă stînd, chiar întîmplător, un minut sau două, unul lîngă celălalt la bar ! Și-apoi pentru noi era foarte interesant de știut ce se petrece în spatele lui Esden atunci cînd el ieșea din hotel !

— Da, da, am spus eu și am început să-i povestesc căpitanului cam ce credeam despre fiecare din cei de la etajul acesta. I-am relatat apoi cîteva întîmplări de pe plajă, cum se desfășurau jocurile noastre de poker, i-am spus ce făcusem în după-amiaza aceasta.

— Deci, la patru fără un sfert v-ați așezat la masă... Domnul Breker plecase de mult ?

— Cred că da.

— Adică ?

— Doamna Breker trecuse în balconul camerei lui Ornitz cu vreo douăzeci de minute înainte de-a începe jocul.

— Și bănuiți c-a făcut-o plictisindu-se singură ?

— Da, asta am avut în vedere. Dar doamna Breker e ahtiată după poker și nemaiavînd răbdare, odată partida fixată mai devreme...

— Pe domnul Breker nu l-ați văzut ieșind pe balcon? Sau poate i-ați auzit vocea ?

— Nu. Am stat foarte puțin pe balcon. Mă retrăsesem în cameră ca să nu asist la pregătirile doamnei Ornitz de-a primi musafiri.

— Mi-ați spus că, inițial, fusese vorba să jucați în camera dumneavoastră.

— Nu fusese stabilit ceva precis. O dată sau de două ori am jucat la doamna Breker, dar de obicei ne adunam la Ornitz. O singură dată la mine. Să spun sincer, m-a costat o grămadă de bani invitația asta. „Jucăm la mine, nu ?“ a zis Ornitz. „Cum doriți, am răspuns eu, putem juca și la noi“. „Bine, vorbim...“ Și-a plecat. Ieșind mai

tîrziu pe balcon, am văzut-o pe doamna Ornitz pregătindu-se de musafiri. M-am retras în cameră și am așteptat să fim invitați. Ornitz spusese „vorbim"...

— Doamna Ornitz cînd a plecat ?

— La un minut sau două după ce-am venit cu Ioana.

— Și n-a mai revenit ? Adică, de parcă ar fi uitat ceva ?

— Nu.

— De obicei masa era instalată pe balcon sau în cameră ?

— În cameră, dar în apropierea ușii balconului.

— Deci rețineți cu precizie ora trei și patruzeci și cinci de minute ?

— Da, ne-am uitat cu toții la ceas. Am stabilit să ne ridicăm la ora șapte și treizeci, fără nici un fel de tururi.

— În timpul jocului s-a ridicat cineva de la masă ?

— Doamna Breker s-a dus o dată la baie...

— La ea în cameră ?

— Da.

— De unde știți că la baie ?

— Așa am bănuit.

— Ați auzit apa cumva ? Să nu fi fost un pretext.

— Nu, n-am auzit. Poate pentru că eram atent la joc... Nici nu știu dacă s-ar putea auzi de la locul unde eram noi.

— Să controlăm. Eu trec la domnul Ornitz în cameră să-mi cer scuze pentru întîrziere și să-l asigur că n-o să mai dureze mult, iar dumneavoastră vă duceți în baie și trageți apa. Distanța este absolut aceeași. Cu diferența că baia de la camera dumneavoastră este în dreapta, iar a doamnei Breker în stînga.

— Închid ușa la baie ?

— Ușa de la baie, da. Ușa asta o închizi printr-un gest reflex. Dar nu și cea dintre cameră și antreu. Bineînțeles că și ușa de la balconul doamnei Breker era deschisă.

Căpitanul ieși pe balcon, l-am urmărit cu privirea așteptînd să intre la Ornitz în cameră ; ducîndu-mă la baie, am făcut exact ce-mi ceruse. Cînd reveni în cameră, Pascu clătină din cap.

— Nu s-a auzit nimic.

— Înseamnă că nu din cauza concentrării... Ce făceau? A venit și nevastă-sa ?

— Da, a venit. Citeau. „Nu vă faceți nici o problemă ! Sîntem aici în vacanță... Stăm în camere și citim, s-a arătat el cît se poate de binevoitor. Principalul este să se afle cine a săvîrșit această crimă murdară ! Domnul Esden ne era tuturor foarte simpatic... Cred că n-ar fi făcut un rău nimănui ! De neimaginat !“

— Exact ! Mi-aduc perfect aminte, s-a ridicat și el de la joc.

— Tot la baie ?

— Nu. În afară de Ioana, nu ne prea intra la nici unul carte... Ornitz făcuse cîteva cacialmale, Ioana îl prinsese și, la un moment dat, a propus să schimbăm cărțile, găsind pretextul : „Ale dumneavoastră alunecau parcă mai bine...“ s-a adresat el doamnei Breker și ne-a întrebat dacă sîntem de acord să schimbăm cărțile. „N-avem nimic împotrivă“, i-a răspuns doamna Breker, uitîndu-se la noi ca și cum ne-ar fi cerut confirmarea. Nici mie nu-mi intra carte... „Vezi, sînt pe noptieră“, i-a spus doamna Breker.

— S-a ridicat el sau l-a rugat ea să se ducă după cărți ?

Am încercat să-mi amintesc cum se întîmplase.

— Nu, nu, i-a spus ceva în genul acesta : „Fii atunci drăguț și adu cărțile !“ Cred că au fost două intenții simultane. Ea fiind femeie...

— Aveți deci impresia că el s-a pregătit să se ridice și s-au auzit cuvintele : „Vezi că sînt pe noptieră“ ?

— Da, așa s-a întîmplat.

— Cît timp a lipsit domnul Ornitz ?

— Puțin...

— Foarte inteligent răspunsul !...

— Puțin, adică... Să calculez. Fuseseră date cărțile...

— Cine le dăduse ?

— Ornitz. Le dăduse, tocmai spunînd că ale doamnei Breker alunecă mai bine.

— Jocul s-a făcut fără el ?

— Da. „N-am cu ce merge“, a zis și s-a ridicat în picioare.

— Și-a plecat, completă căpitanul. Cînd a revenit terminaserăți ?

— Nu, doamna Breker mă relansase pe mine, nu știam ce să fac ; îmi intraseră trei decari.

— Vra să zică ați pus banii cu toții... A făcut cineva de trei ori ?

— Ioana. Iar doamna Breker a făcut pe nouă.

— Am înțeles. Deci, s-au pus banii „pe trei", apoi „pe nouă", s-au cerut și împărțit cărți... Ioana a fost probabil cea care a cerut, dumneavoastră cu trei decari ați plusat, doamna Breker a relansat, Ioana a spus că nu plătește, iar dumneavoastră tocmai vă gîndeați ce să faceți. Așa este ?

— Exact !

— Cam la cît timp după începerea jocului ați schimbat cărțile ?

Am stat să mă gîndesc.

— Cam la un sfert de oră... Maximum douăzeci de minute.

Și deodată am avut o revelație :

— La trei și patruzeci și cinci am început jocul, plus douăzeci de minute, înseamnă patru și cinci. Exact cînd s-a comis crima ! Exact în intervalul celor șapte minute ! Exact în timpul cît fata era la etajul patru să aducă prosopul !

— Deci, îmi propuneți următorul tablou, zîmbi Pascu ironic. Ornitz s-a ridicat de la joc, a străbătut camera doamnei Breker, a ieșit pe coridor, de-acolo a intrat la Esden în cameră, l-a împușcat, i-a sustras portofelul, dacă n-a căutat chiar în vasul cu apă al closetului, scoțînd valetul din pungă, s-a întors în camera doamnei Breker, a luat cărțile de pe noptieră și a venit cu ele la joc. Să-l arestăm atunci ! Și, odată cu el, pe doamna Breker, pe Panseluța...

— Da, evident. Ornitz n-a avut timp pentru toate acestea, am recunoscut eu, și l-am întrebat să văd ce gîndise. Pe Panseluța de ce ați zis s-o arestăm ?

— Cu doamna Breker sînteți lămurit ?

— Spuneți-mi de ce pe Panseluța ! am evitat eu un răspuns.

— Pe Panseluța pentru că a întîrziat, uitîndu-se la dessous-urile pe care le primise cadou colega ei de la patru. Iar pe doamna Breker ca tăinuitoare a pistolului lui Ornitz, a portofelului lui Esden, pe care apoi l-a aruncat pe coridor... Singur mi-ați povestit, nu, că Ornitz avea pe el un șort și o cămașă de etamină subțire ?! Ce-a făcut cu pistolul ?

Mă salvă Ioana de la răspuns.

— Am înghețat afară, se justifică ea, îndreptîndu-se spre șifonier. Eu n-am mai pomenit așa un frig la mare. Ieri te topeai de căldură...

— Să te prezint căpitanului.

Se întoarse spre acesta și făcu o reverență, apucînd o fustiță imaginară cu degetele.

— În ordine, făcu Pascu, schițînd un zîmbet ușor. Adăugă înclinîndu-se : Ne-am mai cunoscut... Cînd m-ați urmărit într-o seară...

— Da, și v-am admirat mersul. Aveți un mers foarte mișto !

— Poftim expresie de poetă ! Care-și dă doctoratul în filozofie !... am izbucnit eu în rîs.

— Cum... „mișto“ ? întrebă Pascu rîzînd.

Ioana nu se asocie rîsului nostru.

— Cînd o să ne împrietenim, și sînt sigură că așa o să se întîmple din moment ce sînteți prieten cu Adrian, o să vă spun cum mergeți. Deocamdată, să zicem, rasat. Ceva în genul lui John Wayne. Am cunoscut odată un milițian, era tare sărman cu duhul !

— Ioana ! am chemat-o eu la ordine. Ia-ți puloverul sau ce vrei să-ți iei și lasă-ne, te rog, pentru că avem treabă !

UNUL, DOUĂ, TREI, PATRU, CINCI, ȘASE ALIBIURI ȘI-O CASĂ DE FIER...

Așa cum era de așteptat, perchezițiile nu aduseră nici un rezultat și domnul Frol fu chemat primul în camera mea. Apăru cu mers de cocostîrc și fața lui de ascet se lungi și mai mult, parcă.

— Luați loc, domnule Frol, îl invită căpitanul.

Adusesem de pe balcon, la cererea lui Pascu, unul din cele două fotolii din răchită împletită — cînd stai mai comod, te simți parcă mai în siguranță, îmi explicase căpitanul. Frol se așeză, dar mută fotoliul puțin mai încolo, ca și cum l-ar fi deranjat lumina de sus.

— Dv. l-ați găsit mort pe domnul Esden în cameră. Spuneți-mi, l-ați cunoscut mai înainte sau ați făcut aici cunoștință cu el ?

— Aici. Era bronzat cînd l-am cunoscut eu.

— Ce relații erau între dumneavoastră ?

— De cunoștințe întîmplătoare. Jucam împreună canasta... Stăteam împreună pe plajă... În cîte o seară mai ieșeam la restaurant... Cam acestea erau... relațiile. Un om foarte plăcut...

— Cu cine credeți că era mai apropiat ?

— E greu de spus...

— Poate cu domnul Gorige ?

— Nu, cred că mai curînd cu domnul Selton.

— De ce credeți aceasta ?

— Conversau mai des, pe plajă stăteau de multe ori unul lîngă celălalt...

— Domnul Selton făcea parte din aceeași societate de canasta ?

— Nu, el juca mai rar. De cele mai multe ori prefera să se ducă la pescuit.

— Se ducea singur ?

— Cred că da. N-aș putea să vă spun.

— V-am întrebat în sensul dacă nu cumva exista o asemenea afinitate între ei.

— Nu, domnul Esden prefera să joace cărți după-masa.

— A avut domnul Esden vreodată un schimb de cuvinte mai dur cu vreunul din dumneavoastră ?

— Eu nu știu.

— Și nici n-ați auzit ?

— Nu.

— Credeți c-ar fi avut cineva interes să-l omoare ?

— Tocmai în aceasta constă și misterul !... Cine ? Și de ce ? Domnul maior, arătă Frol spre mine, l-a cunoscut ca și noi. Era un om foarte agreabil, comunicativ, mereu îndatoritor...

— La ce oră ați descoperit că a fost omorît ?

— Era cinci și treizeci și cinci de minute.

— V-ați uitat la ceas ?

— Da, înainte de-a pleca am luat un medicament.

— Ați vrut să-i spuneți ceva domnului Esden ?

— Am vrut să-l întreb dacă nu i-ar surîde o partidă de popice.

— V-aș ruga să povestiți.

— În după-amiaza aceasta nu s-a mai închegat o formație de canasta și am hotărît...

— Iertați-mă că vă întrerup. Partenerii au avut alte treburi sau n-a mai existat dorința de joc ?

— Domnul Breker trebuia să plece la Mamaia. Și mi se pare c-a și plecat. Cînd se întîmplă să fie cineva indisponibil... Din diferite motive... De obicei, juca domnul Selton. Astăzi însă... Domnul Serling ne-a spus că are de făcut un drum undeva, ar fi fost amator Gorige, însă Selton n-a vrut să renunțe la pescuit.

— Este un sport într-adevăr foarte recreativ. Iertați-mă, și eu aș prefera unei partide de canasta cîteva ore de pescuit.

— Este vorba și de temperament...

— Deci, v-ați propus să-l invitați pe domnul Esden la o partidă de popice.

— Exact.

— Era cinci și treizeci și cinci de minute cînd ați bătut la ușă, și ?

— Am bătut scurt și am încercat ușa fără să mai aștept răspuns. Ușa era descuiată. Am intrat și-am auzit dușul curgînd. L-am strigat, întrebîndu-l dacă n-ar vrea să meargă cu mine la bowling. Nu mi-a răspuns nimeni. Mi s-a părut curios — îl strigasem destul de tare. Dacă ar fi fost în cameră, ar fi trebuit să mă audă cu atît mai mult. Nu știu de ce, dar primul lucru la care m-am gîndit a fost că i s-a făcut rău în baie. Am deschis ușa, nu era nimeni, dușul curgea în gol, baia era plină de aburi. Pătrunzînd în cameră, l-am văzut prăbușit pe podea. Așa cum l-ați găsit dumneavoastră.

— V-ați dat seama din primul moment că încetase din viață ?

— Cred că da. N-aș putea să spun cu exactitate. Repezindu-mă spre cameră... Eram încă sub impulsul senzației că i se făcuse rău în baie... M-am oprit aproape în mijlocul camerei și privirile mi s-au oprit asupra dîrei de sînge care pornea de sub sîn. Am mai făcut un pas sau doi și-am văzut rana. Gaura glontelui.

— N-ați încercat să vă convingeți dacă nu cumva mai trăiește ?

— Nu, eram atît de îngrozit, încît am dat năvală pe coridor și-am început să strig că s-a omorît domnul Esden.

— Ați presupus, deci, că s-a sinucis ?

— Da, la asta m-am gîndit.

— Ați văzut arma și ea v-a condus la ideea...

— Nu, n-am văzut nici o armă. Dar nu puteam să-mi închipui că cineva l-ar fi putut omorî.

— N-ați observat nimic deosebit în cameră ?

— Nu.

— Încercați să vă amintiți... Poate un scaun răsturnat sau...

— Drept să vă spun, corpul lui Esden mi-a paralizat pur și simplu privirile. Aproape că nu puteam să-mi dezlipesc privirea de pe el. Era incredibil ! Îl văzusem... îl văzusem cu cîtva timp înainte în viață...

— Cînd l-ați văzut ultima oară în viață ?

— La prînz stătusem la aceeași masă cu el... Am urcat sus împreună...

Frol se gîndi cîteva clipe.

— ...Nu, pe urmă nu l-am mai văzut.

— Ați discutat în timpul prînzului ceva în legătură cu programul de după-amiază ?

— În timpul prînzului ?

Acum mi se păru că Frol vroia să cîștige timp de gîndire.

— Încercați să vă amintiți !

— Nu, cred că n-am discutat nimic pe această temă.

— Celelalte persoane cu care ați stat la masă n-au propus nimic ?

— Gorige a zis ceva... parcă... Nu mai reținc ce. De biliard, mi se pare, spuse Frol ca și cum și-ar fi adus brusc aminte.

— Și ?

— Eu nu joc. Serling trebuia să plece undeva cu mașina. Nu știu dacă... După cîte îmi amintesc, domnul Esden a rămas pasiv.

Mi se păru că se cam certau între ele cuvintele lui.

— Spuneați că ați dat alarma... Adică, ați început să strigați...

— Da, am început să strig și am bătut la ușa familiei Selton. Nu mi-a răspuns nimeni. Am bătut la ușa următoare, doamna și domnul Millen dormeau, a apărut Serling pe coridor...

— De unde știți că familia Millen dormea ?

— Au venit mai tîrziu buimăciți de somn, întrebînd speriați ce s-a întîmplat. Cînd m-am întors, se strînsese lume în fața camerei lui Esden.

— Numai în fața camerei ? În cameră n-a intrat nimeni ?

— Cîțiva au intrat și în cameră, dar au ieșit repede înapoi.

— Nu credeți că ați comis o greșeală lăsînd ușa deschisă ? Este cunoscut doar că în asemenea cazuri totul trebuie să rămînă intact ! Nimic atins...

— Am făcut o mare prostie. O prostie enormă. Aveți dreptate, spuse el, susținîndu-și cuvintele prin mișcări ale mîinilor.

— Nu se poate ca asasinul să nu fi lăsat urme pe mînerele ambelor uși ! Dacă s-ar fi găsit numai impresiunile dumneavoastră, le-am fi exclus. Dar așa ?...

— Sînt vinovat !... desfăcu Frol mîinile ca pe niște aripi de liliac. N-aveți idee cît mă condamn !...

— Păcat, ne-ați îngreunat munca. Spuneți-mi, în ce relații era domnul Esden cu acest Serling ?

— Normale, se grăbi Frol să răspundă, bucuros că Pascu trecuse la altceva.

— Scuzați-mă, răspunsul dumneavoastră nu mă satisface.

— Normale, în sensul că n-am putut observa să se fi petrecut ceva între ei. E adevărat, domnul Serling mi-a zis într-o zi că Esden vrea să fie cu orice preț simpatic, însă el l-a surprins odată stînd foarte abătut pe balcon.

— Adică ?

— Nu știu ce-a vrut să spună cu asta. Și nici nu m-a interesat. Fiecare om are momente de depresiune sufletească. Lui Serling îi cam place să bîrfească. De Selton zicea că face pe masculul pe plajă... În sfîrșit, mici răutăți din astea.

— Esden nu s-a referit niciodată la Serling ?

— Nu, Esden era un om integru. Mai bîrfește și doamna Breker, aruncă așa, cîte o vorbă, și Gorige... Esden nu mi-a vorbit niciodată de nimeni nimic.

— M-am referit doar la Serling...

— Cu mine n-a vorbit nimic despre Serling.

Am crezut că este cazul să intervin. Eram doar maior !

— Cînd Serling și-a anunțat intenția de a pleca undeva cu mașina, nu vă amintiți, era de față și Esden ?

— N-aș putea să vă spun precis. Eram cu toții pe plajă... Gorige parcă îl întrebase pe domnul Breker dacă pleacă și azi la Mamaia, acesta a răspuns că da și Serling a intervenit, spunînd că nici el nu va fi disponibil pentru azi după-amiază. N-a mai continuat, venise băiatul cu casată. Casata e pasiunea lui Serling.

— Casata și contrabanda cu aur ! am spus eu, zîmbind ironic.

— Contrabanda cu aur ? De Serling vorbiți ? se miră Frol.

— Da, da... Tovarășul maior, arătă Pascu spre mine, era pe urmele lui. Două kilograme și ceva în diverse obiecte, ceasuri... O să vedeți mîine fotografiile.

— Fantastic ! Cine ar fi putut crede că omul acesta... liniștit, cu fața lui mare și nu prea inteligentă... Moartea lui Esden, acum povestea cu Serling...

— Moartea lui Esden a grăbit și arestarea lui Serling... Acum să vedem...

— Vă gîndiți că ar putea exista vreo legătură ? întrebă Frol.

— Ancheta este abia la început...

Căpitanul îi mulțumi domnului Frol și acesta se îndreptă spre ușă. Am scos cutiuța cu bomboane de mentă, întinzînd-o în direcția căpitanului.

— Nu, mulțumesc, mă refuză el.

— Păcat, o bomboană de mentă răcorește... Ei, ce părere aveți despre acest Frol ?

— Că știe mai mult decît vrea să arate.

— În orice caz, nu el a săvîrșit crima !

— De ce sînteți atît de sigur ?

M-am uitat la căpitan să văd dacă vorbește serios și l-am propus s-o chemăm pe doamna Breker, poate își dă drumul la gură.

— Nu, spuneți-i locotenentului să-l invite pe Gorige. Vreau mai întîi să lămuresc ceva cu acesta.

— Noi nu mîncăm astă-seară ?

— Să terminăm întîi aici, spuse el sec, și arătă cu capul spre ușă.

I-am cerut locotenentului să-l invite pe domnul Gorige de la două sute treisprezece și acesta își făcu în scurt timp apariția, arătîndu-ne cît este de grăbit să ne poată fi de folos.

Avea un nas masiv, buze groase, puțin răsfrînte, dar ceea ce reținea în primul rînd privirea erau ochelarii săi mari, cu ramă latră și neagră.

Se așeză în scaunul de răchită, picior peste picior și, luînd o ținută degajată, își aprinse o țigară de foi.

— Vă stau la dispoziție cu dorința de-a fi elucidat acest caz care face să se nască groaznice bănuieli. Sînt funcționar de bancă și întotdeauna onoarea mea a fost mai presus de orice.

Încercasem să-i ghicesc profesiunea și nu știu de ce mi se păruse că e medic veterinar. Gorige era exact tipul funcționarului de bancă, ajuns probabil șef de serviciu, și cred că subalternii îi știau de frică, nu glumă. Aici poza însă în director și vorbea alegîndu-și cuvintele.

— Într-adevăr, împrejurările crimei nu sînt prea favorabile pentru cei care locuiesc aici în hotel sau la etajul acesta, aveți perfectă dreptate, spuse căpitanul și ceea ce mă izbi fu cît de repede se adaptase el ținutei lui Gorige, ca și cum ar fi fost colegul acestuia de la o bancă vecină și, întîlnindu-se din întîmplare cu el, făceau schimb de impresii în legătură cu crima.

— Părerea mea este că asasinarea lui Esden are rădăcini mult mai adînci ! Că Esden a fost urmărit. Nu uitați că el era avocat !... Cine știe ce relații oculte stau

în spatele acestei crime ! Relații care, pentru dumneavoastră, polițiștii de aici, sînt de nedescifrat !

— Da, dar crima a fost săvîrșită aici, nu ?

— Tocmai de aceea a venit el aici ! Aflînd că domnul Esden are de gînd să-și petreacă concediul în România, și-a spus că este cel mai bun prilej pentru a-și pune în aplicare planul său odios !

Gorige era fără îndoială tobă de literatură polițistă, și căpitanul îl aduse la lucruri ceva mai concrete :

— Tocmai, bazîndu-mă pe intuiția dumneavoastră, v-aș întreba pe cine anume ați suspecta.

— Am stat și m-am gîndit mult în aceste cîteva ore. Eu cred că este Frol ! Nu-mi place tipul ăsta deloc.

— Știți, iertați-mă, vă rog, dar ceea ce ne spuneți dumneavoastră este, oarecum, subiectiv... Aveți vreun motiv să-l bănuiți anume pe el ?

— Frol a fost acela care a „descoperit“ crima ! Asta nu vă dă nimic de gîndit ?

— Adică ?

— A comis-o și pentru ca nu cumva să se găsească vreo urmă de-a sa — mă gîndesc la urmele pe care n-a reușit să le șteargă — a intrat sub un pretext oarecare la Esden în cameră și a „descoperit“ crima !

Căpitanul vru să spună ceva, dar Gorige gesticulă cu elocință și țigara sa de foi, care împuțise camera, desenă o curbă prin aer.

— Mai mult ! Special a provocat tărăboi, alergînd de la o ușă la alta. Lumea o să se adune, și-a spus el, nu se poate să nu intre cîțiva în camera lui Esden pentru a vedea despre ce-i vorba !

— Presupuneri... zîmbi Pascu cu îngăduință.

— Dar faptul că el... Uitați-vă ce se întîmplă. De obicei, Frol era animatorul partidelor de canasta și nu trecea aproape zi să nu se organizeze la el, sau la Esden, sau la mine, un joc. Astăzi la prînz am stat la aceeași masă cu Frol, cu Esden, cu Serling. Am cumpărat cu toții ziare și ne uitam prin ele în așteptarea desertului, cînd Esden a întrebat dacă facem ceva după-amiază. „Nu, azi nu se întrevede nimic“, a zis Frol și l-a întrebat pe Serling : „Plecați la Eforie, nu ?“. Acesta i-a răspuns că da, o să plece mai tîrziu la Eforie și Frol a con-

tinuat : „Domnul Breker pleacă și el la Mamaia, n-avem cu cine juca azi". I-am spus că aș fi eu amator. „Esden face pereche cu Selton, i-am zis eu, și noi jucăm amîndoi". Adică putea face pereche cu mine. „Selton se duce la pescuit după-masa, nu-i amator de canasta", a zis el și s-a întors spre Selton care stătea cu Brekerii la o masă vecină. „Vă duceți la pescuit după-masă, nu ?" Deci nu l-a întrebat dacă n-ar vrea să ia parte la joc. Nu i-a spus că sîntem trei și ne lipsește al patrulea. Dimpotrivă, a făcut tot posibilul să nu se închege o formație de canasta. Se pune întrebarea : De ce ? Pentru că altfel Esden nu putea fi omorît !

— Este o versiune de reținut... spuse gînditor căpitanul. Cînd ați văzut că lucrurile stau astfel, că nu se întrevede nimic pentru după-amiaza de astăzi, n-ați propus altceva ?

— Ba da. Am zis c-o să mă duc să joc biliard la Clubul nautic. Oricum, e altceva decît să stai trei ore cu fundul pe scaun !

— Frol n-a fost amator ?

— A rămas pasiv.

— N-a zis să faceți mai curînd o partidă de popice ?

Gorige izbucni în rîs :

— Frol și popice ! Îl ia bila pe sus !...

— Exagerați !... Poate nu-i prea îndemînatic... Asta-i altceva.

— De cîte ori am fost la bowling, Frol a făcut doar galerie. Selton, da, el e un adversar !...

— Și, deci, v-ați dus să jucați biliard.

— Bineînțeles !

— Pe la ce oră ați plecat ?

— Cred că era trei și jumătate. Luăm prînzul la unu, este suficient o oră de somn.

— Cînd ați revenit la hotel ?

— Aproape de ora nouăsprezece. La șapte începe să se servească cina... Da, era șapte fără cinci, fără zece.

— Din cele spuse mai înainte în legătură cu Frol a reieșit însă că ați fost martor la „descoperirea" crimei !...

— Nu, și-mi pare foarte rău ! gesticulă Gorige. A trebuit să aflu totul de la familia Millen cu care sînt vecin.

— Cu alte cuvinte, în loc să intraţi la dumneavoastră în cameră, aţi intrat la ei.

— Da, spuse acesta şi ochii lui sclipiră şiret. Am auzit jos că a fost omorît domnul Esden.

— Şi aţi făcut împreună cu soţii Millen toate presupunerile pe care ni le-aţi împărtăşit nouă sau aţi trecut prin balcon în camera dumneavoastră ?

— Nu, pe balcon nu era voie de ieşit, aşa că am rămas pînă au venit să-mi percheziţioneze camera. Au aflat probabil de la recepţie că mă întorsesem la hotel.

— Ce-aţi făcut în timpul celor trei ore cît aţi lipsit din hotel ?

— Dacă este nevoie, o să vă relatez totul pas cu pas. Vra să zică, pe la trei şi jumătate, am ieşit din hotel, drumul pînă la Clubul nautic a durat vreo douăzeci de minute... Staţi puţin...

Gorige se căută prin buzunar şi, în cele din urmă, scoase biletul de intrare în club şi un altul de achitarea taxei pentru o partidă de biliard.

— Poftiţi ! i le întinse el căpitanului Pascu. După seriile lor puteţi afla foarte bine ora cînd au fost eliberate. Am făcut o partidă cu un ageamiu, un neamţ cît o fabrică de salam, a mai plătit el o partidă şi a adus patru sticle de bere. Între timp, intrasem în vorbă cu două tinere care ne asistaseră, le-am explicat regulile jocului în timpul celei de-a doua partide cu neamţul, am trecut la jocurile mecanice, am tras toţi trei cu puşca, apoi, cum ele n-au avut nimic împotrivă, ne-am oprit la bar să bem cîte o cafea şi ceva tare. Conducîndu-le la hotelul „Mioriţa“, m-am înţeles cu una din fete să ne întîlnim a doua zi în jurul orei cinci după-amiaza, la club. Iar de la hotelul „Mioriţa“ am venit aici.

Totul fusese povestit şnur, Gorige aşeză un picior peste altul, schimbîndu-şi poziţia.

— Dacă aveţi nevoie de bilete, vi le pot lăsa. Şi chiar v-aş ruga să controlaţi adevărul celor declarate de mine !

— Spuneţi-mi, la ieşirea din cameră, apoi din hotel, v-aţi întîlnit cu cineva cunoscut ?

Gorige stătu puţin să se gîndească.

— Nu, n-am întîlnit pe nimeni. Coridorul era gol, nici pe scări... Am predat cheia la recepție... Nu, n-am întîlnit pe nimeni.

— Și nici la club ?

— Nu, dar știu unde stau fetele. Am întîlnire cu una din ele și ea vă poate confirma cele spuse de mine.

— Nu în acest sens am întrebat. Curios este că cineva de aici mi-a spus că și-a petrecut după-amiaza la Clubul nautic. Or, normal ar fi fost să vă întîlniți cu persoana respectivă, nu ?

— V-a prezentat biletul ?

— Nu, nu mi-a prezentat nici un bilet.

— Eu n-am întîlnit pe nimeni din hotelul nostru la club. Înseamnă c-a mințit ! Și este interesant de ce. Ce-a vrut să ascundă ?

— Asta mă întreb și eu. O să reținbiletele în interesul anchetei. A, exact, spuse căpitanul, ca și cum și-ar fi amintit de ceva, îndreptîndu-vă spre club ați trecut pe lîngă terenurile de tenis. V-ați oprit cumva pentru un minut-două ?

— Da, mi-a scăpat acest amănunt. Știam că doamna Selton se duce cu regularitate la tenis, m-am uitat după ea, n-am văzut-o și mi-am continuat drumul.

Căpitanul nu spuse nimic, cu toate că după părerea mea ar fi trebuit să spună, și atunci am intervenit eu :

— Fiți amabil, domnule Gorige, ce relații credeți că existau între Esden și Serling ? Am remarcat perspicacitatea dumneavoastră și nu este lipsit de interes pentru noi să vă auzim părerea.

— Pentru că v-ați referit la perspicacitatea mea, o să vă spun că eu am intuit primul că nu sînteți un turist oarecare.

— Și anume cum ? am vrut eu să știu.

— Domnul Millen mi-a spus că sînteți maior de poliție... Vă felicit că ați avansat atît de frumos ! Și nu mă îndoiesc că ați meritat. O singură... greșeală ați făcut, dacă îmi permiteți...

— Da, vă rog, l-am invitat eu cu atîta amabilitate, încît era să sar afară din haine.

— Nu trebuia să spuneți că sînteți român. Dar eu tot aș fi bănuit că e ceva cu dumneavoastră. Aș fi zis că

sînteți de la Interpol, probabil. Aveți o alură de detectiv înnăscut. Felul cum conduceți mașina... Apoi, superba dumneavoastră însoțitoare e un... adevărat paspartu ! Cu o asemenea colaboratoare puteți pătrunde și-n tezaurul unei bănci !

Era o idee ! m-am foit eu pe scaun și am scos cutiuța cu bomboane de mentă.

— Nici nu-mi închipuiam, continuă Gorige, că poliția românească lucrează cu mijloace atît de... subtile ! Apoi, felul cum se desfășoară ancheta, unul pune întrebări, celălalt studiază... N-aș vrea să fiu în pielea lui Frol ! Poate îndrăznesc prea mult, eu însă aș fi inversat rolurile dumneavoastră... Nu, nu, este bine și așa. Domnule căpitan, sînteți un om foarte inteligent și, sînt sigur, și un bun psiholog. Mi-a plăcut cum ați condus dialogul, parcă n-ar fi vorba de-o crimă.

— Sînteți foarte amabil, aprecierile dumneavoastră ne măgulesc, am spus și am încercat eu să-l aduc pe pămînt. V-aș ruga să revenim la ceea ce credeți despre relațiile dintre Esden și Serling.

— Da, da... Ce să vă spun ?... Nu cred că erau animați de simpatii reciproce. Mai curînd Serling... Dar de la Serling nici nu poți avea pretenții prea mari. Nu pentru faptul că s-ar ocupa cu mașini agricole...

L-am întrerupt :

— N-am văzut încă o broșă arînd și nici brățară trecînd grîul !...

— Ce spuneți ?

— Am glumit. În loc de mașini agricole, domnul Serling se ocupa cu contrabanda cu aur ! Ce părere aveți despre asta, domnule Gorige ?

— Ăsta-i un fapt stabilit ? mă întrebă el după o pauză, privindu-mă gînditor.

— Două kilograme și ceva de aur vă este de ajuns ?

— Fantastic ! Cine ar fi putut crede că Serling ?... Sînteți de felicitat, domnule maior !

— Serviți o bomboană ! i-am întins eu cutiuța.

— A, vă mulțumesc. Sînt probabil cu mentă... Ador bomboanele cu mentă !

După plecarea lui Gorige nu l-am mai întrebat pe căpitan ce are de spus despre acesta și, deschizînd ușa balconului să iasă duhoarea țigării de foi, am rămas, adică, la aer, lăsîndu-l pe Pascu să hotărască singur cine urma să fie chemat după Gorige.

Veni pe balcon.

— Ne-a umplut cu complimente și ne-a servit un alibi ferm. Zice el !... nuanță căpitanul.

— Bine, dar pe bilet e ștampilată ora cît se poate de clar !

— Ora-i ștampilată clar. Altceva nu-i clar. S-o invit pe doamna Ornitz.

Pascu trecu în balconul lui Ornitz, întrebă dacă e voie și o pofti pe Mod Ornitz la noi, adăugînd :

— Femeile au întotdeauna întîietate !

Intră purtîndu-și trupul înalt și subțire cu o stîngăcie care îi stătea bine, părul ei negru nu mai era strîns în conci greu la spate, ci liber, căzînd peste umeri, și șuvițele lui puneau și mai bine în valoare ochii mari, căprui, puțin alungiți.

M-am așezat mai încolo.

— Doamnă Ornitz, v-am deranjat pentru o scurtă formalitate. Așa cum am aflat de la colegul meu, n-ați asistat, din fericire, la cele petrecute aici, spuse căpitanul și vocea lui îmi sugeră un popă catolic îmbiind în confesional o presupusă fecioară.

— Da, mi-a povestit soțul... Înspăimîntător ! Săracul domnul Esden... Era un om atît de cald, de simpatic... Găsea întotdeauna să-ți spună ceva plăcut... Nu, nu complimente. Era un om spiritual. Te simțeai bine cu el.

— Cu atît mai regretabil. Cînd ați ieșit din cameră, ați întîlnit cumva pe coridor sau pe scări vreo persoană ?

— Nu, lumea mai dormea încă.

— Nici pe cineva străin de etaj ? Poate chiar de hotel ? Vreau să spun că, la un moment dat, fețele celor care locuiesc în același hotel îți devin cunoscute.

— Da, aveți dreptate. N-am întîlnit pe nimeni.

Fața ei frumoasă arăta solicitudine și chiar preocupare, privirea însă era ușor ironică, o ironie discretă și rece.

— La ce oră ați plecat din hotel ?

— N-aș putea să vă spun cu precizie. Cred că era patru. A, exact, am plecat cînd vă așezați la joc... mi se adresă doamna Ornitz.

— Da, ne pregăteam. Nu ne așezasem încă, am spus.

— Sau așa ceva... În orice caz, atunci. Cred că era patru, nu ? mă întrebă ea direct.

— Am început jocul la trei și patruzeci și cinci de minute, deci ar reieși că ați plecat la trei și patruzeci, am apreciat eu.

— În sfîrșit, n-are importanță, înseamnă că atunci am plecat.

— Și cînd v-ați întors ?

— Cred că era... șapte și ceva.

— Bineînțeles, o să fiu nevoit să vă întreb cum v-ați petrecut timpul.

— A, foarte simplu. Pe lac, făcînd schi. Inițial, am vrut să merg pe plajă... Ador soarele !

— V-ați bronzat, într-adevăr, foarte frumos !

— Da ? spuse ea oarecum rușinată.

— Ați rămas pe lac mai multă vreme ?

— Aproape tot timpul.

— Trei ore de schi ? E o performanță !...

— Nu, schi am făcut o oră.

— De la ce oră ? Mă iertați, sînt întrebările...

— Un moment, cred că am biletele în șort. Și, ridicîndu-se, dispăru pe balcon.

Căpitanul mă privi ca și cum ar fi spus : „interesant !“, eu cel puțin asta am înțeles, și își aprinse o țigară din pachetul meu de Stuyvesant care îmi fusese trimis o dată cu coniacul.

— Mai trebuie să ne aducă cineva bilete de călărie și ne-au umplut de alibiuri ! spuse Parcu, lăsînd în aer un norișor de fum albăstrui.

Doamna Ornitz intră în cameră și îi întinse biletele :

— Poftiți, astea sînt, bine că mi-am adus aminte de ele.

Se așeză apoi pe scaunul de răchită, aplecîndu-se în direcția căpitanului ca și cum ar fi vrut să descifreze împreună cu el ce oră fusese ștampilată pe bilete.

— Cu alte cuvinte, spuse căpitanul după ce examină biletele, ați sosit la debarcader înainte de-a pleca de acasă !...

— Cum așa ? întrebă ea contrariată.

— Pe biletul de schi este înscrisă ora 15,45 — 16,45.

— Da, și ce-i cu asta ?

— Ați plecat din hotel la ora cincisprezece și patruzeci de minute, nu ?

— Da, acceptă doamna Ornitz.

— Chiar dacă ați fi alergat și tot n-ați fi reușit să străbateți în cinci minute drumul de la hotelul „Callatis" pînă la debarcaderul de schi !

— Probabil c-au ștampilat greșit ora... spuse ea modulîndu-și vocea și mută un picior peste altul.

Doamna Ornitz stătea picior peste picior, mereu le schimba, cînd stîngul pe dreptul, cînd dreptul pe stîngul, n-aș putea reda exact ordinea, nu mai reține cum au fost inițial aranjate.

— Al doilea bilet este pentru o bicicletă de apă, trecu căpitanul peste remarca doamnei Ornitz referitoare la ștampilarea greșită a orei.

— Da, este adevărat, m-am plimbat apoi cu o bicicletă pe lacul vecin.

— De la ora șaisprezece și patruzeci și cinci la șaptesprezece și patruzeci și cinci de minute.

— Nu, pentru că nu erau biciclete libere, iar eu întîrziasem. Vedeți, reiese și de aici... Casierița a pus orele la întîmplare. Ceea ce contează este dacă plătești pentru o jumătate de oră sau pentru o oră întreagă. Și de multe ori se întîmplă ca cineva să cumpere un bilet pentru o jumătate de oră, apoi, părîndu-i-se puțin, să ceară conducătorului bărcii cu motor să facă o oră plină, iar la sfîrșit achită diferența la casă. Se pleacă în ordinea venirii și nu după ora înscrisă pe bilet.

— V-ați întîlnit cu cineva cunoscut ? Sau ați văzut pe cineva poate ?...

— Înseamnă că nu mă credeți !

— Sînt întrebări pe care sînt obligat să vi le pun.

— Nu, nu m-am întîlnit cu nimeni cunoscut.

— Doamnă Ornitz, eu vă mulțumesc, spuse căpitanul înclinîndu-se și se ridică. Dacă sînteți atît de amabilă, rugați-l pe soțul dumneavoastră să poftească la noi.

— Mas ! îl strigă ea, aflîndu-se încă pe balconul nostru. Hai, vino !

Ornitz intră surîzîndu-mi complice, ca și cum mi-ar fi spus „Ehe, cine-mi ești !...“ și, la invitația lui Pascu, se instală comod în fotoliul de răchită.

— Am stat și m-am gîndit îndelung, începu el oferindu-ne cîte o țigară, la cele petrecute aici în după-amiaza aceasta. A fost omorît un om cu care nimeni nu putea să aibă nimic, care ne era la toți foarte simpatic. Este îngrozitor ! De-a dreptul de necrezut ! Eu nu cred, nu pot crede că autorul acestui asasinat face parte din cercul cunoscuților noștri ! Știu, circumstanțele în care a fost comis asasinatul pot să infirme această părere... I-am luat pe toți la rînd : Frol, Selton, Breker, Serling, Millen... M-am gîndit și la ceilalți care stau cu noi la același etaj. La două sute cinci, vecinii domnului maior, arătă Ornitz spre mine, sînt două surori trecute de patruzeci de ani, după aparențe, fete mari amîndouă, iar la capătul celălalt al coridorului, o tînără pereche care pleacă dimineața și vine noaptea. Cred că fac plajă în altă parte. Și nici nu mănîncă aici. Atunci ? Și totuși, nu putem exclude nici posibilitatea ca cineva de la noi...

— Aparențele pot fi înșelătoare, nu, domnule Ornitz ?

Știam că Pascu îmi dăduse astfel cuvîntul.

— Ați fi crezut vreodată că Serling, de pildă, se ocupă cu contrabandă cu aur ? l-am întrebat eu pe Ornitz.

— Contrabandă cu aur, ați spus ?

— Da, cu aur. În Opel-ul lui au fost găsite două kilograme și ceva de bijuterii, plus aproape o duzină de ceasuri !

Ornitz rămase cîteva clipe tăcut, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva.

— Nu știu de ce, însă eu am avut mereu impresia că Serling și Esden se cunoșteau mai de mult. Am vrut să spun, dar... Nu poți să arunci așa... niște cuvinte... Există o... responsabilitate pentru tot ceea ce spui !...

— Mai mult, Serling și Esden au fost văzuți într-o seară discutînd destul de aprins în parculețul din spatele cinematografului ! inventă căpitanul.

— Foarte interesant !... Aici erau destul de... indiferenți unul față de celălalt.

— Este ceea ce vă spuneam cu privire la aparențe...

— Da, da, da... Cum l-ați dibuit, domnule Adrian ? mă privi Ornitz cu admirație.

Am făcut un gest în sensul că nu contează cum, principalul era că l-am dibuit.

— Da, noi am bănuit că e ceva cu dumneavoastră, dar că Serling e contrabandist și că ați venit aici pentru el...

— Spuneați că ați stat și v-ați gîndit foarte serios luîndu-i pe fiecare la rînd... În ceea ce vă privește pe dumneavoastră și, în aceeași măsură, pe doamna Breker, lucrurile sînt clare. Știu, v-ați așezat la poker în jurul orei trei și patruzeci și cinci de minute și v-ați ridicat cu toții, abandonînd partida, în momentul în care s-a auzit o gălăgie neobișnuită pe coridor. Dăduse domnul Frol alarma. Tocmai de aceea vreau să vă cunosc părerea. Ați mai suspecta pe cineva ca autor al acestui asasinat ? Bineînțeles, lucrurile vor rămîne strict între noi. Și, din nou, bineînțeles, vom lua tot ce ne veți spune numai sub beneficiu de inventar. Adică, spusele dumneavoastră nu ne vor influența cu nimic pînă cînd nu vom reuși să adunăm probe, ținu să precizeze căpitanul.

— În afară de faptul că aveam aproape certitudinea că Serling și Esden se cunosc mai de mult... Nu știu cum venise odată vorba pe plajă despre extinderea extraordinară pe care a luat-o contrabanda cu stupefiante... Selton parcă povestise ceva... A, exact, ne-a povestit că, la granița dumneavoastră, vameșii s-au urcat într-o mașină și s-au dus cu ea s-o desfacă bucățele, părîndu-li-se suspect nu știu ce, în timp ce pe el aproape că nu l-au controlat. De aici a și pornit discuția. Ceea ce vroiam să vă spun însă este că, la un moment dat, am surprins fără să vreau un schimb de priviri între Esden și Serling. De-abia acum îmi dau seama. Dar nu, nu acesta este faptul care mi-a dat impresia că se cunosc mai de mult. Cu toate că, la prima vedere, nu se prea agreau reciproc, totuși unde era

Serling era și Esden. Nu numai la canasta sau pe plajă. La masă stăteau împreună, seara cînd ieșeau la restaurant iarăși... Fără să discute prea mult între ei. Comunicau mai mult din priviri.

— Interesant !... nuanță Pascu și rămase cîteva clipe pe gînduri, ca și cum ar fi vrut să pună în relație cele spuse de domnul Ornitz cu altele știute de el.

— Da, abia acum îmi dau seama. Sînt lucruri cărora nu le acorzi nici o importanță... Și-apoi pe cine interesa dacă Serling se cunoștea cu Esden de aici sau încă dinainte ? !

— Ne-ați dat un sprijin real și noi vă mulțumim foarte mult, spuse căpitanul, înclinîndu-și ușor capul. Continua ridicîndu-se în picioare : Ceea ce v-aș ruga eu acum... Atît dumneavoastră, cît și doamna Breker sînteți în afară de... Exact ! făcu Pascu ca și cum și-ar fi adus brusc aminte de ceva și întrebă, uitîndu-se întîi la mine, apoi la domnul Ornitz : În timpul jocului s-a ridicat careva de la masă ? Dacă a lipsit, adică...

— În timpul jocului ? am repetat eu și am dus mîna la gură, concentrîndu-mă, vezi doamne...

— Știu că m-am ridicat eu... vorbi Ornitz. Asta știu precis !... Altcineva... nu cred... M-am dus la doamna Breker în cameră...

— Da, da, aveți dreptate ! am spus întrerupîndu-l și în același timp subliniind cuvintele printr-un gest elocvent.

— ...M-am dus la doamna Breker în cameră, continuă Ornitz, și-am luat pachetul ei de cărți de pe noptieră. De altcineva nu știu să se fi ridicat de la masă. A, mi se pare, Ioana... spuse el deodată, întorcîndu-se spre mine.

— Da, aveți dreptate, am confirmat eu, s-a ridicat și Ioana. S-a dus în cameră... să-și ia ceva. Sau... la baie...

— De ce-a fost nevoie să schimbați cărțile ? întrebă căpitanul cu curiozitate nevinovată în glas.

— Ale doamnei Breker alunecă mult mai bine, îi explică Ornitz.

— Cel care a propus probabil pierdea ; știu superstițiile astea !... rîse Pascu.

— Da, pierdeam eu, recunoscu Ornitz, izbucnind și el în rîs.

— Altceva vroiam să vă rog, însă... Cele discutate aici... Adică referitor la relația Serling—Esden, vă rog să le păstrați numai pentru dumneavoastră !

— Da, da... Înțeleg foarte bine ce înseamnă o anchetă de acest fel. Nu, n-aveți nici o grijă !...

Căpitanul se înclină ceremonios și-l conduse pe domnul Ornitz pînă la ușa balconului.

— Foarte binevoitor tipul !... spuse el, revenind în cameră.

— Uite, n-am reținut dacă s-a ridicat și Ioana de la masă. Nu, mai curînd cred că a încurcat el lucrurile... Da, da, doamna Breker s-a ridicat, știu cu precizie. S-a uitat la cărți și le-a pus pe masă : „Eu sînt pas", a spus ea, ridicîndu-se. Mi-a fost ciudă, primisem din serviciu trei optari.

— Mi-a plăcut cum ați jucat... S-o poftim pe doamna Breker acum.

Ne dezamăgi total. Știind cum adulmecă ea orice mișcare, că nimic nu scapă ochilor ei, credeam că o să-și dea drumul la gură și o să aflăm despre cei de aici o mulțime de lucruri. S-a așezat țeapănă în scaun, și-a supt buzele subțiri și oricîte undițe a aruncat Pascu, mare lucru n-a putut scoate de la ea.

— Mi-a povestit colegul, spuse la un moment dat căpitanul arătînd spre mine, că rar a întîlnit un adversar atît de redutabil la poker ca dumneavoastră, că sînteți deosebit de perspicace și mai ales că jucați foarte nuanțat. Îmi pare rău că împrejurările nu ne permit... În altă situație, mi-ar fi făcut mare plăcere să formăm împreună un careu. Am pretenția că sînt un bun jucător și, mărturisesc, prefer poker-ul altor jocuri de cărți. E dinamic, tensiv... Și cînd ai adversari inteligenți...

— Sînt sigură că sînteți un asemenea adversar, spuse doamna Breker zîmbind atotștiutor. Era prima oară că zîmbea de cînd venise aici.

— Vă mulțumesc, sînteți...

— Nu, nu, nu este un compliment, îl întrerupse doamna Breker. Dealtfel, și domnul Adrian — arătă ea cu capul în direcția mea — este un bun jucător. Puțin cam distrat... În orice caz — se întoarse doamna Breker spre mine — cacialmalele dumneavoastră la mine dau greș. V-aduceți

aminte cum v-am luat banii cu doi valeți doar ? Și era a treia oară cînd relansase !... îl făcu doamna Breker atent pe căpitan. Ioana a fugit cu o chintă, iar domnul Ornitz cu un full de optari. Eu îl simțisem și l-am plătit cu doi valeți.

— Sînteți superstițioasă la joc ? o întrebă Pascu zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Nu. Nu prea...

— Eu sînt, recunoscu Pascu cu sinceritate. Sînt... și desfăcu mîinile, adică, asta e, este superstițios. Eu, de exemplu, n-aș admite schimbarea cărților în timpul jocului sau a locurilor... Iar domnul Ornitz are acest obicei.

— Nu, nu-i un obicei. Într-adevăr, cărțile mele sînt mai plăcute la joc. Ori poate m-am obișnuit eu cu ele ? Altfel le filez...

— Aici e plăcerea ! Tocmai ăsta e poker-ul ! gesticulă Pascu. Și cînd ne-am adunat să ne-așezăm la masă, ne-așezăm !... spuse căpitanul, uitîndu-se întîi la doamna Breker, apoi la mine, ca și cum ne-ar fi cerut să-l aprobăm.

Am înțeles că trebuie să intervin, cuvintele căpitanului îmi sunaseră a cîntec de broască, care-și cheamă drăguțul să facă amor, dacă ați auzit vreodată o broască într-o asemenea ipostază. Am spus :

— Sînt de aceeași părere, nu pot suferi pierderile inutile de timp ! De-abia aștepți emoția jocului și începe cîte unul : „Să vezi ce mi s-a întîmplat...“ Așa și ieri. Domnul Ornitz vine pe la trei să mă-ntrebe dacă nu dorm, poate începem mai devreme partida, îi spun că sînt perfect de acord și cînd colo, am început-o... aproape de patru. Mă adresasem amîndurora pe rînd, dar în special căpitanului, ca și cum i-aș fi povestit pentru prima oară toate acestea ; m-am întors spre doamna Breker : Și erați și dumneavoastră liberă !... Așa mi-a spus cel puțin domnul Ornitz.

— Da, eu puteam încă de la trei să mă așez la joc ; am fost și eu de acord să începem mai devreme partida. Știți cum sînt ei... Întotdeauna atenți... sînt gazde excelente. Mea culpa, jocul a întîrziat însă din cauza mea. Mod, se referi ea la doamna Ornitz, a cumpărat cîteva ii splendide, am luat și eu două de la shop, dar ale ei sînt ceva

cu totul minunat ! În special una din ele. Pentru Mod e cam îngustă în umeri, am probat-o, pe mine a fost tocmai bună. A rămas să vorbească cu Ornitz care vroia să i-o ducă fiicei sale cadou din voiajul acesta ; Ornitz are o fată din prima căsătorie. În sfîrșit, e o chestiune mai delicată, fata și Mod nu se agreează reciproc, Ornitz însă ține foarte mult la fată, a vrut s-o aducă cu ei aici...

— Da, sînt disensiuni explicabile, aprecie căpitanul. Cunosc o familie într-o situație asemănătoare, în care el, un bărbat mai în vîrstă, joacă tot timpul rolul de tampon între cele două părți feminine. Nu e de invidiat un asemenea rol.

— Doamna Breker, am intervenit eu, vreau să vă fac o surpriză.

— Sînt foarte amatoare, știți bine !... spuse ea cu subînțeles.

— Nu, de astă dată, surpriza este de altă natură. Ați fi putut crede că Serling se ocupă cu contrabandă cu aur ?

Doamna Breker rămase o clipă tăcută, fără însă ca pe fața ei să apară vreo expresie de surprindere. Spuse cu o grimasă de dezgust :

— Eu pe omul ăsta nu l-am putut suferi de la bun început. În general, nu pot suferi proștii. Mă oripilează prostia. Nu știu, dar nu mă mir că se ocupa cu contrabandă... Cu toate că, o asemenea... îndeletnicire cere o anumită abilitate, să zicem.

— Da, și el mi-a dat ceva de furcă. Din păcate însă n-am putut să-i prevăd pasul acesta cu Esden.

— Credeți că Serling ?...

— Anumite date pe care le deținem ne pun în situația de a avea unele bănuieli... S-au făcut, de pildă, referiri la o relație anterioară celei de aici între Esden și Serling.

— De necrezut ! Doi oameni total deosebiți ! Ce putea să aibă comun Esden, un om... de o distincție reținută, plăcut și afabil, cu acest... prăvăliaș ? !

Domnul Breker adoptă și el, la început, o atitudine destul de rezervată și, pe deasupra, ne prezentă un alibi superarmat :

— La intrarea în Mamaia, ne povesti el, am fost oprit de o mașină a poliției și, după ce-am fost salutat politicos

— știam de la noi cam ce-i cu politețea asta — mi s-a spus c-am circulat cu o sută zece kilometri pe oră. Ce era să mai zic ? Mă depistaseră cu radarul și mi-au servit fotografia pe loc. Am înghițit și-am plătit două sute cincizeci de lei. Am scăpat încă ieftin. La noi, pentru depășirea vitezei... vă spun imediat, făcu el calculul în gînd, se plătește cam de șase ori pe atît. Dacă achiți pe loc.

— La ce oră s-a întîmplat ?

— La patru și cinci minute.

— Ieșind din cameră, v-ați întîlnit cu domnul Selton pe coridor, ce oră ați spus că era ?

— Nu v-am spus nimic despre oră. Vă spun acum dacă vreți. Să fi fost două și jumătate...

— Așteptați probabil să vă întreb cu privire la diferența de ore...

— Ca să vă răspund că întîi am fost la service-ul din șosea, unde mi-am spălat mașina. Chitanța n-am păstrat-o, dar în chitanțier a rămas copia cu marca și numărul mașinii mele. Am întîrziat cam mult la service, tocmai de aceea mă grăbisem așa. Prietenii mei mă așteptau la ora patru în holul hotelului „Dacia".

— Fiți amabil, sînteți cumva profesor ?

— Da, sînt profesor universitar. De unde știți ? Nu cred că v-a spus soția mea. Iar aici nu știe nimeni. Nu-mi place...

— Am presupus... Ați văzut foarte bine, nimeni nu este întrebat ce profesiune are... Dacă ni se oferă cartea de vizită... este altceva.

— Mă iertați ! se precipită domnul Breker și, scoțînd din portofel două cărți de vizită, ni le oferi pe rînd.

La naiba, căpitanul îi întindea și el profesorului o carte de vizită. Ce-o fi scriind pe ea, eu de unde să iau carte de vizită cu funcția de maior sub numele meu ? ! ? !

Domnul Breker înțelese probabil încurcătura în care mă aflam, pentru că îmi spuse zîmbind :

— Dumneavoastră puteți să-mi dați cel mult o carte de vizită de antreprenor de pompe funebre !...

Am rîs cu toții, atmosfera schimbîndu-se evident. Ca să nu rămîn dator, am scos cutiuța, oferindu-i profesorului o bomboană de mentă.

— Nu, mulțumesc, dulciurile la vîrsta mea nu sînt deloc indicate. Domnul căpitan însă, în loc de țigări, ar trebui să ia o bomboană, — se întoarse el spre Pascu.

— Da, aveți dreptate, spuse căpitanul și, stingînd bunătatea de Stuyvesant, abia aprinsă, luă o bomboană de mentă.

Bineînțeles, mi-am oferit și eu una.

— Ați lipsit azi după-amiază, i se adresă căpitanul lui Breker, și obișnuita partidă de canasta n-a mai avut loc !...

— Vreți să spuneți că ar fi scăpat Esden ? Înțeleg ce doriți să aflați de la mine. Sînteți un om subtil. Întîmplător, astăzi trebuia să lipsească și Serling. Mai rămîneau Esden, Frol, Selton și Gorige. Selton preferă, de obicei, să se ducă la pescuit... Iar atunci cînd a jucat a făcut pereche cu Esden, care era un jucător foarte bun. Dacă Selton ar fi jucat astăzi, perechea cealaltă urma să fie formată din Frol și Gorige. Gorige cunoaște bine jocul, însă este neatent, nu urmărește cărțile care ies, se etalează cînd nu trebuie, cu el mereu se pierde pachetul. Și, probabil, Frol n-a fost dispus să-l aibă ca partener. Ei s-au mai certat o dată, acum vreo zece zile, cînd căzuseră, tot așa, împreună.

— Am înțeles și vă mulțumesc. Este posibil însă ca Serling să nu fi avut intenția reală de-a pleca la Eforie. Domnul maior, arătă Pascu spre mine, se găsea aici pentru Serling.

— Pentru Serling ?

— Da, urma să fie arestat. Asasinarea lui Esden n-a făcut decît să grăbească această arestare. Serling se ocupa cu contrabanda cu aur și în mașina lui au fost descoperite două kilograme și ceva de bijuterii.

— Dumnezeule ! Șiret mi-am dat seama că e... În rest însă... era destul de redus. Contrabandă cu aur !...

— Și noi deținem informații că Serling se cunoștea cu Esden nu de aici... Că ei se cunoșteau mult mai demult !...

— Nu mă mai mir de nimic.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, spuse căpitanul și se ridică în picioare.

— N-am fost prea amabil. În general, cu polițiștii nu sînt amabil deloc. În orice caz, mi-ați făcut o impresie excelentă, domnule căpitan !

Plecă înclinîndu-se scurt, cînd tocmai credeam că o să îmi zică și mie ceva în genul celor spuse lui Pascu.

Am vrut să trimit după Millen, dar în cameră intră căpitanul Avram și, după expresia preocupată a feței sale, am înțeles că aducea noutăți.

— Cîte ceva tot am aflat, ne comunică el așezîndu-se și adăugă cu năduf : Intră în hotelul ăsta cine vrea și cine nu vrea ! O să iau pe rînd :

Una din liftiere a descris doi tineri, însoțiți de o tînără, pe care i-a lăsat în jurul orei patru fără un sfert la etajul șase. Am stabilit că au fost la camera șase sute unsprezece, unde stă o prietenă de-a fetei. La ora cinci treizeci au părăsit toți patru hotelul.

După aceea, o ghidă de la O.N.T., care-i atașată pe lîngă un grup de suedezi, a văzut ieșind de la barul de zi și îndreptîndu-se spre scările ce duc la etaj, un bărbat cu un păr mare, blond, dar nu știe dacă a urcat sau nu pe scări. Era în jur de 35 de ani, de statură mijlocie, îmbrăcat într-un sacou maron și pantaloni bej.

— Ați vorbit cu recepționerele ?

— Am vorbit, nu și-au putut da seama dacă face parte sau nu dintre pasagerii hotelului. Combinația asta de culori este la modă acum, haină maron și pantaloni bej. Iar hotelul e plin de blonzi — norvegieni, suedezi, nemți... Un lucru însă... Matinca a reținut figura blondului, este pentru prima oară cînd îl vede intrînd la „Callatis". Mi-a zis c-a ieșit după vreun ceas și ceva cu două fete, străine și ele de hotel ; una din ele i s-a părut a fi româncă.

Apoi, soția barmanului, care face și pe debarasoarea localului, ne-a povestit că Stanford, cel de la etajul patru, care bea mereu cu Gorige la bar, a dispărut de la masă cam o jumătate de oră și că nevastă-sa se uita tot timpul îngrijorată la ceas.

— Matinca ce spune ?

— Nu l-a văzut ieșind din hotel și nici liftierele nu-și amintesc să-l fi dus sus la etaj.

— Asta-i bine de reținut ! îi atrase Pascu atenția.

— Și mai este ceva. Tot soția barmanului a văzut cînd unul din cei care ocupau masa de lîngă jocurile automate, ieșind de la WC, s-a îndreptat spre scara de serviciu. Un bărbat înalt și masiv, șaten, cu un început pronunțat de chelie în față, în jur de 40 de ani ; vorbeau cu toții englezește la masă. A revenit, dar după cît timp, după un sfert sau după o jumătate de oră, soția barmanului n-a mai știut să ne spună.

— Matinca nu l-a recunoscut ?

— Nu. Se pare că e străin de hotel. Era îmbrăcat într-un bluzon alb și pantaloni gri. Maiorul de la miliția din Neptun încearcă să stabilească dacă nu cumva face parte din grupul de englezi care s-a mutat ieri de la hotelul „Orizont". Nu știu ce nu le-a plăcut acolo. „Orizont"-ul n-are balcoane.

— Chiar dacă face parte din acest grup, cum de-a aflat de ieri pînă azi că există de la WC-ul barului de zi un coridor care duce la scara de serviciu ? Iar dacă-i străin de hotel, faptul trebuie să ne dea cu atît mai mult de gîndit ! Vă rog să acționați de îndată, rezultatele mă interesează — înțelegeți și singur — în cel mai înalt grad.

Căpitanul Avram îi spuse că s-au și luat măsuri pentru ficcare caz în parte ; înainte de a pleca, Pascu îi ceru să întreprindă cercetări discrete în legătură cu cei care locuiesc deasupra și dedesubtul camerei lui Esden, adică la 309 și 109.

Chemați pe rînd, soții Millen nu ne-au dat nici un amănunt cît de cît interesant, așa îi și cunoscusem, ca o pereche șterșă, cînd unul din ei vorbea, celălalt intervenea des pe parcurs, repetîndu-i cuvintele, ca pentru a-i întări spusele : „Am fi rămas încă puțin, dar se făcuse rece". „Da, se făcuse rece..."

Am trimis după Selton.

Așezîndu-se, scoase din buzunarul hainei sale de tweed o pungă de piele și începu să îndese în pipă tutun cu firul lung și galben ca chihlimbarul. Avea o față colțuroasă, energică, bărbia puțin agresivă, părul grizonat era tuns scurt și pipa îi venea cît se poate de bine. O aprinse, dînd drumul la un nor mare de fum, cu un miros foarte plăcut.

— Mi-a spus doamna Selton, intră căpitanul direct în subiect, că ați plecat astăzi din hotel aproape imediat după masă.

— Da, cred că era două și jumătate. Dealtfel, m-am întîlnit cu domnul Breker pe coridor și am coborît scările împreună.

— Cînd ați revenit la hotel ?

— Era șapte, șapte și un sfert.

— Fiți amabil, cum v-ați petrecut timpul ?

— Am fost la pescuit. Ați aflat doar de la soția mea !... Și...

Selton ridicase puțin tonul, dar se abținuse, întrerupîndu-se.

— Nu trebuie să vă mai spun că a fost comisă o crimă. Știți singur acest lucru. Sînt obligat să vă amintesc însă că fiecare poartă responsabilitatea declarațiilor sale !

— Îmi cer scuze, spuse Selton sec.

— Nu aceasta a fost intenția mea. Unde anume ați fost la pescuit ?

— Tocmai pe dig. Am două undițe cu care trag la pietre.

— Cu mulinetă ?

— A, nuuu, două cîrlige cu sforile respective de nylon. Le-am cumpărat pe un pachet de țigări de la un puști. Nu mă interesează, evident, cît pește prind, ci mai ales pescuitul în sine ! Pitorescul atmosferei...

— Ați prins ceva azi ?

— Cîțiva peștișori... I-am dat băiatului care stătea lîngă mine. Într-o zi însă, chiar la începutul săptămînii, am prins aproape un kilogram și ceva. Am rugat la bucătărie să-i prăjească și i-am tratat pe toți.

— Așadar, ceea ce trebuie să reținem este faptul că v-ați petrecut timpul, între ora două și jumătate și șapte, la pescuit ? Minus, bineînțeles, drumul.

— Da, așa este.

— V-ați întîlnit pe dig cu cineva cunoscut ?

— Nu, din societatea noastră nu este nimeni amator de pescuit.

— Mă gîndesc la faptul că, mergînd destul de des pe dig... Acolo vin de obicei aceiași oameni, nu ? Ați ajuns să vă cunoașteți între dumneavoastră.

— Așa, în general, da... Nume nu vă pot da însă.

— Au fost după-amieze cînd ați renunțat la pescuit, preferînd o partidă de canasta.

— Cînd era vreme urîtă. Canasta se poate juca în tot cursul anului. Am venit la mare, nu ?

— Sînt de aceeași părere cu dumneavoastră. Vi s-a propus să jucați azi după-amiază ?

— Nu, nu mi s-a propus. M-a întrebat la masă domnul Frol dacă mă duc sau nu la pescuit. Nu cred că era amator de joc, lui Frol nu-i place să joace cu Gorige. Pentru că eu, în orice caz, aș fi jucat cu Esden.

— Dacă ar fi fost însă alta situația și vi s-ar fi propus să jucați, ați fi renunțat la pescuit ?

— Nu cred. În ultimele două zile au fost valuri destul de mari... Nu mai fusesem de două zile pe dig.

— Asta-i tot, domnule Selton. Vă mulțumesc, se ridică Pascu.

— Vă stau oricînd la dispoziție.

— Dacă o să mai fie nevoie, o să apelăm din nou la amabilitatea dumneavoastră.

Selton se ridică de pe scaun, dar era evident că ceva îl reținea încă aici.

— Soția mea a găsit portofelul domnului Esden pe coridor și în loc să-l predea la recepție... O nechibzuință. O prostie. S-a gîndit... că ar avea bani înăuntru și...

— V-a lipsit ceva vreodată din cameră, domnule Selton ?

— Nu, vai de mine, niciodată nimic.

— Și, în mod obișnuit, lăsați și banii în cameră ?

— Da, sigur...

— Atunci ? Iar recepția are și un seif pentru depozitarea de valori. Aceasta în cazul în care soția dumneavoastră a crezut că funcționarul de la recepție este mai puțin corect decît femeia care vă face curățenie în cameră.

— Nu știu ce-a fost în capul ei... O gafă... O prostie... Vă rog să nu interpretați altfel...

— Domnule Selton, în măsura în care este doar o... gafă, cum ați spus dumneavoastră, după părerea mea, repercusiuni nu vor fi.

Rămînînd singuri, am scos din șifonier un pulover gros pentru Pascu, gîndindu-mă c-o să mergem la o

friptură pe insulă, simțeam o foame teribilă, ne prindea bine să stăm o oră — două afară, la aer. Numai Ioanei nu mai știam ce să-i spun, înghețase probabil de tot, nu era deloc simplu s-o trimit la culcare.

Pascu stătea în mijlocul camerei masîndu-și tîmplele. Mi se plînsese că-l chinuie de cîteva ore o durere îngrozitoare de cap, îi dădusem un piramidon și un antinevralgic...

— Nu v-a trecut capul nici un pic ? l-am întrebat eu întinzîndu-i puloverul. Am stat tot timpul cu ușa închisă, țigări peste țigări...

— Și ne-am încărcat cu alibiuri... Unele mai fragile, altele mai puțin... O casă de fier...

— Casa de fier fiind care ?

— Careul dumneavoastră de poker... Jocul a început cînd Esden mai era încă în viață !

— Tovarășe căpitan, găsim undeva o masă liniștită, discutăm mai bine la aer, i-am propus eu.

— Mai am de citit rapoartele băieților... Matinca o să-mi dea orele de plecare ale fiecăruia... Și, în primul rînd, vreau să știu rezultatele expertizei. I-am cerut colonelului să-mi trimită criminalistul cu un avion special, la Mangalia.

— Presupuneți ceva ?...

— Nu presupun nimic. Vreau să știu, nu să presupun. Mă duceți cu mașina la Mangalia și dispăreți cu Ioana pentru două-trei ore de aici. Vă caut mîine dimineață la hotel, nu plecați nicăieri, să stabilim ce avem de făcut. Gata, faceți-i semn Ioanei să vină în față.

ÎN MISIUNE SPECIALA

Îndreptîndu-ne spre mașină, căpitanul Matinca veni lîngă Lamborghini Espada, așteptîndu-și, ca de fiecare dată, bacșișul. Îl învățasem cu năravv, mereu îi dădeam cîțiva lei de-o bere.

— Să trăiți ! duse el mîna la șapcă și, aplecîndu-se slugarnic, îmi strecură : „V-așteaptă șefu' la Mangalia". Apoi se retrase un pas, ca și cum ar fi vrut să prevină

eventualul bacşiş pe care aş fi intenționat să i-l dau. Auzise și el că eram maior de miliție !...

I-am făcut loc Ioanei să intre în spate și, pornind motorul, am demarat puternic, să se audă că plecăm. Zgomotul rotund și robust al eșapamentului unei Lamborghini Espada e ca vocea diaconului Ursache de la Biserica rusă, îl recunoști dintr-o mie.

— Matinca mi-a şoptit că v-aşteaptă colonelul Dumitru la Mangalia, l-am informat eu pe căpitan după ce am ieșit din viraj, pe alee.

— Eram sigur c-o să vină.

— Să nu mă spuneți cumva !...

— Cum să nu vă spun ? Ştie.

— Cum ştie ?

— Știe de mult, de cînd...

— Bravo prieten !

— Trebuia să-i raportez că v-am păstrat în hotel !...

— Da' ce sînt eu, geamantan ? Auzi, m-a păstrat !...

— N-a fost de acord : „Iar îl băgăm la mijloc ?“ „Singur a vrut... Și-apoi trebuie“ și i-am explicat de ce. „Bine, dar ai grijă de el !“ De Cornel n-am avut grijă ? ! Acum e pe masă, făcut bucățele... se aplecă Pascu în față, privind prin parbriz undeva departe, înainte.

— Trebuia evitat... E totuși...

— Pentru el nu mai contează. Ceea ce contează acum... Bine c-a venit colonelul Dumitru. O să am privirea lui de ansamblu... Dați-i bătaie !

Mergeam cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră, autostrada era circulată ca ziua, și pentru faza de întîlnire a farurilor, pe care eram obligat s-o păstrez din cauza mașinilor ce veneau din sens invers, viteza era și așa mult prea mare.

— Mai tare bătaie nu-i dau, mai bine ajungem întregi !

Căpitanul se uită la acul kilometrajului de la bord.

— Fantastic cum nu se simte în mașina asta viteza ! Credeam că mergem cu șaptezeci-optzeci pe oră.

Am redus și mai mult, intrasem în Mangalia.

— S-a menținut o lumină constantă în spate, spuse căpitanul, arătînd spre oglinda retrovizoare de pe aripa din dreapta a mașinii. Ar fi din partea lor o prostie

enormă !... Nu cred că au riscat o urmărire, i-ar putea trăda. De controlat însă, nu strică. Vă spun eu cînd.

Din cauza vitezei prea mari pentru o circulaţie de noapte, mai ales în condiţii de trafic intens, nu-mi permisesem să-mi dezlipesc nici pentru o secundă ochii de pe parbriz, acum însă o puteam face şi am încercat să văd prin oglinzile laterale ce se întîmplă în spate. Era prea tîrziu, ajunsesem aproape de centrul oraşului. Ne urmărise oare într-adevăr cineva ? Dacă da, atunci era foarte interesant de ştiut cine.

— La colţul următor viraţi la dreapta, îmi ceru Pascu, adăugînd : Apoi la stînga pe o stradă mai puţin circulată. Nu ne grăbim nicăieri.

Aşa am şi făcut, nu s-a mai văzut nici o maşină în spatele nostru. Nimerisem însă într-un adevărat labirint cu străzi mici şi înguste, din care mi se părea că n-o să mai ies niciodată. În cele din urmă, am dat peste şoseaua care ducea la 2 Mai, înscriindu-mă pe ea, am ajuns în centru, după cîteva colţuri. Pascu mi-a arătat o clădire. Prevăzător, am oprit ca să coboare ceva mai încolo.

Schimbasem în viteza a treia cînd am zărit în faţă o clădire cu firma Miliţiei. Perfect ! mi-am zis, chiar dacă cumva am fost urmăriţi, şi acum sîntem căutaţi prin oraş, să se vadă, nu strică, că am venit la Miliţie. La Miliţie, nu la Securitate !... Oprind, i-am spus Ioanei că o să întîrzii puţin şi cum din spate se apropiau luminile unei maşini, m-am repezit în clădire.

— Alo, tovarăşu' ! Tovarăşu' ! răsună din întunericul curţii o voce să cureţi o ţeavă ruginită cu ea.

M-am oprit supărat.

— Ce s-a întîmplat ?

— Păi bine, matale intri aici ca-ntr-un sat fără cîini ? ! Eu ce sînt aici ? Şi mata cine eşti ? mă luă în primire venind lîngă mine un plutonier de miliţie cu o banderolă roşie pe mînă.

Chiar, eu cine eram ? Eu eram... Mi se spusese de atîtea ori în după-amiaza aceasta „Domnule maior"... „Domnul maior"... Eu de fapt nu eram nici un fel de maior !

— Mata n-auzi ?

— Ba aud, am zis. La circulaţie nu-i nimeni ?

Se uită la mine, și cum îi era vocea, așa îi fură privirile.

— La circulație, la ora asta ? !

M-am retras de-a-ndărătelea.

— Nu-i nimeni ? Credeam că poate e cineva...

Ieși după mine în stradă.

— Ia, prezentați actele !

Scoțînd portofelul, l-am ocolit strategic pe milițian și am intrat din nou în clădire, ca nu cumva să treacă tocmai acum mașina care eventual ne urmărise, surprinzîndu-mă în situația asta de nemaior.

— Poftim, i-am întins eu buletinul.

Îl cercetă de la cap la coadă și iar o luă de la început.

— Da, mașina de ce-ați lăsat-o aici, cînd e tablă chiar acolo, pe trotal, de oprire interzisă ?

— Am venit doar cu treabă !... N-am lăsat-o... Două minute...

— Cu treabă cu netreabă, n-aveți voie să opriți în fața Miliției ! Aici numai mașina lui tovarășu' comandant stă ! Mîine dimineață la unșpe se lucrează la circulație cu publicu' ! spuse plutonierul restituindu-mi buletinul. Adăugă : Și să nu mai lăsați mașina pe semn că acu' n-am chitanțieru' la mine !

Am încercat să cred că era cazul să plec cît mai repede, i-am spus plutonierului un bună-seara încărcat cu simpatie și, urcîndu-mă la volan, am demarat fără să stau pe gînduri prea mult.

— Ce s-a întîmplat ? mă întrebă oarecum nedumerită Ioana.

— Tu ai văzut că s-a întîmplat ceva ?

— Parcă ți-a cerut buletinul...

— Nu, dragă, mi-a dat o invitație la concertul de lieduri, al Miliției locale, în care el e solist.

Ajungînd în centru, am oprit în două rînduri mașina cît mai la vedere posibil, o dată pentru a intra în restaurantul „Marea Neagră", ca și cum aș fi căutat pe cineva, a doua oară să beau un Pepsi-Cola la cea mai bună cofetărie a orașului, după care am ieșit pe șosea, nedepășind 70 km pe oră. Ca să pot controla ce se petrece în spate și, totodată, să am timp suficient pentru a mă convinge că-mi este într-adevăr foame.

Am parcat în fața restaurantului „Steaua de mare" din stațiunea Venus, o melodie pop ce răzbătea pînă departe m-a făcut să cred că aici se putea mînca bine.

Ne vedeam în tăcere fiecare de treabă, eu — de pana mea de somn, Ioana — de patru mici rotofei, cînd mă îndeamnă cu o sticlă cu bere :

— Nici măcar un pahar cu bere nu bei ? Ai mai fost și altă dată cu mașina !...

— Ba, un pahar cu bere o să beau, am cedat eu.

Borviz cu pană de somn este ca și cum ai mînca portocale cu muștar.

— Să luăm mai bine o sticlă de vin ! propuse Ioana. Morun cu bere, cine-a mai văzut ? !

Urma să ni se aducă morunul, știam eu ce vin îi place acestuia...

— Mîine o să am o zi grea, trebuie să fiu abstinent ! am spus eu cu hotărîre în glas.

— Sigur, azi m-ai expediat afară să înghețț pe bancă pînă seara la zece, mîine ai să-mi aduci două gheme cu ață să-ți croșetez chiloți cu găurele !...

— Ți-am promis să-ți povestesc la sfîrșit tot. Bineînțeles, cu aprobarea colonelului... Și nu cred că o să aibă ceva împotrivă cînd o să afle că vrei să scrii un scenariu de film. Acum însă lucrurile sînt prea delicate. Din punct de vedere al intereselor aflate în joc... Și în plus, cît se poate de periculoase.

— Vax !

— Nu-i nici un vax ! O să-ți spun doar atît : toți vecinii noștri erau convinși că noi doi, tu și eu, sîntem de la poliție și că urmărim pe cineva. Așa că cei care l-au omorît pe Esden puteau foarte bine să ne curețe chiar înaintea acestuia ! Acum nu mai sînt probleme pentru că ne-a... „legalizat" Pascu.

— Cu „Să trăiți, tovarășe maior" ?

— Sigur. După părerea mea, cei care ar trebui bănuiți sînt Frol, Serling, Gorige...

Chelnerul veni la masă, i-am cerut să ne aducă urgent un „Riesling de Tîrnave" și Ioana reluă :

— Nu ți-ai pus problema că cel care l-a omorît pe Esden ar putea nici să nu stea cu noi la etaj ? A avut un

complice care l-a urmărit tot timpul pe Esden și care, la momentul potrivit, a dat doar semnalul.

— S-a avut în vedere și asta. N-ai de unde să cunoști unele amănunte... Esden a fost omorît în limita a șapte minute. A cerut fetei care ne face curat în cameră un prosop de baie, aducerea prosopului a durat șapte minute și ceva... Fata a urcat la etajul patru și a întîrziat, stînd de vorbă cu o colegă de-a ei. Cînd a venit cu prosopul, Esden nu i-a mai răspuns. Fusese omorît. Or, este imposibil ca în timpul acestor șapte minute... Nu, varianta ta cade. Văzînd că în după-amiaza de azi nu va avea loc o partidă de canasta, unul din cei de la etajul nostru și-a anunțat complicele, acesta a coborît sau a urcat de la unu, a intrat la el în cameră și amîndoi au așteptat momentul prielnic.

— Bine, dar cum de-au depistat ei acest moment ?

— Dacă s-ar putea afla, atunci lucrurile ar fi mult mai simple !...

— Mai sînt cei care au lipsit din camere !...

— Ei, aci avem, într-adevăr, cîteva semne de întrebare. Breker este scos, de la bun început, din cauză, l-a amendat miliția chiar înainte de a intra în Mamaia. Alibiul său este ferm. Gorige ne-a prezentat un bilet de intrare la Clubul nautic. Cică a făcut o partidă sau două de biliard cu un ageamiu, a cunoscut apoi două fete, a băut ceva cu ele la barul clubului, după care le-a condus acasă. Ce-i adevărat aici și ce nu, rămîne de văzut. Acum, Selton... Selton...

— Selton și Mod Ornitz trebuie excluși, știi foarte bine !

— Asta cînd i-am văzut noi !...

— În orice caz, de cîte ori a lipsit Mod, Selton a fost la „pescuit". I-ai povestit căpitanului ?

— Căpitanul n-a stat nici el degeaba aici.

— Azi tot așa au procedat ?

— De unde putem ști însă că, întorcîndu-se de la debarcader, în drum spre hotelul „Ancora", Selton n-a urcat la noi în hotel ?

— Ce-a spus, c-a fost la pescuit ?

— O poveste foarte poveste... Iar doamna Selton la tenis.

— Stînd afară pe bancă, am desenat un plan al coridorului nostru cu respectivele camere, apoi al hotelului. Nu uita că există o scară de serviciu !... Iar din barul de zi, ieşind la W.C., se ajunge pe coridorul de unde începe scara !...

— Se ştie. S-au făcut jos investigaţii, se pare că cineva a urcat pe scara asta la etaj. Semnalmentele tipului sînt cunoscute, mîine se va afla ce-i cu el.

— Nu, crima asta nu-i treaba unui singur om ! Este exclus să nu fi avut un complice !

— Faptul că arma cu care a fost săvîrşită crima nu-i nicăieri, susţine într-adevăr ipoteza ta cu complicele.

— Bine, dar care-i mobilul acestui omor ? Că Esden nu era Esden, asta am înţeles...

— Sînt mai mult decît sigur c-ai înţeles greşit ! Şi sînt şi mai convins că n-ai auzit niciodată nimic. Cel asasinat este Esden, un turist oarecare, venit să-şi petreacă vacanţa la mare.

— Era de-al nostru, nu ?

— Nu vrei să pricepi ?

— Bine, pricep.

— Am impresia că morunul nostru e de mult scrum. Şi l-am rugat doar să nu mi-l usuce ! Bine că ne-a adus cel puţin vinul.

Mi-am făcut un şpriţ, Ioana şi-a golit repede paharul întinzîndu-mi-l să-i mai fac şi ei unul şi în clipa următoare l-am văzut pe chelner venind.

Se scuză spunîndu-ne că un coleg a luat din greşeală porţiile noastre, nu mai avea nici o importanţă din moment ce morunul era în farfurii pe masă şi nu arăta deloc rău. Cînd să plece, chelnerul ne întrebă dacă mai desface o sticlă cu vin.

— Nu, nu mai desfaci nici o sticlă. Sînt cu maşina. O sticlă ajunge !

— Şi la morun ce bem ? mă atacă Ioana şi se adresă chelnerului : Sigur, mai aduceţi o sticlă.

— Rece ! i-am reamintit eu.

După ce farfuriile noastre se transformară în pictură abstractă „alb pe alb", i-am spus Ioanei că într-o zi-două va trebui să ne întoarcem la 2 Mai.

— Misiunea mea așa-zis oficială s-a terminat — nu ? — odată cu arestarea lui Serling.

— Cum, cu arestarea lui Serling ?

Că se găsise aur în mașina acestuia îi puteam spune, așa că i-am povestit cam cu ce treburi se ocupa vecinul ăsta al nostru. Mă întrerupse cînd tocmai îi dădeam amănunte :

— Bun, și ce se-ntîmplă dacă mai rămînem la hotel încă cîteva zile ?

— Nu, la hotelul „Callatis“ nu mai avem motive să stăm. Pascu ne dă în mod sigur pașaportul.

— Dacă mai găsim camere la 2 Mai. Mai e și asta o problemă !

— Găsim.

— Și tu chiar vrei să abandonăm totul ?

— Eu n-aș vrea, da'... Tu înțelegi sau nu înțelegi că aici nu-i de joacă ? ! Ce-o să zică vecinii noștri ? Din moment ce cu Serling s-a terminat, ce mai căutăm noi în hotel ? ! Vrei-nu vrei, trebuie să plecăm.

— Atunci, hai să dansăm ! spuse Ioana ridicîndu-se.

Totul a fost perfect pînă ne-am urcat în mașină. De unde a apărut milițianul, chiar dacă mi-ar da foc cineva tot n-aș fi în stare să spun. Fapt este că am auzit un „bună saraaa“ lung, ardelenesc, și mie pronunțarea asta ardelenească mi-i tare simpatică...

— Mă rog frumos, actele la control !

Ce l-o fi găsit să se mute din Ardeal tocmai aici, în Dobrogea ?

— Da, cu plăcere, m-am arătat eu mieluțel, înmînîndu-i cele cerute.

— Apoi, n-o fi chiar cu plăcere, da' asta-i... Și trăgînd porthartul de pe șold, bagă actele înăuntru.

— De ce-mi luați actele ? l-am întrebat eu, nu-mi era deloc indiferent ce se întîmplă cu actele mele.

— Cum dară ? C-om mere amîndoi, frumușel, să suflați în beșică.

— Eu ? Pentru ce ?

— Hă ! Hă ! Hă ! nu se putu abține el să nu rîdă. No, că mirosiți de la o poștă a vin ! Eu am zis că-i un străin după numărul mașinii, că tare-i frumoasă, tot mereu ne

fac caramboale băuți la volan ! Apoi, să nu bea, că lejea-i una, nici acasă la ei cu băutura nu mere.

— Da, am băut, dar nu aveam de gînd să plec cu mașina. Ne-am urcat să stăm de vorbă puțin.

— Bună-i !... se scărpină milițianul după ceafă și, aducînd porthartul în față, scoase actele mele din el. Apoi, poftiți actele, zîmbi el șiret. Să nu vă fie cu supărare. Bună sara !

— Ei, ai văzut în ce m-ai băgat ? am luat-o eu pe Ioana la rost.

— N-ai spus acum cîteva zile că nu te opresc ei pe tine cu număr străin ?

— Noroc că n-am pornit cu mașina ! De asta i-a și fost teamă, c-o ștergem...

Se așezase pe o bancă, puțin mai încolo, am trimis-o de două ori pe Ioana să se uite dacă nu cumva a plecat, nu, nu plecase. Am zis să dormim în mașină, dar ne-a trezit frigul — ține al naibii de rece tabla asta a mașinii — am încercat la hotelurile din jur să obținem pînă dimineața o cameră, eforturile se soldară cu cîteva vorbe drăguțe.

Am ieșit pe plajă.

— Prinde-mă ! țișni de lîngă mine Ioana și începu să alerge pe marginea udă a nisipului.

Am fugit după ea, Ioana a tăiat drumul în direcția în care lăsasem mașina, ne-am pomenit pe șantierul unui hotel care se ridica abia din fundație. În întuneric, stive cu fier beton ne tăiau la tot pasul calea, am luat-o de mînă și am pornit înainte, încercînd s-o scot de-acolo fără să-și zdrelească picioarele.

— Hei, tu ! își trase ea mîna.

M-am întors neștiind ce se întîmplase. Stătea dreaptă, așteptîndu-mi privirea.

— Să te ia naiba ! răbufni ea.

— Da, am zis eu. Gura ei rotundă și plină de sensuri îmi reținuse nu o dată privirea, dar n-am bănuit că buzele ei pot fi atît de calde și moi.

Ne-am întors la mașină fără să ne spunem un singur cuvînt și am adormit unul pe umărul celuilalt.

Ne-a trezit o bătaie în geam. Era milițianul.

— No, că ajunge... O mai trecut efectul de alcool. Acuma, încetișor, acasă. Numa fără grabă, că asta-i mașină care fuje, nu glumă !

Am coborît și, privindu-l în față, i-am cerut scuze :

— Am fost măgar cu dumneata.

— Vorba-i prea tare... Da' acu știu că ajunjeți sigur acasă. Bună sara !

Era aproape cinci cînd am ajuns la „Callatis", mai prindeam cîteva ore de somn.

M-am trezit înaintea Ioanei, am mișcat capul așteptîndu-mă să-l simt ca un sac cu cartofi încolțiți, nu, era ușor ca o vată de zahăr și aproximativ tot atît de inteligent ca și ea. L-am luat să-l duc repede la duș. Cînd am ieșit nou-născut, Pascu era în cameră.

— Îmbrăcați-vă, avem treabă ! mă luă el în primire.

— Gata ! m-am repezit eu după pantaloni, bucuros că nu m-a luat cu „Hai, valea de-aici !" Colonelul ce-a spus ?

— Colonelul a aprobat că am luat ancheta în mînă. Am stat pînă la patru dimineața de vorbă.

— Și cu Ioana ce facem ?

— V-am aranjat pentru mîine o cameră la hotel „Sulina".

— Bravo ! bătu Ioana din palme.

— Astăzi însă, Ioano, te duci să faci unde vrei plajă, numai aici nu.

— Bine, căpitane, fac ce zici, să trăiți ! duse ea palma la frunte în chip de salut.

Își vorbeau pentru a doua oară și erau „tu" ?

— Alo ! „Căpitane", „Ioana" ?...

Izbucniră în rîs. Ioana îmi spuse apoi că se duce la Eforie să-și vadă nepoțelul, cerul se limpezise, o să facă și plajă acolo și îl întrebă pe căpitan cînd are voie să apară în Neptun.

— Ar fi mai bine spre seară.

— Bine, atunci, la întoarcere, mă reped la 2 Mai. Ce-o să spună Mariana ?... N-am mai dat de-o săptămînă pe-acolo ! O.K. ? mă întrebă ea.

— Nu uita să închizi ușa balconului ! i-am atras eu Ioanei atenția, înainte de a ieși cu căpitanul pe ușă.

Coborînd scările, l-am invitat la o cafea, dacă nu beau cum mă scol o cafea cu o porție dublă de zahăr — dimineața, la țigară, așa-mi place mie cafeaua, dulce să fie — nici bomboanele de mentă nu-mi prea ajută.

Aveam în cameră nescafé, de obicei mi-l prepara Ioana cît timp mă aflam sub duș, azi însă situația suferise modificări într-o oarecare măsură și, apoi, din pricina căpitanului, Ioana fusese nevoită să rămînă în pat, cu cearceaful ridicat pînă la bărbie, altfel, Ioana e foarte vătămătoare vederii.

Am intrat în restaurantul hotelului. Era aproape gol, pasagerii luaseră micul dejun. Ne-am ales o masă așezată mai discret și, în timp ce-i explicam chelnerului cum să fie cafeaua, directorul răsări ca din pămînt lîngă noi.

— Hai, pleacă tu, iau eu comanda ! îl expedie acesta pe chelner.

— Lăsați-l să-i spunem ce vrem ! interveni căpitanul.

— Se poate ? Eu ce-s aici ? ! protestă directorul și se întoarse spre mine. Tovarășe maior, niște ficăței de gîscă la tigăiță, nu ? Ficăței ! Ficăței ! În unt, în unt. Gata, gata. Și niște melcișori ? Melcișori, melcișori ! *Des escargots avec sauce béchamel !* Pfuuu ! O nebunie ! O nebunie ! O nebunie ! Melcișori...

— Ați fost la specializare în Franța ? îl întrebă căpitanul.

— Am fost, să trăiți, două luni. Gata, am venit. Un conecuț înainte ? Un conecuț, un conecuț.

— Nu, fără nici un fel de alcool !

— Am înțeles, să trăiți ! și se îndepărtă, făcîndu-și elan cu mîinile sale plinuțe și scurte cu care știa să deseneze atît de sugestiv prin aer, pînă și topirea unei bucăți de unt în tigaie.

Ne-am aprins cîte o țigară și căpitanul intră în subiect :

— V-am spus, colonelul a aprobat deconspirarea mea cu prilejul anchetei. A fost de acord și cu modul cum v-am scos din cauză. Totul e acum să creăm impresia că ancheta se îndreaptă pe o pistă falsă.

— Dar începutul unei piste reale aveți cel puțin ?

— Cîteva ipoteze... Le-am formulat azi-noapte cu colonelul. Vom vedea ce-o să iasă. Dimineața, un om de-al

nostru i-a fotografiat la ieșirea din hotel pe toți cei care ne interesează...

— De-abia acum ?

— Un moment ! Era plasat într-o mașină în așa fel încît cei care au avut ochi să vadă l-au văzut. Asta am și urmărit. Știm, de pildă, că Selton se întîlnea cu nevasta lui Ornitz, dar ei n-au voie să știe că acest lucru ne era cunoscut. M-ați înțeles ?

Am spus da, la naiba, căpitanul mă întrebase ca la școala primară !

— Vom afla de-abia acum, verificîndu-le alibiurile. Ale lui Gorige, Frol, Selton și așa mai departe.

— În mod sigur, unul din ei are un complice ! Sau chiar doi. N-ați putut stabili — i-ați urmărit doar pe fiecare — cu cine au luat ei legătura aici ?

— Da, și fiecare din ei a luat legătură cu zeci și zeci de oameni. Pe plajă, la popice, la biliard, pe lac, unde vrei și unde nu vrei. Și mai ales în apă. Știți foarte bine ce înseamnă a lua legătură !... Două cuvinte, aparent nevinovate, un schimb de ziare, aruncarea unui pachet gol de țigări, și sute de alte modalități. În puzderia asta de lume, urmărește dacă poți ! Ceea ce am făcut noi a fost o urmărire „pe locuri“... S-a dus acolo, a intrat dincolo... O asemenea urmărire nu spune însă prea multe. Iar o urmărire „pe oameni“ este aici aproape imposibil de făcut. Mai ales cînd nu știi pe care din ei.

— Deci, trebuie să afle că le verificăm alibiurile...

— Cel sau cei interesați în desfășurarea anchetei. Cred că vor încerca să afle.

— Le întindeți, cu alte cuvinte, o cursă.

— În ce măsură va da ea rezultate, e greu de spus. În situația în care ne aflăm, sîntem obligați să încercăm orice. Tot trebuie să verificăm alibiurile... Chiar pentru „orientarea“ anchetei pe o pistă falsă...

— Ce-a zis colonelul de diversiunea cu Serling ?

— A aprobat-o. Planul a fost pus la punct, aveți și dumneavoastră un rol în acest plan...

— Eu ? Eu ce rol am ? și am simțit cum îmi cresc bătăile inimii.

— În crearea certitudinii. Totul la timpul său. Deocamdată, pentru că ei vă cunosc, mă veți însoți la verificarea alibiurilor.

Zburam călare pe un stol de cocori, de sus îmi ningea pe suflet cu stele. Am presimțit eu că o să am azi o zi grea. Fir-ar să fie, în cutiuță nu mai aveam decît vreo patru bomboane !...

— Un moment ! m-am scuzat și am dat fuga la mașină, unde păstram o rezervă.

Cînd m-am întors, directorul tocmai se îndepărta de la masă.

— Vin și melcișorii ! Melcișorii ! Melcișori cu sos *béchamel !* O nebunie ! Vă urez poftă bună ! se retrase el de-a-ndărătelea.

Căpitanul și începuse să mănînce, în tigăița mea se întinsese un ficat de gîscă îndopată, ridicîndu-și spre mine spinarea de culoarea fructului de castan. „Acum, cît sînt încă fierbinte !" îmi șopti el chemarea. Dacă avea el această plăcere !... Și într-adevăr, de atîta plăcere se topi în gură, nu alta.

Ceea ce a întrecut însă toate așteptările au fost melcii. Căpitanul n-a prea vrut de la început să-i mănînce, dar văzînd cu ce viteză dispar ei din farfuria mea, a gustat unul și atîta le-a fost melcilor săi. Cu toate că în subconștient — ce mi-i și cu subconștientul ăsta ! — îi avusesem și eu în vedere. În caz de forță majoră, desigur !

— Ar trebui să ne grăbim, se uită căpitanul la ceas, la unsprezece mi s-a promis că fotografiile vor fi aici, la hotel.

Mai aveam un sfert de oră, ne-am băut cafelele, am achitat nota și, petrecuți de director, am ieșit în fața hotelului. O Dacia alb-albastră, avînd înscris pe uși și pe capotă cuvîntul „Miliția", ne aștepta chiar la intrare. Șoferul i-a predat căpitanului un plic și ne-am îndreptat grăbiți în direcția Clubului nautic.

— Cum nu se poate mai prost e plasat barul ăsta de zi al hotelului ! am spus eu, remarcînd atunci cînd trecusem cu Pascu prin hol că localul era animat chiar și la această oră a dimineții.

— Ați văzut, nu ? Iar după-amiaza, seara e un du-te-vino continuu. Gorige a făcut cunoștință în bărulețul ăsta cu o mulțime de lume.

— Da, îi cam place să tragă la măsea...

— Și face pe sociabilul nevoie mare. Înțelegeți, în cazul acesta, ce înseamnă aici un filaj ! Plecînd la popice, Gorige putea să lase în cameră pe cineva.

— Trebuia să-l fi întrebat pe Frol. Cînd a dat alarma, n-a găsit cumva o ușă descuiată, fără ca nimeni să fie în cameră ?

— N-ați observat că am încercat ușile în timp ce făceam ordine pe coridor ?

— Nu, eram năucit, am recunoscut eu.

— A predat cheia la recepție, dar a lăsat pe cineva înăuntru. Și ce mare lucru e să potrivești o cheie la o ușă de hotel ? ! A încuiat-o la plecare... Totul a fost calculat dinainte, mișcările cronometrate, orice situație neprevăzută luată în considerare. Și apoi, nu uitați că cel de la etajul patru, Stanford, prietenul lui Gorige, a dispărut de la masă aproape o jumătate de oră ! Adică aproximativ în perioada de timp cînd a fost săvîrșită crima.

— Rămînea riscul să fie văzut de cineva, de unul din vecini, încuind ușa lui Gorige !

— Pot avea ciuperci acustice amplificatoare. O aplici pe ușă și ea îți redă nu numai zgomot de pași, dar chiar și respirația unui om aflat în celălalt capăt al coridorului !

— Atunci, practic, crima este de nedescoperit !

— Așa pare !... Nu se poate să nu dăm de un capăt de fir.

— Vreți să spuneți că, oricît de perfectă ar fi o crimă, autorul ei nu se poate să nu fi făcut o greșeală ?

— Nu neapărat o greșeală. O crimă este însă un lucru nefiresc. Mă refer la condițiile morții... Pe de o parte, la cele reale, iar pe de altă parte, la condițiile pe care vrea să ni le sugereze autorul ei.

— Aveți perfectă dreptate, o crimă este într-adevăr un lucru nefiresc. Am înțeles ce-ați spus, în înscenarea asta cu Dumitrana nu se poate să nu fie ceva.

— În primul rînd nu mi-a plăcut poziția cadavrului. Medicul legist, susținut de unul din experții de aici, mi-a demonstrat că poziția este absolut normală. Ieșind din

inimă, glontele a lovit o coastă în plin și deci corpul a fost împins înspre înapoi. Bun, să zicem. Dar, în cazul acesta, Dumitrana ar fi trebuit să prezinte tumefacții în partea din spate a corpului. Avînd în vedere mocheta, tumefacții cît de mici, dar tumefacții. Mîinile lui nu s-au lovit în căderea aceasta oarbă de nimic ?... În schimb, are o zgîrietură pe spate, de aproape zece centimetri lungime. Începînd de sub partea superioară a omoplatului drept și terminîndu-se mai jos de acesta. Ca și cum, în cădere, s-ar fi sprijinit de ceva. Este ceea ce a sesizat și criminalistul nostru. Nu, acolo unde a fost găsit, Cornel n-a avut de ce să se sprijine în cădere.

— Înseamnă c-a fost mutat !...

— De ce ? De ce-a fost mutat ? În cazul unei morți instantanee, așa cum s-a întîmplat cu Cornel, poziția cadavrului trebuie să fie una dezordonată. Mîinile, picioarele, capul... Examinînd fotografiile, criminalistul nostru a avut dubii foarte serioase în legătură cu ipoteza unei căderi oarbe. Tocmai în acest sens am avut eu nevoie de el. Nu eram sigur pe mine. Iar el a confirmat, drept versiune posibilă, că Dumitrana n-a fost împușcat pe locul unde a fost găsit. Am examinat masa, scaunele, șifonierul... Nimic. Criminalistul e la Dumitrana în cameră, să vedem ce va afla el.

— Dacă nu s-ar fi petrecut la hotel... Și încă la o oră cînd aproape toată lumea era în camere... Băruletul plin... A coborît sau a urcat pe scara de serviciu... Camera lui Dumitrana era mai aproape de scara de serviciu decît de cea principală ! A coborît sau a urcat... Sau poate a stat și într-o cameră... Panseluța ne dă peste cap toate ipotezele ! Acele șapte minute fatidice...

— Ați sesizat foarte bine !

— Ca și cum cineva a știut cînd a plecat ea să aducă prosopul. Și chiar cît va întîrzia. Că va întîrzia ! mi-am dezvoltat cu ideea, simțind că aici ceva nu este în regulă.

— Nu, nu, întîrzierea aceasta a fost întîmplătoare. Cu totul întîmplătoare. Am verificat. Gabi, colega ei de la patru, primise cu o jumătate de oră înainte dessous-urile cadou. Era normal să i le arate Panseluței, iar aceasta să întîrzie, examinîndu-le.

— Poate nu-i o simplă coincidență...

— Adică propuneți reținerea străinei care i-a făcut cadou lui Gabi dessous-urile ? Anchetarea ei ? De ce i le-ați dat tocmai atunci ? Ar fi ceva !...

— Împingeți lucrurile în absurd ! m-am supărat eu.

Drept care ne-am continuat drumul tăcuți.

Ajungînd la Clubul nautic, ne-am prezentat casierului de la ghișeul intrării și i-am cerut să ne arate chitanțierul de ieri după-amiază.

— Cine a fost la bilete ? îl întrebă căpitanul.

— Eu. Facem în ture. O zi după-amiază, o zi dimineața.

— Îl recunoașteți cumva ? îi înmînă căpitanul fotografia lui Gorige.

Tînărul nu întîrzie prea mult cu privirea pe ea.

— Îl cunosc. Mi-a dat o hîrtie de-o sută și eu de-abia intrasem la trei. Nu încasasem nici treizeci de lei.

— Precis ? Ne interesăm în legătură cu o crimă !

— A omorît pe cineva ? întrebă speriat tînărul.

— Nu știm încă exact...

— A cerut și un joc de biliard... A lăsat suta la mine. A, da, a ieșit cu două tipe împreună.

În timp ce coboram scările care duceau la bar, căpitanul îmi explică ceea ce eu, bineînțeles, pricepusem :

— Cînd Gorige o să vină aici, băiatul o să tresară fără să vrea sau o să holbeze ochii la el. Iar Gorige o să observe și o să-și dea seama că noi i-am verificat alibiul. E bine să afle și el, e bine să afle și alții...

Îl recunoscu și barmanul pe Gorige.

— S-a așezat la masa aia, ne arătă el, cu două puicuțe, din astea străinele, una era ca un buldozer... Lui însă la cealaltă îi săriseră ochelarii. Așa merg astea străinele, cîte două, una fainâ, alta nasoală. Mi-a cerut trei richmond-uri... Vrăjelniță mare !... Și nici aia subțirică nu era prinsă în capse. Buldozerul...

— Au stat mult ? îl întrerupse căpitanul, ca să-i mai tempereze puțin zelul.

— El a mai supt două richmond-uri și valea cu puicuțele la coteț ! Cu subțirica. Ailaltă era bună de lustruit piatră de cruci !...

Mare hahaleră barmanul ăsta ! Și în special limba lui se cerea afumată urgent cu pucioasă.

Căpitanul i-a spus ceva despre crimă și am făcut cale întoarsă pe scări.

— Tot sîntem aici, i-am propus eu, să trecem vizavi, la tenis.

Administratorul terenurilor era un om mai în vîrstă, trecut de șaizeci de ani, slab, înalt, foarte corect îmbrăcat, cu o ținută de fost militar ; în micul său birou cu ferestruică-ghișeu, totul era într-o ordine desăvîrșită.

— Este doamna care joacă împreună cu bărbatul acela înalt, un tip de englez, spuse Ion Mirea, administratorul, restituindu-ne fotografia. Cred că e neamț, pentru că vorbește foarte bine germana. Ieri, doamna a venit mai tîrziu și nici el n-a jucat. Rar cînd lipsește.

— Ce înseamnă mai tîrziu ? Cam pe la ce oră ? vru să știe căpitanul.

— Să fi fost cinci și jumătate-șase. Da, era aproape de șase.

— Poate a stat pe o bancă așteptînd un partener ?

— Eu n-am văzut-o. Și eu circul mereu, cînd la un teren, cînd la altul... La vestiare... Nu aștept să vină lumea la mine, mă duc eu la ei.

— Sînteți pensionar ?

— Da, și în sezon lucrez aici. E al treilea an. Puteți să-l întrebați și pe tovarășul Dumbravă de mine.

— Nu trebuie să întreb pe nimeni. Unde ați lucrat înainte de pensionare ?

— Am fost șeful serviciului financiar la Consiliul popular din Mangalia.

— Tovarășe Mirea, vreau să vă rog ceva...

— Rugați-mă ce vreți, eu-s membru de partid încă de la naționalizare !

— Foarte bine. Ceea ce vreau să vă rog este în legătură cu înfățișarea dumneavoastră de bonom...

— Așa sînt, tovarășe căpitan, îl asigură Ion Mirea.

— Nu m-ați înțeles. Aș vrea ca doamna asta să afle că ne-am interesat de ea.

Administratorul ridică surprins capul, cercetîndu-l cu atenție pe căpitan, dar nu spuse nimic.

— Cînd o să vină as'ăzi aici, vă uitați mai întîi în toate părțile, ca și cum v-ați feri să nu vă vadă cineva, și-i ziceți, așa în secret, că vreți să-i spuneți ceva. O în-

formați apoi că azi-dimineață au fost la dumneavoastră doi domni de la Miliție care s-au interesat dacă a jucat ieri după-amiază tenis și la ce oră a venit pe teren. Dacă vă întreabă ce ne-ați spus, îi răspundeți că ne-ați confirmat prezența ei pe teren, dar nu v-ați amintit ora. Patru, cinci... Că nu v-ați amintit exact la ce oră. M-ați înțeles, tovarășe Mirea ?

— Eu am înțeles... Dacă nu vă supărați, mai vreau să văd o dată legitimația dumneavoastră, spuse administratorul oarecum jenat, însă mîna o întinse energic.

Pascu îi dădu legitimația și Ion Mirea o cercetă cu atenție, compară fotografia din legitimație cu fața căpitanului și spuse restituind-o :

— Nu vă supărați, dar ceea ce îmi cereți dumneavoastră este exact invers decît ar fi trebuit în mod normal să fac. Eu ar trebui să tac, iar dumneavoastră îmi cereți să vorbesc !...

— Să vorbiți ceea ce ne interesează pe noi să se afle și să păstrați tăcere asupra celor discutate acum. Să păstrați numai și numai pentru dumneavoastră ceea ce v-am rugat eu.

— E limpede. Lăsați că știu eu cum... Ca și cum i-aș face un mare serviciu...

— Exact. Iar dacă vă răsplătește cu bani, primiți. Indiferent cîți. În lei sau în valută. Îi băgați repede în buzunar, ca și cum ați fi așteptat recompensa. La ei altfel nu se concepe. Și ea n-o să poată pricepe că nu pentru bani ați servit-o. Ar însemna să stricați tot și să dați de bănuit.

— Aveți dreptate. Am înțeles. Dacă-mi dă valută trebuie s-o predau la casieria complexului. Ce spun ? De unde o am ?

— Banii aceștia nu-i predați. Tovarășe Mirea, ceea ce am discutat aici, rămîne aici ! Aici între noi ! Nici casierie, nici șef, nici nevastă, nici Hristos nu trebuie să știe nimic ! Dacă vă dă valută, v-o schimb eu peste cîteva zile.

— Am cam înțeles eu... N-aveți nici o grijă. O să iasă așa cum ați vrut.

Eram convins, căpitanul se pricepea la oameni. Bineînțeles că se pricepea, cea mai bună dovadă era că mă

alesese pe mine să-i fiu ajutor în treaba asta complicată și grea !...

Mai aveam de mers la debarcaderul de schi nautic și pe dig. Ieri fusese un frig că nu puteai sta fără pulover afară, azi erau peste treizeci de grade la umbră, asfaltul aleilor se încinsese la maximum, cu toți pomii din jur, parcă străbăteam un cuptor, soarele ne plesnea drept în creștet. Aveam impresia că, aprinzînd un chibrit, aerul va lua foc. Am parcurs drumul aproape tăcuți și după vreo zece minute am sosit la ghereta unde se vindeau bilete pentru ambarcațiuni sau pentru o plimbare pe schiuri.

La ghișeu era o fată drăguță, cu un oval ușor mongoloid. Am intrat înăuntru, ne-am prezentat și Pascu i-a arătat fotografia doamnei Ornitz.

— Ați văzut-o vreodată ? o întrebă el.

— Vine atîta lume aici... Totuși, cred că aș fi remarcat-o. Frumoasă femeie ! Da' ce-a făcut, tovarășe căpitan ?

— N-aș putea să spun c-a făcut ceva... Aș vrea să știu numai dacă a cumpărat de la dumneata ieri după-amiază biletele astea.

Fata cercetă biletele, luă chitanțierul, se uită la seriile de pe cotor.

— Eu am eliberat biletele, spuse ea ferm. Poate mi-a fost gîndul aiurea și n-am observat-o ?...

— Dar pe domnul acesta îl cunoști ? îi prezentă Pascu fotografia lui Selton.

— Da, pe el îl cunosc. E amantul doamnei ?

— De ce crezi că-i amantul ei ?

— O femeie atît de drăguță ca ea nu se poate să n-aibă un amant !

Am zîmbit și am fost prompt :

— Și dumneata ești drăguță !...

— Eu sînt măritată, tovarășe !... Vorbeam de astea, străine..., politiză ea ca la o lecție de geografie ținută cu mai mulți ani în urmă.

Căpitanul îmi aruncă o privire drăguță, am tăcut lăsîndu-l să vorbească cu fata.

— Domnul din fotografie a fost ieri pe aici ?

— Da, a fost. Are un inel negru pe deget, cu un fel de dinte montat înăuntru.

— N-ai putea să-ți aduci aminte cam pe la ce oră ?

— Devreme... Întotdeauna vine devreme. Cînd nu-i încă lume prea multă.

— Fii bună, aici, pe biletul de schi, ai ștampilat ora cincisprezece patruzeci și cinci — șaisprezece patruzeci și cinci, iar pe acesta pentru bicicletă — șaisprezece patruzeci și cinci — șaptesprezece patruzeci și cinci. Adică imediat unul după altul.

— Aaa, păi biletele astea le-am vîndut nu doamnei, ci domnului. Vă spun cu precizie ! „Dă-mi două bilete, mi-a zis el, unul pentru schi, altul pentru o barcă cu motor". Bărci cu motor nu mai aveam, l-am întrebat dacă nu vrea bicicletă. „Bine, dă-mi și-o bicicletă", a zis și mi s-a părut cam grăbit. I-am dat imediat după schi — n-aveam alte ore mai apropiate să-i dau. Cer foarte mulți biciclete ; pentru gimnastică.

I-am mulțumit fetei și crezînd că ne vom continua drumul spre dig, am pornit înainte.

— Stați puțin ! mă opri căpitanul. Pe dig mergem după-amiază, cînd vin obișnuiții orelor respective. Și nu mă îndoiesc că Selton va fi undeva pe plajă. Să-i oferim priveliștea asta a noastră, de ce să dezamăgim omul ?

O VERSIUNE POSIBILĂ, URMATĂ DE O SEARA FESTIVA

Surpriza s-a produs acolo unde ne așteptam mai puțin. Luînd la rînd copiile bonierului, am găsit într-adevăr înscrise pe una din ele marca și numărul autoturismului domnului Breker, numai că bonul original, care în mod normal e înmînat muncitorului după executarea lucrării, lipsea.

— Părîndu-i-se c-ar trebui s-aștepte prea mult, ne explică șeful service-ului, clientul o fi renunțat la lucrare.

Explicația nu stătea în picioare, Breker afirmase că el se grăbise, mergînd cu viteză, tocmai pentru că întîrziase la service ! Atunci ? N-am zis nimic, gîndindu-mă că Pascu va sesiza și singur neconcordanța flagrantă între cele declarate de Breker și cele descoperite de noi. Iar dacă nu,

să vadă — era de dorit — că perspicacitatea mea nu-i deloc de neglijat!

— Posibil, acceptă căpitanul. Bine, noi vă mulțumim, și își luă rămas bun de la șeful service-ului.

Înseamnă că n-a sesizat! mi-am spus eu, ieșind în stradă alături de el. Toată povestea asta cu spălatul mașinii nu-i decît o stratagemă perfidă! Ce-a făcut în acest timp Breker, eh?

La naiba, căpitanul probabil știa!... Sigur că știa, el primise doar rapoartele oamenilor săi! Inclusiv raportul lui Matinca... Era cunoscut aproape fiecare pas al celor de la etajul nostru după părăsirea hotelului, chestionarea de ieri avînd scopul nu de a afla ce-au făcut ei în acest timp, ci, odată cu crearea diversiunii „Serling", ce anume nu vor să declare. Dacă unul din ei va trece sub tăcere un anumit fapt, va da o oră inexactă sau o falsă relație, se punea îndată întrebarea — cum era și normal — de ce? Ce anume vrea să ascundă? Și în ce scop?...

— Ceea ce n-am înțeles, am spus eu căpitanului renunțînd la tăcere, este ce rost a avut să-i creați doamnei Selton impresia că minciuna ei n-a fost descoperită?

Pascu mă privi absent, ca și cum n-ar fi auzit întrebarea.

— N-ați înțeles? E și foarte greu de înțeles!...

Am încercat să cred că nu la mine se referise căpitanul și am continuat, dezvoltîndu-mi ideea:

— La tenis a venit mult mai tîrziu, e clar că nu poate acoperi o bună bucată de timp! Iar dumneavoastră știți ce-a făcut ea de la patru și douăzeci pînă aproape de șase!

— Și-a căutat soțul pe dig. Nouă însă, ea nu ne va mărturisi niciodată aceasta și atunci ce rost ar avea să forțăm nota? În schimb, se va afla că verificăm alibiurile tuturor. Ea — de la administratorul terenurilor de tenis, iar de la ea — toată lumea. Asta n-ați înțeles?

— De fapt...

— Sau n-ați înțeles de ce n-am insistat cu privire la Breker?

Mereu cobora căpitanul în fîntîna gîndurilor mele, m-am simțit ca un arici într-o vizuină de vulpe.

— Breker are un alibi perfect, în timpul crimei era la Mamaia !... am spus eu încercînd o eschivă.

— Și-a petrecut o oră întreagă la service. Cel care i-a spălat mașina, ori a pierdut, ori a rătăcit pe undeva bonul.

— Și ceilalți? Hai, dați-i drumul, căpitane! Sau așteptați satisfacția întrebărilor mele ?

Pascu izbucni în rîs, mă prinse de după gît cu brațul și, săltîndu-mă pe spatele său, mă aduse într-un echilibru foarte precar. Continuă să rîdă zgomotos. Se opri brusc.

— Că doamna Selton a folosit terenurile de tenis pentru a ne prezenta un alibi, v-a dat de gîndit ; dar că ea a plecat din hotel îndată după comiterea crimei, nu vă pune pe gînduri ?

— Într-adevăr !

— Cu portofelul lui Esden în sacul de sport ! Iar camerele lor sînt vecine !...

— Și dacă a fost scos așa și pistolul ? am raționat eu, dezvoltînd ideea servită de Pascu.

— Da, nu este exclus... Omul nostru a urmărit-o pe ea, nu sacul de sport. Mai ales atunci cînd s-a întors de pe dig și a jucat tenis. Sacul de sport a rămas lîngă bancă, nu ?

— E de ținut minte !... Și Frol ?

— Frol prezintă poate cele mai multe dubii... Ne-a spus c-a vrut să-l invite pe Esden la bowling, iar el la bowling a stat întotdeauna pe tușă !

— Asta declară Gorige !...

— Nu, asta-i realitatea. Am verificat rapoartele.

— În rest însă a fost clar că Gorige este pornit împotriva lui Frol.

— Este pornit. Și poate că nu numai din cauză că Frol nu-l vrea ca partener la canasta... Ne-a declarat c-a plecat din hotel la trei și jumătate. De fapt însă era patru și-un sfert ! Deci, nu înainte, ci după comiterea crimei !

— Iar la întoarcere, în loc să intre în camera sa, a intrat la familia Millen. Servindu-ne apoi cu toate presupunerile lui cu privire la Frol, și așa mai departe.

Ne apropiasem de hotelul „Callatis“, căpitanul se opri, luîndu-mă de braț.

— Criminalistul nostru, îmi explică el, m-așteaptă la Esden în cameră, așa că vă urcați în mașină și dispăreți

pînă la ora cinci undeva. La cinci ne întîlnim la cafée-barul nautic, să mergem pe dig. În regulă ?

În regulă nu era, ar fi fost grozav să aud părerea criminalistului chemat din București, am spus „da“ de parcă aș fi mestecat o cîrpă muiată în tix, mi-am luat costumul de baie și am plecat la Eforie s-o caut pe Ioana făcînd plajă în apropierea taberei de copii. Doamne dă să nu-l găsesc pe profesorul ăla de gimnastică lîngă ea, dîndu-și iar peste cap ochii, în loc să fie cu ei la copii ; uite cui încredințăm noi educația tinerei generații !

Întorcîndu-ne de pe dig, unde făcusem o adevărată demonstrație de verificare a alibiului lui Selton, ne-am pomenit depășiți de două picioare și în clipa următoare am știut cu precizie că deținătoarea lor nu putea fi decît tovarășa Moraru.

— Aura ! am spus eu șoptit, făcîndu-i semn lui Pascu.

— Zău ? încetini căpitanul.

Am tăcut. Pascu nu prea era în apele lui în după-amiaza aceasta, nu scosesem nimic de la el.

— A, am uitat că i-ați făcut curte !... spuse el cu o anumită malițiozitate în glas.

— Am încercat...

— Întrebînd-o dacă atunci cînd v-a sărutat cu atîta... „conștiinciozitate“, ca să folosesc expresia dumneavoastră...

L-am întrerupt, nu-mi convenea subiectul :

— Și-am aflat pînă unde pot merge lucrurile cînd te afli în serviciu comandat.

— Cînd ați aflat ?

— Mă întrebați în calitate de șef al Aurei sau... Nu înțeleg... am spus eu, părîndu-mi-se suspecte inflexiunile vocii lui Pascu.

— Nu, nu în calitate de șef.

Privirile noastre se întîlniră pentru o clipă.

— Motan afurisit ! Tăceați ? Excepțională fată ! De ce nu mi-ați spus ?

— Pentru că nu știam care sînt sentimentele Aurei. Ducîndu-mă la întîlnirea pe care i-ați dat-o... Ea trebuia să vină singură la întîlnire, nu ? Mă întorsesem de la arestarea lui Aralian, mi-a spus că ați sunat-o și că ne așteptați... pe amîndoi la ora opt în față la „Eva“. Ați încercat să vă ascundeți surprinderea văzînd-o venind îm-

preună cu mine. Nu v-a reușit și eu am înțeles de ce mă luase cu ea. A vrut să-mi arate că ea știa ceea ce eu încercam să-i ascund, că...

— De ce ? De ce trebuia să-i ascundeți ?

— Aura lucrează în grupa mea operativă... E aproape cu zece ani mai tînără decît mine... Și apoi, știți foarte bine, am un băiat...

— Ăsta e sfatul pe care ați vrut ieri să mi-l cereți ?

Căpitanul confirmă printr-o mișcare a capului.

— Moartea lui Dumitrana...

— Știu, l-am întrerupt eu, nu trebuie să-mi spuneți. Repet : Aura e o fată excepțională. Nu, nu pentru că am încercat să-i fac curte și nu mi-a mers, ci mai ales pentru modul inteligent cum a anihilat această încercare a mea. Conducînd cu abilitate o conversație, pe care n-am reușit s-o evit și prin care m-a pus în situația de-a trage concluzii cît se poate de ferme.

— Chemîndu-mă s-o însoțesc, a crezut probabil c-o să-mi spuneți că la întîlnire o așteptați numai pe ea... Dacă nu voi pricepe altfel...

— Nu v-am spus din jenă.

— În munca noastră, oricît de înțelegătoare ar fi o soție... Or Aura știe... Ea nu trebuie să-nțeleagă, ea știe ce înseamnă munca aceasta !

— Este un argument în plus ! Excepțională fată ! V-am spus. M-aș bucura mult. Și mi-ar face o reală plăcere să fiu unul din martori. Colonelul Dumitru și eu.

— Ați vrea ?

— Eu am propus !...

Am mers o vreme tăcuți, urmărind-o pe Aura ; cînd s-a îndreptat spre cofetărie, am înțeles că era o întîlnire provocată de ea.

Am intrat înăuntru, în timp ce Pascu se așeza la rînd în spatele Aurei, m-am instalat la o masă, atent la ce se petrece în jur.

— Amicul nostru, mă informă căpitanul sosind cu două înghețate, a vrut într-adevăr să se convingă dacă-i verificăm alibiul. Cînd s-a întors la hotel, doamna Ornitz era în balcon. Clar ?

— Clar.

— Altceva este însă și mai clar : complicele a ieșit prin radio în eter. La ora șase și douăzeci și patru de minute, din Mamaia.

— Din Mamaia ? De ce complicele ?

— Pentru că toți cei vizați de noi se găsesc în Neptun. Gorige este cu fata pe care a cunoscut-o ieri, Frol stă de două ore la bowling...

— Să demonstreze c-a vrut într-adevăr să-l invite pe Esden la o partidă de popice !...

— Nu este exclus.

— Din Mamaia ați spus ?

— Azi a transmis din Mamaia, mîine din Eforie... La ora maximei circulații de mașini, ca să nu-l putem repera. Se grăbesc oamenii, se grăbesc !... Au pus mîna pe parolă, vor să se întîlnească !...

— Au și primit răspuns ?

— Deocamdată sînt la primul apel. Ar putea să primească. Dacă și cealaltă parte este pregătită pentru întîlnire.

— Dracu s-o ia de treabă ! am spus eu cu năduf. Și nu putem face nimic !

— Tot ce se poate se face. Mașinile gonio sînt în alertă, radarul selecționează mașinile... Toate acestea cer însă timp. S-a transmis din Mamaia — ce mașini au trecut. S-a transmis din Eforie — ce mașini au trecut. S-a transmis între Eforie și Mangalia — ce mașini au trecut... Au ieșit în eter, deci... se grăbesc. Se grăbesc... Ar fi forțat ei nota, dar a făcut-o Cornel. Gata, să mergem ! se ridică Pascu.

— La căpitanul Avram noutăți nu sînt ? l-am întrebat eu pe drum.

— Cel care a fost văzut de soția barmanului ieșind pe coridorul ce duce la scara de serviciu face parte într-adevăr din grupul de englezi care s-a mutat alaltăieri de la „Orizont“. Stă la etajul unu, camera o sută unsprezece, chiar lîngă scara de serviciu, își petrece vremea tot timpul în barul de zi. Nu cred că sînt probleme cu el, bea de stinge. Ce-a făcut însă Stanford în jumătatea aceea de oră încă nu s-a putut stabili. Și nici cine-i tipul cu păr mare, blond, în sacou maron și pantaloni bej. Este ca și cum ai căuta acul în carul cu fîn. Să vedem, poate o să

fie mai ușor de identificat cele două fete cu care a ieșit el din hotel.

— O fi avut întîlnire cu ele la barul de zi. Nu le-a recunoscut nimeni ! Sau pe el ? Barmanul...

— Barmanul își amintește c-ar fi stat într-un grup în care erau și cele două fete, dar sigur nu e. Soția barmanului zice că l-ar fi văzut la jocurile mecanice...

— Poate i s-o fi părut ghidei că a vrut să urce pe scări la etaj ; omul se uita după ceva sau căuta fetele... Cînd nu mai sînt locuri în barul de zi, se bea și la măsuțele din holul hotelului !

— Eu știu toate astea... Sigur, pot fi coincidențe banale... Trebuie să verific orice.

Selton își făcu apariția oarecum mirat, adică ce mai vrem de la el, și cînd Pascu îl rugă să-și amintească mai bine ce-a făcut în după-amiaza de ieri, adoptă o mină contrariată, oprind mîna ce ducea pipa la gură.

— Înseamnă că nu mă credeți !

— Înseamnă că, verificînd afirmațiile dumneavoastră, ele s-au dovedit nereale.

— Cu alte cuvinte, am mințit !

— Exact, îl privi Pascu în față.

— Domnule căpitan !...

— Domnule Selton, pe dig nimeni nu v-a recunoscut c-ați pescuit vreodată acolo !

— Pe dig vine o mulțime de lume !

— Sînteți cel din fotografia aceasta ? întrebă Pascu și, alegînd fotografia lui Selton, i-o întinse, schițînd un zîmbet ușor ironic.

Selton examină intrigat fotografia și, nu știu de ce, se uită pe spatele ei, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească scris acolo ceva.

— Da, așa am ieșit eu azi-dimineață din hotel, spuse el în cele din urmă, restituind căpitanului fotografia. M-ați fotografiat, așadar ?

— Eu vă atrag atenția că este vorba de-o crimă ! Și dumneavoastră nu puteți justifica ce-ați făcut în timpul cînd ea s-a produs !

— Treaba aceasta cade în sarcina dumneavostră !

— Noi am stabilit că n-ați fost pe dig.

— Este foarte relativ !...

— Mai mult, că ați încercat să vă procurați un alt fals alibi...

— Un alt fals alibi, ce tot vorbiți ? ! îl întrerupse Selton pe căpitan, enervîndu-se.

Pascu continuă fără să-i acorde atenție :

— ...Cumpărînd de la ghișeul pentru ambarcaţiuni un bilet pe care nu l-ați folosit.

Selton rămase tăcut. Scutură scrumul din pipă pentru a cîștiga timp.

— Dacă doriți, vă putem confrunta cu casiera de la ghișeu.

— Asta nu înseamnă că am vrut să-mi procur un alibi ! Pur și simplu am renunțat la bicicletă...

— A reieșit însă c-ați cumpărat două bilete ! Unul pentru bicicletă, celălalt pentru schi nautic.

Căpitanul jucase abil zicîndu-i întîi doar de un singur bilet și, după umbra de ciudă din privirea lui Selton, am înțeles că ne trimisese în gînd la toți dracii. Şi probabil nici pe el nu se cruțase pentru că spusese ce nu trebuia.

— Ați considerat, continuă căpitanul, că acest alibi este mai ușor de verificat și ați preferat să mi-l serviți pe cel cu digul. Pe dig vine o mulțime de lume, v-ați spus, o să ne fie greu să stabilim cu precizie, pe baza descrierii dumneavoastră, dacă ați fost sau nu în ziua respectivă la pescuit pe dig.

— Doar n-o să mă bănuiţi pe mine de crimă ? !

— Bănuim pe toți care nu pot justifica ce-au făcut în timpul cît s-a produs crima. Şi mai ales pe cei care încearcă să inducă în eroare organele de anchetă ! Cu ce scop ? se naște pe drept cuvînt întrebarea. Cu ce scop ați cumpărat biletele ? O să fim nevoiți să vă reținem în interesul cercetărilor, domnule Selton.

— Pe mine ? se sperie Selton de-a binelea.

— Așa ar proceda orice poliție din lume !

Selton se foi pe scaun, băgă mîna în buzunarul hainei fără să caute nimic, nu credeam că o să reziste atîta.

— Soția dumneavoastră a găsit portofelul lui Esden și în loc să-l predea la recepție...

— Soția mea nu trebuie să știe nimic ! izbucni Selton, întrerupîndu-l pe căpitan, care îi forțase asociația de idei. În timpul cît s-a produs crima, am fost c-o femeie.

— C-o femeie ?... îl privi gînditor căpitanul, ca și cum ar fi priceput totul deodată.

— Cu o femeie măritată, al cărei nume nu vi-l pot spune.

— A, dumneavoastră i-ați cumpărat doamnei Ornitz biletele !... Din cauza asta n-o recunoaște deloc casierița !...

— Vă dați seama în ce situație sînt pus ? Da, despre... persoana la care v-ați referit este vorba.

— Să presupunem că noi am încerca să vă credem... Nu este suficientă doar declarația dumneavoastră.

— Doamna Ornitz nu va recunoaște niciodată un asemenea lucru ! V-o spun categoric !

— Ați discutat cu ea ?

Selton ezită pentru o clipă.

— Da, am discutat. Azi-dimineață pe plajă. Mi-a fost teamă că veți stabili că n-am fost pe dig. M-a implorat să nu vă spun nimic. Orice s-ar întîmpla, să nu vă spun nimic despre mine și ea. Domnul Ornitz este peste măsură de gelos — normal, dacă ne gîndim la diferența de vîrstă — divorțul ar fi iminent. Nu, ea nu va recunoaște pentru nimic în lume c-am fost împreună !

— Îmi pare rău, doamna Ornitz va trebui să ne spună unde și-a petrecut timpul.

Selton încercă să protesteze, dar căpitanul îl opri printr-un gest.

— N-aveți nici o grijă, nu va afla că știm de la dumneavoastră ceva. Mă mir că nu și-a imaginat că noi vom descoperi falsitatea alibiului ei !

— Nu, nu și-a imaginat. N-am bănuit c-o să faceți folosind fotografiile noastre...

Începu să nu-mi placă acest Selton, spusese cu o anumită inocență în voce ultima frază.

— De fapt, biletele erau pentru Ornitz, continuă Selton, și Mod făcea în așa fel încît el să le vadă.

— Înseamnă că povestea asta cu... biletele... Sînteți un om inventiv, domnule Selton !

— Ideea a fost a doamnei Ornitz. Cînd ai un soţ cu douăzeci de ani şi ceva mai în vîrstă, trebuie să ai şi idei !...

— Da, e-adevărat... Deci, vă întîlneaţi mai demult. Unde ?

— Este absolut necesar ?

— Este.

— În hotelul „Ancora".

— Aveţi acolo un prieten ?

— Nu, doamna Ornitz a cunoscut două fete... În sfîrşit, contra unei sume de bani, ele ne cedau camera în zilele respective.

— Ce număr are camera fetelor ?

— Vreţi să staţi de vorbă cu ele ?

— În loc s-o chemăm pe doamna Ornitz aici... Pentru dumneavoastră este mai de preferat, nu ?

— Patru sute douăzeci.

— Deocamdată, asta-i tot, domnule Selton.

Selton se ridică de pe scaun şi, tot mutînd pipa dintr-o mînă în alta, spuse ceea ce vrusese mai de mult să ne roage, dar mereu amînase, neştiind cum s-o facă.

— Cred că... vacanţa aceasta în România n-o să se soldeze pentru mine c-un... divorţ... V-aş ruga...

Căpitanul îl asigură de discreţia noastră şi după plecarea lui Selton, ne-am pus rapid picioarele în mişcare în direcţia hotelului „Ancora".

În cameră se găsea numai una din fete, o nemţoaică urîţică, cu faţa plină de pistrui şi care, după cum mi-am dat seama, se pregătea tocmai să coboare la masă.

— Da, poftim, se arătă ea foarte binevoitoare cînd i-am spus cine sîntem.

— Din cîte am aflat, intră în subiect căpitanul, la dumneavoastră în cameră se întîlnesc o doamnă şi-un domn. Este adevărat ?

Fata se uită speriată la noi şi, în timp ce încerca să spună ceva bîlbîindu-se, bobiţe de sudoare îi apărură pe frunte, conturînd marginea părului.

— Prietena mea a crezut că... este vorba de-o... singură dată... Cînd a rugat-o doamna...

— Ieri după-amiază au fost ?

— Da, confirmă ea printr-o mişcare a capului.

— Vă rog să alegeți dintre fotografiile acestea care sînt cei doi, puse căpitanul fotografiile pe masă.

— Numai pe ea o cunosc. Pe el nu l-am văzut niciodată. Ea venea înainte... După ce venea, noi plecam și cînd una din noi se-ntorcea, el nu mai era.

— Bine, arătați-mi persoana respectivă.

Fata alese cu un gest sigur fotografia lui Mod Ornitz și i-o întinse lui Pascu.

— O să ni se întîmple ceva rău din cauza asta ? întrebă ea, abia stăpînindu-se să nu izbucnească în plîns.

Am vrut să-i fac o morală, să se învețe minte să nu mai închirieze camera altă dată pentru întîlniri amoroase dacă nu-i în stare să le aibă pe ale ei, am renunțat, nu sînt bun la ținut predici ; Pascu își și luase rămas bun de la ea, lăsînd-o în coadă de pește.

Pe drum, căpitanul nu se arătă prea dispus să comenteze cu mine toate acestea, am hotărît să recurg din nou la stratagema cu supozițiile mele „teribile" :

— Nu m-aș mira să iasă ceva cu cel de la etajul trei !...

Pascu îmi spusese că nu-i plăcuse deloc tipul care locuia deasupra camerei lui Esden, un anume Ritles, îl și pusese sub observație.

— Să stăm jos, zise căpitanul, arătînd în direcția unei bănci. Am întrebat-o pe Aura. De la hotelul „Callatis", doar trei mașini sînt plecate. Ritles se găsea în hol, spuse el absent. Se vedea clar că mintea lui era cu totul aiurea.

Așa că, în timp ce ne așezam pe bancă, mi-am oferit pe furiș o bomboană de mentă, încercînd să rezolv dilema în care mă găseam : să rămîn tăcut ca să-l forțez pe căpitan să vorbească, ori să arunc în continuare cîte o undiță-două ? Pascu nu se arăta prea grăbit să-mi spună ce făcuse în timpul cît mă trimisese delicat la plimbare și nici să se sfătuiască astăzi cu mine, zău dacă nu-mi părea rău pentru el.

— Gorige a încercat să ne inducă în eroare afirmînd c-a plecat din hotel la trei și jumătate, iar în realitate a părăsit hotelul la patru și un sfert ! De ce n-ar fi înscenată antipatia dintre Gorige și Frol ? ! am spus eu alegînd cea de-a doua variantă.

Gîndiți foarte profund ! zise căpitanul absent

— Știu. Și mai știu că n-au așteptat să aruncăm crima pe capul lui Serling pentru a ieși în eter !

— Se simt în siguranță. Se simt în siguranță nu cumva prevăzînd că vom arunca crima pe capul lui Serling ? Iar asta e foarte interesant !... Pe de-o parte. Iar pe de alta, teama de-a nu pierde întîlnirea.

— Dar dacă au ieșit în eter cei care au venit la rendez-vous ? Cei pe care trebuia să-i aștepte Baxter aici ? ! Inițial Baxter, iar apoi Morel.

— Și eu m-am gîndit. Circumstanțele sînt însă împotriva unei asemenea versiuni.

— Cît ar putea dura depistarea ? Goniometria a făcut doar progrese !...

— Într-o circulație cu mii și mii de mașini, transmițînd de fiecare dată din alt loc...

— Cred că sînt ai lui Baxter ! am spus eu ca să-l provoc pe căpitan, gîndindu-mă că așa o să scot ceva de la el. În cazul în care cel care a ieșit în eter este complicele, atunci sînt de-ai lui Baxter.

Căpitanul rămase tăcut, continuînd să arunce cu o crenguță pietricelele din fața băncii.

— Dacă risc, ce se întîmplă ? dădu Pascu gîndurile pe față.

— Dacă nu știu cum vreți să riscați, nu vă pot da nici un sfat !

— Nu, n-am voie să risc, spuse el trecîndu-și mîna peste față și se ridică de pe bancă. Unde-i Ioana ?

— La 2 Mai. M-așteaptă s-o iau cu mașina.

— Bine, duceți-vă și veniți încoace. Nu vă mutați azi, mîine vă mutați la hotelul „Sulina". În seara asta facem o masă festivă. Vorbesc cu Melcișor să ne aranjeze o masă mai discretă și în același timp la vedere. Așa ca oferită de el. La opt și jumătate ne vedem aici.

Despărțindu-mă de Pascu, mi-am luat Espada din fața hotelului „Callatis" și, conducînd fără grabă, am trecut din nou în revistă cele întîmplate. Discutasem la prînz cu Ioana în amănunt lucrurile, îi luasem la rînd pe toți cei vizați, emisesem — și eu, și ea — ipoteze peste ipoteze, fără să ajungem însă la nici un rezultat mai concret.

Înclinasem să cred și mă mențineam la părerea că Frol și Gorige erau cei mai suspecți și nu era exclus ca ei

să fi acționat în complicitate unul cu altul ! Frol a comis crima, i-a pasat pistolul, tubul glontelui tras și valetul de treflă lui Gorige, iar acesta, plecînd din hotel, a pus bine corpurile delicte într-un loc pregătit dinainte.

Sau, în cazul celei de-a doua versiuni, autorul crimei este Gorige. Părăsise doar hotelul nu la trei și jumătate, cum ne spusese el nouă, ci la patru și un sfert ! Adică după comiterea crimei ! Ieșind din camera sa, a aruncat portofelul lui Esden lîngă ușa acestuia... Exact ! Numai Gorige putea să-l arunce, doamna Selton a găsit portofelul la cinci minute după plecarea lui Gorige !

Misiunea lui Frol a fost de-a „descoperi" crima, cu alte cuvinte, de-a justifica eventualele urme pe care le lăsase cu ocazia săvîrșirii crimei în prima versiune, iar în a doua, de-a distruge urmele lăsate de Gorige !

Tabloul era foarte clar, zău dacă știam de ce nu vrusese căpitanul să-l vadă așa cum i-l zugrăveam eu. Întîi, spusese că eu îi propun ceva în genul unei umbre de cîine olog, apoi, cînd i-am pus din nou în relație pe Gorige cu Frol, s-a făcut că n-aude. Umbră de cîine olog, adică ceva în genul umbrelor pe care le proiectezi pe un perete, combinînd degetele de la ambele mîini. Tata îmi proiecta așa iepurași...

Și era cît pe-aci să intre în mine o mașină apărută din față, noroc că reflexele îmi sînt cît se poate de prompte, am scăpat contrînd din volan, neatenți mai sînt unii.

Eu mă duceam sau veneam ? m-am întrebat în clipa următoare, văzînd cele două linii neîntrerupte ale autostrăzii în dreapta mea și nu în stînga, pentru că eu de fapt mă duceam. De atîta concentrare, trecusem pe sensul invers de mers.

Semnalizînd și asigurîndu-mă că din spate nu vine nimeni, am trecut repede dincolo, apoi de pe banda a doua pe prima, ca să nu mai am nici o problemă, să nu-mi mai facă semne disperate vreunul.

Rulam doar cu șaizeci de kilometri pe oră, bomboana de mentă era pe terminate, mi-am mai oferit una, puteam să continui. Și-am continuat spunîndu-mi că, de fapt, un singur lucru se opunea tabloului meu : Gorige fusese urmărit din clipa în care părăsise hotelul, declarațiile sale

fiind apoi confirmate de raportul ofițerului care îl avusese în primire.

Bine, să zicem că n-a ascuns corpurile delicte undeva, adică într-un anumit loc pregătit dinainte, dar el le putea pasa la rîndu-i cuiva !... Lui Stanford, care nu-i exclus să-i fie complice, de aia a și dispărut o jumătate de oră, neamțului cu care a jucat biliard sau — de ce nu ? — uneia din fete ! „Buldozerului", de pildă, ca să fie și mai bine jocul făcut ; într-un roman ar merge o rezolvare ca asta. Sau și mai înainte, cînd trecuse pe la terenurile de tenis, s-o vadă, chipurile, pe doamna Selton jucînd. Căpitanul singur spusese că o urmărire „pe oameni" era aproape imposibil de făcut !...

În schimb, toate celelalte pledau în favoarea tabloului meu, inclusiv faptul că Frol se aflase în hotel în timpul comiterii crimei, inclusiv, bineînțeles, încercarea lui Gorige de-a „arunca" vina asupra lui Frol. Procedeu foarte abil, dar, de fapt, o diversiune și nimic altceva ! Așa cum o diversiune a fost și eschivarea lui Frol de-a juca în după-amiaza de ieri sub pretextul, nedeclarat, dar recunoscut, că nu l-ar dori pe Gorige drept partener la canasta.

Totul a fost gîndit dinainte, analizată fiecare mișcare ca la jocul de șah. „Tu știi bine canasta, dar ești neatent, nu urmărești cărțile care ies, te etalezi înainte de vreme, eu mă enervez cînd pierdem pachetul, tu mă acuzi că n-am făcut lipituri..." Au pregătit astfel terenul, să ducă pe cine vor, pe mine nu mă păcălesc ei !

Și, deodată, mi-am adus aminte de un fapt esențial, dar pe care eu, din păcate, îl scăpasem din vedere : și Gorige, și Frol văzuseră, chibițîndu-ne atunci la poker, cînd Esden își trecuse mîna peste buzunarul hainei, spunîndu-i lui Ornitz că i-ar fi putut da el un valet pentru ca acesta să facă carré-ul ! Formidabil cum mi-a scăpat !

Da, îndată ce mă văd cu Pascu îl și pun să coroboreze acest fapt esențial cu toate celelalte puse în evidență de mine, acum este cît se poate de clar de ce-a făcut Frol, în complicitate cu Gorige, să nu se închege o formație de canasta în după-amiaza de ieri !

Sînt ai lui Baxter, Gorige — șeful, Frol — umbra, Frol a fost probabil și umbra lui Baxter, trimis cu

cîteva zile înainte în țară, ca să-l aștepte pe Baxter aici. Cînd a văzut că Baxter nu mai sosește, a comunicat Centrului și acesta i l-a trimis pe Gorige ca șef !

Ioana mă aștepta în curte. Am trecut amîndoi pe la tanti Frosia să-i dau bună ziua și ea îmi spuse că peste cîteva zile i se eliberează o cameră. Acum nu mai aveam nevoie să închiriez toată casa, fiind cu Ioana, o cameră îmi era suficient. Asta, avîndu-se în vedere că Pascu n-o să mă păstreze nici la hotelul „Sulina" prea mult.

Pe drum i-am împărtășit Ioanei ce credeam eu în legătură cu Gorige și Frol.

— Căpitanul ce-a zis ? vru ea să știe.

— Tu n-ai capul tău ? ! Singură nu poți să judeci ? ! m-am supărat eu și mi-a părut rău.

— Nu practic dopingul cu bomboane de mentă, ca tine !

Prin urmare, n-am mai scos o vorbă amîndoi pînă am intrat în Neptun.

— Da, cred că raționamentul tău este foarte temeinic, spuse Ioana deodată.

De-abia atunci am înțeles că ea tăcuse pentru că meditase tot timpul asupra versiunii expuse de mine.

— Sigur că da, am confirmat eu și i-am făcut cunoscut că o să mîncăm ceva bun astă-seară, Melcișor va fi la înălțime, abia așteptam să simt în cerul gurii ce va desena el prin aer cu mînuțele lui grăsuțe și scurte. Probleme cu mașina nu vor mai fi, ea va rămîne frumușel la parcare. orchestra de la „Callatis" era una dintre cele mai bune...

Ne-am schimbat rapid și, ducîndu-ne la locul întîlnirii, l-am găsit pe căpitan jucîndu-se cu aceeași crenguță cu care proiecta pietricelele din jur. Se ridică de pe bancă, în timp ce-i săruta mîna Ioanei, nu știu ce-l găsise să spună :

— Îți stă foarte bine în rochia asta !

Total neindicat ! Eu încercam să-i scot asemenea fumuri din cap, iar el, căpitanul, poftim ce-mi făcea ! Problema era acum de a ști dacă Ioana va crede ceea ce Pascu îi spusese...

Nu ne făcurăm bine intrarea în restaurant, și directorul se rostogoli în direcția noastră făcîndu-și elan cu mînuțele.

— Să trăiți, să trăiți ! Gata, gata...

Și, într-adevăr, totul era pregătit — Tămîioasa românească la gheață, să simți boaba de strugure cum îți plesnește în gură cu toată aroma de-o vară, adunată din pămînt și din soare, în loc de spumă de icre, am preferat o saramură de crap, gîscă umplută cu castane — *de l'oie farcie aux marrons*, cum ne ademenise Melcișor pe franțuzește —, o fi ea bună, o *kievskaia* însă este și mai și, numai la Capșa se mai poate mînca. Adică iei o bucată de piept de puicuță, bați ușurel carnea, pui la mijloc o felie zdravănă de unt proaspăt, rulezi peste ea pieptul, îl dai bine prin gălbenuș, apoi prin pesmet alb și-l cufunzi de cinci-șase ori cu spumiera într-un căzănel cu unt încins pînă la maximum. Doamne, cînd tai cu cuțitul o *kievskaia* și vezi carnea albă cum mustește de suc lîngă niște cartofi pai, rumeniți bine...

Așa mi-a umflat doamna Breker, fantastic ce ochi are, o bucată din cea de-a doua pîrjoală și căpitanul n-a avut ce face, a trebuit să-i dea domnului Breker jumătate din porția sa. Adică chiar o pîrjoală întreagă. Ioana scăpase, ea nu mai avusese ce da.

Ne pomeniserăm cu ei la masă ca un făcut, la un minut, două după ce ne adusese directorul *kievskaia*.

— Cel mai inteligent polițist pe care l-am văzut vreodată ! se oprise Breker în spatele căpitanului, cuprinzîndu-l cu simpatie de umeri. Vă deranjăm dacă stăm cu dumneavoastră la masă ?

Ne ridicaserăm, și eu și căpitanul, oferindu-le loc, sărise un chelner și adăugase o masă, *kievskaia*-i bună cît îi fierbinte, așa că îl lăsasem pe căpitan să se întrețină cu ei, numai că doamnei Breker, cu toate că mîncase cu două ore înainte, i se lipiseră ochii în farfurie la mine.

— Ce-i asta ? întrebase ea. Trebuie să fie foarte gustos... Groaznic ce pofticioasă sînt !

Îi dădusem să guste și n-am mai văzut farfuria înapoi.

Chelnerul umplu din nou paharele, ciocnirăm cu toții.

— Noroc, spuse Breker în românește. Probabil v-ați terminat treburile, eu, în orice caz, vă doresc numai succes !

Deci, căpitanul avusese dreptate, asta sugera masa noastră. Sau mai curînd expresia feței lui Pascu ? Ea mă

surprinsese la un moment dat și eu știam doar că nu-i decît o mască în spatele căreia căpitanul pîndea, un joc care îl costa foarte mult.

— Societatea noastră, continuă Breker, s-a destrămat ca și cum n-ar fi fost. Am stat azi pe plajă numai cu familia Ornitz. Pe Frol nici nu l-am văzut. Și nici pe Gorige. Dealtfel, soții Ornitz trebuia să fie aici, pe ei îi căutam.

— Uite-i că vin! Împreună cu Seltonii, interveni doamna Breker, făcînd cu mîna în direcția celor două perechi.

Se arătară zîmbitori și unii și alții, puțin mai reținut Selton, și se așezară cu toții la masă, ca și cum i-am fi așteptat anume pe ei. Sperasem că Brekerii o să plece, acum se cerea băut cu măsură paharul. Mai ales că doamna Ornitz lipise piciorul scaunului ei de piciorul scaunului meu.

Iritat de mirosul de mosc — acesta poate era doar pretextul și iritarea mea provenea de la abstinența care urma — m-am întors fără să vreau în direcția ei. Doamna Ornitz își plecă ochii ca o școlăriță surprinsă la oră, citind un bilețel de la colegul din banca vecină. Înseamnă că Selton o pusese în gardă, am judecat eu și mi-am zis că trebuie să-i spun ceva în sensul că totu-i O.K., nu va afla nimeni, noi, polițiștii, sîntem legați de secretul profesional, ca și medicii.

N-am găsit cuvintele potrivite și nici n-am avut timp, doamna Breker izbucni deodată în rîs. Rîdea și Ornitz, îi spusese o anecdotă probabil, doamna Breker se dădea în vînt după anecdote picante, atîta îi mai rămăsese și ei.

M-am trezit cu doamna Ornitz întrebîndu-mă:

— O să putem dansa împreună? Mă gîndesc că... acum, în calitate oficială...

— De ce?! am făcut eu contrariat, adică ce legătură avea calitatea oficială cu dansul?!

N-am mai continuat discuția, Ornitz ne povesti la toți anecdota pe care i-o spusese mai înainte doamnei Breker, povesti și Selton vreo două, apoi fiecare pe rînd, și masa noastră izbucnea mereu într-un rîs general.

Cînd începu dansul, Selton o invită pe Ioana, a fost de datoria mea s-o scot pe nevastă-sa. Pascu mă urmă

cu doamna Ornitz pe ring, ceva mai încolo l-am zărit pe Gorige dansînd. Era cu o tinerică, o blondă cam ștearsă, dar destul de bine făcută. Venise cu ea ca să fie văzut, pe mine nu mă duce el atît de ușor. Mă salută zîmbind și-mi făcu semn prietenește cu mîna.

TOATĂ LUMEA, PASCU, IOANA, LAMBORGHINI ESPADA, CUTIUȚA DE BOMBOANE ȘI EU

Dimineața m-am mutat cu Ioana la hotelul „Sulina", plaja urma s-o facem ceva mai departe de locul unde veneau cei de la hotelul „Callatis", ca și cum am avea un alt obiectiv. Mie însă nu-mi ieșeau din minte cele spuse înainte cu o oră de Pascu în legătură cu o nouă „voce" care ieșise aseară în eter.

— Înțelegi, Ioana, ce-nseamnă asta ? Asta înseamnă că după întîlnirea prin radio din eter, ei vor avea o întîlnire concretă ! O întîlnire concretă cu tipul de-aici ! Fără ca Securitatea să poată afla cine-i ! Și, implicit, pentru ce-au venit ei în țară. Cel care l-a omorît pe Esden și complicele său.

— În cazul acesta însă, raționamentul tău cu Gorige și Frol nu mai stă în picioare !

— Cum nu stă în picioare ?

— Foarte bine. Tu singur spuneai că în timp ce prima „voce" ieșea în eter la Mamaia, toți cei vizați se găseau în Neptun ! Atunci ?

— Da, ai dreptate, am spus eu oftînd.

— Cea de-a doua „voce" a așteptat pe recepție și, auzind apelul, a ieșit și ea în eter. Și din nou toți cei vizați se găseau în Neptun ! își relansă Ioana ideea.

— Se prea poate că în legătură cu complicitatea dintre Gorige și Frol... Să zicem că nu sînt complici. Dar că unul din ei trebuie bănuit, asta-i sigur ! Și eu aș înclina spre Gorige, avînd în vedere prietenia cu Stanford. Trimis în locul lui Baxter, nu în locul lui Morel.

— Ascultă... Și Baxter și Morel aveau același nume, numele de Paul Esden. Odată cu valetul de treflă, cel care se va duce la întîlnire va fi tot Paul Esden !...

Începuse să bată cîmpii Ioana !

— Adică cum Paul Esden ? Paul Esden e mort. Te-ai încurcat în nume, fetițo !

— Nu, nu m-am încurcat deloc ! N-ai priceput ? mă întrebă Ioana mirată și începu să-mi explice : Că Paul Esden e mort știu doar cei din hotelul „Callatis". Tipul sau tipii care sînt așteptați la rendez-vous n-au însă de unde să știe ! Deci, cel care se va prezenta la ei cu valetul se va da drept Paul Esden. Ei cu Paul Esden au venit să se întîlnească aici ! Jumătatea de valet nu este altceva decît confirmarea că-i într-adevăr Paul Esden ! Și nu este exclus să aibă și-un Citroën !

— Da, da...

— Baxter avea un Citroën. Tot Citroën avea și Morel.

— Am înțeles, ce dracu, Ioana !... m-am enervat eu. Uite ce facem : împărțim stațiunea în două, tu iei hotelurile din dreapta, eu — pe cele din stînga. Deci, cele două obiective : recepțiile și parcările din fața hotelurilor ! Gata, la treabă ! Și am sărit în picioare.

— Întrebăm pur și simplu, nu ? îmi ceru sfatul Ioana, precipitîndu-se în direcția șifonierului.

— Nu chiar pur și simplu. „Îl caut pe domnul Paul Esden, fiți amabil, sau amabilă, după caz, la ce cameră locuiește ?" Și, în dependență de răspunsul primit, procedezi cum e mai bine ! am elaborat eu din mers strategia investigațiilor care urmau și-am adăugat : Întrebi în franceză, făcînd pe străina, așa că îmbracă-te ca atare, cu românii știi cum se poartă cei de la recepțiile astea.

Trecuse de zece, era o căldură turbată afară cînd am ieșit din hotel. Ne-am despărțit chiar de la ușă, eu am cotit la stînga, Ioana la dreapta, Doamne ajută !

Am luat-o din hotel în hotel, întrebînd la fiecare recepție, nu mi-a scăpat nici o parcare, nici o alee măcar, am ridicat huse să văd ce se ascunde sub ele, atunci cînd forma mașinii aducea chiar vag a Citroën.

Se făcuse aproape trei, durerea din picioare mă săgeta drept în inimă, de-atîta soare capul îmi ardea ca o etuvă, în starea în care se găsea, nici chiar un perceptor n-ar fi scos o idee din el.

Spre surprinderea mea, n-am găsit-o pe Ioana în cameră și doar îi dădusem o porțiune mai puțin întinsă decît cea pe care mi-o luasem eu ! După un duș grandios, m-am întins în pat și m-am întrebat deodată : Dar dacă o fi descoperit Ioana vreun Esden și-acum îl așteaptă să iasă să-l vadă la față ? Nici vorbă, el nu poate fi decît de-ai lui Baxter !

Am simțit nevoia unei bomboane de mentă, cutiuța era în pantaloni, pantalonii tocmai pe scaun, sînt un om cu voință, chiar dacă nu-s, o să mă educ în acest sens, Gorige special a venit ascară cu fata, să-l vadă toată lumea cu ea... Și-am adormit în cimitirul gîndurilor mele.

M-a trezit Pascu.

— Ce naiba v-a găsit ? ! Ne-au înnebunit recepțiile sunînd la telefon ! Ori ne credeți tîmpiți ? ! Punctele de frontieră nu ne-ar fi sesizat c-a intrat un nou Paul Esden în țară ? ! Înregistrările de străini de la hoteluri nu ajung la „evidența populației“ de la Miliție ? ! Alertăm oamenii din cauza voastră !

Am rămas tăcut, scărpinîndu-mă în cap, așa gîndesc cîteodată ; ce puteam să-i răspund ? !

— Să bem mai bine un pepsi c-o vodcă mică înăuntru. Și n-ar strica și-o cafea.

Căpitanul izbucni în rîs.

— Să nu dați ochii cu colonelul Dumitru..

L-am întrerupt, știam asta și singur.

— Fac la repezeală un duș, vedeți c-am sunat chelnerul. Spuneți-i să ne aducă două cafele, pepsi și vodcă.

Căpitanul mă fixă deodată cu privirea, ca și cum i-aș fi sugerat o idee, exclamă „Prosopul !“ și, uitîndu-se la ceas, se repezi la telefon. Chemă recepția hotelului „Callatis“, ceru să fie căutat electricianul, fata de la doi să nu plece acasă, după care dădu buzna afară pe ușă.

Într-un minut am fost îmbrăcat, în următorul eram la mașină. Exista și un drum drept pînă la hotelul „Callatis“, dar cu semn de circulație interzisă, fie ce-o fi, mi-am zis și-am trecut peste semn, înainte de a intra în perimetrul hotelului, am redus din viteză să nu se vadă că-i vreo grabă adică.

Oficiul era chiar lîngă scara de serviciu, am urcat pe acolo și l-am găsit pe căpitan stînd cu Panseluța de vorbă.

— Îți amintești, deci, cu precizie ?

— Da.

— Și n-ai cerut electricianului să vadă despre ce-i vorba ?

— Ba am lăsat notă la recepție că-i soneria defectă. A venit la o zi, două. Nu-i numai al nostru, electricianul are și „Siretul", și „Midia" în primire.

— Și ?

— A zis că nu poate să-i dea de rost.

— Cum așa ?

— Că nu știe ce are, a zis. A umblat la siguranțe — arătă Panseluța în direcția lor — degeaba.

— La care siguranță a umblat ? Știi la care ? o întrebă Pascu și se îndreptă spre tablou.

— La amîndouă a umblat. Una-i pentru soneria de-aici, ailaltă cînd s-aprinde lumina la ușa camerei care mă cheamă. Amîndouă-s bune, da'... — ridică Panseluța din umeri.

Pascu deșurubă siguranța din dreapta, scoase afară cartușul, examină lița, totul era în regulă, montă siguranța la loc în tablou.

— Mai e liberă camera mea ? m-am adresat eu Panseluței, cu gîndul de-a o trimite să sune de acolo.

— Nu, stați puțin ! O să facem altfel, spuse căpitanul și în aceeași clipă în oficiu intră electricianul.

Dădu din cap în semn de salut și ne privi cam speriat.

— Dumneata te pricepi bine la treburile astea ? îl întrebă căpitanul arătînd spre tabloul cu cele două siguranțe.

— Cum să nu mă pricep ? ! Sînt în meserie de mic !...

— Atunci cum de n-ai reușit să repari o sonerie banală ?

— N-am reușit că-i ceva pe instalație. Siguranțele-s bune, poate să vadă oricine.

— De ce crezi că pe instalație ?

— E-ntrerupt tot etaju' ! Dac-ar fi un defect la vreo cameră, undeva, n-ar merge numai camera aia. Instalația e-n zid...

— Ați mai avut asemenea cazuri ?

— Nu, n-am mai avut. Am controlat legăturile din spate la tablou... Sînt bune. Am măsurat și cu becul... Curent vine, siguranțele n-au ce să aibă... Între tablou și prima cameră trebuie să fie ceva, nu mai departe.

— Ies undeva, la exterior, firele ?

— Nu, îs pe tub, îngropate în zid.

— Bine, și ce-i de făcut ? Măi omule, sînt întrerupte două circuite, nu unul ! Chiar amîndouă deodată ? !

— Siguranțele-s bune... Să încercăm și altele, dar și astea-s noi. Hotelu-i de anul trecut.

— Ia adu două siguranțe încoace. Da' fără gălăgie prea multă. Coboară pe scara de serviciu.

— Nici n-avem voie pe-ailaltă.

Electricianul se înapoie în scurt timp și în clipa în care înșurubă una din siguranțele aduse de el, soneria zbîrnîi în oficiu, făcîndu-ne să ne privim unii pe alții.

— Vezi, încet, de la ce cameră sună ! i se adresă căpitanul Panseluței.

Aceasta ieși pe coridor cu băgare de seamă și se întoarse informîndu-ne :

— Nu-i nici un bec aprins.

— Desfă siguranța ! ceru Pascu electricianului.

Odată cu desurubarea acesteia se opri și soneria.

— Asta ce înseamnă ? întrebă căpitanul.

Electricianul se uită la el gînditor.

— Că-i blocat un buton undeva. La vreo cameră.

— Bun, schimb-o acum pe cealaltă, să vedem unde-i butonul blocat, spuse căpitanul și-i făcu semn Panseluței să iasă din nou pe coridor.

— La două sute opt, unde-s domnii ăia bătrîni. Chiar alături de camera unde s-a comis crima.

Pascu luă din mîna electricianului cea de-a doua siguranță adusă de acesta, începu s-o înșurubeze în tablou și în momentul în care contactul fu stabilit, se auzi soneria. O opri, scoțînd siguranța afară.

— Ei, cum e ? îl întrebă el pe electrician.

— Uitați-vă și dumneavoastră la ele, siguranțele-s noi ! se dezvinovăți electricianul, întinzîndu-i-le căpitanului.

— Noi, da' nu merg.

— Eu așa ceva n-am pomenit de cînd sînt și-s de mic în meseria asta, da' așa ceva n-am mai văzut !

— Ia să ne uităm mai bine la ele, îi propuse căpitanul. Trebuie să aibă ele o hibă !...

Desfăcură fiecare cîte o siguranță, examinîndu-le cu atenție.

— Fir-ar ea a dracului de n-o merge în altă parte de-oi pune-o !

— N-o să meargă oriunde ai pune-o, spuse căpitanul, ridicîndu-se din dreptul ferestrei. Scoate lița de la siguranțele bune și montează-le în tablou. Pe astea le iau eu, și îi ceru electricianului siguranța.

— Adică să le defectez ? îl întrebă acesta mirat.

— Exact. Le montezi fără liță. Nu umblă nimeni la siguranțe fără aprobarea mea, s-a înțeles ? se uită Pascu pe rînd la cei doi. Și nimănui nici o vorbă ! Dar nimănui ! Defecțiunea-i pe instalație, nu se poate repara și pace !

Electricianul făcu întocmai cum îi ceruse căpitanul, acesta examină dintr-o privire tabloul, îi făcu semn că poate pleca și se adresă Panseluței :

— Încearcă să-ți aduci aminte dacă ai lăsat singur pe cineva în oficiu în ziua cînd mi-ai spus că s-a defectat soneria. Mă refer la străinii de aici.

— Așa mai vine cîte-o doamnă să-i dau fierul sau... să-și calce aici.

— În timp ce călca, te-a sunat de la o cameră și te-ai dus să vezi ce vrea...

— Poate... Știu eu... Se-ntîmplă.

— Doamna aia frumoasă, de la două sute șapte, n-a venit niciodată ? Sau bărbată-su...

— Nu, el, nu, da' ea vine mereu. Parcă să zic...

— Ce ?

— Uite, nu mai știu dacă a fost și-n ziua aia cînd s-a stricat soneria. Toate vin. Și doamna bătrînă, de la două sute opt... E drept, cel mai des vine doamna de care-ați spus. E cea mai elegantă din toate. Au, și ea și el, niște lucruri... Ia stați nițel... se concentră Panseluța. Nu știu dacă în ziua cînd s-a defectat soneria... asta nu mai știu, a venit ea cu o pereche de pantaloni ai soțului — îl prinsese ploaia aia puternică, spunea — vroia să le facă

dunga la loc. Nu se prea pricepea, cînd am lăsat-o o dată sau de două ori singură, m-au chemat la camere... Acu' mi-aduc aminte precis : erau mai mulți la domnii ăia bătrîni, vărsaseră pe pat șampanie cînd destupaseră sticla. Mi-au cerut să le schimb așternutul.

— Era și soțul doamnei de la două sute șapte cu ei ?

— Era. Sînt prieteni. Și mai era domnul de la două sute paișpe, se referi ea la Gorige. Ăștia erau.

— Cealaltă cheie a oficiului unde-i ?

— Tot la mine. Am rufăria-n primire...

— Ia să vedem !

Fata scoase dintr-un sertar al dulapului cheia și i-o înmînă căpitanului.

— Bine, o iau eu. Panseluțo, cum m-ai dus tu pe mine !... oftă Pascu cu ciudă.

— De ce, tovarășe căpitan ? se sperie ea.

— Lasă acum... Închide și du-te acasă.

Coboram scările înguste ale scării de serviciu, tremurînd de nerăbdare să ieșim odată afară, să-l întreb pe căpitan ce pot însemna toate acestea, cînd se întoarse spre mine :

— Unde-i mașina ?

— Jos, i-am spus eu în șoaptă, ajutîndu-mă cu mimica feței.

— Calm, nu ne grăbim, mă avertiză el.

— Da, da.

Matinca era lîngă Lamborghini Espada, ne salută înclinîndu-se și se dădu respectuos la o parte.

— Două sute șapte. Raportează. Stai pe recepție, îi aruncă căpitanul în treacăt, fără să se uite la el.

Ne-am instalat în mașină și în timp ce demaram de parcă ne-am fi dus la plimbare, Pascu comandă scurt :

— Hotel „Ancora" !

A înnebunit căpitanul, că n-or fi fetele băgate-n ceva ? ! Și fără să vreau am apăsat pe accelerație.

— Mai încet ! îmi ceru el.

— Mie nu-mi spuneți nimic ?

— Cum, n-ați priceput ?

— Adică Brekerii ? i-am răspuns eu c-o întrebare, gîndindu-mă la soneria blocată din camera lor.

— Opriți ! îmi ceru Pascu, pentru că și ajunsesem în apropierea hotelului și, coborînd, îmi spuse să rămîn în mașină.

Am rămas chinuindu-mă să înțeleg ce putea să aibă Breker comun cu fetele astea și a trebuit să calc legămîntul, neputînd rezista unei bomboane de mentă. Să fi acționat Breker prin complicitatea doamnei Ornitz cumva ? Nu este exclus... Exact, două sute șapte era numărul camerei lui Ornitz !... Selton ! El este tipul !...

— Rapid, la șosea ! îmi ordonă Pascu, urcîndu-se în mașină. Vorbiți singur ?

Am demarat trăsnet, căpitanul trase antena unui aparat minuscul de emisie-recepție, care-i apăruse în mîini, derulînd geamul, scoase antena afară și duse aparatul la gură.

„Delta ! Aici Oltul ! Delta ! Oltul te cheamă ! Delta, aici Oltul !“

„Da, Oltule, Delta te-aude ! Recepție“, se auzi în difuzor vocea Aurei.

Căpitanul începu să transmită :

„Emisie. Început. Plecat la întîlnire, acum două ore, blond, în jur de un metru șaptezeci, sacou maron, pantaloni bej, în Mercedes alb, sport, două locuri, capotă neagră, clișeu Mamaia. Locuiește în hotelul «Ancora», camera patru sute nouăsprezece, sub numele de Philip Bllin. Este cel semnalat de ghida O.N.T.-ului, luați măsuri în legătură cu camera lui. Propun ieșirea de îndată a Dunării la întîlnire. Terminat. Recepție“.

„Oltule, Dunărea te-a auzit ! răsună vocea colonelului. Luăm măsurile de reperare, ies la întîlnire. Primit raportul Mureșului, felicitări. Comunică unde te găsești. Terminat. Recepție“.

„Mureșul“ era deci căpitanul Matinca !

„Emisie. Sînt cu Maestru în drum spre autostradă. Vom supraveghea cele două intrări pe flux, în Neptun. Terminat. Recepție“.

Vra să zică așa îmi spuneau ei cifrat ! Foarte bine !...

„Oltule, terminat“.

„Terminat“.

— De unde știți că are loc întîlnirea ? am întrebat eu repede.

— Ieri au ieșit amîndoi în eter, înseamnă că și-au fixat pentru azi o întîlnire concretă. Ați văzut cum a putut Panseluța să ne inducă în eroare? Toate variantele mi le-a răsturnat declarația ei că la ora patru Dumitrana trăia. Mie însă nu-mi ieșea din cap întrebarea: de ce prosopul din baie a fost găsit jos, aruncat lîngă coșul de hîrtii? Un prosop, după cum mi-am dat seama, curat! Și de ce aruncat? De ce jos? Unii dintre străini fac pe miliardarii aici, dar Dumitrana?... Și doar Ornitz a fost primul vizat! El a fost singurul care a construit, speculînd pe ideea cu Serling! Alibiul cel mai ferm tot el îl avea! Or, cînd ești pus în fața unui asemenea alibi, trebuie să te-ntrebi dacă nu cumva a fost pregătit! Pregătit special pentru tine.

Ieșisem pe șoseaua ce leagă stațiunea Neptun cu autostrada, în depărtare am văzut bariera de cale ferată lăsîndu-se.

— A naibii barieră! înjură căpitanul.

Am frînat imediat, ca să nu oprim chiar lîngă pasaj, unde ni s-ar fi așezat în spate alte mașini, gîndindu-mă că am putea primi un mesaj, la care Pascu ar fi obligat să răspundă, și am scos Espada pe dreapta. Plesneam de curiozitate, încă înainte de a termina manevra, l-am întrebat pe căpitan:

— Și pe cel din hotel, pe Phillip Bllin, cum l-ați aflat? El e complicele?

— Evident. În clipa în care mi-am dat seama în oficiu cum a fost omorît Dumitrana, în aceeași clipă am știut cum au dispărut arma crimei, tubul... Întîlnirile amoroase cu Selton erau paravanul!

— Da, Bllin e vecin cu fetele de la patru sute douăzeci! am spus eu, făcînd repede legătura cu mesajul transmis de Pascu.

— Am întrebat la recepție cine-s vecinii nemțoaicelor, iar recepționerul mi-a zis că la patru sute nouăsprezece stă un bărbat blond, cu păr mare, lung, în jur de treizeci și cinci de ani, are un Mercedes alb, sport. Or, printre mașinile depistate cu radarul pe șosea după transmisia din Mamaia se află și un Mercedes sport de culoare albă. Gata! mă avertiză căpitanul.

Într-adevăr, trenul se auzise venind, am depășit mașinile care se așezaseră la rînd și am ajuns la pasajul de cale ferată chiar în momentul ridicării barierei. Apăsînd energic pe accelerație, am spus ceea ce devenise absolut cert :

— Deci, are valetul ! Se va da drept Paul Esden !

— În timp ce Ornitz stă în șezlong pe balcon.

— Ce-a căutat însă Bllin la noi în hotel, din moment ce primise pistolul, tubul, valetul... ?

— A venit cu portofelul lui Esden și l-a aruncat lîngă ușa acestuia.

— Putea s-o facă Mod Ornitz !...

— Nu, totul a fost calculat cu precizie. Mod Ornitz a plecat din cameră la trei și patruzeci de minute. Iar portofelul trebuia să fie găsit după ora patru și zece— patru și un sfert. Pentru a da organelor de anchetă încă un indiciu asupra orei cînd a fost săvîrșită crima. Un indiciu care punea în afară de orice dubiu situația pe care o va relata Panseluța.

— Formidabil ! am exclamat eu.

— Iar Bllin nu risca nimic. Continuul du-te-vino din hol și de la barul de zi îi ușura mult misiunea — numai întîmplător a fost el văzut de ghidă — aruncarea portofelului era o treabă de nici un minut. A coborît pe scara de serviciu, care era mai aproape de camera lui Esden, și a agățat două fete la jocurile automate, pentru ca totul să fie cît mai în regulă. Or lucrurile erau și așa aproape în regulă — ghida ne-a declarat că-l văzuse în jur de patru și jumătate. Nu se uitase la ceas, nu ?

Pînă la ieșirea în autostradă nu erau mai mult de trei kilometri, am redus din viteză. În Neptun se putea intra însă și din direcția Mangalia, l-am întrebat pe căpitan în dreptul cărei intrări ne postăm.

— Aici e mai bine. Ieșiți pe autostradă !

Și în momentul următor am văzut-o pe Ioana apărînd din spatele unor tufișuri, ce se ridicau ceva mai încolo de șanțul șoselei.

— Ioana ! mi-o arătă căpitanul.

— Am văzut-o, am spus și am oprit lîngă ea.

Se repezi la portiera căpitanului.

— Ați descoperit Citroënul ?

— Tu ce faci aici ? o luă căpitanul din scurt.

— Asta făceam, urmăream dacă nu trece cumva Citroënul.

— De la ce oră stai ?

— De la două.

— N-ai văzut un Mercedes alb, sport, cu un tip blond la volan ?

— Ba da. A luat-o spre Constanța, la dreapta. Vin și eu cu voi, nu mai pot de picioare, se strecură ea prin spatele căpitanului.

— Ești sigură că spre Constanța ? se întoarse Pascu spre Ioana.

— Absolut sigură. Înapoi n-a trecut, că-l vedeam.

— Dați-i bătaie ! îmi făcu semn căpitanul.

În cîteva minute acul kilometrajului urcă la o sută patruzeci, mă strecuram, claxonînd, cînd pe prima bandă, cînd pe a doua. Căpitanul vru să spună ceva, dar fu întrerupt de o voce ce izbucni în difuzorul aparatului său de radio.

„Delta, Delta, vorbește Crișul ! Delta, aici Crișul !“

„Da, Crișule, Delta te-ascultă, recepție“.

„Emisie. Început. Mercedesul semnalat a staționat în jurul orelor șaptesprezece treizeci — optsprezece în refugiul de la kilometrul treizeci și patru, plus trei sute, al șoselei Constanța—București, primul refugiu după aeroportul Kogălniceanu. Era încadrat de un Ford vest-german și un Wartburg cu număr de Varna. Mă îndrept spre Constanța. Terminat. Recepție“.

„Crișule, aici Delta. Terminat“.

— Un Wartburg ? se întrebă căpitanul. Un Wartburg cu „BG“ a stat parcat o zi întreagă lîngă Citroënul cu care a venit Dumitrana aici. Un Wartburg din Bulgaria ?...

Cuplă emisia :

„Delta, Delta, Oltul te cheamă !“

„Da, Oltule, sînt Delta. Recepție“.

„Emisie. Început. Cere semnalmentele Wartburgului. În caz că este în două culori, bleu cu alb, pune-l sub urmărire. Ar putea fi cel așteptat la întîlnire. Terminat. Recepție“.

— Mercedesul ! am strigat eu arătînd în față pe șosea, în timp ce Aura transmitea că „Dunărea“ a plecat cu Citroënul în direcția Constanța.

Mercedesul trecu ca o licărire, căpitanul îmi ceru să mă iau după el. I-am avertizat că frînez, profitînd de un gol în circulația din sens invers, am tras energic frîna de mînă și, simultan, am bracat scurt din volan ; blocate de frînă, roțile din spate au derapat puternic, întorcînd mașina aproape „cap-la-coadă“, și am înfipt pedala de accelerație în podea.

A fost pentru prima dată cînd am depășit cu Lamborghini 180, nu se auzea la motor nici pic de efort și acul kilometrajului continua să urce spre cifra 200. Am ridicat piciorul de pe pedală, în parbriz apăruse spatele Mercedesului. Fantastic ce repriză puteau să aibă acești 12 cilindri în V ai Lamborghinei Espada, cu cei aproape 400 de cai !

Deodată, tipul din Mercedes frînă brusc și a trebuit să trec pe prima bandă, ascunzîndu-mă după un camion ca să nu mă repereze în oglinda lui retrovizoare. Din sens invers am văzut venind un Citroën.

— Colonelul ! mă anunță Pascu. Bllin a văzut Citroënul, de aia a și frînat el așa. Înseamnă că întîlnirea a avut loc, dar s-a soldat c-un eșec. Să nu-l fi suprimat Bllin pe cel din Wartburg cînd acesta și-a dat seama că parola nu corespunde, că-i o falsă parolă.

— A, la Dumitrana a fost jumătatea de valet contrafăcută ? ! Este... A întors ! l-am avertizat eu pe căpitan, întrerupîndu-mă. Mercedesul era acum cu fața spre noi, Bllin se hotărîse să urmărească Citroënul, altfel n-ar fi întors.

Fusesem cît se poate de inspirat că rămăsesem pe prima bandă, în spatele camionului.

— Întoarcem și noi ! Bllin a-nnebunit cînd a văzut pe șosea Citroënul ducîndu-se.

Căpitanul cuplă emisia și, chemînd-o pe Aura, îi anunță situația de pe autostradă.

Aura îi răspunse că Wartburgul fusese reperat ieșind din Constanța în direcția Eforie. Era vopsit într-adevăr în două culori, bleu cu alb, numărul său de circulație corespundea cu cel din raportul lui Matinca, apoi ne

transmise semnalmentele tipului care se afla la volanul Wartburgului : înalt și masiv, trecut de cincizeci de ani, fața energică, părul scurt, negru, sacou bej în carouri. Colonelul Dumitru va încerca o întîlnire cu tipul din Wartburg, încheie Aura.

Întorsesem mașina, de astă dată fără să-mi mai asum riscul unui *tête-à-queue* în plină autostradă, acum știam încotro se îndreaptă Philip Bllin. Voia să vadă de ce apăruse pe șosea Citroënul lui Esden chiar în după-amiaza în care avusese el întîlnirea. Mai ales că, la această întîlnire, jumătatea lui de valet nu se potrivise deloc cu cealaltă.

— Așadar, pe unul din Bulgaria îl așteptau ei aici ! am reflectat, fără să vreau, cu glas tare.

— Mașina-i din Varna... El, Dumnezeu știe ce hram poartă !... Îmi fusese teamă să nu se suprime reciproc. În asemenea cazuri, cu parole atît de ferme, dacă una se dovedește contrafăcută, cam așa se întîmplă. Probabil că, aici, ceva a fost altfel...

— Colonelul cum o să procedeze atunci ? ! l-am întrebat eu pe căpitan și am lăsat un Opel să se intercaleze între mine și Mercedes.

— Colonelul are două atuuri : jumătatea veritabilă a valetului și Citroënul cu numărul de circulație cunoscut dinainte de către tipul din Wartburg. Altfel n-ar fi avut cum să găsească mașina. Știa de hotelul „Callatis", dar, în fața hotelului, ar fi putut staționa și un alt Citroën. Dacă numărul mașinii n-ar fi contat, Morel n-ar fi schimbat plăcile de circulație cu cele de la mașina lui Baxter !

— Înseamnă că eu cu Ioana ne-am gîndit bine cînd am avut un Citroën în vedere !

— De fapt, m-am gîndit numai eu ! interveni, total lipsită de modestie, Ioana, întrerupîndu-mă.

— Amîndoi, am spus eu concesiv. În sfîrșit, că ei puteau să vină aici c-un Citroën ca cel al lui Esden.

— Riscul ar fi fost mult prea mare. Avem și noi ochi de văzut... Or tocmai acest lucru vroiau să-l evite : amestecul nostru, al Securității în treburile lor. În niște treburi care, după Wartburgul ăsta, par a nu ne privi la modul foarte direct.

— Ca să nu se întîlnească pe teritoriul țării lezate ?

— Posibil. Posibil ca celui din Wartburg să-i fi convenit mai bine întîlnirea aici. Semnalul că el este gata de întîlnire, așa cum se poate presupune acum, a fost parcarea mașinii sale lîngă cea a lui Esden, a Wartburgului lîngă Citroën. Noi nu aveam însă de unde să știm. În general, bîjbîiam într-un întuneric total. Cei care-l așteptau, Ornitz, Bllin, cunoșteau însă acest semnal. Mai mult, le-am făcut un serviciu rupînd antena Citroënului. Am rupt-o ca să arătăm de ce nu putem ieși în eter. Adică nu din cauza necunoașterii undei de întîlnire și a cifrului. Numai că Bllin a putut astfel să justifice de ce-a venit în Mercedes la întîlnirea concretă și nu în Citroën.

— Acum, colonelul Dumitru o să speculeze acest lucru. Îi va face, probabil, semn cu luminile, atrăgîndu-i atenția asupra Citroënului său și nu-i exclus să-i arate simultan, prin parbriz, jumătatea de valet. Adică, eu sînt adevăratul Paul Esden, pe cel cu Mercedesul l-am trimis doar să verifice dacă ai într-adevăr parola sau nu ; n-am vrut să riscăm.

— Aveți în gură o bomboană de mentă ? mă întrebă căpitanul.

— ...Poftim, spre convingere, jumătatea veritabilă a valetului de treflă ! Verifică, parola se potrivește perfect, am continuat eu fără să țin seama de faptul că Ioana și Pascu izbucniseră în rîs.

Am tăcut un timp, mergînd în plasa Opel-ului, puteam urmări prin geamul său din spate fiecare mișcare a Mercedesului, și cum nu sînt omul care să țină la supărare prea mult, atunci cînd nu se ține, bineînțeles, ea după mine, l-am întrebat pe căpitan ce-a fost de fapt cu siguranțele din oficiu.

— Nimic complicat, doar foarte bine gîndit. Căpăcelul de contact al cartușului avea deasupra o peliculă izolatoare de lac transparent. Te uiți, siguranța-i bună... Și totuși nu merge.

— Formidabil ! am exclamat eu fără să vreau.

În clipa următoare, din sens invers, trecu Wartburgul, talonat îndeaproape de Citroënul colonelului Dumitru.

— Probleme nu mai sînt. Două mașini de-ale noastre îi acoperă spatele, remarcă Pascu în timp ce eu intram

în marșarier într-un refugiu, ca să fiu pregătit pentru o eventuală întoarcere.

— Cel din Wartburg a văzut oare Mercedesul acum pe șosea ? îl întrebă Ioana pe căpitan.

— Cu atît mai bine dacă l-a văzut ! Să nu încerce însă Bllin să împiedice întîlnirea... A știut colonelul de ce și-a asigurat spatele !

Într-adevăr, Mercedesul întorsese undeva mai încolo, venea din față acum, l-am lăsat să se îndepărteze puțin și am întors după el. Acul kilometrajului îmi arăta că Bllin gonește, nu glumă. În parbriz îmi apăru spatele Citroënului, înseamnă că el îl depășise, renunțînd la urmărire. Am înfipt din nou pedala de accelerație în podea, trecînd pe lîngă colonel, apoi pe lîngă Wartburg, ca din pușcă.

— Să nu-l scăpăm !... se temu Pascu.

— Nu-l scăpăm, da' se duce chiar nebunește !

A trebuit să împing acul kilometrajului dincolo de 200 pînă să văd spatele Mercedesului și am redus ca să nu mă repereze cumva. Știam că la viteza asta nu-și putea permite să urmărească retrovizoarele sale, dar o măsură de precauție în plus niciodată nu strică.

Nu, Bllin era conștient că celor 195 de cai ai unui Mercedes Coupé 280 SL, puține mașini le pot face față și el era atent doar cum să se strecoare mai bine de pe o bandă pe alta. Continuă să gonească chiar și după ce intră pe laterala care ducea spre Neptun, în cele din urmă însă aglomerația de mașini îl obligă să reducă mult din viteză.

Ajungînd în centrul stațiunii, vira la stînga și o luă drept spre „Callatis". Opri cu puțin înaintea hotelului, pe aleea cu sens interzis. Cînd dispăru pe ușă, căpitanul Pascu țîșni din mașină, îi făcu semn lui Matinca și amîndoi intrară după Bllin în hotel.

M-am întors spre Ioana, rămăsesem ca doi caraghioși în mașină. Sus se petreceau lucruri importante, arestarea lui Ornitz îi va surprinde pe toți, or să iasă cu toții pe balcoane...

— Haide, repede ! i-am făcut eu semn Ioanei și am pornit-o în fugă să ies înspre partea balcoanelor.

Cînd am ajuns, răsunară, una după alta, două împușcături, la scurt interval. Ridicînd ochii în direcția balcoanelor, l-am văzut pe Bllin dîndu-și drumul pe acoperișul de beton al restaurantului și am zis că s-a făcut praf. Da' de unde, alerga încoace, spre margine.

Cînd a atins pămîntul, m-am aruncat peste el, doborîndu-l cu fața în jos. Cum s-a nimerit cutiuța cu bomboane de mentă în mînă la mine, nu știu, știu doar atît că i-am înfipt unul din colțurile ei între coaste...

— Nu mișca ! Nu mișca ! am strigat eu și cu stînga l-am pipăit să văd unde are pistolul.

Îl avea în buzunarul drept de la haină, de-acolo îl scosese Ioana, întinzîndu-mi-l. Dintr-un salt am fost în picioare, ținînd pistolul îndreptat energic spre Bllin.

— Scoală cu mîinile sus ! i-am ordonat eu.

Și în timp ce el se executa, i-am spus Ioanei să-l mai caute prin buzunare o dată.

— Și sub braț ! am adăugat, retrăgîndu-mă un pas înapoi. Tipii ăștia se pricep să-ți zboare dintr-o lovitură pistolul din mînă.

Ioana nu găsi nimic. Am vrut să-i fac semn lui Bllin să se pună în mișcare în direcția hotelului, dar apăru alergînd Pascu și în următoarea fracțiune de secundă, Bllin, prins de mine, avea cătușe subțiri și strălucitoare la mîini. Ei, așa mai mergea să-l duc sus !

Cînd să bag pistolul în buzunar, mi-am adus aminte că avusesem probabil spectatori și, uitîndu-mă spre balcoane, le-am văzut pline de lume. Gorige și Frol mă salutară strîngînd deasupra capului, în semn de felicitări, ambele mîini. Le meritam, cred și eu.

— Cine a tras, Ornitz sau ăsta ? l-am întrebat eu pe căpitan în timp ce urcam pe scări, la etaj.

— Cînd ne-a văzut intrînd, a tras și a trebuit să ne retragem. L-am lăsat pe Matinca acolo și-am fugit jos. Dacă n-ar fi avut de gînd să sară n-ar fi tras !...

I-am găsit pe soții Ornitz cu fața la perete, iar pe căpitanul Matinca în ușa balconului, ținîndu-i la respect cu pistolul. Ne zîmbi și, ordonîndu-i lui Bllin să treacă alături de cei doi, scoase din buzunar o pereche de cătușe subțiri, cu care prinse încheietura de la mîna stîngă doamnei Ornitz, apoi pe cea dreaptă a soțului ei.

— Întoarceți-vă ! le ceru el.

Ornitz izbucni, dînd cu ochii de Bllin :

— Am spus și repet : nu-l cunosc pe acest individ ! gesticulă el congestionat de furie.

Pascu se așeză pe marginea patului, căpitanul Matinca vru să închidă ușa balconului, dar el îl opri :

— Lasă ! Nu-i nimic dacă se aude. Nu facem un secret din faptul că ne sosesc în țară și asemenea specimene de „turiști" ! Să se audă !... Deci — se întoarse Pascu spre Ornitz — nu-l cunoști pe acest domn Philip Bllin ? Și nici nu știi de ce-a venit el aici ? Bun, asta o lămurim mai tîrziu. Deocamdată...

Sculîndu-se de pe pat, se apropie de soții Ornitz și, ridicînd cele două mîini prinse în cătușe, aruncă o scurtă privire asupra degetelor lor. Doar nu s-o pricepe și la chiromanție căpitanul ? ! Nu de asta ne ardea nouă acum !...

Pascu se așeză reluînd :

— Deocamdată, vă acuz de asasinarea lui Paul Esden !

Ochii lui Ornitz îl fixară pe Pascu, inexpresivi, două găuri și atît pe o față străbătută de un zîmbet ironic.

— Asta cum ați mai născocit-o ? rîse el cu destulă naturalețe. Cînd a fost omorît Esden jucam poker ! Cu domnul maior ! arătă Ornitz spre mine. Cu...

Căpitanul îl întrerupse :

— Nu, cînd te-ai așezat la poker, Esden era mort !

— Cum era mort ? La ora patru a vorbit fata de la oficiu cu el ! Iar noi...

— De unde știi c-a vorbit fata de la oficiu cu Esden ? îl țintui Pascu, întrerupîndu-l.

Privirea lui Ornitz fu străbătută de o umbră de ciudă, spuse însă cu dezinvoltură în voce :

— Așa se vorbește...

— Nu se vorbește nimic. Am avut noi grijă să nu se vorbească. Este prima gafă pe care ai făcut-o. Da, recunosc, ai reușit să ne induci în eroare. Ai reușit să ne lansezi pe versiunea servită cu abilitate... Patruzeci și opt de ore, nu mai mult însă ! O să-ți spun eu cum ai procedat. De Esden te despărțea doar un singur balcon... Organizînd mai devreme jocul de poker, ai atras-o pe doamna

Breker în camera voastră și astfel ai avut drum liber spre balconul lui Esden, pentru că domnul Breker era plecat la Mamaia.

— Cum spre balcon, cînd ușa lui Esden a fost găsită încuiată ! Ce tot vorbiți ?!

— Da, da, pe ușa aceea ai pătruns la Esden în cameră, continuă netulburat căpitanul. L-ai surprins ieșind din baie și ai tras. Ai închis ușa balconului și ai mutat cadavrul lui Esden, așezîndu-l în așa fel încît să se creadă că a fost împușcat de cineva care a intrat de pe coridor. Numai că. în cădere, Esden s-a sprijinit de tocul ușii antreului, care i-a imprimat pe spate, sub omoplatul stîng, un semn în lungime. Ai dat drumul la duș, ai aruncat jos prosopul de baie și ai ieșit pe coridor, lăsînd ușa descuiată.

— Simple presupuneri cu care încercați să aruncați pe capul meu vina ! Doamna Breker s-ar fi sesizat că am revenit în cameră de pe coridor, atunci cînd eu, așa cum afirmați, ieșisem pe balcon !

— Doamna Breker era ocupată cu examinarea iilor. Care tocmai în acest scop au fost cumpărate. A probat o ie, a avut grijă soția dumitale ca doamna Breker să nu sesizeze nimic !

— Eu ? se miră Mod Ornitz cu nevinovăție și începu să plîngă. Ce-i asta, Mas ? Ce se întîmplă ? Ce vor de la noi ?

— Să lăsăm scenele, doamnă Ornitz ! spuse sever căpitanul. Ai preluat pistolul, tubul tras și portofelul lui Esden și te-ai dus, vezi Doamne, la una din obișnuitele întîlniri amoroase cu domnul Selton !

— Cu Selton ? Ce-ntîlniri ? izbucni Ornitz, întorcîndu-se spre soție, care lăsă ochii în jos.

— Comedia asta nu ajută la nimic, terminați ! Știai foarte bine de întîlnirile astea !... Biletele de ambarcațiuni, pe care Selton le cumpăra doamnei Ornitz, ne erau nouă de fapt destinate, nu dumitale ! Ca „vina“ de infidelitate s-o mascheze pe cea de complicitate la crimă ! Sosind, ca de obicei, în camera fetelor înaintea lui Selton, doamna Ornitz i-a transmis, prin balcon, lui Philip Bllin — arătă căpitanul spre acesta — pistolul, tubul tras și portofelul lui Esden.

— Nu-l cunosc ! Nu l-am văzut niciodată ! neagă Ornitz cu hotărîre.

— Iar în acest timp, dumneata, continuă căpitanul, sculîndu-te de la joc sub pretextul schimbării cărților, ai intrat în camera doamnei Breker și, ridicînd receptorul, ai format numărul oficiului. A răspuns fata. Știai că Esden îi spunea Panseluța și te-ai folosit de aceasta pentru a o face să creadă că vorbește cu Esden. I-ai cerut un prosop de baie curat și ea l-a adus la camera lui Esden. Așa ai reușit să ne induci în eroare că la ora patru Esden mai trăia încă și, în același timp, să-ți creezi un alibi perfect !

— E un bluf ! rezistă Ornitz.

— Bluf este, dar cel cu telefonul !... L-ai pregătit bine. Ca să motivezi folosirea telefonului, adică, vezi Doamne, de către Esden, ai făcut ca madama să nu poată fi chemată prin intermediul soneriei. A defecta soneria din camera lui Esden era însă un lucru periculos și, în același timp, faptul ar fi putut sugera organelor de anchetă substratul unei asemenea defecțiuni. Și atunci, ai scos din funcțiune întregul etaj. Izolînd cu lac incolor contactele de la cartușele ambelor siguranțe. Ambelor, pentru că nu știai — și-ar fi fost imprudent să-ncerci a afla — care este cea de la sonerie și care de la circuitul semnalului luminos. Iar lacul incolor este cel cu care îți faci manechiura, domnule Ornitz !

— Ați născocit o poveste... Numai că trebuie s-o susțineți cu probe !

— Analiza lacului de pe unghiile dumitale nu crezi că ar putea fi una din probe ?

— Lacul de unghii se vinde la magazin !...

— Dar asemenea cărți de joc rupte în două... — scoase Pascu din portofelul lui Bllin valetul de treflă — ...tot la magazine se vînd ?

Ornitz încercă să se stăpînească, controlîndu-și expresia feței, dar tocmai acest efort și probabil șocul pe care-l resimțise îi spuziră fruntea cu sudoare.

— Nu, domnule Ornitz, asemenea cărți de joc nu se găsesc nicăieri de vînzare ! Ele pot constitui însă parole pentru spioni ! Pentru ca l-ai omorît pe Esden...

— Ai expediat-o, prin soție, complicelui, interveni Matinca, iar acesta — arătă el spre Bllin — a venit cu portofelul lui Esden aici și l-a aruncat pe coridor, pentru a crea astfel impresia că mobilul crimei a fost furtul !

— O crimă pe care ai pregătit-o perfect, reluă Pascu. Știm, urmați cursuri speciale... Iar ca să ai un control asupra unei eventuale depistări a siguranțelor defectate, ai blocat butonul soneriei din camera domnului Breker. O dată siguranțele înlocuite, semnalul luminos de la ușa familiei Breker te-ar fi pus în gardă că ai putea fi în pericol. Îți mai trebuia o zi pentru a-ți îndeplini misiunea. Și căpitanul se întoarse spre Bllin. Nu, domnule Bllin ? Ei, cum a fost la întîlnirea cu tipul din Wartburg ?

Philip Bllin rămase tăcut.

— Sînteți niște proști ! le aruncă cu dispreț Pascu. Jumătatea asta de valet este falsă ! zîmbi el batjocoritor, arătîndu-le cartea de joc.

Ornitz tresări, nemaiputîndu-se controla, dîndu-și seama, încercă să disimuleze :

— Pentru un fals a fost omorît Esden ? vru să rîdă, dar gura i se strîmbă într-un rictus nervos.

Căpitanul continuă ca și cum nu l-ar fi auzit :

— În schimb, veritabilul valet de treflă se află acum la întîlnire. La întîlnirea cu tipul din Bulgaria pentru care ați venit voi aici !

Ridicînd mîna stîngă pe care o avea liberă, Ornitz îl plesni peste față pe Bllin.

Căpitanul zîmbi calm.

— Nu, a fost invers : prin dumneata l-am descoperit pe Bllin ! Întîi am descoperit cum l-ai omorît pe... maiorul nostru din Securitatea statului !... spuse Pascu, ridicîndu-se plin de ură și am crezut că s-a sfîrșit cu Ornitz. Se stăpîni și în același timp Ornitz începu să vorbească :

— N-am știut... N-am știut... spuse el aproape în șoaptă. Am crezut că este Esden. N-am știut... Esden nu era... Esden era un... nume fals. Era un fals... Esden... N-am știut că...

Cîteva clipe, în cameră se auzi doar respirația grea a lui Ornitz.

— N-are importanță ce-ai știut și ce nu. Crima rămîne crimă și veți plăti pentru ea ! Chiar dacă ai crezut că este cel care a luat de la Baxter valetul.

— Și asta ați aflat ?! spuse Ornitz complet stupefiat și își apucă fața cu mîna.

Pe la zece seara ne instalasem toți patru, Aura, Pascu, Ioana și, bineînțeles, eu, la o masă mai retrasă a restaurantului de pe insulă, adusesem de la Melcișor cîteva sticle de Tămîioasă pe care le pusesem la gheață, pește aveau și aici — și încă ce pește ! — chefali în spuză ne făcuseră, oricît am încercat să vorbim despre altele, discuția a revenit mereu la cele trăite în ultimele zile.

La un moment dat, orchestra a atacat un blues, puteam să fac prinsoare că melodia asta o auzisem la magnetofonul lui Ornitz. Luînd-o pe Ioana de martor, am spus :

— De-aia pusese Ornitz magnetofonul în timp ce jucam poker ! Ca să nu-l auzim că vorbește la telefon de la doamna Breker din cameră !... Ei ? și i-am trecut în revistă pe toți cu privirea.

— Cum, magnetofonul mergea în timp ce jucați poker ? se miră căpitanul. De-abia acuma îmi spuneți ?! ridică Pascu vocea la mine, săltîndu-se de pe scaun.

— Vino ! am chemat-o eu pe Ioana la dans, încercînd impresia că trebuie s-o șterg cît mai rapid de la masă.

Sinaia, august, 1971.

CUPRINS

UN DOLAR, DOI DOLARI 5

VALETUL DE TREFLĂ 236

Lector : MIHAI GAFIȚA
Tehnoredactor : GH. CHIRU

Apărut 1974. Bun de tipar 3.06.1974. Hîrtie tipar înalt tip B sul 84/63. Format 16/54×84. Coli editură 24,47. Coli tipar 26,50. C. Z. pentru bibliotecile mari și mici 8R—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 40 308 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1
București
Republica Socialistă România

OAMENI FĂRĂ IDENTITATE

NEBUNUL DIN BRENT

De acelaşi autor romanele:

BĂNUIALA

MARELE PREMIU

Lei 16,50